

e-BOOK

AVAGY

VÁLOGATÁS A KORTÁRS
NAPLÓÍRÓK MUNKÁIBÓL

NÉPSZAVA

Támogatói:

bookline

e-BOK

avagy

Válogatás a kortárs naplóírók munkáiból

Szerkesztette:
Borító:
Ötletgazda:

Monisz, Székely Sarolta, Mantz László
Mantz László
Bialkó László Gergő

ELŐSZÓ

*"Az irodalomnak szépnek, őszintének kell lenni.
Minden napló őszinte, még akkor is,
ha magunkat akarjuk becsapni"*

Tinédzserként nekem is volt naplóm. Egy kék, kulcsos, keményfedelű füzetbe jegyeztem fel a mindennapjaim történéseit. Visszagondolva arra az időre, emlékszem, milyen nagy örömmel és izgalommal töltöttem meg az üres lapokat, és milyen nagy féltéssel őriztem a naplóm a szüleim elől. Úgy terveztem, ez nagy kincs lesz majd a felnőtt énemnek, és a leendő gyermekeimnek. Hiába nem voltak eltitkolt történések az életemben, mégis úgy éreztem, az én kis külön világom. Azonban most, ha 25 évesen fellapozom, a sorokat látván mosolyra húzódik a szám. Nem volt benne semmi titkos. Csupán egy lelkes ifjanc írását látom, aki tapasztalatlan, naiv tiniként valami nagyot szeretett volna alkotni az utókor számára. Vajon valaki hasznát veszi-e valamikor, vagy a leendő gyermekeim számára szolgálhat-e okos dolgokkal? Nem hiszem.

A modernkori naplók (blogok) azonban már teljesen más kategóriát képviselnek. A bloggerek a nyilvánosság előtt alkotják meg azt a saját, titkos, külön világot, amit tiniként talán az ágy alatt rejtegettek volna egy vonalas füzetbe rejtve. Teszik ezt még akkor is, ha ezzel mások szemében esetleg felháborodást keltenek, megdöbbenetnek vagy élesen provokálnak. A mai elidegenedő világban talán nagyobb késztetést érzünk az embertársak figyelmének kiharcolására, és hogy érezzük, mégse vagyunk egyedül a problémánkkal. Talán ezért is, egyre nagyobb az igény arra, hogy az „utca embereként” anonim formában, vagy a valós kilétünk felfedése mellett megmutathassuk magunkat a nagyvilágnak. Emellett nem tagadhatjuk azt sem, hogy olvasóként izgalmas dolog mások magánéletébe, gondolataiba bármikor bepillantást nyerni. A világháló megfelelő teret biztosít minderre. A netnaplók azonban már tartalmilag is sokrétűbbek, mint nagymamáink féltve őrzött naplói.

Van, aki pusztán időtöltés céljából kezd el írogatni, van, aki különböző témákat boncolgatva osztja meg a véleményét, esetleg másoknak szeretne útmutatást adni, bepillantást engedni egy másik világba, de nem ritka az ún. naplóterápia sem, melynek elsődleges célja az önismeret elmélyítése. Sok esetben ezen bejegyzések már jóval többek, mint a magánélet egyszerű közszemlére tétele. Céljuk van, mondanivalójuk. Értékes gondolatok, humoros írások, pikáns jelenetek, megdöbbentő események, és szívszorító leírások tárházára bukkanhatunk a netnaplókban belül.

Mindegyiket két dolog köti össze: a nyilvánosság, és az őszinteség. A gondolatokból digitális mondatok, majd kisebb-nagyobb bejegyzések lesznek, melyet az Internet felhasználók ezrei számára teszünk elérhetővé egyetlen gombnyomásra. Ha önmagunknak hazudunk is bizonyos dolgokat illetően, a publikálással őszintévé tesszük ezt mások szemében, hiszen saját magunkból adunk egy darabot ismeretlen embereknek. A darabok pedig digitalizált életté formálódnak. A valóság-show-k világát élve nem meglepő, hogy sokan kíváncsiak még akár ismeretlen emberek apró-cseprő gondjaira és örömeire is.

Egyfajta exhibicionizmus, figyelem iránti vágy sok esetben rendkívüli tehetséggel, igazi tartalommal és értékkel megfűszerezve.

Ez a modernkori naplók világa.

Székely Sarolta Dolores

Köszöntő

Egyszer, egy okos (ámde öntelt) ember arra vetemedett, hogy nemcsak újság-, de novellaírást is tanít majd fiatal, ígéretes diákoknak. Összeverbuvált hát egy csapatot annak reményében, hogy kineveli a XXI. század nagy magyar íróit - de legalább csak egyet. Eleddig nem járt sikerrel, sőt: legtöbb volt tanítványának ma köze nincs az íráshoz, a szépirodalom, mint fogalom, tárgy és alany pedig úgy zuhant az egykor ígéretesnek tűnő tanítványok szobájának sarkába, mit annak rendje, vagy inkább rendetlensége...

Az a pár diák, akikben még tanórák után is égett a tűz (vagy valami), elkezdtek publikálni. Saját élményeiket írták meg: a KRESZ tanfolyam "viszontagságait", felnőtté, vagy éppen gyermekké válásuk történetét, azt, amikor kopog a halál, zeng az ég, a malacok pedig az ólban visítanak.

A publikációs felületük az Internet lett, s mivel nap, mint nap születtek írások, a pár, magát írástudónak gondoló diák naplót nyitott. Később már nem írtak novellákat, "egyszerű bloggerek" lettek.

Kis idő múlva - látván, hogy kezdeményezésük sikeres - visszatértek tanítójukhoz, hogy az véleményezze munkájukat. Az okos (ámde öntelt) ember megdicsérte diákjait. A bloggerek nem tudták mire vélni egykori mentoruk pozitív kritikáját, hiszen a tanórák alatt soha nem hallottak tőle ígéretes véleményt. Rákérdeztek hát, hogy minek köszönhetik a szép szavakat, mire az okos (ámde öntelt) ember úgy válaszol, hogy "az irodalomnak szépnek, őszintének kell lenni. Minden napló őszinte, még akkor is, ha magunkat akarjuk becsapni".

Talán ezért is érdemes egy kicsivel nagyobb figyelmet fordítani a blogokra. S talán ezért nem hiábavaló az a kezdeményezés, melyet Blogger Online Könyvhétnek neveztek el.

Bialkó László Gergő

Lírio (www.lirio.freeblog.hu)
Apró pillanatok

Oh happy day

Igazán nincs különösebb oka, hogy írok.

Bár mostanában semminek sincs OKa az életemben. Csomó olyan spontán döntést hozok, amiket régen nem tettem volna meg. Nem filózok olyan sokáig, hogy jó-e... (inkább utána), inkább csak Hűbele Balázs módjára. Aztán végül semmi gond nem lesz. Fura.

Nem szoktam hozzá, hogy sikerülnek a dolgaim.

Az április úgy indult, hogy megkaptam a márciusi dolgozatokat... a jegyek elég silányak, de most úgy érzem, semmi sincs veszve! Kicsit ugyan ijesztő, hogy kb. 2 hónap és tényleg vége a sulinak. (Persze ez azt is jelenti, hogy 2 hónap és vizsga...) Már 3 hete mosolygok, élvezem az életet (na jó, tegnap kicsit ingerlékeny voltam, de az most nem számít)!

Nem érdekel, hogy mások mit gondolnak rólam. Nem érdekel, hogy itthon mindenki piszkál. Nem érdekel, hogy olvasták a blogot olyanok, akik nem azt értékelik, amit igazán fontosnak tartottam anno írás közben. Nem érdekel, hogy nem értik meg, hogy szerettem (talán még egy picit most is) Carlost. Nem érdekel, hogy csak nevetnek az érzéseimen. Az én világom, az én érzéseim, nekem fontosak és nem várom el, hogy másoknak is azok legyenek. Nem várhatom el! (és igazából nem is akarom)

Csöppögős zenét hallgatok, hüppögök az aktuális könyvön/versen, amit olvasok, de ezek ellenére is jó a kedvem. Nem fáj semmi. Most.

Nem tudom ez meddig tart. Hirtelenjött és szép este, ami valamiért kihatott az elmúlt 3 hétre. (Lehet, hogy a kettőnek köze nincs egymáshoz? Nem tudom... De így jó érzés!) Remélem, még eltart ez az egész egy darabig... És, hogy mielőtt megint a mélybe zuhannék, jön valami jó, valami szép és felemel...

Hogy boldog vagyok-e? Nem tudom. Szerintem boldog ember nem létezik. A boldogság múlandó. Jön és megy, mint a tavaszi szellő. Aztán, hogy ez a szellő meddig marad itt? Nem rajtam múlik...

Szösszenet

Ma csak szusszanok, azaz szösszenek egyet.

Mondhatnám, hogy jó napom volt. Se dolgozat, se felelés, csak móka, kacagás és pasimustra... Ugye milyen jól hangzik? Tényleg élveztem volna, ha nem motoszkált volna egész nap valami szokatlan és rossz a fejemben. Mint mikor gyönyörű naplementében sétálsz, előtte mesés, virágokkal teli rét, mögötte a kristálytisza tó és egy hatalmas erdő... Úgy érzed minden tökéletes, erre meglátsz az út közepén egy kakiló kutyát vagy a tó szélén pisilő pasit... Szóval minden szép, eltekintve attól az apróságtól... Attól az apróságtól, ami utána megmérgezi az egészet.

Ennyi mára. Ennyi lenne egy szösszenet... Szössz...

Párizs

Nem éppen a város legszebb részére nézett az ablakunk, de szerettem kinézni rajta. Minden reggel és este arra szántam az életemből 5-10 percet, hogy csak álltam az ablakban és bámészkodtam.

Reggel azt néztem, hogyan éledezik a környék, hogy csend van, még hűvös, álmos ködben úszik még minden.

Este, pedig a távolban pompázó Eiffel-torony tudatta velem, hogy még ha szokásomhoz híven is ábrándozom az ablakban, ne felejtsem el azt, hogy most Párizsban teszem mindezt. Mosolyogva pillantottam be az ablakokon... egyik lakásban inget vasalt egy férfi, másikon egy fiatal lány telefonált és sétált fel s alá...

Mintha valami giccses, értékét veszített európai filmben lettem volna...

De mégis tetszett! A szürke csillogó tetők, az apró kémények sorozata, a messze derengő torony, hogy ellátok egészen messzire, az érzés, az ábrándozás, az egész...

Itt, ha kinézek az ablakon, pontosan tudom, hogy a torony, amit látok a gyáli víztorony, amitől 5 perc sétára lakik Tomi, és a szomszéd is könnyebben kiszúrna.... sőt fel is ismerne...

Nincs meg az a varázs... csak ha 1-1 kép felidézi bennem azt, amit kint éreztem.

(Óh, én kis szentimentalista hülye...)

"S már nem látták..."

Olyan sokszor érzem így.

Hogy a körülöttem lévő emberek nem veszik észre a régi erdő helyén, a misztikus, derékig érő ködöt, a hajnali napsugarakat, a nyárfavirágok röpködését délután a buszon, az eső illatát, friss és erős fűvet a felüljárónál, az új virágot a kertben, a szorgos fecskét a terasznál...

Tegnap vettem egy napszemüveget. Tetszett. Aztán ma egyet felpróbáltam játékból, és nagyon megtetszett magamon. Megvettem. A tegnapit anyának adtam. De most félek.

Félek, hogy mi lesz velem a szemüveg mögött. Mindig szerettem a napszemüveg mögé bújva nézni, figyelni az embereket. De vajon majd a fekete lencsék mögül is fogom látni ezeket a dolgokat? Vajon a reggeli buszozás így is el tud majd varázsolni; mikor állok a busz végében, az ablak mellett, a hűvös lebegő csak úgy ömlik az arcomba, és kilométerekre érzem magam a 18. kerülettől, miközben nézem a nénit, aki a kutyusát sétáltatja a lakótelep melletti parkban? Vajon a nagy, sötét szemüvegem mögül is tudok majd a kék égen pihenő báránnyelűkbe bambulni és azon gondolkodni van-e örök szerelem?

Hogy az érzés, amit fiatalon öröknek, megváltónak, felülmúlhatatlannak vélünk, mindvégig megmarad-e bennünk, vagy pusztán szeretetté, esetleg megszokássá alakul át? Remélem, nem változik majd semmi.

Ma egész nap egy vers járt a fejemben. A Körúti hajnal. Kedvenc versem. Gyönyörűen le van írva a kora reggel minden apró szépsége.

Magyaron ezt olvastam fel. Reméltem, hogy a többieknek is tetszik majd, és talán 1-2 sor megérinti őket is. És talán reménykedtem abban is, hogy holnap vagy holnapután reggel, mikor az első napsugarat meglátják az ablakban, eszükbe jut majd a vers...

És... talán... reménykedtem abban, hogy ha nagyon sokszor elolvasom ezt az 5 versszakot, akkor mindig megszűnik a jelen, megszűnnek a napközben felgyülemlett sérelmek, gondok, megszűnnek a buta érzéseim és megszűnik minden. És csak az a sor marad meg, hogy "Bűvölten állt az utca"...

Emlékek

Nézegetek egy képet egy ablakról, lengedező függönyről, egy szobáról... Szeretem ezt a képet. Mikor nézem, olyan mintha ismerném. Olyan, mintha ismerném a szoba minden zugát...

Ismerem a jobb oldalon lévő hatalmas szekrényt, tele régi ruhákkal... indigókék nylon otthunkával és vastag, barna télikabáttal, amit nagypapa hordott sok-sok évvel ezelőtt.

Ahogy végighúzom a kezem a kabát gallérján, hajtókáján, látom magam előtt nagypapa eres kezét, ujján a gyűrűt... vastagkeretes szemüvegét, fekete papucsát.

Érzem a szekrényből kiáradó "vidéki ház-szagot". Azt a tipikus, picit dohos, picit pacsuli, picit molyirtó keveréket, amit mindenki érez, mikor a családi nyaraló padlására, vagy a pincében tárolt régi emlékekre gondol.

Látom a szoba bal oldalában a magas ágyat, amin nagymama pihenget a nagy melegben és olvassa a párszázas kis novellácskákat... Júlia, Ramóna, és egyéb zsírpapírra nyomott, fülledt napokra való történeteket, és mindegyik elején egy keserédes mosolyú, fiatal nő. Talán, egyszer nagymama is volt fiatal, és szép, és szerelmes... Talán ő is erre gondol, mikor két oldal között harap egyet a szelet meggyes piskótájába...

Látom a szoba közepén a kisasztalt, rajta a horgolt terítőt és a messzi-rokontól kapott (már üres) bonbontartót és a hozzá tökéletesen illő vázácskát, és nekitámasztva valami régi képeslapot egy rég elfeledett nyaralásról. Kint meleg van, de a szobát mégis valami kellemes hűvösség járja át, és egy-egy szellőcske, a vázában lévő rózsaszálak illatával töri meg az álmos, dohos egyhangúságot.

Kicsit megáll itt az idő. A falióra, mintha nem akarná a következő kattanást. És a tapétázott, kicsit szürkés vályogfal, mintha most is annak a fiatal párnak adna otthont, akiknek a kézzel színezett képe ott lóg a falon a feszület mellett...

Jó nézni a képet. Szép dolgok jutnak eszembe róla... Csupa olyan emlék, mikor még egész kicsi voltam és színes csitt-csattok voltak a hajamban...

Most jól érzem magam. Nagyon jól.

Nem érdekel, hogy anya nem enged el szerda este, nem érdekel, hogy iszonyatosan meleg van itt fent, nem érdekel, hogy nem tudom, mit érzek, és mit akarok érezni, és.. így most minden nagyon jó!

Különleges (?)

Ma, mikor kiléptem az ajtón, még sötét volt, a Hold a házunk fölött fénylett. Fáztam, a orromat megcsavarta a hajnali hideg, a kezeim átfagytak és minden lépésemet megelőzte a kacskaringós formát öltött leheletem. Szokatlanul korán indultam el itthonról.

A buszon alig voltak emberek. Én beálltam a helyemre (a sofőr mögötti hátsó sarok), elhúztam az ablakot és hagytam, hogy a hideg levegő az arcomra fagyassza az érzést, ami még marad az édes ébredés pillanatából.

A megszokott napfelkelte, a ködbe bújt erdő helyett, ma csak a sötétség várt és egy egész halvány vörös folt, ami azt üzenete, hogy nem kell aggódnom, a Nap ma is felkel...

A villamoson zötyögve elterveztem a napomat, elmélkedtem az álmomon, az érzéseimen, próbáltam kitalálni, hogy a velem szemben ülő nő mit is hallgathat éppen, amitől az arcáról csak úgy sugárzik a gondtalanság? Majd, újra séta. Már nagyobb a forgalom, már nincs sötét, már érezni a kb. fél fok eltérést az árnyékos és a napsütötte helyek között. Aztán épp, mikor felpillantottam a lámpákra, lekapcsolták a közvilágítást és hivatalosan is reggel lett... Ekkor vettem csak észre a szürke lámpaburák között a magasban, az aranycsíkot,

húzó repülőt, a rózsaszínes fátolyfelhőket és a közelben lévő hőerőmű sötét, szürkés-kék füstjét.

Az egész olyan egyszerű volt, és mégis olyan elragadó.

Már-már próbáltam volna felidézni magamban az elmúlt reggeleket..., hogy vajon minden reggel egyforma, és a mai csak azért volt különleges, mert megláttam benne a szépséget, vagy tényleg egészen más volt mint a többi? Nem tudtam befejezni a gondolatomat. Beértem az épület ajtaján, és az ismerős arcok, a kellemetlen ízű, műanyagpoharas tejeskávé, a sok "idegen" táncpartner mind tudatosították bennem, hogy bármit is éreztem odakint, az itt megszűnik létezni, és ez is egy éppen olyan hétfő lesz, mint a többi...

Színek

Az ajtón kilépve az első, amit megláttam az ég volt, ami rózsaszín és lila ruhában pompázott. Majd a koszos 82-esről, a peremkerületi kis szürke házak mögött megpillantottam a Gyönyörűt. A Lakatos lakótelep ablakai úgy csillogtak, mintha mindegyikre vékony rézszínű fóliát terítettek volna. Mosolyogtam a buszon, és örömmel töltött el minden pici ablak.

Aztán ahogy haladtunk, a fólia aransárga lett, majd pedig csupán fehéren csillogott, és csak itt-ott mutatta a sárga valamely halvány árnyalatát. Igazán szép volt.

Egyre közeledtem az iskolához, és egyre szürkébbnek láttam a házakat. A hőerőműnél már csak kék ég előtt magasodó, vörös téglakéményeken és fém csöveken láttam integetni a felkelő napot, ami észrevétlenül elveszett a busz mögött.

Ezüstgolyó

Megcsináltattam a régi, eltört gyűrűimet, és karkötőmet. Apró pici emlékek, és gondoltam, hátha majd picit belecsillognak a hétköznapiakba...Az olvasásnál (gondolom) egy pici ezüst belecsöppent a kapocs lyukába - épp csak akkorka, mint egy gombostűfej- és odakötött... Kipöcköltem, és a cseppnyi ezüstgolyó, a reggeli fényben, villámgyorsan gurult végig az ebédlőasztalon. Elkaptam, és megmentettem. Olyan volt mintha örömeiben indult volna táncolni a tiszta asztallapon. Mintha boldogságtól csillogott volna annyira ez a szabályos kis golyó. És ott, az asztal mellett, ma reggel, ahogy óvatosan belegurítottam a kezembe, egy percre nyugodt voltam, és mertem úgy mosolyogni, hogy közben nem fáradtság és keserűség volt a szememben...

Ez vagyok én...

Szeretek szeretni. Ez a legfontosabb.

Szeretem: az öleléseket (adni és kapni), a barátaimat (!), a középiskolás éveimet, a gyöngyvirágot, a fehér és barackszínű rózsát, a nárciszt és a nőtisztemot, a sárgát, az izzó gyufa szisszenését mikor vízbe dugják, az eső illatát, a fekete ernyős pasikat, a ködöt, az avart, Johnny Deppet, Hugh Jackmant és Julia Robertset, a szívárványt, a sárgadinnye illatát, a teát és a hideg tejet, sajtokat, a töltőtollat, Fülest, Mazsolát, Böbe babát és a kockás fülű nyulat, a filmeket, a Taxit (mindet), éjjel utazni/sétálni a városban, a hosszú vonatozásokat, a telet, a hó ropogását a talpam alatt, Márai Sándor Füveskönyvét és Kunderát, a mediterrán konyhát, a spanyol nyelvet, Csillebért, Párizst, Budapestet, a baracklevet, a Jóbarátokat, Tóth Árpádtól a Körúti hajnalt, a vizeket, a felhő mögül kitörő napsugarak látványát, szép vonalú arcélt, borostás arcot, cigaretta illatú férfi kezét, vállakat, hűs ágyban reggel nyújtózkodni, antikvárium illatát, az órákat, a

'kacagni' és az 'elpilledni' szavakat, szívből nevetni, a fekete-fehér képeket, a töltetlen cukorkát és az étcsokit, a Tamás és a Péter neveket, Alföldi Róbertet és a hangját, a tetőkertereket, a szatén érintését, a marcipánt, az Adidas 3 csikját, bakelit lemezen hallgatni a régi zenéket, hajnalig tartó bulikat, a pillanatot mikor fel- vagy lekapcsolják a közvilágítást, a Karácsonyt, a Jazzt és Nat King Colet, a francia hiphopot, pasi karján a felhajtott ingujjat, a hosszú ujjú pólót, a rizst és a csigatésztát, a nyakkendőket, ha Zitusként szólítanak, csikos pólókat, a fahéjat, a csillagokat, a klezmer zenét, Kaszás Attila hangját, gyertyalángot nézni esténként...

Nem szeretem: a nagyon meleget, a sárgadinnye ízét, a májat és a spenótot, ha az üggyel-bajjal elrejtett pattanást mégis észreveszik és szóba hozzák, a tejes-mézes tusfürdőt, elázott farmerben sétálni, a frissen vágott fű illatát, ha a pasi nylon zacsiban viszi dolgait, a zacsi szót, villa és kés csikorgását, a csikizést, a lépcsőket (félek tőlük), HBs ceruzával rajzolni félfamentes rajzlapon, a langyos tejet, a mazsolát, a fehér csokit, Hugh Grantet, a kávé illatát, a halas pult szagát, homokban mezítláb sétálni, Tarantinot, a bort, a borsó levest, a mosogatást, a deviszont-ot, gyűrűt a férfi kezén, Clint Eastwoodot, a 'randi' szót, a lyukas zoknit, a pálpusztai sajtot, paprikát a szendvicsben, ha az uborkát meghámozzák, az új könyv szagát, a pókhálókat, a whiskey-kólát, korán kelni... eleve felkelni, egyedül egy zsúfolt bevásárlóközpontban mászkálni, ruhát vásárolni, a Gyűrűk Urát és a Harry Pottert, Katie Holmest, a körleveleket arról, hogy nem kell több körlevél, az "alszol már?" kérdést és a "miért?"-et, ha hivatalos ügyet kell intéznem, ha 20 percnél többet kell várnom, nyáron a metrókat...

Szeretem szerda

Szép volt ma délelőtt az ég. Szeretem az őszi eget nézni. A felhők fehérek, nagyok, formásak, és a hihetetlen-kék égen olyan közelinek tűnnek, mintha csupán karnyújtásnyira lennének. Kedvem lenne ilyenkor belecsapni 1-1 felhőbe, hogy aztán nézhessem, ahogy a sok pici darab lassan tovalebbről, mint mikor belefújok a nagy habba a kádban... Mint tegnap este... Csak néztem, ahogy szállnak a kis habdarabok, fehéren és egyszerre színesen... Szeretem, ahogy az apró buborékok millió színben játszanak a szappantól. Szeretek bambulni a kádban és kinézni a szemben lévő ablakon az égre...

Eszmefuttatás

Jó, ha szeretsz. Jó, ha szeretnek. Jó tudni, hogy szeretnek. Igazán jó, ha viszont szeretnek, és úgy, ahogy te szeretsz. Jó, ha valaki azt akarja, hogy végre téged is szeressenek. Jó, ha azt akarja, hogy nagyon szeressenek... Mert te Jó vagy.

Jó, ha ő szeret... Kicsit fáj, hogy nem "úgy", de azért jó. És jó, hogy tud szeretni. Annyira amennyire. És jó, hogy szeretheted, még ha titokban is. És akárhogy is, de jó, hogy őt is szeretik. Az, akit ő szeret. "Úgy" szeretik egymást. És jó, hogy nekik most jó...

És jó az ablakban ülni, Terézanyut hallgatni. És jó pityeregni, elmélkedni, erőt gyűjteni a lüktető utcájából, lopva lesni a szomszéd ablakát... Friss, tiszta, eső illat áramlik a sötét szobába. Csak egy lámpa világít a sarokban... Egy könyvet, amire most nagyon nehéz koncentrálni, pedig kellene (nagyon). De majd holnap a kocsiban.

Inkább gyertyát gyújtok és emlékezem... Arra ami jó volt, ami nem, ami lehetett volna... mindenre, ami már nincs. És igyekszem mosolyogva nézni a lángot, hátha lesz valami... valami Jó benne. Valami Jó, Nekem.

Nem őszinte

Nem őszinte a mosoly az arcodon, ha Karácsonyra nem azt kaptad, amit szeretnél volna. Nem őszinte a mosoly, ha a tanárod vicceskedve téged hozott fel példának. Nem őszinte a mosoly az arcodon, ha hallottál egy veszekedést és rólad szólt, miattad volt, és utána közéjük kell ülnöd. Nem őszinte a mosoly az arcodon, ha szerelmed tárgya melletted ül és mégis elérhetetlen sőt, ha szerelmeit tárgyalja. Nem őszinte a mosoly az arcodon, ha iszonyatos a napod, és próbálnak felvidítani, és te nem akarod megbántani a másikat. Nem őszinte a mosoly az arcodon, ha vicceskedve kifejezik a barátaid a nemtetszésüket veled/valamiddel kapcsolatban. Nem őszinte a mosoly az arcodon, ha úgy fáj a lelked, hogy majd behalsz...

Az egyetlen őszinte tetted egy menekülő ölelés lenne... Kimenekülnél a házból, a városból, az országból, a világból... egyetlen hosszú, csendes , könnyekkel áztatott ölelésbe...

Nem szeretem a nem őszinte mosolyokat az arcodon... Gyűlölöm a nem őszinte mosolyokat az arcomon... De néha nem tudunk mit tenni... hiába minden erőfeszítésed... Hazafelé egyedül a sötét utcán eluralkodik rajtad a bánat, és utat engedsz a keserű sírásnak.

Hagyom, hogy mosolyogj, hogy azt hidd, felvidítottál... Mosolygok, hogy örülj, hogy sikerrel jártál... De hagyd, hogy úgy tegyek, mint aki boldog... még ha olykor úgy is látod, nem egészen helyénvaló a mosolyom... ha olykor úgy látod, hazudok... Hagyd, hogy játszhasam a boldogot...

Hó hullott

Ültem a villamoson, és egy párt pillantottam meg a megállóban. Ölelték egymást, de az ölelésükben mérhetetlen bánatot láttam.

A fiú arcára ült a szeretet, és a gondolat, hogy nem akarja, hogy a lánynak fájjon, és hogy fáj kicsit neki is a fájdalom. Érződött az ölelésén, hogy tulajdonképpen tehetetlen.

A lány meg ölelt, kapaszkodott. A fiúba, és minden pillanatba, amíg ott álltak. Iszonyatosan nehéznek érezte magát a létezést is. Látszott a szemein, hogy sírt... folyamatosan tele volt könnyel a szeme. Reszketett, de azt hiszem nem a hidegtől. Látszódott, ahogy kapkod a levegő után. Hogy nem tud uralkodni sem az érzésein, sem a testén.

Ahogy néztem őket, néztem, ahogy egyre jobban hullott a hó. Hatalmas pelyhekben, fehéren... Kicsit babráltak az apró fehérekkel egymás kabátján. A lány félt. Bámult a hóesésbe, játszott a cipőjével a kövek közötti mélyedésekben, és félt felvenni a szemkontaktust.

A fiú nézte..., és nem tudta, hogyan segíthetne...

Sokáig álltak ott. Visszafelé jöttem, mikor még mindig ugyanúgy álltak az Üllői út felirat alatt... Az jutott eszembe, hogy vajon számít-e bármit is, hogy kismilliónyi ember látta őket az összes elhaladó villamosról? Vagy sokkal fontosabb ennél, ami velük történik?

Leszálltam, és ők éppen elváltak. Jobbra, balra...

A lány jött metróval... Állt egyedül, az ajtó mellett és nézett meredten maga elé. Könny reszketett a szemében, majd legurult az arcán. Gyorsan letörölte őket. Biztos érezte, hogy a mellette álló nő sajnálattal (?) nézett rá... Dehát, ha valami ilyen nagyon fáj neki, ami miatt a tömött metró is pityereg... Remegett az egész lénye... Kőbányán aggódtam, hogy ne essen össze a lépcsőn sétálva. Aztán ő jobbra, én balra.

Talán soha többet nem látom.

Lirio

Fakultatív (s)zürreália (www.dadagaladriel.nolblog.hu)

Dada és az írás

Habakuk utálja, ha munka közben megzavarom, és ő gátlástalanul megzavar, mikor úgy teszek, mintha dolgoznám.

- Dolgozom – mondom neki sértődötten, gunyoros felhanggal a szememben.
- Aha – és mondja tovább, amit elkezdett. Mikor leesik neki, hogy mit mondtam (három perc), megkérdezi:
- Mit írsz?
- Regényt – mondom neki sértődöttem. Erre felvihog:
- Még mindig az első mondatnál tartasz?
- Igen – mondom én.
- Már egy éve írod az első mondatot.
- Ez nem vicc, hanem tragédia - visítom.

Hát így született szürreália, az első mondatok világa, az elkezdett és soha be nem fejezett történeteké. Előbb-utóbb ide is megérkezik a feedback, mint a tévébe a maci.

Szürreáliában legfontosabb a stílus. Ha nincs jó stílusod, fejest ugorhatsz a budiba - na nem a városi előkelő porcelánbudiba, mert az fájdalmas, bevered a fejed, édesem, és még egy púp lesz a nyakadon, hanem az amolyan igazi szagos légöblítéses falusiba. Ha nincs stílusod, hiába vannak magvas, magasröptű, filozófikás gondolataid, olvashatatlan maradsz. Egy jól megírt bűnügyi regényben - vegyük például Lawrence Blockot és a bűnözőjét, aki Spinozát olvasott - a stílus a fontos. Kit érdekelne, hogy mit csinál szabadidejében az a faszi, aki hivatalból Spinozát olvas, ha nincs jól megírva. Vagy vegyük Derridát, bár őt inkább hagyjuk. Biztosan van értelme annak, amit ír, bár én egész nyaralás alatt megpróbáltam rájönni, hogy mi az. Elcipeltem hülye fejjel négy kötetnyi Derridát a tengerre. Aztán postán hazaküldtem őket. Szóval Derrida, legalábbis ami megvan nekem, olvashatatlan. Ehhez képest Heller, nem az Ágnes, hanem a John. Hát jobb, ha nem tesszük össze a kettőt. Jobb az Ágnesnek, aki biztosan nagyon okos, ebben senki nem kételkedik. Vagy vegyük Nora Ephront. Megcsalja a férje, oké. Sakkó mi? - kérdezem én, az okos. De ahogy megírja, az igen, kérem szépen. Még sorolhatnám a példákat.

Dada önmagáról vall keresetlen szavakkal

A dada szemtelen élőlény.

A zistennek sem tisztel semmilyen tekintélyt, ha azt mondják neki, hogy azt kell tisztelni, mert azt gondolja, és szerintre jogosan, hogy a tekintélyt meg kell érdemelni, komolyan meg kell dolgozni azért, hogy valaki tiszteletre méltóvá váljék, nem megy ez csak úgy magától, különben is, a dada nagyon jól látja mások hibáit, kifigurázható gyengeségeit, és nem megy el a lehetőség mellett, nem érzi úgy, hogy tanárként átállt volna a másik oldalra, egyszer egy tanártársa kifejtette neki, hogy ezek a mai gyerekek, mire dada szeme gonoszul felcsillant, és azt válaszolta, hogy ez az első jele az öregségnek, dada nevetségesnek tartja, mikor valaki tekintélyt követel magának a semmire, van egy pap ismerőse, akinek nyilvánvalóan köze sincs az alkalmazott pszichológiához, mert olyan frusztrált szegényke, kicsi és kövér, és arrogáns, úgy követeli magának a tekintélyt, mint a fulladó a levegőt, dada nagyon nevetségesnek tartja, soha, értsd soha nem mulasztja el, hogy a hiúság lufiját ki ne pukkassza valamivel, a dada magas és karcsú, mindig odaáll a kicsi és kövér pap elé és lenéz rá, és közben csak a szája sarkával mosolyog, és szándékosan olyan kifejezéseket használ, amiről tudja, hogy a másik nem értheti, munkahelyi viszonyban vannak, tehát

kénytelen időnként beszélni vele, mikor a vita elharapózik, dada lusta tovább vitatkozni, és magában csak annyit mond, muramisten, aztán ott van az igazgatónő, aki magas, de kövér, és sötétvörösre festi a száját, valami drága parfümje van, de dezodorja nincs, a kettő összekeveredik a tanárban, negyven éves korában magának vásárol férfi parfümöket, nem tud fegyelmet tartani, a gyerekek fegyelmezetlensége nagyrészt az ő hibája, a dada pedig, aki szereti a fegyelmet, és akinek nincsenek a gyerekekkel fegyelmi problémái, kicsit lenézi ezt a gyengekezőséget, mert az igazgatónő is annyira szomjasan kívánja magának a címet és rangokat, a dada mindig szemtelenkedett mindenkivel, mert élvezte nézni, ahogy a másik megoldja a helyzetet, aztán nagy ártatlanul tette a hülyét, bociszemeit ráemelte az áldozatra, és megkérdezte, hogy én? ugyan már,

egyszer egyetemen olyan szemináriumra járt, ahol halálosan unta a tanárt, de mégis ott kellett lenni, bevitt magával egy nagy karéj zsíros kenyeret, megette, kiolvasta az újságot, majd elaludt, mindig minden órán jól tudott aludni, ha unalmasan beszélnek, ma sem képes ébren maradni, bármiről is legyen szó,

a dada most már csak finoman szurkálódik, nem támad nyíltan, ahogy öregszik, finomodnak a módszerei, és egyre kevésbé tiszteli a tekintélyt, mert most már belülről látja, hogy milyen nevetségesek a fölnőttek, gyerekkorában ezt csak érezte,

dada hisz abban, hogy érdemes, hogy a zember őszinte legyen magával, és a hiú emberek nevetségesek, és soha, egyetlen alkalmat sem szalaszt el, hogy az önelégült butáknak odaszúrjon egyet.

Használati utasítás a bloghoz

„A kritikus az az olvasó, aki írónak képzelet magát.” (Szilágyi Júlia)

A fakultatív (s)zürreáliája egy, természetesen álnevet viselő szerző internetes genézise (illetve ennek kísérlete). Neve Dada Galadriel.

Dada: nem személynév, ezért írom mindig kisbetűvel, hanem egy hozzáállás meghatározása, ami dadaizmus néven élt, amíg meg nem halt. Idézet az Általános Kislexikonból (Magyar Nagylexikon Kiadó, Budapest, 2005, I. Kötet, 372. old.) „dadaizmus, fr. lovacska, vesszőparipa szóból, a korai avantgárd egyik fontos irányzata, mozgalomként 1916-ban született Zürichben, a Cabaret Voltaire nevű kávéházban. A modern civilizáció, a **polgári társadalom konvenciói ellen** (*kiemelés tőlem - dg*) a művészeti hagyományt megcsúfoló, polgárpukkasztó, botrányos gesztusokkal tiltakozott. Alkotói pusztán akusztikus hatásokra épülő hangversekkel, hulladékokból, talált tárgyakból összeállított művekkel **provokálták** (*kielelés tőlem - dg*) a közönséget.”

Galadriel: irodalmi szereplő J.R.R. Tolkien szürreális fantáziavilágában. A Gyűrűk urában már csak mellékszereplő, de mint egyetlen, karakterrel rendelkező női szereplő, rendkívül fontos. Galadriel hatalomról szóló személyes döntése teszi lehetővé a gyűrű küldetését, és ezért az egyik központi szereplő. A regényben azon kevés szereplők közé tartozik, akinek morális problémái vannak, és ezért nem illik rá a mesefigurák tipológiája (csak jó, vagy csak rossz). Galadrielről nehéz eldönteni, hogy pozitív, vagy negatív szereplő, és épp ez teszi annyira izgalmassá. A blogszerepjátékomban ezért szerepel mintegy azonosítóként.

Szürreália: fikatív, szürrealisztikus világ; szürrealizmus (Általános Kislexikon II, 711.old.): „a lélek mélyén lappangó erőknek az értelem ellenőrzésétől független, szabad működését hirdette. A megismerés módjait az álomban, a tudattalanban, a dolgok, jelenségek véletlenszerű

kapcsolatában látta. ... művészei az automatizmus módszerével az álmok, szabad asszociációk képi megjelenítésére törekedtek. Egyaránt jellemezheti naturalisztikus vagy absztrakt, jelképekre épülő festői nyelv.”

Dadának lenni életforma, gúnyt, provokálást, polgárpukit, konvencióellenességet, tekintélytisztetlenséget, szemtelenkedést, cinizmust, kicsit anarchizmust, és kritikai értelmiségit, és mint ilyen, kívülállást jelent. Dadának lenni messze esik a normalitástól. Dada tudja ezt, már szed is nyugtatókat.

A három szó egymás mellé állításából kiderülhet az értő olvasó számára, hogy a blog, amit olvas, fiktív, absztrakt világban játszódik, a lélek jelenségeivel foglalkozik, módszereinek nem feltétlenül van köze az arisztotelészi logikához, főszereplője nő, akinek fő kérdése a hatalom problematikája, viszonyulása a dolgokhoz, pedig a dadaista (kis) polgárpukasztás, és az irodalmi sznobok megbotránkoztatása. A szerző szívesen azonosítja magát az avantgárd költészettel, mindenféle lázadó mozgalommal, semmit nem fogad el azért, mert az okosok azt mondják, hogy úgy van. Magát kritikai értelmiségiként határozza meg, és ebben a meghatározásban mind a kettő egyformán hangsúlyos.

A meghasadt én

Azért jó, hogy a zembernek (a dadának) kettős, illetve többes személyisége van, mert mindig lehet a másakra fogni, és lehet arra hivatkozni, hogy ezt ő csinálta, én nem emlékszem.

Akinek olyan konstans menekülési kényszere, megfelelési kényszere, feltűnési kényszere, hazudozási kényszere, üldözési mániája, klausztrofóbiája, és még sok előkelő nevű képzelt és valós betegsége van, mint a dadának, annak elengedhetetlenül fontos problémáit, személyiségeit, énképeit jól menedzselni. Azaz be kell osztani őket, hogy kinek mi a dolga, mikor van színpadon és mikor alszik, melyik mosogat és melyik ír blogot, hogy ne hogy a blogger írjon mosogatás közben és a háziasszony élje ki frusztrációit a blogban. A dada, mindamellett, amit már elmondott magáról versben és prózában, mesélni akar nektek személyiségeiről, mert van neki munkaszemélyisége, munka közben semmi másra nem figyel, csak a munkára, ez a személyiség mindig nagyon szenved, hogy már megint dolgozni kell, legfőbb jellemzője az önsajnálát, szájhuzigálás, ó, meg á, meg már megint, ez a személyiség türelmes, megértő, békés, befogadó, meghallgató, kiegyensúlyozott, felveszi a kiskosztümöt és a kis feketét, hosszú, karcsú lábán fekete harisnya, mint a bokája felett; hippi személyisége, hajnalig sörözik hasonlóan részeg vagy félrészeg emberekkel, teli szájjal nevet, disznó vicceket mesél szűzleánykáknak, csapkodja az asztalt, bandanát hord, és bicskát a zsebben, kikacagja a hatalmasokat, és utolsó pénzét az útsarki koldusnak adja, arra gondolva, hogy ha ő lesz majd ilyen, akkor hátha neki is adnak, a padon alszik, mert elment az utolsó metró, csápol a koncerteken és capoeirát tanul, tetoválás van a fenekén, nem eszik húst és meztelenül napozik a tengerparton, mint mindenki más normális ember, tíz karkötőt bogoz magának és mind a tízet felteszi a két óra mellé, bokaláncot hord és szárit, és köldökbígyusz van a nem túl lapos hasában; kispolgár személyisége, biztonságos otthont teremt magának sok szekrénnel, mosó- és mosogatógéppel, leporolja a könyvespolcokat, megigazítja a lábtörlőt, megeteti a kanárit (a macskával), minden héten söpör, kiolvassa az újságból a halottakat, köt, esténként kiül pletykálni a kapu elé, évente kétszer kimossa a népviseletét, kisuvickolja a csizmáját, csípőjén kis kerekdedségek, karja puha és kerek, melle nagy, befogadó; táncos személyisége, táncos és koreográfus, órákat gyakorol egy mozdulatot, diktatórikusan rendez és zsarnokoskodik a táncosok felett, goromba és maximalista, csak a teljesítményre hajt, mindenből a maximumot hozza ki, és nem tűr semmilyen érzékenykedést, aki gyenge,

pusztuljon, haja szoros kontyba kötve a tarkóján, arccsontja kiugrik, sovány, inas, szája szigorú vonal, ritkán mosolyog; démonszemélyisége, a csábító éj királynője, gonosz és cinikus, kihasználja a férfiak csábíthatóságát, nappal alszik, éjjel él, lába az asztal alatt kutat a lehetőségek után, előkelő étterembe jár előkelő urakkal, művészi ízléssel berendezett lakásban lakik, ahol csak egy hatalmas szoba van közepén egy indiai selyemmel borított ágygal, az ágy körül medvebőrök, nagy kandalló, a konyha helyén bárpult, gyémántot gyűjt és festményeket, vállá csupasz és sima a ruha fölött, és csak kecses bokája látszik ki; kisgyerek-személyisége, védtelenül, kiszolgáltatottan áll az utcasarkon, sírástól maszatos szemmel, nagy macival a hóna alatt.

Dada sajnálja magát

Van úgy, hogy a dadát elfogja a sötét depresszió, megrázza, padlóra nyomja, kibebezi, felakasztja a vastagbelénél, addig, amíg dada már nyüszítve könyörög a depressziónak, hogy hagyja már békén, jön az árnyékszemélyiség, és átveszi a hatalmat a dada szétszórt, fáradt énje felett, mindent felborogat, kifordít, belegázol a rendbe, amelyért dada annyit, de annyit küzdött, ilyenkor aztán megkezdődik a "világ a fejben", jönnek a kényszerképzetek, jön az, hogy dada nem tud küzdeni magával és mérges tüskéket növeszt, hogy mindenkit megszúr hasson, és lehetőleg oda szúrjon, ahol a legjobban fáj, dada gonosz ilyenkor, szándékosan, akaratlagosan, bánt, és azért, mert tudja, hogy bánt, a dadát kis és folyamatos szeretettel meg lehetne gyógyítani. Ha hagyná. Ha lenne, ki. És az a kibaszott hó is csak esik, esik.

Dadagaladriel

Lírai szösszenetek(www.liraiszosszenetek.freeblog.hu) Országjáró

Kakasd tornyai

Kakasdon, az út mentén kettős torony magasodik. Az egyik sötétbarnára pácolt fából készült, a másik fehérre meszelt téglá vagy kő. A két tornyot ívelt, tornácos épület köti össze. Ez a faluház, művelődési ház, könyvtár. A fatorony faragott, egy magasabb és négy kisebb csúcsa van. Nekem kicsit túl cifra, de pillantásomat újra és újra magához vonzza. A fehér torony egyszerűbb, valahogy hitelesebb, ide illőbb. A tornác oszlopai igazi fák. Kivágva, kérgük lehántva, ágaik csonkjai megmaradtak. Különböző vastagságúak és alakúak: görbék, egyenesek, izgalmasak. Organikus építészet. Kakasdon Makovecz Imre tervezte a faluházat.

Kakasd búcsújáró hely. Az Anna kápolna frissen tatarozva. Ajtaja tárva, de ráccsal lezárva, így be lehet nézni. A faluhelyen megszokott kis kápolnáknál díszesebb, gazdagabb. Friss vágott virágok, kiáramló enyhe tömjén illat. Eleven hangulata van.

Kakasdon, a búcsújáró kápolna előtti kis parkban áll az első és második világháború helyi áldozatainak névsora. Hosszú-hosszú oszlopokban a nevek, mind német, vagyis sváb név. Kakasd sváb falu volt. 1945-ben az itt lakók nagy részét kitelepítették Németországba, a keleti szektorba. Nem válogattak, nem mérlegeltek. Összepakolhatták a batyuikat, vitték, amit és amennyit vihetek. És mi maradt ott? Egy fa, egy kalap, egy seprű, a ház, semmi más, csak Kakasd. Kakasdon a régi házak szépen rendbe hozva, az újak, pedig ugyanabban a stílusban épültek, mint a valamikori sváb parasztházak. Az utcára merőleges, hosszú ház előtt végig tornác fut. A tornácra nyílnak az ajtók, valaha a megházasodott fiúk ide hozták az új asszonyt. Minden új család kapott egy-egy szobát. A ház végében, az utcával párhuzamosan gazdasági épület. Csűr, magtár, istálló. Olyan magas és majdnem olyan hosszú, mint maga a ház. Ugyanolyan gondossággal építették valaha, mint a házat, nem csoda, hogy most is áll. Van olyan porta, ahol semmire sem használják már, de mégsem bontották le. Van, ahol most is gazdasági épület, de traktor, vagy autó áll benne. A kertek gyepesek, virágosak, pihenésre és nem munkára berendezettek.

Kakasdra 1945-ben Andrásfalváról székely családokat telepítettek, meg felvidékieket. Az üresen hagyott sváb portákat kapták, ahol még az állatok is ott álltak az istállóban. Milyen lehet más tehenét megfejteni, más lábasában felforralni a tejet, megetetni vele a gyerekeket, más ágyába befeküdni - és arra gondolni, hogy az én otthagyt tehenemet, lábasomat, ágyamat valaki más használja? De legalább a család együtt van. Lakosságcseré.

Kakasd székely falu, mondja természetes hangon az idős néni, akit megszólítok. Levágott ágakat éget a patakparton. Mindenkit ismerek, mondja, együtt nőttünk fel. Vegyes házasságok is vannak, székely, felvidéki, sváb nem különül el. A faluházban gyerekcsoporthoz néptáncot gyakorol. Felváltva magyart és svábot. A faluház előtt szoborcsoporthoz mintha a tornác támaszfáinak testvérei lennének. Hajladozó, különböző színű, magasságú, alakú három kerámia fa. Azt mondják, az együttélést szimbolizálják.

Ete és Decs. A halott város, meg az élő város

Decs közepén a felújított templom szinte hivalkodóan válik ki környezetéből. Erős, sárga lámpák világítják meg, ettől érett, barokk sárga színe még teltebb, melegebb sugárzású lesz. Messziről nézve, egyre halványuló aurája olyanná teszi, mint a telihold, amikor hatalmas udvara van.

Tetszik, hogy nincs körbekerítve. Körülötte gyep, néhány pad. Meglep, amikor észreveszem, hogy néhány lépés után a templomkert temetővé válik. Ide már alig ér el a sárga lámpák fénye, félhomályban botladozom a sírok között. Szabálytalanul elhelyezkedő mészkő oszlopok. A

bevésett neveket nem látom, és ujjaim sem tudják őket elolvasni, annyira lekoptak. Távolabbról jellegzetes virágillat ér el - ott friss sírok, még rajtuk a nemrég kötött koszorúk. Lehajolok, megérintem a rugalmas gyepet. Még a félhomályban is észrevenni, hogy az öreg sírkövek között rengeteg ibolya virul.

Visszaindulok a templom fényköre felé. Lassú, erőteljes szárnyzuhogást hallok a fejem fölött. Megül egy fán a fény és az árnyék határvonalán, majd egyenletes hangon huhogni kezd a madár. Apró léptekkel mozgok arrafelé, közben próbálom a homályban az ágak között megtalálni. Amikor végre meglátom, egy töredék pillanatig rám bámul kerek, sárga szemekkel, majd azzal a jellegzetes szárnyzuhogással elszáll a templomtorony felé.

Homályos, esti temető, öreg sírkövek, templomtorony, bagoly - az élő városról ma ezek a legerősebb benyomásaim.

Képzeld el egy várost, ami volt, de már nincs. Annyira nincs, hogy romjait, maradványait sem látod szabad szemmel. 8 éves voltam, amikor gimnazista nővérem fizika könyvét olvastam, a csillagászatról szóló fejezetet. Elbűvölt a világűr, bár alig valamit értettem csak az egészből. Nem tudtam elképzelni a fekete lyukat. Most, hogy az eltűnt várossal találkoztam, azt hiszem, tudom már, milyen lehet.

Amikor először jártam arra, semmit sem tudtam a történelméről. A főútról hatalmas, frissen felszántott földek között keskeny, zötyögős út vezet Decsre. Alig szélesebb, mint egy autó. Ha valaki szembe jönne, le kellene húzódni az útról a sáros, köves szegélyre. De nem jön senki, kísértet lakta vidéken járok.

Az út egy pontján úgy érzem, elhagytam a Földet. A hirtelen jött alkonyban bármerre nézek, csak a barna szántóföldeket, meg a vöröslő eget látom. A környező falvak, mintha eltűntek volna, mintha megszűnt volna az emberi élet körülöttem. Nem csupán az egyedüllét nyom össze, de úgy érzem, a levegő is besűrűsödik. Nem látni semmit, mégis van itt valami. Vagy valaki, valakik. A testemen érzem egy valahai város nyüzsgését a sötét szántóföldek helyén. Erdők, bokrok, a megszokottnál jóval bujább növényzetet. Minden aranyzöld, finom por szállong a levegőben. Nád, sás, mocsarak, köztük kitaposott gyalogutak. Felbukkanó vizek, erek, csorgók, patakok. Köztük házak: szegényesek, meg gazdag, nagy porták is. A gyepen legelésző állatok: marhák, libák, kapirgáló tyúkok. Halászok szákokkal, hálókka. Rákokat kosárba gyűjtő mezítlábas kölykök. Kenyérdagasztó asszonyok. Tűzrakó férfiak. Lovasok süvegben, díszes hímzett ruhában. Templomba sétáló, összekapaszkodó gyöngypártás lányok. Hordókkal megrakott szekerek az úton. Kereskedők messzi földekről, finom kelméket nézegető asszonyok. Aztán vágtazó lovasok, szablyság, félholdas zászlók, menekülő emberek.

Csend és csatazaj. Egy virágzó város és elhagyott házak. Átvonuló csapatok. Magyarok, osztrákok, törökök. Fosztogató katonák. Előmerészkedő, majd megbúvó emberek. Más faluba áthurcolkodó családok.

Ete és Decs, Decs és Ete. Egy város, amelyik él és egy másik, amelyik meghalt, és eltűnt a föld színéről. Valaha, négyszáz éve, ezen a barna szántóföldön egy város létezett. Lakói jómódúak voltak, kereskedtek, ipart űztek, földet műveltek. Aztán a hadi utak, a sarcok, a katonák elűzték innen őket. A város magára maradt, porladt és elpusztult. A másik, a szerencsésebb, pedig magába szívta ebből mindazt, amit lehetett. Mint mikor egy anyaméhben két magzat indul fejlődésnek, de valahol az egyik elhal, felszívódik, míg a másik tovább fejlődik és végül egyedüli gyereként megszületik.

Iparvárosok a Duna mentén - Paks

Mióta rendszeresen autózom a Duna mentén, valamiféle jelképes fontosságot tulajdonítok annak, hogy Százhalombatta, Dunaújváros és Paks mellett is elhaladok. A szocialista építés

három korszakát, a szocialista nagyváros három típusát jelenítik meg. Régóta tervezem, hogy írok róluk. Nem ipari kémkedésről van szó, ezt máris leszögezhetem. Inkább csak emberekről, épületekről, hangulatokról - mint mindig.

Paksról a legkönnyebb írni, keresztül vezet rajta az út. Elsőnek a nagy hipermarketet ismertem meg. A hosszan elnyúló város egyik szélére építették, a lakótelep lába alá. Hangulata olyan családias, mint egy belvárosi kisboltnak. Mindenki olyan egyívású - érettségizett vagy diplomás középosztálybeli, a lakótelepen lakik, az erőműben dolgozik. A vevők egymásra köszönnek, megállnak csevegni. A pénztárosok gyakran név szerint üdvözlik őket. Engem ez kicsit zavar. Így éppen a hipermarket egyik vonzereje vész el számomra: a személytelen barangolás az áruhalmok között.

A lakótelep nem okoz különösebb meglepetést. Panelházak, közöttük már felcseperedő fák, parkok. Örülök, amikor látom, hogy az üzletek sorában könyvesbolt is van. Eszerint, az itt lakók el tudnak tartani egy felerészt kommersz, felerészt értékes irodalmat árusító helyet. Mert persze bemegyek, és azonnal felmérem a kínálatot. Élelmiszerüzlet, kicsit sötét, kicsit lehangoló, olyan, mintha a Közért vállalat 324-es boltja lenne. Zöldséges bódé, bank. Művelődési ház, de nincs kedvem megnézni a műsorát. Tágas, szellős, de belakatlan számomra az egész lakótelep. Talán, mert dél körül jártam ott, amikor csak a kismamák tologatták a gyerekkocsikat - szigorúan egyedül. Nem lenne jó itt lakni.

Szervetlenül, mintha közük sem lenne egymáshoz, létezik a régi és az új város. A régi Paks főutcája párhuzamosan fut a Dunával. Közéjük szorult a hatos út, meg a vasúti sínek, elvága így a házakat a víztől. Külön expedíció lejutni a partra, a kikötőig vezető valamikori korzóra. Már csak elképzelni lehet a valamikori nyüzsgő kereskedővárost. A főutca régi, nagy házait köznemesből lett polgárok, német iparosok, tehetős zsidó kereskedők építették. A katolikus templom előtti bazársor üzleteiben a hölgyek válogattak az áru között. A zsinagóga, a fürdő, az iskolák, a környék egyik legnagyobb zsidó közösségének adták meg a vallás és a hagyomány biztonságát. A német polgárok házai az evangélikus templom körül emelkedtek. De most a városi szegénység lakik az öreg városban. A főutcai nagy házak bérlakásokra darabolva, némelyik szépen kitarozva, de többségükről hámlik a vakolat. Elhanyagoltak, mintha mindegyik gazdátlan lenne. Szegényes öltözetű emberek járnak az utcákon. Sokan vannak, ráérősek, céltalanok.

Arrébb, a dombra kapaszkodva családi házak. A hatvanas évek kockaházai, gyári művezetőik, szakmunkások otthonai. Meg persze újonnan épült kacsalábon forgók. Zárt kapukkal, befelé fordulva. Letették őket egy településre, mindegy is, hogy hova. Úgy érzem, semmi nem kapcsolódik össze egymással. Sem az épületek, sem az emberek, sem a múlt és a jelen, sem a kultúra, sem a víz, sem a part.

A városi múzeum előtt hatalmas ent őrködik. És minden szavamra lassacskán bólogat.

A magyar arany háromszögben

Az úgy volt, hogy elindultam hazafelé Szekszárdról, amikor pesti kapcsolataim jelentették, hogy a város olyan, mint egy eldugult lefolyócső. Gondoltam, átmegyek az Alföldre. A hosszabb úton, Kecskeméten keresztül jövök haza, hátha később már lehet közlekedni.

A dunaföldvári híd rögvést a sűrűjébe vezet. Soltra. Az ember úgy érzi, egy másik országba érkezett. Egy sokkal keletebbre lévő, más kultúrájú országba. Solton egymás mellett állnak az omladozó vályogházak (Eladó! Hirdeti a tábla.) és a mesterséges ételszínezővel készített fagyaltok színvilágát idéző hatalmas, ízléstelen építmények. Egy omladozó viskó és egy

pisztáciafagylalt színű, 500 négyzetméter hasznos alapterületű ház között Toyota szalon kínálja a portékát. Hagyományos góréban szárad a kukorica. A szomszédban sok milliót érő vadonatúj traktor parkol az összetákolt, kátránypapír tetejű, félig nyitott színben. A városon átvezető út kátyút lehetetlen kikerülni. A helyiek ezzel nem is nagyon foglalkoznak. Itt aztán a gazdagok nem pazarolják arra a pénzüket, hogy lebetonoztassák a házuk előtt az utat vagy legalább a járdát. Az a tanács, akarom mondani az önkormányzat dolga. De arra sem dobálnak feleslegesen pénzt ki az ablakon, hogy egy kertész rendbe hozza a kertjüket, vagy a kacsalábon forgó előtt a mezsgyét. Nő a gaz, száll a por, nem baj az. Az ember úgyis a légkondicionált házban, vagy az autóban tartózkodik.

Betérek a Stadler- féle, hasznátruhat árusító komplexumba. Hatalmas, üzemcsarnokoknak látszó építményekben átláthatatlan mennyiségű ruha, bőr holmi, kabátok. Kedves fiatalasszony az eladó, szívesen segít válogatni, ha akarom. A ruhák többsége vadonatúj, elképesztő gagyi. Olyan, mintha egy húsz évvel ezelőtt bezárt varroda összes elszabott holmija itt tornyosulna. Előjön Józsi bácsi is. Mosolygós, udvarias ember. Lehet velem alkudni - mondja és kacsint. Mégsem veszek semmit, bár kettőt fizet, hármát kap akció van a női szövetnadrágokra.

Solt-Kiskőrös-Kecel: a magyar arany háromszög. A diszkóbalesetek; a 21 évesen fullextrás Mercedesszel száguldozó fiatalok; a 8 osztályt végzett milliárdosok hazája. Itt készítenek igazi hungarikumokat, mint a téglaporral dúsított őrölt paprika. Itt lesz szőke az olaj. Itt öntik műanyag kannába a nulla százalékos gyümölcstartalmú borokat. Itt a legnagyobb az országban az eltitkolt jövedelmek aránya, aminek összegét csak becsülni lehet, sok-sok nullával a végén. A Kiskunság tanyavilága, ahol jobban el lehet rejtőzni, mint bármilyen nagyvárosban vagy sűrű erdőben. Ez a vidék rideg, kemény, kevés szavú, a durvaságig egyenes embereket nevel.

Solttól Kecskemétig alig ötven kilométer a távolság. Autós rémálom. Fülöpszállás, Szabadszállás. A szállások népe akár Audival, akár harminc éves Zsigulival jár, 100 km/per óra sebességnél nem hajlandó lassabban menni a keskeny, döcögős úton. Két kamion közé beszorulva, csak a szemem sarkából észlelem a hatvanas sebességkorlátozó táblát, ahogy elszáguldunk mellette. Aztán a mögöttem haladó kamionos megunja a cammogást, előzni kezd engem is, az előttem lévő is. Innentől kezdve nem tudom, hogy mit tegyek, mert ilyenkor szoktak a nők a filmekben sikítozni és a szemüket eltakarni. Mintegy tizenöt életveszélyes előzési helyzetben vagyok harmadik vagy negyedik szereplő. A többi esetben, amikor mindenki elhúz mellettem, aki folyamatos kilencvennel haladok, csupán közvetett életveszély van.

Arra gondolok, szívesen megpihennék az út menti parkolók egyikében. De bármelyik mellett megyek el, mindegyikben folyik az üzlet. Kamionosok alkudoznak, veszekszenek. Stricik számoltatják el a tulajdonukat képező lányokat. Rossz arcú férfiak pénzkötegeket és kisebb-nagyobb csomagokat cserélnek. Elegáns öltönyt viselő urak egy bokor mellett, de még befelé sem fordulva vizelnek. Hamar átlátom, buta az, aki elrejtőzik, ha rosszban sántikál. A végtelen, jól belátható Alföldön húsz kilométerről felismerhető bármilyen hatóság autó. Mire ide ér, mi már rég a kávékat isszuk a legközelebbi csárdában. Mert csárda is akad bőven.

A Kiskunsági Nemzeti Park területén átvezet az út. Itt terem a dús árvalányhaj, fészkel a bíbic, kövér gulyák kolompolnak. Próbálok lírai hangulatba kerülni, de inkább erős menekülési kényszert érzek. Fogy a benzinem és az a kényszerképzetem, támad, hogy innen nincs menekvés. Aztán végre mégis elérem az autópályát. A gyanús rakományú tartálykocsik és kamionok tovább száguldanak a mellékutakon, én pedig megpróbálok arra gondolni, hogy hamarosan visszatérek abba az országba, ahol lakom.

Avril

Az én végtelen történetem (www.szemafoor.freeblog.hu)

Délután Pesten voltam látogatóban nagynénémnél, a „nyóckerben”, a csarnok mögött, ahol kezdődik Csikágó. A régi bérházak között, ahová mindig szívesen járok, néha dolgozni, egyszer-egyszer nosztalgizálni, vagy csak úgy vendégségben, mint ma délután is. Szeretem ezt a környéket. Úgy ahogy van. Kutyakakijával és szeméjtével egyetemben, mert mögé látok. Az én szememben nem szürkék ezek az ütött kopott, málló vakolatú épületek. Nekem a színek kavalkádja ez az ezerszer áldott kerület fenyőgerendákkal sűrűn aládúcolt függőfolyosóival és sötét udvaraival. Még a golyónyomokat is szeretem a házfalakon... Szerencsére én nem éltem át itt harcokat. Nem látom a háborút, csak a történelmet bennük, amit azok írnak, akik túlélnek...

És ezek a házak meg az itteni emberek, túléltek már háborúkat, forradalmakat, láttak sok mindent és történt velük, bennük, közöttük annyi, hogyha egyszer mesélni kezdenék a történeteiket, az bizonyos, hogy legalább ezer-egy éjszaka tartana... Itt él az én nyolcvannyolc éves nagynéném, akinek vonásaiban, találkozásaink alkalmával egyre inkább rég halott anyámrá ismerek.

Elmondok egy kis történetet.

Nagynéném második férje zenész ember volt, aki még a háború előtt hosszú időt töltött külföldön, jó részt Franciaországban, a Riviérán és Párizsban is. Híres mulatókban játszott magyar zenekarával. Néhány fényképet és újságkivágásokat is láthattam erről az ötvenes évek végén, amikor nyáron egy-egy napra, néha egy hétre is feljöhettek hozzájuk Pestre, és ilyenkor mi gyerekek, mint a fékevesztett kiscsikók szaladgáltunk, meg kutazgáltunk a viszonylag nagy lakásban, a szekrények mélyén, meg a régi bőröndökben...

Szegény öreg a háború után hazajött Pestre. Itthon pedig egészen más világ fogadta, mint amikor elment Európába... A régi lakás csodával határos módon épségben maradt ugyan, de a felesége és a kislánya, ők... Szóval a családja elszállt a szélben.

Itthon nem volt szükség rá, sem a zenekarára... Persze próbálkoztak itt is, ott is, de nem a mulatók és mulatozások ideje volt az... Egyik este, amikor egy *vendéglátó-ipari egységben* – ahogy akkoriban nevezték a kocsmákat - csak úgy, a barátainak eljátszott egy számot a mindig magával hordott hegedűjén – csak úgy, a maga örömeire. Amikor befejezte, már ott voltak érte a bőrkabátosok és minden teketória nélkül bevarrták őt a dutyiba.

A kihallgatáson azzal védekezett, hogy ezt a számot ő még Párizsban is eljátszhatta a franciáknak, akik mindig megtapsolták, és nem hogy börtönbe csukták volna érte, de az egyik este ezért a számért a nézők közül egy herceg hálából egy egész üveg méregdrága pezsgőt küldött ajándékba neki, amit ő elkeseredésében *kiöntött egy az egyben – még meg sem kóstolta, csak lehúzta a vécén...!*

A háború után a honvágy és ez a szám hozta őt aztán haza az akkori Budapestre, ahol egy ködös október végi éjszakán, amiért nyilvános helyen eljátszotta a *Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország...* kezdetű dalt, egy évre ítélte a törvény.

Amikor kiszabadult, a Ganz Mávagban kapott állást, az öntödében... nyugdíjazásáig ott dolgozhatott, mint vasöntő. Én már csak úgy emlékszem rá, mint aki munka után, összetörve érkezik haza, evés közben a fáradtságtól el-el bóbiskolva belefejel a tányérjába, és én még ki is nevettem akkor ezért! A hegedűjét már csak ritkán vette elő. A nehéz munkától elnehezült kezei nem tudták már olyan érzéssel megszólaltatni a húrokat, mint régen, ezért inkább nem játszott többé ... ha vasárnaponként mégis elővette, csak simogatta egy darabig, azután felhangolta, majd leeresztette a húrokat és szomorúan visszatette a tokjába a hangszert. Az élet

leszoktatta a muzsikáról... Huszonöt évvel ezelőtt, amikor kiköltözött a Kozma utcába, néhány régi zenész cimborája még eljátszotta neki kint a sírnál, azon a végső búcsúzáson a régi nótát, ami így kezdődik:

„Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország...”

Tavaly volt 100 éves Molnár Ferenc regénye a Pál utcai fiúk

FÉNYKÉPEZŐGÉPPEL A KEZEMBEN

NYOMUKBA EREDTEM

Vasárnap a Práter utcában betelt a memória a gépemben és lemerültek az aksik is. Az iskolánál kész szenvedés volt látnom és átélnem, hogy nem tudok rögzíteni, csak a saját memóriámba... Sajnos azóta sem tudtam rendezni a technikai hátteret. A három gép közül egyik sem kifogástalan. Annál maradtam, amelyikhez elemeket tudtam szerezni! ...hát nem halogattam tovább, ma felkerekedtem, hogy elkészítsem a videót az iskolánál felállított szoborcsoporthoz. Közben attól rettegetem, hogy most is kifog rajtam a technika... és bizony megint közbejött valami...

Monorról a 4-es úton mentem be Pestre. Üllőnél az elkerülőt választottam. A szép napsütés csak úgy kínálta magát, hogy kipróbáljam a hosszú egyenes úton a gépet. Egyszerre vezetni és forgatni azonkívül, hogy elég nehéz feladat, ráadásul még veszélyes is, amit éppen ezért a KRESZ is tilt, így én is csak ritkán élek vele... most is épp csak kipróbáltam a gépet, ami szépen működött.

Aztán bent városban szembetaláltam magam a hétköznapi nyóckerrel, a mai Józsefvárossal! Ahogy eddig nem ismertem... Leesett az állam. A kosz és a piszok a szokásosnál is nagyobb volt, de ez nem zavart volna, mert én ezzel együtt is szeretem a fővárosnak ezt a részét. A piszok most nagyrészt a bontásoktól és az építkezésektől származott. Nagyon turbózik az építőipar! Építkezés, építkezés hátán. Anyagszállító teherautók tucatjai forognak a szűk kis utcákon. Mindenütt nagy zaj, kopácsolás, gépek dübörögnek mindenféle. Mivel pedig ez az egész úgy megy, hogy közben az üzleteket nem zárták be, a hivatalok és a kisüzemek továbbra is működnek, az emberek, pedig ott laknak a környező házakban, élnek, élni próbálják eddigi életüket, csak sajnos sok decibellel hangosabban, szinte harsogva... Engem – a vidékit - letaglózott a látvány és az, amit hallhattam, amint a Kőbányai út felől a Baross utca irányába behajtottam a Kálvária térre, majd a Práter utcába. - Hát a fővároshoz képest mégiscsak falu az én kisvárosom!

Ami eddig állt, most gőzerőre kapcsolt!

Valami ilyen történhetett ezelőtt száz éve is, amikor a regény született. Ez a nagy gerjedelem vitte el a Pál utcai fiúk grundját is... A mérnökök mindent felmértek, akkor is, most is. Terveket készítettek, szoroztak, osztottak és eldőltek sok minden sorsa... A régit ledózerolják most is. Mintha korábban ott sem lett volna... Új idők, új embereinek új háztömböket, üzleteket, hivatalokat építenek... a modern kor követelményei szerint... A múlt már nem kell az utánunk jövőknek. Akik jönnek, helyet követelnek maguknak és nem kicsit, nem érik be kevesebbrel, nekik a Minden kell és most azonnal... Mit zavarná őket, hogy mi, akiknek még kedves ez a tájék, mi még itt vagyunk? Hát bizony nem is zavartatják magukat. A Jelen gőzhengerként rombol le most, és gyűr maga alá mindent. A kis utcákon gyalog közlekedtem, és csak forgattam, forgattam, forgattam... Pedig nem is idekészültem! Én a Práter utcai iskolához indultam, a szoborcsoporthoz hogy végre megörökítssem őket. Látni az építkezések és főleg a bontások őrült iramát, az jutott eszembe, hogy VESSZEN AZ ELEM!, ha én most nem az öreg épületeket fotózom, akkor mire legközelebb jövök már hűlt helyüket sem találom majd. A szobrok talán nem szaladnak el, várjanak a fiúk még egy darabig! Így jutottam el a Molnár

Ferenc térre, a Leonardó utcába, aztán a Tömő utcába a Grundhoz is. Szinte hallom az itt megszokott stílusban a kérdést:

- Mit sír a szád? Talán a szegénységet, a nyomort siratod?

- Nem hiszem. Remélem nem! A szegényekkel legfeljebb együtt érezni tudok... Siratni őket, ennek nem sok értelme lenne. Tudjátok én még ebben a lepusztult állapotukban is szépnek látom ezeket az utcákat... Emlékszem harminc, negyven évvel ezelőtti állapotukra, és elképzelem őket fénykorukban. Látom Józsefváros régi lakóit, jellegzetes figuráit, mint például a jeges, vagy a kintornás is...

Én még arra is emlékszem, amikor a jeget lovaskocsikkal szállították ezeken az utcákon, hosszú bőrkötényben izmos legények hordták szabályos tömbökben a jeget zsákot terítve vállukra. Nagy horgas vaskampóval húzták le a bádoggal borított kocsiról. Azzal egyensúlyozták a vállukon is a tömböket, de ezt használták a daraboláshoz is. Mi meg gyerekek vödörrel szaladtunk le a ház elé, hogy vegyünk a tömbökből egy-egy kisebb, vagy nagyobb darabot, mikor meghallottuk, a víg legények harsány kiáltásait. - *Jeges! Itt a jeges!!!* Vagy meghallottuk a kolompjuk hangját. Ilyenkor megálltak a kocsival a ház előtt, aztán amíg egyikük előre darabolni kezdte a jeget a kocsin, a másik legény belépett az udvarra, megállt a körfolyosós udvar közepén, megrázta néhányszor kezében a kolompot... felkeltve a figyelmet, majd égből kiáltotta a hírt, hogy itt van, megjött, meghozta... Ezeknek az embereknek csak a kezük volt hideg...

Még emlékszem a kintornásra is, aki behozta egyszer-egyszer az udvarunkba a sípládáját, hogy eljátssza a nótát, amivel megkeresheti az aznapi betevőjét. Sem mi gyerekek, de talán még az öregek sem tekintették ezt koldulásnak. Nekünk ünnep volt, látványosság.

A kintornás mindig sötét öltönyben járt, fején keménykalappal. Húzta-vonta, meg tolt is a kerekeken guruló alkalmatosságot. Amikor játszott rajta, kézzel tekerte, lábbal meg pumpálta, hogy legyen levegő, ami megszólaltatja a hangszert. Voltak még sima tekerősek is, amik ugyancsak szépen szóltak... A sötétre festett, öreg masinákon már kopott volt az aranyozás, de mi akkor is szépnek láttuk a csempre szobrokkal díszített szekrényyszerű szerkezeteket. Volt bennük valami meseszerű... Zengett az egész ház, amikor eljátszotta a nótát ott az udvar mélyén. Olyankor igazi színház voltunk. A színpad ott lent, körben pedig a többemeletes nézőtér a páholyokkal. Mi kihajoltunk a korláton és az emeletről néztük az előadást... Amíg a nóta szólt, kis papírdarabokba csomagoltuk a honoráriumot, néhány aprópénzt. Nagynéném és Elemér bácsikám azt mondta nekünk gyerekeknek, hogy *ez így illik*... Amikor pedig elhalt az utolsó akkord is és a kintornás meghajolt, majd levett kalapját maga elé tette a kőre, mi ledobhattuk neki a kis papírgalacsint a pénzzel. De csak ekkor és nem előbb! - *Mert így illik*. Így tanítottak bennünket a felnőttek, és így tett a ház minden lakója. Pedig akkoriban szegény volt arra felé mindenki, mégis tudta az illetet és szégyen lett volna nem adni pénzt a kintornásnak...

Félek, hogy ha végleg eltűnnek ezek az ütött kopott, málló vakolatú házak, mint ahogy eltűnt a jeges, a kintornás, a házmester és Elemér bácsikám is, egyszer majd itt hagy magamra nyolcvannyolc éves nagynéném is, pedig már csak őbenne láthatom halott anyám vonásait... Ilona néném ma is itt él az egyik négy emeletes öreg házban az ezerszer áldott nyolcadik kerületben.

- Hát én ne szeretném ezt a környéket úgy, ahogy van, minden szennyével, szegényével együtt?

Egyszer talán azt is meg tudom majd mutatni, hogy milyen lesz ez az új Józsefváros! De most még nincs itt erre az idő. Most még csak siratni tudom a régit, a mai **nyóckert**, és a régebbi **ezerszer áldottat**... Ami belőle egy időre még bennem, belőle megmarad.

Aztán megtaláltam a Tömő utca végén a Grundot is...

Illetve azt, amit a mai kor mérnökei az uniós szabványok szerint mai grundnak szánnak. A

munkások az utolsó simításokat végzik éppen ezen a huszonegyedik századi játszótéren, ahol nincs *lövészárók, homokdomb, és guruló fabasábok*, mert ezek túl veszélyesek lennének. Ennek okán nincs illúzió sem, csak gumiőrleményből készült burkolólapok, és szálka nélküli impregnált keményfából készített műfarakások. Mert nehogy lehorzsolja a térdét, vagy eltörje a karját az a gyerek, de még szálka se menjen a körme alá!

Mert mit számít, hogy ő is csak egyszer és éppen most gyerek...

*Hát ezen a ponton ment el a kedvem az egész **jelentől**, és ekkor jutott eszembe Honore Balzac, meg az ő Elveszett illúziói...*

Átmentem a Ferencvárosba, hogy megnézzem József Attila szülőházát...

A GÁT UTCÁBAN

Az elmúlt éjszaka Attilával álmodtam. *Vidám és jó volt...* Ma, amikor arra jártam napközben lábnyomába is bele léphettem... Amúgy is dolgom volt a Ferencvárosban és ha már ott jártam, gondoltam megnézem szülőházát a Gát utcában... Meg van-e még? Kamerát nem vittem, csak a telefonom volt a kezem ügyében, hát ezzel készítettem azt a néhány képet, amiből később összeállítottam kis videómat a *Magyarország messzire van* című versére. Máskor is gyakran járok azon a környéken, de most kifejezetten Attilát kerestem... A zárt kapun belülről egy ott lakó segítségével jutottam. Az emlékhely ajtaját szintén zárva találtam, de nem bántam a dolgot, mert Ő mindenütt ott volt, velem... A kapualjból nézve a napfénnel megcsillant az emeleti lakások ablakain, ott susugott a huzatos lépcsőházban, ott volt mindenütt. Amíg jószerecsémbe bízva a "teremőrré" vártam, ő ott állt mögöttem lazán, hátát a sárgára festett falnak vetve és csak mosolygott... Lakók jöttek és mentek el otthonról, felénk se nézve, mintha ott sem lettünk volna, ránk se hederítve... Negyedóraig bírtam a várakozást, aztán elkullogtam... Zavartan, magamban egy kis dalt dúdolgatva léptem ki az utcára, ahol még láttam, ahogy Attila szélként a lányok szoknyáját lebbentette, majd befordult a Lenhossék utca sarkán....

Én, pedig elindultam haza, a Mester utca irányába...

Sarazsaday

***36. ...és az összes tuskóra ráírtam fehér krétával, hogy Huck
2008. febr. 15. 19:54 – cippo***

Az Alagút, meg a Duna. Budapest énnekem a Szentháromságban a Budapesti Gyermekszínházat, a Dunát és az Alagutat jelentette. Meg a szalvétában parizeres szendvicset, papírpohárban "szörpikét" (brrrrrrr!!!), amit Babi néni töltögetett az autóbuszon nagy műanyag kannából.

Az Alagút a határa volt a mennyországnak, izgalom volt, és kaland, és furcsán otthon is; naaagy volt, és fényes, és sárga, hazafelé meg a kitaszítottak gyökértelen szomorúságának fészekrakóhelye. A Gyermekszínház volt a templom. A Pesti Műsor meg a Biblia. Abban volt a szerelem. Oda volt nyomtatva, hogy Huckleberry Finn - Sirkó László.

Persze minden kiscsaj a Tom Sawyerre zuhant rózsaszín ájulatba, aki a Gyabronka József volt, és halálosan jóképű, és tényleg szívemarkolóan romantikus volt, amikor krétával írta fel egy farönkre, hogy Becky, de nekem már akkor is inkább a Huckleberry Finnre emelkedett e vérnyomásom, aki lusta volt, komisz, és nagyon közönséges, nem járt iskolába, viszont gyönyörűen tudott káromkodni, kívül állt minden törvényen, és aki spárgára kötve egy döglött macskát vonszolt maga után - szóval olyan életszagúan rosszfiú. És - amennyire emlékszem - egyáltalán nem volt jóképű, kicsi volt, és zömök (talán még pocakos is...), viszont gyerek létére elképesztően nagy bajuszt viselt, ami azért elgondolkodtatott, de ettől még jobban tetszett.

Na és aztán a buszon, hazafelé, nagyon sírtam ott a melegsárga Alagútban, mert biztos voltam benne, hogy észrevett engem a Huckleberry-Sirkó László ott a tizenharmadik sorban, és persze halálosan belém szeretett, és tudtam, hogy ott búslakodik a színházi büfében, én meg csak simogattam a nevét a szent Pesti Műsorban hazáig. És heteken keresztül reménykedtem, hogy egyszer csak megjelenik kacsázó léptekkel, bajuszban, döglött macskával a kapunk előtt, és a suliból loptam egy darabka krétát, és az udvaron az összes tuskóra ráírtam fehér krétával, hogy Huck.

***75. Poszt arról, hogyan veszítsünk el...
2008. márc. 12. 11:01 – cippo***

A Kovács Andornak úgy akartam imponálni, hogy azzal hűsködtem, hogy nem félek a rókáktól, és hogy egyszer már be is másztam egy igazi rókalyukba. Persze nem másztam be - nyilván be se fértem volna -, de onnan a kanálispartról nem lehetett azt pontosan felmérni, hogy a domboldalban tényleg rókalyukak vannak-e. Nekünk azok voltak mindenesetre, és az Andor nem kételkedett abban, hogy beleváló csaj vagyok.

Bicskázunk is a homokban, megmutatta a fogásokat, amiket, mint mondta, a papájától tanult, aki néhány évig börtönben ült. Tengerész, hordó, pillangó, kétujjas - az nyer, aki többször beleállítja a kést a földbe. Aztán májkrémet ettünk dobozból, kockánként a kés hegyére tűzve, meg málnát a nagyiek kertjében, és titokban csókolóztunk is a málnabokrok közt. Amikor fociztunk, mindig ő volt a Garaba, én meg a Sallai, ugyanis familiárisan mindketten a Honvédon szocializálódtunk. Egyszer bizalmasan megsúgtam neki, hogy otthon van egy Sallai poszterem a Pajtásból, erre csúfolódva azt mondta, hogy haha, dehát a Sallai csak százötvenhat centi, és a lába is csak harminhetes! Akkor kiszereztem Kovács Andorból.

99. Macskaszem

2008. márc. 29. 12:47 – cippo

Erről énekelem a forró téglát a dunna alatt a nagyiéknál, meg a Vackorkörtés mese, amit vagy százszor. Meg a Kossuth Rádió, Budapest, híreket mondunk...

Azt, hogy a macskaszem valójában elektroncső, nem tudtuk. Zöld volt, és nagyon lassan izzott fel. Először csak egy vékonyka szál, az kezdett hízni, kitelni finoman az üvegcsőben, közben meg a láthatatlan hangmérnök ugyanabban a tempóban elkezdte felfelé húzni a potmétert – Kossuth Rádió, Budapest, híreket mondunk...

Az például kimeríthetetlen örömök forrása volt, elképzeni a hangmérnököt ott messze, Budapesten, ahogy dolgozik, huzigálja a gombokat föl meg le, aszerint, hogy épp bekapcsolja, vagy kikapcsolja valaki a rádiót.

Persze csibészkedtünk is vele, kapcsolgattuk ki-be, néztük, ahogy a macskaszem felfénylik, aztán meg kihuny, és vártuk, mikor szól bele a budapesti hangmérnök bácsi, hogy a nagykarácsonyi suhancok azonnal fejezzék be a rendetlenkedést. De nem szólt bele.

Ha egyszer nagymama leszek, macskaszemes rádióm lesz, működő kontakttal a média felé.

149. Geréb, az áruló

2008. ápr. 29. 21:37 – cippo

A Szabó Csilla volt a vörös posztó. Nem azért, mert mindig kiönözötte magának, hogy ő legyen a királylány, vagy mert a gumizáshoz, focizáshoz reménytelenül béna és elkényeztetett volt, hanem, mert annak ellenére került be (miért??? hogyan???) a családi albumba, hogy amikor hatodik születésnapjára akkora marcipánrózsás pörköltcukortortát kapott, mint a fejem, félujjnyit sem adott belőle, s ezt még azzal is megfejelte, hogy egyetlen nap alatt kétszer árult el.

Geréb-Szabó Csillát máskülönben Csillukának kellett szólítani, mint azt a nagymamája kihangsúlyozta, és bár a sassoon frizura nem kifejezetten, vagy kizárólagosan az urbánus kiscsajok aktuális divatja volt, úgy nem viselte senki, ahogy ő viselte: minden reggel bevasalták a végét, úgyhogy eleve volt valami megemészthetetlen ellentmondás abban, ahogy apródfrizurásan anyám menyasszonyi ruhájában (!!!) királylánykodott, arról nem is beszélve, hogy én alaptól sokkal jobb fejeknek gondoltam az udvari főméltóságokat.

Csilluka évekig minden nyáron a nagymamájánál töltötte a perszonális halidéjt, és - mint afféle lakóközveti megbízottnak - az én feladatom volt, hogy őnyafkasága holdudvarában az udvari bolond szerepét betöltssem. Szókimondó, nyers gyerek voltam, és mikor egyszer elegendő lettem az egészszöb, egyszerűen közöltem vele, hogy nem vagyok hajlandó többé se bolondot, se vőlegényt játszani, és hogy húzzon el, van más barátom, akivel sokkal jobb játékaink vannak. Nyomatéku rácsaptam a parkettaajtót.

Annyira zokon vette, hogy bemószerolt édesanyámnál. Egésznapos szobafogsággal büntettek. Bánkódtam az árulásán, de titkon örültem, mert abban bíztam, hogy többé nem keres. Csakhogy unatkozott. Délutánig bírta, akkor odaóllalkodott az ablak alá, hogy menjek játszani. Undokul azt mondtam, nem tudok, mivel beárult, szobafogságban vagyok. Erre kérlelni kezdett, hogy másszak csak ki az ablakon, ő

megígéri, hogy hallgat róla, mint a sír.

Őszinténszólva rabságom nem volt túl szórakoztató, s úgy ítélt meg, kívül mégiscsak tágasabb, és lepaktálni az árulóval szégyenteli ugyan, de mégiscsak jobb, mint bezárva, magányosan unatkozni. Kicsit még kérettem magam, hogy győzelme mégse legyen olyan fényes, aztán kimásztam. Vesztemre persze.

Factum, hogy halálosan belegázoltam a hiúságába azzal, hogy beadtam a felmondásomat, és semmi bosszú nem volt elég édes ahhoz, hogy kompenzálja. Factum, hogy egy kígyó mosolyával engedte meg akkor délután, hogy kivételesen tündér lehessenek. Es factum, hogy még aznap este odaállt anyám elé, és minden apró részletre kiterjedő beszámolót prezentált szökésemről.

A büntetésre nem emlékszem. Igaz, arra sem, hogy ez volt-e a nagy vízváltató, de ennek kellett lennie. A fotó valahogyan, valamiért mégis ott volt, ottmaradt a családi album elején.

A tépés ugye nem szorul magyarázatra?

160. Pillecukros

2008. máj. 3. 18:42 – cippo

Eperfa, érted? Az egész udvar lényegében egy nagy domb volt. Az egész Szőlőhegy, az Ófalu, ahogy ma nevezik. És amikor az a nagyszemű, vastag, vörös eper letocsant, végiggurult a kérgesre száradt agyagos földön, a tyúkok csak úgy rohantak utána. Mindig volt egy kopasznyakú, nem tudom, ez koncepció volt-e nagyanyámnál, de kopasznyakú, egy, az mindig volt. Tündér Ilonának csúfoltuk, és ahogy repült a hinta, bele-belemartunk a falombba, érett eperszemekkel dobáltuk, és kiröhögtük nagyon. Ostobán futott - minden tyúk ostobán futott, de Tündér Ilonát überelni nem lehetett. A fejlődése egy külön tanulmány, valahogy testfüggetlenül, ritmus ellen mozgott mindig, mintha azzal a tar nyakával-fejével evezett volna. Olyan volt, mint valami nevetséges kézihajtány: előre-hátra, jaj, hol az eper, jaj, hova lett - ilyesféleképpen. Máskor meg csak állt félrehajtott fejjel, és nézett nagyon bután, néha-néha pislogott, a szemhéja alulról felfelé, érted, hát azon aztán tényleg meg kellett halni.

A Francin tudott egy olyan trükköt, hogy kell elaltatni a lábasjószágot. Azt ki kellett próbálni persze, úgyhogy összefogdostuk egyesével az összes baromfit. Akkor a Francin elkapta a tyúk nyakát, a fejét bedugta a szárnya alá - a tyúkét persze, úgy értem a tyúk fejét a tyúk szárnya alá -, lefektette szépen a földre, és az öklével elkezdte verni mellette a földet egy ritmusban, akár a metronóm, és akkor fél percen belül a tyúk elaludt. Kifektettük az egész állományt, olyan szépen feküdtek sorban egymás mellett, mint egy zászlóalj katona. Aztán kihívtuk nagyanyámat a nyárikonyhából. Lesápadt szegény az ijedségtől, mi meg nagy röhögve odalocsantottunk egy vödör friss kútvizet az ájult tyúkok közé - hát volt kárálás, meg szárnyaknak tehetetlen vergődése, röpködtek a tollak bele a forró vasárnap délutánba, nagyanyám meg persze azonnali hatállyal haza akart deportálni bennünket.

Na, ez a pillecukros, ez ott volt. Az eperfa alatt épp.

170. Csücsők

2008. máj. 9. 12:05 – cippo

Te - felült a gyűrött vászonágyneműben, a sötétben egyszerre felült -, mi ez?

Mi mi?

Ez a hang? Hogy ez, ez micsoda, azt kérdem. Nem hallod? Te surrogysz? A takaróval, azt kérdem, te surrogsz a takaróval?

Ó, hát én csak az orális fixáció miatt cseréltem a cumit cigire. Igen, igen, én surrogok az ágyneművel, mitöbb: én surrogok az ágyneművel. Most kinevetsz, de... én csücsközök, érted, én... én egyszerűen képtelen vagyok leszokni, most kinevetsz, ugye? Hát hogyan magyarázzam el, hogy az az éles vászoncsücsök, hogy az milyen jó? Ahogy azzal a csücsökkel simogatódik a középső ujj begye. Az ujjbegyemen át nyugtat meg a hűvös vászon, és vászon kell. Érted, vászon kell, hogy legyen. A szatén nem jó, vagy a krepp. Azt nem lehet feszes háromszögbe gyűrni úgy. Csak a vásznat.

És mutatja - így fogod össze, négy ujjal emeled meg -, és emeli. Texturát emel a behajlított mutatóujjra, ráfog hüvelykkel, a középső ujj, mint izmos magasugró, kecsesen átpenderül fölötte, ugyanaz a lendület hurokként a vászonba kap, s már húzza is be, akár egy tokot, a mutatóujj köré, mely óvatosan kicsusszan aztán, hogy a hüvelykkel együtt a végső simításokat megtegye: élt vasal a csücsökbe utóbb. Na azon az éles sarkon, ott táncoltatja az ujjbegyét. Míg el nem alszik.

Így alszom el, érted? Ne neved ki, én így tudok elaludni. Ha bárkinek elárulod, megpofozlak. Mindenki úgy archiválja a gyerekkorát, ahogy tudja.

212. Minta mókus

2008. jún. 1. 23:39 – cippo

A kanális. Többgenerációs örömforrás. Sárból csináltunk magunknak lakkcipőt. Az volt a módszer, hogy beleléptél a fekete iszapba olyan tessék-lássék, hogy még épp nem ért össze a sár a lábfejedre, na és az volt a lakkcipő. Abban pipiskedve kellett járni. Csizmát meg úgy lehetett, hogy beledagonyáztál félábszárig, vagy még mélyebbre - csak úgy fénylett a vádlinkon az az iszamos, fekete föld. Így játszottunk, közben meg messziről bámultuk a vályogvetőket.

A kanális partján jó agyagos föld volt, abból vetették a vályogot. A Tótfalusi Bandi bácsi összespanoskodott a cséplőkkel is, zsákszámba hordta tőlük a töreket. Azzal a törekekkel megágyazott ott a földparton. Vékonyan szétterítette, arra borította a sablonból a téglát, hogy ne ragadjon le a földre. A sablont - egy deszkából tákolt fogantyús, fenekes fadobozt - maga készítette. Azzal az egy sablonnal vagy ötszáz téglát is megcsinált egy nap. Bekevert egy talicska sarat, behányt valami kis pelyvát. Árpáét sose, az nem jó, rajta a kalász. Azt a talicska sarat odaborította aztán a törekágy mellé.

A kezeügyében mindig ott volt a vödör, a vizet a kanálisból merte. Előbb körbepacsmagolta kicsit a sablont, mielőtt beleeresztette a vályogot. Akkor a sárkupaából a lábélével lehasított egy téglányit, kézzel jól összedögyönyözte, és belecsapta a sablonba. Lábéllel olyan precízen, ahogy a Tótfalusi Bandi bácsi, senki ki nem hasított pontosan egyvályognyi pelyvás sarat - még lesimítani se igen kellett, úgy állt az a nyers vályog a sablonban, mint a cövek. Na azután kiborította a sablonból, rá a törekre, s már hasította is az újabb adagot, szürkületre ott sorakozott glédában félezer nyers vályogtéglá.

Vagy egy hétig szárogatta őket, akkor az oldalára fordította, úgy szikkadt még egy hétig,

aztán rakta levegősen gúlába mind.

Szerettük ezt, ahogy hasít, dögönyöz, belecsap, kiborít a Bandi bácsi. Nem merészkedtünk közel, el is zavart volna, messziről gyönyörködtünk csak, néztük, hogy dolgozik. Na és egyszer megvártuk, amíg befejezi a munkát, hazamegy, és azokba a még lágy vályogtéglákba mind beletapicskoltunk lábbal, minden téglára tettünk egy mintát, egy talpnyomot.

[minden nekem adott történeteddel úgy gazdálkodom, ahogy]

225. A tűzmester meséje
2008. jún. 12. 13:23 – cippo

Látja-e, mindig siratunk valamiféle aranykort, legtöbbször olyat, ami csak abban a csapodár, elvágódó lelkünkben világít, vagy talán a kollektív tudattalan emlékeit, az sóhajtozik ott bent, a miénk, és mégsem az.

A pince. Ott volt a kazán.

Talán nyolc éves lehettem, mikor a központi fűtést beszerelték, s az ócska olajkályhát, melynek vajszerű előlapján szenes koszcák - ráógumi, néztem, hogy hólyagzik, csurran a forró fémen -, kihajították.

A csöveket apám hegesztette, meg a Misi sógor, aki valamit értett is hozzá. Engem nagyanyámhoz száműztek. Reggelente, iskolába menet azért benéztem, s anyámat könnyek közt, apámat értetlenül fejcsóválva találtam, így emlékszem, ereszt megint az az átkozott cső, valahol mindig ereszt, végeláthatatlanul. Aztán meglelt mégis, végre is le lehetett festeni. Rend lett, hazaköltözhettem.

Akkor apa levitt a pincébe. Na, ez a kazán, s mutatta a tetején a kerek termosztátot, hogy ez méri a víz hőfokát. S hogy a mutatót nyolcvan fokon kell tartani, a kék mezőben. Száz fölé ne menjen, abból baj lehet. A padláson van a táglási tartály, magyarázta, na azt nem értettem sehogy. Hát, hogy a hőtől kitágul, több lesz a víz, s ha az a tartály nem lenne, szétfeszítené a csöveket.

Annyit fogtam csak fel az egészből, hogy annak a mutatónak ott, a kerek lapocskán, nem szabad átszaladnia a piros mezőbe.

Kinyitotta a kazán ajtaját, ez a tűztér, mutatta az öntöttvas rostélyt, hogy azon keresztül kap a tűz levegőt. Arra teszed a papírgalacsint, lazára gyűrve, majd takaros kis gúlába állítod köré a gyújtót. A nagyobbakat később, a sarangot. S mikor erős, vastag a parázs, akkor a kicsike ajtót ott alul, be kell zárni, azzal csinálsz fojtást. Lassabban ég le a fa, tovább tartja a meleget, így magyarázta. Akkor a nagy rönkön, ott a kazán betontalapzatán, kezembe adta a kisbaltát, na, most próbálj gyújtót hasogatni. Ahogy reccsent kettőbe-négybe a száraz, jószagú fa, a hasáb, hát én arra úgy rákaptam. Ő meg csak mosolygott, lánygyerek, de azért - nem mondta, de tudtam, most büszke. Azt mondta, te leszel a tűzmester. És az lettem tényleg.

Később szemet hozatott, mutatta mennyit, hogyan kell a parázsra lapátolni, hogy a szén ne fojtsa meg a tüzet. Féloldalasan. Alulról ég, fölfelé. Ha szétteríted a szemet, csak füstöl, a széngáz kivetí a kéményajtót. Azért persze volt, hogy kivetette.

Néha csak ücsörögtem ott, a nyitott ajtón át bámultam a tüzet, hogy izzik át a brikett, rótvörös tojások, szét sem estek. Vagy maricskoltam a lágy salakot, könnyű hamut. A tenyerem élével kotortam ki a hátsó sarokból, a rostély alól, azon a kis ajtón. Raktam a

vödörbe lapáttal.

Aztán az iszapszén. Olyan volt, mint a sár, az IFA platójáról csak leborították az udvarra. Ha vizes volt, nem égett. Máskor megfagyott, csákányozni kellett. Tömbökben hasadt, alig bírtam el azt a csákányt. Mire bontottam egy vödörnyit, kivörösödött a kezem a fagyban, de nem fáztam már. Azt utáltam. De én voltam a tűzmester.

Látja-e, Gábor, ez is aranykor. Hogy így utólag micsoda szép fénye van.

Cippo

2004. június 11. péntek

Észreveszitek. Észreveszi, ha a világom láthatatlan rezdüléssel tudatja, hogy nem akarom, hogy hozzámérjen. Biztosan. Egy pillanat, egy semmisem, és hagyom. És észreveszi, amikor a testem egy szótlán jel, egy nemvagyokitt-burok, és egy résen át szemlélhet csak, s a szemem sarkában, az árnyékban vetítés van. Ott vagyok. Észreveszi, és nem tudja, hol. (akár el is mondhatom. egy romantikus utcácska homályos albérletében vagyok, a harmadik emeleten, egy festőnő robbantja a fülünkbe a mondatokat, tizenhárom éves vagyok, a földön ülünk, és beszélhetünk, s egyszerre csak felnevet, s azt mondja: *jézusom.. ülsz itt nekem a rózsaszín nadrágodban, én meg ezekről beszélgetek veled* - és ott ül a másik lány, a szép, de gyenge rajzaival, és rágyújtunk.)

Máskor észreveszi, hogy úgy megyek el mellette, hogy közben falat kenek közénk, de csak villanásokból, egy képlékeny áthatolható csapdát. És észreveszi, ha hagyom hogy fogmosás közben letépje rólam a bugyit, és miközben leverem a gyerekek színes poharát, arra gondolok, hogy fogkrémet kell venni holnap. És észreveszi, ha úgy ölelem, hogy a bőröm páncél legyen egy percre, amíg utat nyerek magamba, s itthagyhatom a testem. És észreveszi, ha úgy ölelem mint az akasztott embert, kicsit megemelem hogy lélegezz.

Kötelező-en - észlelések tárlata, a ti szemetekből lopva, az én koponyám falán. Belül. Észrevétlen észre vétek.

2004. június 13. vasárnap

Kitalált_személy szippantott egyet a reggeli levegőből, hunyorgott, ahogy a nyári nap a szemébe szúrt, és átlépte a viadukt korlátját. Valószínűleg az éjszakát is itt töltötte, a csillagos aszfalton, s minden bizonnyal élete nehézségein töprengett. Meglehet, hogy súlyos adósságai nyomasztották, vagy talán egy árvaszeműről gondolkodott, aki túl korán tűnt el az életéből, és túl későn tért vissza, vagy a szeretetlenség bántotta, vagy rombadőlt nagy tervek halmán ácsolt magának koporsót - nem tudni. Annyit sejthetünk, hogy megfontolt volt és elszánt. Átlépte hát a korlátot. Alant koszorúk szomorították unalomig magukat, nagyjából azóta, hogy a híd elkészült. Milyen ko(z)mikus, milyen giccses, és milyen egyszerű lett hirtelen minden. Előfordulhat, hogy eszébe ötlött, micsoda amatőrség ez, fogalma sincs hogyan kéne csinálni. A levegőre hasaljon, vagy fejest ugorjon bele? Annyi bizonyos, hogy végül egy nagyvonalú lépésre szánta el magát. Könnyedén, akár ha egy lépcsőfokot lépne lejjebb. A zuhanás nem volt érzékelhető, a mélység aludt, agyának pedig csak arra volt ideje, hogy felszámoljon az 'utolsó percben vetített valóságsó' mítoszával. Nem történt semmi. Csak becsapódás a völgy útjába. Aztán járókelők kiáltoztak s egy idős hölgy telefonfülkébe rontott, hogy mentőt hívjon. Kitalált_személy nem gondolkodott, mindössze bizton hitt a sikerében, agyának működő zugaival, és nem tudta, hogy ezt hiszi. A mentők rekordidőn belül megérkeztek, szokásos protokoll szerint, szakszerűen jártak el. Aztán a kórházban, végtelensok órán keresztül, kiemelkedő képességű szakemberek *életmentő műtétek* sorozatát végezték el Kitalált_személy maradványain.

Hetekkel később már tudta, hogy él, és hogy örökre kerekesszékhöz nőtt. Csendesen gurult a rehabilitációs osztály folyosóján. Előzőleg rendben megebédelt, megette a seízesebűze pudingot is. Megállt a folyosó végén, békésen nézte a forgalmas udvart a franciaerkélyről, melynek ajtaját - a régi szárny légkondicionálásának hiánya miatt - nyaranta szinte sosem csukták be. Egy emelet. Nem magasság. Az ebéd utáni csendespihenőbe pontosan beleillő nyugalommal

kihúzta köntöse zsinórját. Csomókat, hurkokat kötözött rá, olyanfajta szakszerűséggel, ami csak a fejben jóelőre, ezerszer lejátszott cselekvések sajátja.

A korlátba kapaszkodott, felhúzta magát, és átlendült. Egy másodperc múlva már ott lógtak deformált lábfejei a földszini kiszolgálóhelyiség fehérkeretes ablakai előtt, teste pedig a kórház délnyugati oldalán diadalmasan ringatózott a napsütésben, akár a kapásjelző nyugodt vizeken.

- főhajtás az elszántságnak –

2004. július 26. hétfő

Néhanap, léhanap, csak inspirációt gyűjtenék, ahogy a port, mintha én lennék a nyitott legyező a polcon. S ha puhán gyűlni kezdene rajtam a világ, szépen megráznám magam, hogy lássam, mi ragaszkodik, és mi mond le rólam könnyedén, behódolva holmi centrifugális, meg gravitációs erőknél, és ha már tisztán állnék, repülni kezdenék, én volnék a legyező, aki szárnyra kelt és kirepült a nyitott teraszajtón, s vadászni kezdenék, ihletre, porszemekre, ismeretlen mechanizmusokra, amik a levegőben tarthatnak egész rendszereket, városokat, melyek alatt elrepülni egy legyező számára sem kis teljesítmény.

Repülnék nyitott szemeket és csukott szájakat olvasni. Évszakok kérdéseit söpörni félre, a nyár költséges díszletét, és kívánni a levegőben, hogy az ősz-int-e fegyelemre. S tudnám közben, hogy legutóbb Elbét neveztem meg, mint az utolsó utatkutató utatmutatót, akinek zsenialitása túllépett rajtam és rajtatok, s ezért az elismerése jelentett motivációt. És tudnám közben, hogy ha ő lök le a háztetőről, nem zuhanni fogok.

A gravitáció lehet igaz is, lehet rendszerünk rendszerű sorról és törésről, miközben valaki azt suttogja, hogy *belső ritmus*. Úgy aránylok a tudás elemeinek rendszeréhez, mint egyetlen az egyhez.

2005. Február 25. péntek

A sohárium néhány (f)ékköve, azaz sarkpontja:

1. A padlóváza nem egyéb, mint a kör alakú folt, amit maga után hagy, ha elmozdítjuk a helyéről. A kávéscsésze ellenben, összehasonlíthatatlanul több, mint a kávékör, amit maga után hagy, ha a számhoz emelem.
2. Tudjuk, hogy véges. Mésem barátunk a megsemmisülés.
3. A vélemény legyen rövid, őszinte, lényegretörő. A 'szar' szavunk nem felel meg ezen kritériumoknak, habár megtévesztően vélemény-külleme van.
4. Az élet nem az adósom, akkor sem, ha néhanap erőteljesen hajlok rá, hogy ezt higgyem. Én sem vagyok az életnek adósa, akkor sem, ha nap, mint nap próbálja elhitetni velem.
5. A legtöbb vágyunkkal/félelmünkkel/estébé érzelmünkkel 'nem vagyunk egyedül'. Mégsem vagyunk együtt.
6. Hatökör.

2005. október 6. csütörtök

Nincs konkrét elméletem, nem sírok, nem nevetek, nem olvasok, nem írok, nem alszom (eleget). Ha a szobám tényleg az enyém volna, állandóan meggyújthatnám az összes gyertyát. Borsosmenta olaj párolog. Nehéz érdeklődést mutatni. Az ágyam puha és üres. Végtelen hasonlatokba bonyolodom. Szerelmes vagyok egy íróba. Aztán egy másikba. Enyhe dohányillat és menta. Világatlasz és szakkönyvek. Összesen negyven deka nápolyit ettem meg. Annak örülök, hogy nincs kutyám. Osztok, pedig szorozni kéne, a nagymama is megmondta. Fekétén fodrozódik az ég alja. Bármikor láthatom a csillagokat. A világ a koponyám peremén ül és

lógázza a lábát.

2005. október 10. hétfő

Mint valami focimeccs-közvetítés (a'la Richard de Faragó) *éés.. rossz a passz, de milyen rossz a passz!* - Szentigaz. Csak éppen ez nem focimeccs. Ez én vagyok. (mindenki csak addig lelkesült, ameddig a lelke sült) Ó, már senki sem talál meg. hol vannak a régi szép idők, amikor minden léptemet panaszos nénik kísérték, vagy eltévedt szülők (akik azt hitték szeretem a gyerekeket és ennek okán az ő történetük, gondjuk is roppantmód érdekel)

Elveszett. (Mi? - jogos a kérdés, ha tudnék felelnék is én erre ám) - *elveszett*, ez most a legtalálhatóbb kifejezés, oda is van kanyarítva a satírozott ég alá, lehet, hogy a képregényrajzoló álneve? Válasszunk álnevet! Áll, nevet. Nem csinál egyebet. Na, gyere, olvasóm, járjunk egyet a fák alatt, szép hideg van, látszik a lehelletünk. Fújuk a füstöt. A házamban zene szól (ez nem látszik a rajzon), régi dzsesszlemez, nem hallgatja senki.

2005. november 28. hétfő

Ez a jövő is nagynak tűnt messziről. a tájkép inverze. Az lehet a tévedés oka, hogy ha előre tekintünk, azt hisszük, hogy egy világban járunk, hogy a képletek, amik élénk vetülnek (én vetítem vagy te, lényegtelen), olyanok, mint a középkori kastélyok a hegyoldalban: messziről parányi, odavetett épület, közlőről roppant léptékek. Hát nem. A jövő nagy, amíg ránk vár, de rendre összetöpreődik, mire odaérünk.

*

Nagy jövő áll mögöttem.

2005. december 25. vasárnap

Kicsit székelypóztás, kicsit mandarin, kicsit vanília, kicsit, mintha mindenki kicsit befelé, miközben kivilágítva, kicsit mosolygunk, de nagyon gyáván, nehogy valaki azt higgye, nehogy, hogy ráérünk mosolyogni, netán kedvesebbek akarnánk lenni, mint azon a többi napon, és nem is vagyunk olyanok. Mi nem érzünk, csak akkor énekelünk, ha gyerekek vannak, és ők hangosabban. Kicsit megjátszhatnánk, és meg is játszunk, hogy ez itt csak épp egy közjáték, megyünk a közhelyeken, nem intünk oda és nem köszönünk szívélyesen. Nem vagyunk annyira tradicionálisak, hogy kihasználjuk az alkalmat és megmondjuk annak a valakinek, akire egész évben sűrűn gondolunk, akitől álminkban ritkán szabadulunk, akit ölelnénk és meglepnénk szívesen alkalom híján is, szóval, hogy annyit mondjunk neki, amennyit Dmitro nekem néha: *Eszemben vagy.*

2007. július 5. csütörtök

Alig használt (út és) erény

Nem veszek új könyvet, és új ruhát. Gyakorlatilag. *Minden, amit a világról tudni érdemes*, használt. Turkálós ruha, valaki más valamikori viselete, valakinek akkora (bazi) segge volt, mint nekem, valakinek akkora (elképesztő) mellbősege, hogy olyat hordott, ami nekem is nagy - ez ritkább. Valaki által olvasott vagy félredobott (olvasott, majd félredobott) könyvek az antikváriumban. Egy hajléktalan-külsejű férfi áll mellettem, kevés a hely, a földön is köröskörül könyvkupacok, az egyiknek a tetejéről leverem Goya-t véletlenül, mert annyira meglep, hogy így kedd délután mennyire lehet érezni a tömény alkoholszagot valakin, hát, én még sosem éreztem. Meg. Így. Ihletett pillanat. Koszos kezével átad a pulton néhány '10-es, '20-as évekből való képeslapot, én megvenném, de épp nekem sincs sok pénz a zsebemben, eszembe is jutnak a legjobb

történetek, amiket rendre elmeséltettem gyerekkoromban anyámmal, és ezek a legjobb történetek érdekes módon mind úgy kezdődtek, *hogy épp nem volt pénzem..* Hogy mi így genetikailag taszítjuk a pénzt. Nem is tartjuk sokra. Bárkinek lehet. És bárkinek nemlehet. A pénz-nemlevést se tartjuk sokra. Nem cikibb és nem szarabb, mint a levés. Sok valaki sok levetett könyve közt is örülök, hogy nem veszek mást (*porfogók csak, fiam, porfogók*), csak a lányomnak, az egyiknek egy albumot. Mert most őt az érdekli, és hát akkor arról. Proust-ot visszateszem. (Aztán két hét múlva mégis elhozom. Kilencötven. Minden másra ott a Mastercard. Márakinek.)

Használtkönyv-kereskedés. Nem is antik. Vajon, arra használták, hogy megtámasszák vele a többi könyvet, hogy el ne dőljenek a polcon, vagy a szélre ékelték, gerincre vágva, hogy ne eshessen be semmi a polc és a tévéállvány közti részbe? Egy Attila kapta a születésnapjára nyolcvanötben. Hogy meri leadni eladni? Vagy inkább: miért? És miért nem kell neki az az album, amiért én kifizetek ezerhatötvenet, ő meg legfeljebb ötszázat, ha kapott? - gondolom ezt abból, hogy nincs ötvenesem és az antikváriusnéni nagylelkűen elengedi, pedig százasom meg van - valaki mások taposott útjainak használt táblái: könyvek, melyek fölősek lettek, amikor olyan szakaszához értek az útnak, hogy *épp nem volt pénzem*.

Najó. Hazudok. Az elmúlt tanévben (Igen, iskolás lett a nagyobbik lány, azóta tanévekben mérjük az időt. Vicces. De nem annyira, mert logikusabb. Az év szarabbik felének neve: tanév.) szóval, két új könyvet is vettem a sarki könyvesboltban (korábban cipőüzlet) asszem, akkor épp tele voltam lóvéval, és utalnék a fentiekre, nem nagyon tudok mit kezdeni azzal az állapottal, amikor a pénz nálam van és nem másoknál. Ilyenkor aztán minden erőmmel azon vagyok, hogy visszaállítsam a cash-szisztéma normális menetét. Szóval, elköltöm.

Két új könyv. Büdös újszaguk van. Sértődötten fehér lapok brutális rendben összepréselődve, sehol egy számárfül, se egy soraláhúzás - semmi, ami valamikor valahol valakinek fontos volt. Járatlan út, vagyis nem, az, csak új ruhában. Bóti cucc. És elnézem a gyerekeimet, hogy mennyi mindent elnéznek nekem ilyen *ihletett* időszakokban, azt is például, hogy későn van ebéd (Ha van. Mármint olyan rendes.), hogy ülök és hasítom a papírt naphosszat, *anya a tollal színezi*, jamer a képek is azzal készülnek, meg néha az írárok is, de főleg a képek. Hajnali négyig az a kibaszott piros fa például. *Deszép*. Nem is a fa piros rajta egyébként, de én úgy hívom, hogy piros fa. És nem bánják, hogy későn kelek és nem hogy már egy hete lóg a szárítón néhány ruhánk, mert úgyis minden meglesz. Oltári biztonság, nyáriszünet, fagy anyával akármikor, összeütött kaják, palacsinta -szinte bármikor bármire, kupleráj, uszoda, anya elrohan melózni, hazarohan, és a *tollal színezi*. Csodálatosak a gyerekek.

A kötés kölcsönös. A gyökér belefúródik a földbe, hogy kaphasson, a föld magába húzza a gyökeret, hogy adhasson (...) nem a szükséglet köti, hanem a bőség. (Hamvas Béla)

2007. október 25. csütörtök

B. István, kissé pocakos, ámde jóképű zenész ábszolúte családos. Jó neki. D., a zongorista srác, akinek a keresztnévét ma tudtam meg, tizennyolc éves. Ábszolúte tizennyolc. Jó neki.

K. Balázs festőművész, szingli, de ábszolúte szerelmes. Valakibe. Jó nekik. Kukorelly Endre író. Abból él, hogy mondatokat talál ki. Jó neki. Kurt Vonnegut halott. Jó neki.

2008. január 13. vasárnap

Egy véredény rendszer helyett inkább bélrendszer, ahogy kanyarogsz az utakon. Komárom például autóval kifejezetten közel van. De én nem akarok autót. Busszal messze van,

megnyúlnak a belférges járatok és rosszul is leszek. Majdnem hányni szoktam, de végül nem. De majdnem. Épp a határán vanni szoktam. Olyan elkeseredettek a kisvárokok, olyan kifosztott kurvák az utak a falvakon keresztül. Olyan elsorvadó a táj, minden tavasszal újra meg újra megpróbálja bejátni saját magát, de minden évben ki-kimarad egy részlet, és egyre nagyobb. Egyre nagyobb részletek maradnak ki. Új városok épülnek, ipari parknak hívják őket, ezeket a fajta kimaradó részleteket. A dombokon és hegyeken kimaradó újra-be-nem-járható részeket, ahol a zöld néha sárgáig jut csak el, azokat nem hívják sehogy. Óriási darálóba ömlenek az emberek műszakok elején és kiokádja őket a műváros a végén, és mint egy szivacs, ami végleg kiszáradt, olyan képtelen őket befogadni már a környező szabad tér. Utazni jó. Valahogy jó, anyósülésen bámulni a bele a mindenbe, jó, de mégsem. Fáj a nézés olykor, egyszerűen fáj a szemnek, illetve a szemnek dehogyis, a szem hozzászokik, az agy nehezebben, az agy, amit egy titkos fonál köt össze a szívvel, ezen érzékelik egymás rándulásait. És egyiküknek sincs elsőbbsége, és nem tudom, ismerik-e a jobbkéz-szabályt. A busznak elsőbbsége van, ő ötven ember, míg az autó öt, legfeljebb is csak, és így viszont nem lehet közlekedni. Mert én így gondolom, de a művárosok nem gondolják így. Ha minden segg alá autót teszünk, azonnal meghalunk. Azon gondolkodom, meddig és hogyan vonhatom kifelé magam, miközben tulajdonképpen nem, mert visznek. Így megy ez, különféle autókba teszem bele a seggemet én is.

És közben arra várok, hogy hagyjanak már végre, csak pár napra egyedül, hogy üljek a csönben, vagy az ordító zenében, mert valami kell, amibe bele lehet tenni az összes fájóst és bosszantót és kétségbeejtőt. Mindent bele akarok rakni egy magányos hétvégébe, mindent, ami nem kell. (*Amire nincs szükségünk, az minnek?* (Naga))

A félelmemet attól, hogy megemészt az egész, felemészt, attól félni, hogy én leszek a bélparazita egy századfordulós karcúságmániás színésznő gyötrött testében, és ha már nem lesz rám szükség, elhajtanak egy kezelés alkalmával. Kikezelnek a tájnak abból a részéből, ami még be bírt fogadni.

2008. május 31. szombat

Van-e nálad?

Nézd, milyen szálkás vagyok! - mondja a T-émobil-hal.

Nézd, milyen szakállas vagyok! - mondja a C-okakóla-mikulás.

Van-e nálad egy százas a kávéautomatába? Nincs, nincs nálam apró, de apropó:

Van-e nálad egy Pervoll-blekmedzsik?

Igen, mindig itt hordom a ridikülben, hátha valaki szemet vet a feketeinges pasimra.

Van-e nálad farzsebbe' zőccségleves?

Van-e nálad egy GPS?

Dzsípíszesz, legföljebb, decikevert.

Van-e nálad vinterfress rágógumi? Tudod, a Duna jegére vágyom, reneszánsz év van.

Van-e nálad egy akciós banki kamat?

Kettő is. Az egyiket kölcsönbe adom.

Van-e nálad update-nasi? Hát digitális testtömegindex? Lábszaggató szobaillatósító kézikészülék? Vízvonal alatti baktérium? Hetven százalékkal dúsabb haj, tükörfényes ragyogás, babapopsi-sima borotva, agypenge, ötpontegyes horoszkóp, multivitaminos lélekpakolás van-e nálad?

Akkor jó lesz egy huszas is. Az is elég.

Van, egy huszasom pont van. Egy utolsó.

Meg egy komplett instant vonatkoztatási rendszer. De azt nem adom.

2008. május 31. szombat

Az emberek többségének fogalma sincs róla, hogy az élet tulajdonképpen mi is. Nekem sincs, de tudom, hogy eddigi elképzeléseimmel ellentétben az élet nem körülöttem, hanem valójában a Szegyi bácsi ablaka alatt zajlik. Minimum korhatár: hetven év. A történetek reggel hatkor indulnak, amikor Gyöngytyúk néni első köreit rója, kis városunk ébredszik, műszakok kezdődnek és érnek véget. Gyöngytyúk néni meg siet az esztékába, hogy nehogy lemaradjon a fejfűtés elleni gyógyszeről.

Mire az ügyeletes ornitológus feleszmél már viszi is a receptet, vígan lobogtatva, enyhén görbülő lábain igyekszik hazafelé, felköszön az ablakba Szegyi bácsinak, hogy lám: ő már visszafelé jön. Ebben a korban (hetven fölött, nyolcvan felé), lássuk be, ez azért teljesítmény. Gyöngytyúk néni a visszajövés virtuóza. Akkor hamarjában el is meséli (nyolc tízkor), hogy hálistennek ő volt az első, és hogy szednie kell a fejfűtésre ezt a drága szert. Nem fejfűtésre? - kérdi óvatosan Szegyi bácsi. Nem - mondja határozottan Gyöngytyúk néni, és elrobbog a patikába.

Mellette (épp késésben) a Gibbon ikrek vágódnak be a furgonba, hosszú karjaikat behajtogatják, becsapják az ajtót, és usgyi nyílászárókat cipeni, szerelni, meg a ruxelát, vagy rexulát, vagy mit, amit tavaly a Pulyka néniéknél is ők raktak fel. Bűdös kölykök ezek, de jól dolgoznak, Pulyka néni szerint, akinek meg epéje van. Pulyka néninek már akkor epéje volt, amikor ezek még meg se születtek! Hah! Nem tudnak ezek semmit ez életről. De ruxelát, azt jól szerelnek. Meg szűnyoghálót.

Azt égette ki a cigarettájával Rinocéroszné tavaly, ki is kellett cserélni. Rinocérosznének egyébként sokkal több a baja, mint azt a Pulyka néni valaha is el tudná képzelni: szívdobogása van!

Évente háromszor be is fekszik vele a kórházba. Így. A szívdobogás, meg ő befekszenek. Sárkánygyík bácsi erre nem mond semmit, mert mondott volna, csak elfelejtette. Mióta három hónapja részt vett abban a gyógyszerkísérletben, romlik a memóriája. Még jó, hogy a Sárkánygyíkné számontartja, mikor kell bevenni a Cavintot, és mikor a Potemixet. Nem mintha nem lenne meg neki is a maga baja. Nem csak veséje van, de az egyik oldalon egy sziklás, a másikon homokos tengerparttal. Kő, homok, az ember nem is érti, hogy bír még egyáltalán ürítkezni.

Hogy aztán nekem is fogalmam sincs (tényleg nincs), megmondják, miközben a Szegyi bácsinál takarítok, nevezzük most így, Szegyi bácsinak. De takarítok, az tény, és közben arra gondolok, hogy párhuzamban azzal, hogy *a nő körítés a pína körül*, az élet nagyjából hatvan évig körítés a dugás körül, de minden jel arra mutat, hogy a hetven fölött kezdődik el csak igazán.

2007. június 7. szombat

Nem vagyok senkinek a bérlettkjában

A nagymamáéban se, ennek, mondjuk van több, jól felfogható oka is. Az egyik, hogy a nagymama kábé tizenöt éve a föld alatt van. De amíg fölötté volt, akkor is az volt a helyzet, hogy nemhogy tokja de bérlete se volt. Gyalognagymama volt, egész hosszú életében. A tárcájában sem volt olyan átlátszó rész, amikbe fényképeket szoktak tenni. Öregre kopott, fekete tárcája volt, az aprós részben két ötfilléressel. Azt úgy benne hagyta, vagy bennefelejtette, és én el szoktam kérni játszani, és aztán egyszer csak nekem adta, és eltettem a gyűjteményembe. Nagymamát meg a felmenőim gyűjteményébe, hogy élt 94 évet.

Úgy csinálta, hogy negyvenéves korától csak azt hallata tőle a sok gyerek, hogy ő már olyan öreg, hogy mindjárt meghal. Ezt nyomta még ötvennégy évig. Kényeztettük, nehogy. Főleg anyám, jól csinálta, ha úgy vesszük. Csak én nem szoktam úgy venni. Én úgy szoktam venni,

hogy át vagyok verve. Mi genetikailag hosszú életre vagyunk kódolva, apám is vígan halad előre a fél lábbal kitaposott úton, hogy *szíves*, meg cukros, az cseppet sem gátolja a hosszú, boldog öregségben. Se a fél láb. Az mindenesetre segíti, hogy minden nap ott vagyok. Az ő tárcájában van olyan átlátszó rész, műanyagból, sérterlen felülettel, mert alig használja. Csak akkor nyitja ki, ha kiszámolja belőle a zsömle árát, amiért én megyek a boltba. Meg az ásványvívét, meg a löncskonervét. Abban az átlátszó részben a nővérem van.

Anyám tárcája olyan kicsi volt, hogy semmiféle igazolványtartó rekesz nem volt benne. Kicsi volt, hogy többnek lássék a pénz. Nyolc éve vannak bérlettok nélkül a föld alatt a nagymamával. Ő ezt a hosszú, boldog öregséget bennefejtette az aprótartóban, asszem

Soha

Világölőhárpia blogja (www.pagansaga.freeblog.hu) Nem értem...

Nem.

Egyszerűen nem értelek. Mindent meg lehetne magyarázni, csak az a baj, hogy nem a szavak mutatják meg a lényegét, hanem a magatartás és tettek. Kérdéseimre azonban torz felelt érkezik.

Egyszer talán minden egyszerű lesz, az is, ami véget ért azelőtt, hogy elkezdődhetett volna. Túl sok az indulat a szívedben, ha egyetlen egyszer túllépnél önmagadon, többet adnál a világnak, s többet kapnál te is. Pontosan azért gyűlölsz, mert szeretsz.

Nincs vége. Nem tudsz valamit idő előtt megszakítani, ahogy befejezetlenül sem hagyhatod. Nem ez a világ rendje, és azt se hidd, hogy a természet törvényein felülkerekedhetsz. Minden amiért küzdesz, amit alkotsz, amit látsz, amire vágysz az idő fogja megkoptatni. Ami elől menekülsz, rád talál. Takarhatod a szemeid, emelheted az ég felé az orrod, fordíts hátat a világnak. Aminek meg kell történnie, nem tagadhatod meg.

Égő cigarettavég

Milyen különös, hogy füstben tiszta az elme. Apró karikák közepette megannyi érzés, egy sóhajban minden amit el szeretnél mondani. Mégsem mozdul ajkad. Ironikus, hogy a füstjelekből, senki sem ért már, épp ezért ne várd, hogy lássák, amit láttatni akarsz. A szépséghiba ott kezdődik, ahol a cigaretta elég. Nem égnék vele együtt a szorító érzések. Csípi a szemem a füst, látom, a te szemedbe is könny szökik. Meggyújtok még egyet. Talán abban reménykedem, hogy a következőnél másképp lesz?

Te is rágyújtasz görcsösen. Vajon arra gondolsz amire én? Arra, hogy nem is a cigaretta árt nekem, hanem a düh, és a belefásultság érzése, a túlzó gondolataim?

Mit tehetnék? Notórius dohányos vagyok. Hát rágyújtok még egyre.

Ahogy te is...

Gondolatok 2.

Régóta vársz valamire, valakire, szinte minden percet számolsz a megtörténésig. Mikor azonban odakerül a sor, hogy bekövetkezzen mindaz, amire vágytál, búvkörébe kerít egy érzés. Nem tudod megmagyarázni miért, de úgy érzed, későn következik be, a varázsát se találod már. Felmerül a kérdés, vajon tényleg kiábrándultságról van szó, vagy arról, hogy a sokidőnyi várakozás végre megtörik, s félelemmel nézünk-e szembe mindazzal, ami megtestesülni készül. Tele vagyunk kérdésekkel, s gyermeki érdeklődést vélünk felfedezni magunkban, s talán éppen ezért mégis szabadjára engedjük a béklyót, mellyel a sorsot kívántunk saját irányításunk alatt tartani.

A várakozás ideje a legrosszabb. Sokszor elképzeljük milyen lesz majd, mennyire boldogok leszünk, s elhisszük ez kell ahhoz, lelkünk megnyugodni tudjon. Azonban, az élet akkor sem áll meg mikor olyan nyögvenyelősnek érezzük, s épp ezen determinációk miatt, máshogy kezdünk a dolgokhoz viszonyulni, még ha ezt észre sem vesszük magunkon.

Mikor a várakozás véget ér, s ott állunk a határán annak, hogy megtörténjen, megtorpanunk. Akarom, nem akarom? Kérdezzük. Vacillálunk. Most hogy én is ilyen határon állok, rájöttem, engednem kell, hogy megtörténjen minden, amit eddig homály fedett, minden kérdésem, és félelmem, válaszra találhasson.

Van, ami elől menekülhetsz sokáig. Miért? Mert legmélyen vágysz rá, s ha még a tudatod egy részével ellenkezel, hogy te ezt szeretnéd, a kisördög ott bujkál. A sors minden kis rést megtalál, hogy feltörjön, akár a víz a föld alól, s magával sodorjon.

Gondolatok a várakozás után...

Végre megértettem, hogy ami személyesen a tiéd, s amit egész lényeddel kell megélned, nem fog hamarabb elérkezni, akármennyire is nyújtod felé a kezéd, mint ahogy a sors elrendelte.

A kapkodásban, míg siettetni próbálnád az igazság, találkozás, vagy egy személy eljövetelét, elvesztheted az egész varázsát, lényegét. Az úton, amelyet jársz, minden ott van, s csak rád vár, s ha lassan is tart feléd az élet, el fog minden következni, ami azzá fog kiegészíteni, akivé leszel majd egy nap.

Ha eljön, hunyd le a szemed és éld át, hogy a homályban el ne vesszenek, ahogy telik az idő. Jegyezz meg jól minden apró részletet, hiszen amire vártál, bekövetkezett. **Angyaltürelemmel vártad, s most gyermeki boldogsággal fogadd, s bátor szívvel engedd el**, amit el kell. (ld. előző bejegyzés) hogy azután újra átélhesd egy nap, mikor a sors újra neked adja, mire jól emlékszel, s szívedbe zártad, s tudod, már senki sem veheti el tőled.

Egyetlen percét sem.

Sajnálom

Sajnálom, hogy egyedül maradtál akkor,
Sajnálom, hogy abban a pillanatban sodort az utamba a sors,
Sajnálom, hogy egymásra találtunk,
Sajnálom, hogy a legmélyebb érzéseket adtuk egymásnak,
Sajnálom, hogy fontossá váltam neked,
Sajnálom, hogy önmagad mégis ezek elhelyezted,
Sajnálom, hogy ezt a szépséget nem tudtad feldolgozni,
Sajnálom, hogy sokszor nem mondtál igazat,
Sajnálom, hogy azt mutattam elhiszem neked,
Sajnálom, hogy ezt sohasem mondtam el,
Sajnálom, hogy a szíved mélyén most is tudod, hogy szeretsz,
Sajnálom, hogy elvesztetted azt a mosolyt amit annyira szerettél,
Sajnálom, hogy még nem értetted meg ezt az egészet,

És nagyon sajnálom, hogy ismét magadra maradtál.

A nem búcsúról

Pillanatnyi bölcsesség, annyi nem jut eszembe, de **nem** minden _Szia_ végleges búcsú, **nem** minden rosszalló tekintet, felcsattanó szó, ok az elválásra, **most sem tettem**, ahogy eddig sem, és nem is fogom, így **NE** higgy semmit.

Görcsös szorításom derekad körül sem végleges búcsú, sem a tenyerem arcodon, sem a mosoly, mellyel utoljára rád tekintettem.

Erős vagyok, de nem ebben a pillanatban, és holnap sem.. Talán hamarabb, mint gondolnám. Lehet sokára. Kell, hogy higgy bennünk, s nem a búcsú kényszeres örökkévalóságában.

A visszafordíthatóságról

Eszményi gondolat. Nem hinném, hogy egy folyamatot a régi medrébe lehetne irányítani, inkább egy újba, egy addig ismeretlenbe. Tézis-szintézis. Egy régi és egy eddig nem ismert eseményből, nem lehet visszirányt kiváltani, de egy új harmadikat igen. Az eredetihez való fordulás feltételezi a hozzá kötődő rosszat, legyen az bármi is, erre sem a világ sem az ember nem vágyik, sehová sem vezetne. A két hatás eredményeképpen, megszületik valami más, s a létrehozó körülmények karizmája belengi ugyan, de arra vár, hogy jelentéssel töltsék meg. Azzal, amiért a világra jött.

Képlékeny? Igen, de csak a jelen és jövő. A múltat sem beismerő vallomás, sem időbeni meg szépítettsége nem másítja meg. De azt, ami van, és ami lesz, a tartalom formálja, tehát (jelen esetben) két ember. Telik az idő, új hatások, új érzések, más látásmód. A tézis két személy, a szintézis a folyamat, ami kettőjük közt generálódik.

Újra kezdeni, nincs is szebb ennél. Bukni kell. Ha sokszor esel el a hegyen, miközben felfelé tartasz, jobban fog esni az a pohár víz, ami rád vár ott. S közben bölcsőbb is leszel. Ne félj folytatni. Ez azt jelenti, lehetőséget kapsz arra, hogy belásd hibáid, másképp érezz, cselekedj. A vissza számomra épp emiatt pejoratív szó.

Világölőhárpia

Életünk az új lakásban (www.ujlakas.freeblog.hu)

2006. április 22. szombat

Irrealitás és realitás, álom, vágy és valóság határán igenis léteznek szép lakások. Becsukom a szemem és más tájat látok. Süt a nap, és én egy teraszon ülök, emelet, földszint, mindegy. Mögöttem könnyen nyíló ajtó, szoba kis konyharésszel, fürdő. Már megtapasztalt elemek újrakombinálása.

Azt hiszem nem említettem még külföldi kollégiumi tapasztalataimat. Kétszer voltam ösztöndíjjal Németországban. Először egy hónapot Germersheimben. A városi kollégiumban laktam. 7 emelet magas, kétszárnyas épület volt egy erdő mellett. Az egyik szárnyban apartmanok voltak, kollégiumi szállásként és szükséglakásként funkcionáltak. Kis kétszobás lakások, az előszobában beépített szekrény, a nagyobbik szoba egyik fala konyhapult - tűzhely, mosogató, hűtő. Itt nem volt konkrétan hikosmos szoba, a fürdő kicsi volt, de egy hónapig elvoltam benne, élveztem, hogy nem kell lépcsőzni, hogy az itthon megszokottnál szabadabban jöhetek, mehetek. Életem legboldogabb egy hónapja volt.

Másodszor Kölnben, jobban mondva a Köln melletti Brüllben voltam, egy hétig. Itt volt speckó szoba. Kb 20 négyzetméter, egy személynek. Táncteremnyi fürdőszobával.

Hangsúlyozom: kollégium volt ez is.

Itt mondtam ki magamban először, hogy valami ilyen jó lenne lakásként.

2001 tavasza volt ez, idestova 5 éve.

Ha becsukom a szemem, valahogy ez a két kolesz-szoba keveredik.

Illetve van még egy harmadik elem, bizonyos Csillag-ház, fogyatékos gyerekek fejlesztő intézménye. Itt egyszer voltam, fél órát talán, már felnőtt fejjel. Innen a konyhát veszi a fantáziám, az elektromos főzőlappal meg a mosogatóval, ami alá be lehet parkolni a tolókocsival. Fura dolog a képzelet. Néha biztos vagyok benne, hogy valóra fog válni, amit elképzelek. Máskor az ellenkezőjében vagyok teljesen biztos.

Csak azt nem tudom, hogy valójában mi lesz:-)

2007. április 14., szombat

Flashback megint

Szombat reggel van, $\frac{3}{4}$ 9, most kezdek pötyögni, de már fél órája itt ülök a gépnél.

Figyelembe véve azt, hogy szombat van, ez teljesen abszurd időpont. Szombaton, de még inkább vasárnap pihenni kell és soká aludni. A zsidó-keresztény kultúrkör megfelelő elegyítésével mindkét napra találhatunk ideológiai háttérrel is, semmi gond. Vannak azonban más kultúrkörök is, melyek ütköznek eme elveimmel. Például a könyv kultúrája, és az ehhez kapcsolódó rendezvények, Könyvfesztivál, könyvhét. Most épp az előbbi aktuális. Anyámnak kötelező megjelenés, munka címszóval. Én már tavaly is csak a pénteki napot töltöttem kint, okulva az előző év tapasztalataiból, amikor is hétvégén nem hogy lépni nem lehetett a tömegtől, de levegőt venni is bajosan. Szóval idén is ez a forgatókönyv – avval a kis különbséggel, hogy tegnap is döbbenetes mértékű tömeg volt.

Anyám elment reggel, így nekem is kelnem kellett, és most itt ülök, totális de ja vu érzéssel. Na jó, csak majdnem totális, vannak eltérések.

Például tavaly egész hétvégén itt ültem, bánatosan pislogva kifele a napsütésre. Most van programom, megyek majd el, a cuccom már félig a táskában, félig még pakolni kell.

Tavaly teljesen bizonytalan volt minden. Most is az, csak másképp.

Tavaly ilyenkor még csak jelölt volt Toscana, még ment a huzavona Baluékka, féltem, hogy mi lesz és csak reméltem, hogy a végén minden rendben lesz. Mostanra, már jó rég biztos Toscana, de még mindig félek, hogy mi lesz, és csak remélem, hogy a végén minden

rendben lesz.

Tavaly Baluék hívását vártam, a foglaló visszaadás ügyében. Most csak a bankosét vártam, időpont ügyében, ez kevésbé para. (És ő legalább hívott is, szerda 11.)

De akkor is blogoltam, szombaton meg vasárnap is – és most is itt pötyögök. Ez a vasárnapi bejegyzés volt az első, ami kint volt freeblog címlapján. Akkor ugrott meg hirtelen kétszázra a látogatók száma, és én örültem, mint majom a farkának. Akkor éreztem először azt, hogy nem csak magamnak monologizálok itt, hanem mások is figyelnek, másokat is érdekel az én mesém. (kitérő: HVG könyvek, blogvilág. Érdekes a részlet, ami kint van. Ebből idézve: ” A jó blog azt mutatja be, milyennek látja valaki a világnak azt a szeletét, amivel foglalkozik.

Ez a szelet sokféle lehet: lehet kicsi, lehet nagy, jelenthet valamilyen szakterületet, tudományágat, országot, hobbit vagy kultúrát, de jelentheti magát a blogíró is.”)

Mégis, közben megint eltelt egy év.

A fejlődés látványos, kb 5 emeletnyi, már ami a házat illeti. Többezer téglá, több száz ajtó és ablak. (Több milliárd forint) Több száz emil, nem tudom hány telefon, hány óra beszélgetés. Sok-sok fotó és rajz, számtalan terv. Közel 250 bejegyzés, ha csak az elmúlt évet nézem. Típpelni se merek, hány óra agyalás és hány óra álmodozás.

És mégis, most is itt ülök, ahol egy éve.

Néha nagyon fáradtnak érzem magam – mint már jeleztem, ilyenkor még aludni kéne... - közben tudom, hogy a valóban fárasztó rész még most jön csak. Nem írok todo listát, mert irgalmatlan hosszú lenne.

Néha pörgetném a dolgokat... jöjjön valaki, vegye meg a lakást mondjuk egy hónapos kiköltözési idővel, kelljen gyorsan pakolni intézni szervezni rendezni selejtezni, álljon teljesen a feje tetejére az életem, a világ (mindenség meg minden. És persze 42.)

Néha meg lassítanám, legyen nyugi, egy picike nyugi.

A valóság persze valahol a kettő között lesz, azt hiszem.

2007. június 27., szerda

Füligvíggyor üzemmodban

Ha azt mondom, hogy ültem azt erkélyemen és napoztam, az elég?

Na jó, ha képpel is illusztrálom?

A fülig érő viggyor azért úgy érzem, bővebb magyarázatra szorul...

Szóval. A nap az bonyolultan kezdődött, ugyanis forgattak a házunk udvarán, reklámfilm. Ehhez lefoglalták a fél utcát, nagy teherautókkal, és telepakolták a lépcsőházat mindenféle mindenfélével, elbarikádózva a jó öreg kis rámpácskát. Szerencsére rengetegen voltak stáb fedőnéven, így bevezetéképpen rögtön kezdhettünk lépcsőzéssel. Gondoltam nem is baj, szokom.

Toscana fele egész úton hol beborult, hol sütött a nap, én imádkoztam, hogy süssön. Ezúttal teljesen határozottan és magabiztosan mentünk a biztonságis bódéhoz, hogy jöttünk lakást nézni, meg van beszélve N.-val. (Mérnök.) Rácsörögtünk hogy ottan állunk - jött is.

Aláírtunk nyilatkozatot, hogy nem is tudom pontosan mi, saját felelősségre, vagy valami hasonló duma. Megkaptunk a munkavédelmi rohambilit, amit szerencsére nem kellett már felvenni, én egy darabig fogtam, aztán odaadtam valakinek, hogy fogja, aki utána nem is tudom, hova tette. Valahogy nem erre figyeltem. N. hívta D.-t (másik mérnök) és az építésvezetőt. És elindult kis csapatunk terepgyakorlatra.

A külső nagy árvizet szerencsére már leszivattyúzták, csak egy gödör felett vezetnek át raklapok. Utána hosszú betonplacc, ami most a végén hirtelen torkollik egy-két lépcsőnyi szinteltérésbe, meg egy újabb kb félméternyi magasságkülönbségbe, ahol szintén raklapokból csináltak lépcsőt. Ehelyett majd szép lankás lejtő lesz, útként, meg mellette dombocskák meg

cserjék meg fák (meg virágok meg szerelem meg romantika? Ez nincs a kiviteliken.) Viszonylag lazán felemeltek kocsistul és már bent is voltunk az előtérbe. Innen nyílik a lift, meg a lépcsőház. Tulajdonképpen egyszer valaki lefilmezhetné a velem való lépcsőzést, én nem vállalom, én ilyenkor görcsösen kapaszkodom. A lépcsőház elég keskeny, de nem is tervezem üzemszerűen használni. Végül is épp el lehet férni, csak pár helyen volt söprű meg vödör meg ilyesmi tereptárgyak útakadály gyanánt. Átgázoltunk mindenben. A folyosó az emeleten gyönyörű szép világos. Köszönhető ez annak, hogy az egyik fala gyakorlatilag üveg. Meg hogy imáim meghallgattatásra találtak, és sütött a nap. És akkor ott voltam. Bent. Lakásban. Igazából. Élőben. Nem terv, nem rajz, nem fotó. Én, saját két szememmel. Yessssssssssssss. És aztán yesyesyes. Szabadkozta, hogy rumli van, nincs kitakarítva, ajtók még nincsenek a helyükön, burkolatváltó sín is csak aklimatizálódik a szoba közepén, konnektoroknál csak drót, van még dolog, szebb lesz, ha kész lesz, ki lesz takarítva. Én meg ültem és azon filóztam, hogy én vagyok az igénytelen, vagy mi... de egy hónappal átadás előtt én még nem várom azt, hogy domestos reklámba illő tisztaság fogadjon. Azt várom, hogy meg tudjam nézni, ami kérdéses - pl h az erkélyajtóhoz kell egy kis pótlás, hogy simán átmenjen a kerék. De ez megoldható. Szóval nagy vigyorfejjel nézelődtem. Pl a zuhanytálca - lábtartóm árnyékával. Síkban van, és tényleg síkban van. Gyönyörűen formatervezett zuhanycapterlep, nem kevésbé szépen formatervezett mérnököknyökökkel. A mosdó feletti rész, a kétféle csempével. Olyan, mint a terveken, persze emberke nélkül:) A wc helye, amin most így nem sok látszik, de itt lakik jelenleg az ajtó kerete, szép a színe. Ez az ajtó az egyetlen, ami amúgy hiba, 90-es volt tervezve, a luk meg 78. Észrevették maguktól és már el is kezdték a bővítést, úgyhogy csak egy pillanatig filóztam azon, h mondjam-e, hogy maradjon a 75-ös. Végülis beférek... de ha már elkezdtek, kómás hajnalokon jobb a szélesebb :) A fürdőszoba színtemelkedését megoldó lejtőért viszont csillagos ötös a burkolónak, tökéletes. A hálóban rendkívüli segítőkészségről tettek tanúbizonyságot, a lakberendezési terveim vizualizálhatóságát megkönnyítendő. Egymás mellé volt lefektetve a földön az ajtókeret, és mellé téve maga az ajtó. Ez számomra az oda tervezett ágyat és a mellé kihúzható vendégágyat reprezentálta - legalább látszott, hogy fog elférni. Ezt sajna nem fotóztam le. Maga a háló 218 széles, vagyis sajna a 110 széles Ikeás gardróbmegoldás ugrott, de ez amúgy is bizonytalan volt még. 70 cm mély hely van a beépített szekrénynek, ez fix, lemértük. Aztán ez a szoba, kilátással. (Meg emberkéekkel, akik látták h fotózom és nem tiltakoztak, ezt beleegyezésnek vettem.) A padlón azért van papaír, hogy védje a padlót. De az is szép, tessék elhinni:) És az udvar, ahogy az erkélyről látszik. Ha jól emlékszem, háromszor mentem vissza nézelődni:) Aztán elindultunk lefele. Mondjuk úgy elüldögéltem, volna még úgy egy órácskát ott az erkélye, vigyorogva, jó munkásembereket nézegetve, de eme opciót nem mertem szóba hozni. Várt ezúttal két emelet lefele. Nem nőtt meg az épület, csak ha már ott voltunk, a garázst is megnéztük. Nagy. A tárolók meg, amit nem vettünk, tök pofásak. Ez jó, mert most lehet filózni, hogy tán mégis kéne. A garázsból kifelé autónak képzeltem magam, a jó meredek felhajtón mentünk. Gondoltam pöfögni is kéne, a hanghatás kedvéért, de aztán inkább környezetbarát autónak képzeltem magam. Aztán mégiscsak visszamásztunk az udvarig. Ez a másik udvar, de ez előrébb tart, már töltik fel. Középen a távolban látszik a boltíves átjáró a hátsó kertbe. Na oda már nem mentünk be. Elmentünk viszont a fitness épületéig. Kiderült, hogy mi előtte az a fura üvegtető izé. Bármilyen meglepő is: üvegtető. Az uszoda medencéje és jakuzzija van alatta, a pincszinten. Vagyis ezek helye, egyelőre betongödör. Aztán végül csak elbúcsúztunk. Jövő héten lehet vinni a mosdót, utána hét vége fele a

kapaszkodókat. Kb egy hónap múlva műszaki átadás, addigra talán a lift is működni fog. Alapvetően fülig érő vigyorral jöttem el, mászkáltunk még az utcán, jöttem haza, elkészöntem a forgatástól... és alapvetően még most is vigyorgok. És írtam volna én előbb is, csak munka volt. Valamiből meg is kell venni vigyorem okozóját, ugyebár ;-)

2008. május 15. csütörtök

Jelenetek egy soha el nem készülő dokumentumfilmből

Ülök a ház előtti sétányon. Arcomon napfény játszik és fülig érő mosoly. A kaput nézem és ötpercenként az órát. Várok. Emberek jönnek, este fél 7 van, olyan hazatérős idő. Hello – köszönnek. Hello – mondom én is. Nincs ebben semmi különös, szoktam így ücsörögni a ház előtti sétányon mostanában.

Flashback.

Nyílik a liftajtó a földszinten, gurulok kifelé. A folyosó ajtajánál meglátom szembeszomszédomat. Öltönyös figura, mindig így hat, fél hét tájt jön haza. „Á, de jó, hogy pont jön, kinyitná az ajtót? Nagyon köszönöm” A hangomban meglepettség bujkál, pedig titokban nagyon is számítottam a jövetelére. Na igen, a folyosó ajtaja az nem nyílik gombnyomásra, sőt, eléggé kondigép jellegű, erős a behúzókar, persze a mi érdekünk, hogy ne maradjon véletlenül nyitva a bejárat Fort Boyardba. Egyedül nem tudom kinyitni, de sebjaj, kezemben volt a mobil, gondoltam hívom a portást, ha sokáig nem jön senki. Ki van ez találva.

Előző jelenet, direkt lassított felvétellel, hogy sokkal hosszabbnak tűnjön, mint amilyen valójában. Kicsit nyomasztó, kicsit klausztrofóbiás. Micsoda mázli, hogy nem is vagyok klausztrofóbiás. Pár bevillanó gyors kép a Pokoli toronyból, elhessegetve. Ugyan már. Nem lesz a világon semmi gond. Az ajtónyitó gombját elérem, könnyű nyomni, kipróbálom. A vészcsengő ott van közvetlenül mellette, azt azért inkább nem próbálom meg megnyomni. Az emeletválasztó gombok picit fentebb vannak, vagy én vagyok kicsi. Alice csodaországban, amikor épp összement. Kéne a másik varázsital, de persze nincs. Van viszont szerszámom, mert ugye az eszközhasználat emeli ki az embert a ... Honnan is? Forgolódok, nyújtózkodok, keresem a megfelelő pozíciót, ahogy elérem a liftgombot, tiszta szerencse hogy a liftben nincs igazából kamera, a portás röhögőgörcsöt kapna, ha látna. Egy kicsi mozgás mindenkinek kell, a karosszékből álljanak most fel... ja nem, a felállás az bajos lesz. De semmi gond, legrosszabb esetben valaki elhívja valahova a liftet és akkor nem lesz már gond. Aztán végtelennek tűnő – max 3 – perc után benyomódik a gomb. (Zoom, nagyon a gombra.)

Pár perccel korábban. Ülök a gépnél, kint elvonult a vihar, ragyog a nap. Le kéne menni. Ha megvárom, mire anyám hazaér, késő lesz, megint, beborul, fene tudja. Most süt a nap, most kéne menni. Come, carpe diem, baby. Mióta tervezzük ezt, ez a cél, hogy le tudok én menni egyedül, önállóan. Be tudok egyedül szállni a liftbe. No para project. Menni fog. Ez volt a cél, az egész lakáscsere egyik legfontosabb eleme. A szabadság. Önállóság. Felelős döntések sorozata. Mielőtt elmegyek itthonról, becsukom az erkélyajtót. Kikapcsolom a tévét. Villany se ég. Fogom a kulcsot, a telefont. Minden megvan. A kutya kérdőjel fejjel néz. Nem, Golyó, te most nem jössz. Maradsz. Fekszik. És marad. Fekszik. Néz. Nyitom az ajtót, kimegyek. Hangos kattanással záródik mögöttem az ajtó. Visszanézek, igen, csukva van. Elindulok, hívom a liftet. Beszállok.

Ezt is megéltem hát.

Gondolok egyet és elmegyek otthonról, egyedül. Épp, mint egy normális ember.

Ujlakas

Unokahúgom hosszú leveleket ír mostanában. Körbe-körbe halad a gondolat, és visszatér az állandó, a neki most legfontosabb ponthoz; van valaki, akivel összeismerkedtek, és ezt a valakit emlegeti folyton. Tűnődöm, hogy most örüljek, vagy aggódjak. Örülöm kéne, hiszen évekig úgy el volt foglalva a tanulással, a munkájával, hogy mást se hallottam: nincs nekem időm a férfiakra. Aztán azt is hallottam, hogy, bezzeg másnak már családja van, én meg ennyi és annyi éves vagyok. Meg azért – bár sosem emlegette –, ott volt a távolban egy rosszul sikerült udvarlás emléke is. Voltak alkalmak, amikor lehetetlen volt meggyőzni róla, nem maradt le semmiről.

A leányzó naponta ír levelet, és minden történésről beszámol, amelyek nem nagy dolgok, jelen állapotban a jó ismerősség, vagy a barátság szintjén vannak, amit ő, aki benne van, másként lát. Egyik levelében például az emlegeti, és elégedetlenségének is hangot ad, hogy olyan lassan alakul ez a dolog, már ha alakul. Hm. Úgy látszik, mostanra megfordult a gondolataiban, hogy esetleg ez nem is kapcsolat felé megy, hanem marad az udvarias, egymással tréfáló, a másikra odafigyelő barátság, ismerősség szintjén. Próbálok válaszolni, és igen nehezemre esik úgy körbejárni, úgy leírni, amit gondolok, hogy meg ne sértődjön, s nehogy azt higgye, bármiről is le akarom őt beszélni. Válaszol is szorgalmasan. Valamelyik nap például azt írta: tudom, folyton a biztonságomat emlegeted, meg a nyugalمامat. Igazad van. Meg abban is, hogy a felnőtt emberben a szerelem lassabban alakul, meg óvatosabb. De én most egy kicsit gyorsítanám. Most mit írjak erre? Gyorsítaná. Akkor tetszik neki az a férfiú. Ezen nevetek: férfiú. Milyen régiesen ható kifejezés. Végül is illik rá, hiszen a lány sem mai csirke és a szóban forgó valaki tőle valamivel idősebb, szóval olyan harmincas éveinek elején, közepén járó, aki már inkább férfiú.

Legutóbbi levelében ezt olvasom: alig várom, hogy találkozzunk. Be akarom mutatni neked. Előbb neked, aztán anyának. Nocsak! Ez már fejlemény. Szóval előbb nekem. Erre a gondolatra felelevenedik előttem a lány anyjának arca, aki udvarlási dolgokban legszívesebben ragaszkodna valami száz évvel ezelőtti női kódexben megírtakhoz. Ez a bemutatás többmenetes telefonálások, levelezések elkövetkeztét sejteti. Na, hát lássuk az a férfiút!

25.

Férjem ma egész nap a könyvek között rakosgatott, keresett valamit, meg el akart helyezni néhányat a többiek mellé, de leginkább a hátuk mögé, mert annyira zsúfoltak a könyvespolcok, hogy már lehetetlen normális módon rátenni egy-egy új darabot. Van egy régi, még vagy negyven évvel ezelőtti üveges szekrényke, ami eredetileg a papa, az apósom korabeli zeneszekrénye volt, amibe befért a lemezjátszó (olyan felhajtható átlátszó plexi-tető), a magnó, a rádió, és rengeteg hanglemez. Mióta a zeneszekrény, ez a hajdani hifitorony üresen áll (elromlottak, javíthatatlanná váltak a zenegépek), lassan megtelt könyvekkel. A magyar remekírók sorakoznak benne, meg egy-két más kötet is. Ma, férjem épp Mécs László papköltő Aranygyapjú című verseskötetét igyekezett még ide behelyezni, valami módon beilleszteni, akár az első könyvsorok mögé. A könyvek nem akartak helyet adni ennek a kívülről, a nem üveges polcra jövő kötetnek, mintha nemtetszésüket fejezték volna ki, hogy egy ilyen porjárta jószág mit keres az ő külön rezidenciájukban. A párom viszont nem hagyta annyiban a dolgot, addig rakosgatta őket ide, meg oda, míg a végén épp befért a kötet. Halkan koppant a szekrényke ajtaja.

– Gyere csak egy pillanatra! – invitált a férjem nevetve, és a hangjában volt valami ígéretes árnyalat, s ahogy mondta, nem hagyta abba a nevetést.

Kinyitotta a szekrénykét, és a polcra mutatott. Nem láttam semmi különösét.

Akkor elmozdította a Mécs-kötetet, és a mögött meg ez volt látható: Goffredo Parise: A szép pap. A szép pap előtt ott állt a polcon a papköltő kötete, Az aranygyapjú... Szüleim ismerték a múlt század harmincas éveiben Mécs Lászlót. Zemplénben, Királyhelmecen volt pap. Nevezetes volt a szónoklatairól. Meg hát, amit a véletlen itt a könyvekkel összehozott, az illett rá.

A történet szerint jó megjelenésű férfi volt. Az orosz talán azt mondaná rá "krászív", ami ezen a nyelven a szép férfi, vagyis jóképű.

Aranygyapjú. A szép pap.

31.

Utazunk. Ismét haza, a szülővárosomba. Itthonról otthonra, vagy fordítva. Rohan alattunk az út (vagyis mi az autóval az út felett, bár a mozgás relatív, a tárgyak szempontjából talán mindegy, melyik mihez képest, csak nekünk számít, hogy a nagyvároshoz képest a kisvároshoz kerülünk közelebb), épp felsüt a délelőtti nap, kicsit szembevág, de még olyan szögben, hogy elég lehajtani az ablakra szerelt árnyékolót. Még nem kell napszemüveg. Csalókán tavasz van egész télen, az ősz valahogy mostanra átfordult kora tavaszba, kihagyva a telet.

Most pár olyan nap következik, ahol még nincs kert, nincs telek (vagy mégis lesz, csak ebben a pillanatban hiszem, hogy nem). Van azért épp elég tennivaló. Hiszen ott a nagyzsákos virágföld, át kell ültetni a szobanövényeket. Talán még korai, de később nem lesz rá időm. Aztán a temető, oda is ki kell menni. Kisváros, ahol nagy kultusza van a sírok gondozásának. Erről nagyokat szoktam hallgatni, mikor a rokonok, ismerősök felemlégetik. Gyakran vagyunk itthon. Vagy otthon? Vajon hol is vagyok inkább otthon? A vidéki házban? Pesten? Mindkettőben? Még sincs minden alkalommal idő rá, hogy a temetőbe virágot vigyünk. Marad a selyemvirág. Pedig régen, még mikor a kert tele volt virágokkal! Volt? Ma is tele van! Mára viszont mégis maradt a selyemvirág, praktikussági okokból, meg a temetőlátogatások ritkulása okán. Magam-vigasztalóban eszembe jut anyám, aki nem csatlakozott a kisvárosi gyakori temetőbe járáshoz: „Nem támadnak fel, ha folyton ott vagyunk a temetőben. Hagyni kell őket is nyugodni.” Ó, mennyi mindent mondanak, vagy takarnak, vagy akár el is utasítanak ezek a szavak.

Nagynénémet szeptemberben temettük. Most itt nyugosznak a sárga anyag alatt a hegyoldalon lévő temetőben. Nagynéném közel negyven évvel élte túl férje halálát. Ez a negyven mitikus szám a vele való emlékezetben. Bő negyven éve volt, hogy mindent elkövetett hűtlenkedő férje visszahódításáért. Hol van már az az indulatokkal, felfokozott érzelmekkel fűtött valamikori nyár?

32.

Kinn hever a sírkő a sor végén, az út felőli végén, szépen, szabályosan lerakva, még ki is támasztotta a sírköves. Itt marad még egy ideig, míg megszáll a föld, és vissza lehet tenni. A fehér kővirágokat finoman át- és beszötte az idő, meg a kő bomlása. Már rég nem fehér, valami opálos szürkés-fehéres, bizonytalan színű. A névtáblán rengeteg betű. Néném férjének neve, meg adatai, és persze a dédszülőké, akik szintén itt nyugszanak, ugyanebben a sírban, az alsóbb rétegekben.

Valahonnan az idő emlékezet burkainak mélyéről hallok anyám hangját, amikor a temetésről, temetőkről, halálról beszél: „Először én fogok meghalni! Hát persze! Annak az a rendje, hogy először az öregek halnak meg!” A halál rendje. A meghalás rendje. Jobban nem is lehetne azt elmondani egy gyerekeknek, aki először érez rá az elmúlásra, érti meg a megváltoztathatatlant, éli át a tehetetlenség fájdmát, meg az attól elválaszthatatlan félelmet.

Anyám és apám sírja néhány sorral lejjebb van, mint a nagynénéméké. Még élt anyám, élt néném, amikor temetőbejárásakor valamelyikük megjegyezte: „A két sógor láthatja egymást, ha van ott valami látás.” Mi, az élők, viszont jól rálátunk a másik sírra, arra, amelyiknél épp nem vagyunk ott. Zsazsa évekig, minden nyáron, a férje halálának évfordulójára hatalmas rózsacsokrot vitt a sírra. Erre a napra anyám, meg néhány ismerős is gyűjtötte a virágot, hogy elég nagy legyen az a csokor. Zsazsa a piacon megvette az összes piros rózsát, aztán mellérakta, amit még kapott, és délután kibiciklizett a temetőbe, hogy beletegye a férj sírkövén álló hatalmas virágtartóba. Egyetlen virágtartó volt ott, és nem is rakatott többet mellé nagynéném. A rokonok nem berzenkedtek, ha volt hely, beletették a csokrot, a szál virágot, ha nem, akkor csak úgy mellé. „Úgyis tudja, hogy ki hozta. Ha van ott valami, akkor tudja.” – mondta anyám, ahány mindenszenteki alkalommal csak a sírkő lapjára helyezte el a krizantémokat.

Tudtuk, persze hogy tudtuk, nem kell oda több váza. Egy elég e feleségnek meg a gyerekek, úgyis azok gondozzák a sírt. Egy nyáreleji napon Zsazsa mezei virágból kötött csokrot talált Jani sírján. Összeszorult a szíve az izgatottságtól, aztán felkelt benne a harag; kikapta a búzavirágos, szappanfűves, pipacsos virágcsokrot és átsietett vele a sor másik végébe, ahol az ellenfél (a szerető), férje volt eltemetve, és belenyomta az azon lévő egyik vázába a virágokat. Mintha a sors direkt így akarta volna elrendezni: a sor elején Jani, a sor végén pedig Jani családmegrontó barátnőjének a férje. Gyakran mentem Zsazsával a temetőbe. Zsazsa dühe leengedett. Leült az ura sírkövének a szélére, és sírt egy sort. Aztán ismét tehetetlen harag vett erőt rajta. Benne volt ebben a magány, a rengeteg munka a gyárban; a ládák emelgetése, és ott volt a gyerekért való folyamatos aggodás, hogy csak valami baj ne legyen, hogy csak elvégezze az iskolát, hogy csak felvegyék az egyetemre; meg ott voltak a lábán majd szétpukkadó visszerek fájdalma is, kezének eldurvulása, hogy alig tudta már kezébe venni a hímzést, hogy alig maradt valami készítése, hogy meghallgassa a híreket, hogy még évente legalább egy-két könyvet elolvasson. És ott voltak a hajnalok, mikor a fél városán át kellett gyalogolni, hogy munkába érjen, ahol befogadták. Ő is alkalmazkodott, viszont fizikailag minden nap egy gyötrelme volt, halálos fáradtság érzésével ért haza.

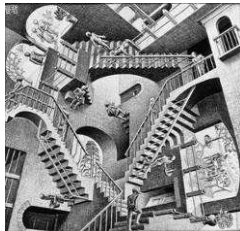
Meg ott volt a sírfelirat, az ura neve alatt a dédszülőké, a nagyszülőké, mert a sírkövet az anyós fizette ki, és ragaszkodott a sok név odavéséséhez, amit Zsazsa nem így akart, de ez lett belőle. Valahogy semmi nem olyan lett, ahogy szeretne volna. Valahogy semmi nem úgy alakult, ahogy kellett volna. A nőben a tehetetlenség, az elgyengülés után ismét feltámadt valami, ami hamarosan hatalmas haraggá változott.

– Hogy a rosszбай jöjjön rád ott, ahol vagy! Volt neked képed itt hagyni minket? Volt neked pofád kurvázni mellettem! Hogy mertél te meghalni, hogy minket ilyen helyzetben hagyj?! – és zokogott, úgy, mit a férje halálhíre után. Megdöbbenve hallgattam nagynéném kitörését. Otthon anyám azt mondta, érti ő a húgát. Apám meg azt, hogy egy pillanatra megbolondult, de az néha mindenkivel megesik. Én nem érettem semmit az egészből. Akkor olyan tizenegy-tizenkét éves lehettem. Ez a negyvenes szám most ebben a történetben is jelentőséget kap. Magam is már a negyvenhez közel jártam, mikor megértettem Zsazsának azt a valamikori kifakadását. Megy az idő. Történik ez, történik az, és a dolgok átalakulnak. A szavak saját jelentéssel szólnak mindenkinek. Amikor eljön az élet dolgainak a sűrűje, talán a legmélyebb pontja, akkor válik érthetővé, ami valamikor csak döbbenetes és érthetetlen volt: „Hogy mertél te meghalni!”

Fetykó Judit

Nyomulás az éterben (www.gof.freeblog.hu) Elmélkedések tárháza

Az elmélet relativitása
07-10-27

Bének nehezen múltó, keserű gyerekkora volt. No, nem a legszerencsétlenebb gyerekmolesztálás, erőszakoskodós, a szó szoros értelmében vett szülői hatalomfitogtatással megnyomorított gyerekkor, mint sokmillió gyereknek ebben az univerzumban - de éppen elég rossz ahhoz, hogy hosszútávon is nyomokat hagyjon.

Bé ezért nem szeretett gyerek lenni, és ki is lógott mindenfajta kiskorú közösségből. Akárhányszor olyanokat mondtak neki, hogy "addig örülj, amíg gyerek vagy", meg hogy "örülj a jó dolgoknak" a sokat tudó tizenévesek mély nézésével és bölcsességével összevonta a szemöldökét. Furcsa gyerek volt. Szabadidejében neki szimpatikus, képzeletben mindenféle jó tulajdonságokkal felruházott felnőtteket követett, öngyilkos verseket olvasott, és ha nagyon begurult, kioktatta a szüleit. Amiért persze megkapta a magáét - szóban és tettben. Legtöbbször olyanokat mondtak neki, hogy "te még ezt nem tudhatod", "azt sem tudod, miről beszélsz" és hogy "te ehhez nem értesz" és "nem jól emlékszel". Bének legtöbbször nem volt kedve vagy ereje vitatkozni ezeken a dolgokon, inkább kényszerűen végighallgatta a szentenciákat, aztán bezárkózott. Magába, a könyvekbe, a szobájába, vagy sétálni ment a kutyájával. Vagy felhívott valakit telefonon, de aztán nem szólt a kagylóba. Esetleg naplót vagy képzeletbeli leveleket írt fiktív barátoknak.

A körülötte lévő gyerekek szerint Bé megjátszotta magát. Úgy látták, hogy nem tud örülni, általában semmiben sem vesz részt, és szerintük ez azért volt, mert túl sokra tartotta magát, és lenézte a környezetét. Szabadidejében inkább olvasott vagy a belső hangokra figyelt, írogatott, megfigyelt, vagy fényképeket és újságcikkeket rendezgetett. Figyelte a felnőtteket, és stratégiákat talált ki a túlélésre. Éjszakánként történeteket írt a fejében, és úgy képzelte, hogy ha majd híres író lesz, eladja őket filmsorozatnak, annyira szentimentálisak és egyszerűek. Vagy videóklippeket talált ki dalokhoz. Esetleg forgatókönyvet musical-ekhez.

És tanult is, rengeteget. Egyrészt érdekelte őt más emberek élete, akié jobb volt, azért, akié rosszabb volt, azért. Másrészt úgy gondolta, a tanulás megteremtheti a fejében a gyerekkor átvészeléséhez szükséges rendszereket. Struktúrált, építkezett, organizált fejben, racionalizált és minden életében felbukkanó személyt és megtörtént eseményt megtámogatott jobbról, balról, előlről és hátulról.

Bé komolyan hitt abban, hogy a rossz élet is jobbá tehető, pedig az ilyesfajta optimizmus nem is volt divatos a környezetében. Abban is hitt, hogy ha rendet tart a fejében és maga körül, akkor áthidalható a káosz és megteremthető a rend meg az azzal járó béke. Mindezt az olvasmányai - köztük sok pszichológiai irodalom - is alátámasztották. Úgy gondolta, hogy a gyerekkor csak egy szükségszerű és átmeneti állapot, és ha ügyesen, energiákat és erőt tartalékolva túléli az ember, akkor megszűnik a kiszolgáltatottság, és végre a maga sorsának irányíthatója lehet.

A szüleivel lefolytatott néhány értelmetlen vitát leszámítva nem nagyon voltak konfliktusai más emberekkel. Ha valaki rákiabált vagy veszekedett vele, makacs csenddel vagy éppen összehúzott szemöldökkel tűrte, és azt firtatta, vajon mi lehet az indulatok vagy az esetleges dühkitörések mögött. Csak nagyon ritkán sírt, és akkor is csak dühében. Még ritkábban emelte fel a hangját. Sosem patáliázott, cirkuszolt, hisztizett, vagy követelőzőtt, mert úgy gondolta, az indulatosság a gyengék ismertetőjele. Ezerszer látta ezt felnőtteken, olyan felnőtteken, akiknél bölcsőbb és okosabb, belátóbb, és engedékenyebb akart lenni. Valahányszor ez nem sikerült, büntudata támadt. Minél megbocsátóbb és megértőbb akart lenni másokkal, és annál kíméletlenebb volt magával. Volt benne valami görcsös bizonyítási vágy, amivel igazolni akarta azokat a mesés axiómákat, hogy "jótett helyében jót várhatsz", hogy "azok vagyunk, amivé tesszük magunkat", hogy "minden jó, ha vége jó", és hasonlók. Hogy a jóindulat jóindulatot szül. És hogy a másoknak nyújtott segítség lehetséges.

És Bé nemhiába várt. Elmúltak a muszáj-évek, és megszűnt jónéhány gyűlölt kötöttség. A stratégiákat, amiket addig sikeresen működtetett, átigazolta az új, felnőtt életének egyéb területeire. Sikeres és megbízható ember lett belőle. Olvasott volt, intelligens, hozzáértő. Egy idő után többé-kevésbé a gondolatai csigaházából is kibújt, és elkezdett beszélni az emberekhez. Mert hogy sokan voltak körülötte: idősebbek, fiatalok, férfiak, nők, gyerekek, családtagok, rokonok, ismerősök. Végre érezhette a választási lehetőségek szabadságát, és boldog volt, hogy már nem tartozik elszámolással vagy hálával senkinek.

Az elmélet relativitása II.

07-11-02

A rendszerek, struktúrák, a tudatosság tökéletesen működött. Igazi hiteles megtévesztés volt, eredetinek tűnő és őszintén gondolt. Bé boldog volt az önmagukat senki máshoz nem hasonlító elégedettségével. Irányított. Megbocsátott mindenkinek, aki valaha bármi rosszat is tett ellene. Nem érezte magát egyedül. Helyet talált magának a világban, az emberek között, és a saját fejében is. És mindig és mindig többre akarta vinni, nem a munkában, hanem a rendszerezésben, az alaposságban, és a tökéletességben. Általában nem érzett tehernek semmit és senkit.

De Bé észrevétlenül falakat vont maga köré. Habár több közösségnek is központi eleme, mozgatórugója, lelke és prófétája volt, valójában nem volt jelen sehol. Minden körülötte és vele történt, de igazából nem szólt róla semmi - és Bé ezt nem hiányolta, nem sérelmezte, nem neheztelt miatta, még csak észre sem vette.

Aztán egyszer csak **történt vele valami**. Egy napon egyszer csak nem kelt fel kora reggel, ahogy szokott. Ágyban maradt, nézte az ablakon át a felhőket, és hagyta, hogy csörögjenek a telefonok. Aztán később felkelt, evett - mást, mint amit szokott - és elment dolgozni is, de aznap nem végezte ugyanúgy a munkáját, mert bár addig bármit is csinált, koncentrált, megszervezett és összeszedett volt, onnantól kezdve ezeknek a fogalmaknak a jelentései megváltoztak számára. Semmi sem volt ugyanaz többé, mint azelőtt, és Bének ez tulajdonképpen tetszett, mert elkezdett szagolni, érezni, sírni, éhezni, és fájni. És elkezdett szenvedni is, nem úgy, ahogy azelőtt, hanem igazi, mély, megtépázó kínokkal kezdett fájni mindene. Képlékennyé vált a teste és a lelke. Nem törődött azzal, hogy körülötte mindenhol hirtelen hullani kezdett a vakolat és mindenhol hullámozni a padló. Egyik mosolygós-józan pillanatában legnagyobb sikerének azt könyvelte el, hogy dühében összetört egy vadonatúj kávékészletet. Narancssárga-halványzöld csíkosat.

Bének a környezete és a társasága is megváltozott némileg. Sötét, harsány, nagyhangú alakokkal kezdett barátkozni, akik sokat kiabáltak, sokat ittak és örömben egymás hátát lapogatták, bánatukban pedig nevettek, bakancsban jártak, pofozkodtak, és kevés volt bennük az önmérséklet. Nem törődtek a vérrel, a pénzzel, a betűvel, csak a kimondott szóval és a megtörtént érintéssel. Egy Bé számára fordított világban éltek, amiben a rendetlenség volt a rend, a kiabálás volt a suttyogás, és a tett volt a szó. És a szemétkben, igazi szemétkben turkáltak életjelek után.

Bé pedig megtanulta az átrendeződést. Nehezére esett, de mégis valami ellenállhatatlanul vonzotta az új, a más felé. Sokszor csak faltól falig csapódott, amikor megpróbálta végigjárni ugyanazt az utat vagy megtenni ugyanazt a cselekvéssort, amit korábban gyorsan, hamar és könnyedén megtett. És hamarosan már szívből, a saját szívéből örült minden természetes veszteségnek, minden örületnek, és minden könnycseppnek. Mert lepattogzott róla a zománc. Az ereiben már természetesen folyt a vér. Látszott rajta a munka verítéke, és káromkodott, ha megütötte magát. Ki tudta mondani azt a szót, hogy "enyém". És hogy "utálom". És hogy "dögölj meg". És azt is, hogy "nem". Azt is, hogy "nem". És egy idő után már nem is ugrott össze a gyomra a "nem"-ek miatt.

Némelyek szerint Bé megváltozott, koszos lett és otromba. Mások szerint elégedett lett és egészséges. Megint mások szerint elemelkedett a földtől.

Nos, nem tudhatjuk, mert Bé nem nyilatkozik magáról, legtöbbször csak mosolyog, vagy éppen sír. Most már legtöbbször csak azon igyekszik, hogy azt tegye, amihez kedve van. Dühös, őrző, féltékeny, boldog, euforikus, harsány, és kacagós is, mint sokan mások. Teszi a dolgát, ahogy más, és sok olyasmit is tesz, amit más nem. Átalakulásának, változásának okairól, pedig hallgat, vagy csak annyit mond, ez nem átalakulás, nem változás, és nem emlékszik semmiféle fordulópontonra, mert mindig is ez volt, és mindig is így volt jól, ahogy most van. Bének sok haragosa is van ezért. Erre, pedig azt mondja, hálsten, végre. Hálsten, végre.

A szarság anatómiája ***08-02-11***

Drága jó mesterem, KA szerint mindennek van anatómiája, ami nemcsak a szerves/szervetlen összetételt jelenti, hanem a működést befolyásoló cirkalmakat, folyamatokat meg magát a működést is. Hát hozzájárulok én is kicsit a szartaposáshoz. Variáció a nemes témára.

Hát az ember szerintem az a fajta csodálatos állat, aki még a relatíve jóban is képes megtalálni a rosszat, és aztán képes azt a barna trutymót elkavargatni akármeddig, jó sokáig. És a dolog lassan bomlik-oszlik, de tényleg. És jó tapadós-süppedős is, egyetlen előnye, hogy langyos, és azért van az úgy, hogy nem is annyira akarunk kijönni belőle.

Vegyünk például engem. Nálam aktuálisan egyébként minden tökrendben van. Csak épp az nem, hogy ez valahogy sosem tetszik igazán. Ilyen vagyok. Mindenki (talán nemcsak én) valamiféle statikus beállított jót keres, de közben meg olyan nincs, tényleg nincs, tapicskolás van, ingoványos a talaj, jövőnk-, megünnel-változnak a dolgok. És úgy néz ki, sajnos, hogy mindent a maga relativitásában kell elfogadni. Pl.: oké, oké, egy trágyadomb a munkám, de legalább van. Oké, oké, szemtelen a gyerek és visszafázik, de legalább nem gátlásos velem szemben, és demokratikus a légkörünk, mert "mer rossz lenni". Oké, oké, már megint

felébresztett a macska reggel 5-kor, de legalább van időm csöndben magamra (ígaz, úúúgy aludnék még).

Hát ez az én személyes "naaagy tragédiám", ez a relativitás. Ezt néha egyszerűen KATTasztrófikusan tudom megélni, holott közben nagyképűen hirdetem, hogy hát persze, ez a természetes. De nagyon-nagyon nehezemre is esik elfogadni. Ugyanúgy, ahogy nem bírom a következetlenséget, meg a rendetlenséget sem. És pont ezért vonz is. De meg tudok tőle őrülni! Égnek áll tőle a hajam, komolyan!!

[...]

Na hát, az elmúlt pár napban az történt, hogy miután átmentem már irgalmas nővérbe, én is megkaptam a vírust (és, valljam be, finomított formában azt is, hogy "nanelegyélmármártírmertutálom"... pedig nem direkt vagyok az, tényleg, és igyekszem leszokni, néha-néha borul is a bili, rám, magamra, de még mindig nem elégszer... kis idő elteltével egyébként nagyon jól viselem a pofánverést [mármint ha igazságos, és ez esetek többségében az], és attól, aki szeret, na attól meg kell is...). Hánytam, feküdtem a láztól, közben meg próbáltam fel-felállni, de az visszanyomott, hogy "kushadás!" Évtizedek óta nem voltam beteg, gondolom, azért, mert úgy véltem, nem engedhetem meg magamnak, most pedig már igen. Ez jó. Tényleg jó (leszámítva a hányásos éjszakát meg a lázas napot), mert most még orvoshoz is elmentem, aki kiírt, NÉGY EGÉSZ NAPRA. Közte a hétvége. És ilyen meg aztán még soha nem volt, HOGY PONT AKKOR jött egy kis pihenő (alibivel!), amikor már kezdtem triplán látni a kimerültségtől. Lelki-fizikai-zsigeri-(rossz értelemben vett) szellemi és minden. Most meg itthon dekkolok. :)

Elhatároztam hát (megint, sokadszor, ez a hobbim, a nagy elhatározások), hogy rendbe rakom az életem a fejemben. Ezt időről-időre jól kitalálom, még akkor is, ha nincs is mit épp rend berakni. A rendszerek a mániáim, a struktúrák, a tervezés, nem is értem, miért nem lettem valami mérnökféle, de legalábbis matektanár. Régen, még azelőtt elég szigorú "beosztás" szerint éltem a napokat, a heteket, aztán arra épültek a hónapok, meg az év maga. A szünetek, a hétvégék, minden. És MŰKÖDÖTT! Sikerült jól megtapasztani az anyagot, állt a zászló is. Sportoltam, olvastam (sokat mindkettőből) és tele volt a határidőnaplóm...

Mostanában meg azon vagyok, hogy az időközben bekövetkezett (és elismerem, jó, külső szemmel nézve magamat szükséges) anomáliákat, minikáoszokat a maguk toldozott-foldozott állapotában a rendszerem részévé tegyem. Azon, hogy magamból és valami/valaki másból is építkezzek. (És natessék, ezazbazmeg, hogy nem tudok leszakadni erről a kurva strukturalista hozzáállásról, még szóhasználatomban sem...) S egyensúlyozás közben kurvára azt nyomozgatom, hogy mindeközben mi marad belőlem. Így állnak a dolgok. Így áll a tapicskolás. És ja, elég sok minden nem tetszik... de most meg megyek egyiptomos könyvet venni, mert most az a mánia minálunk.

Kis poszt
08-04-23

itt ülök és írok egy posztot, mert semmi másnak nem látom értelmét, csak az írásnak
erre már egészen korán rájöttem, lehettem vagy 8 éves, és már akkor is mindig és mindenhova csak írtam
a tejes dobozra, az asztallapra, a falra, a matekfüzet hátuljába

nyomokat hagytam, mintha ez valakinek fontos lenne
és már tudom, fontos is volt, nekem volt fontos, másnak nem
nekem volt öröm, másnak meg mindegy volt
most is itt ülök, írok, mert azt gondolom, fontos nekem
és tudom, hogy másnak meg nem fontos
elfelejtettem írni - de az is lehet, hogy sosem tudtam
vagy tudtam, talán mégis tudtam írni,
csak megijedtem egyszer és álmomban elhatároztam, hogy nem írok többet.
már nem emlékszem.

A legtöbb időmet ostobákkal töltöm, feleslegesen egyébként, akik nem buták, csak ostobák, mert nem tudják, ki vagyok, vagy azt, hogy mi a fontos, vagy hogy mit kéne tenni magukkal, másokkal, a világgal körülöttük, és én, a megmondó-kisiparos, próbálom nekik *megmondani*, elmondani, velük közölni, kommunikálni, átítani vele a szürkeállományukat, de nem tudom, mert üveges szemmel néznek rám, és nem is látnak, nem csak engem nem látnak, de semmit és senkit sem. Kövérek, vagy soványak, de izzadtak, és folyton csak ülnek, néznek a semmibe, támasztják a fejüket, és még a legyet is lusták elhessegetni az orruk hegyéről.

Én, pedig arra gondolok, istenem, miért nem vagyok legalább kettőből, és az egyik énemben lehetne egy kifogyhatatlan elem meg rajta acéling, a képén meg átlátszó teflon, égés-, hő-, por-, és vízálló, és cédéről nyomná a türelmes lényeket, magyarázatokkal fűszerezve, és még az utolsó zárójeles rész is mindig értelmes, összefüggő és okos, ámde könnyen érthető lenne. Ez az énem megbirkózna az intellektuális gőggel, az odamondogatással, türelmesen és bölcsen tűrne mindent és mindenkit, aki nála jobb, szebb, kipihentebb, aktuálisan boldogabb vagy annak akar látszani. Csípőből ríposztolna kínos kérdésekre és szólna hozzá kellemetlen vagy titkos témákhoz, mindig tudná, hogy mi a helyes, megfelelő és igazságos döntés vagy reakció.

És akkor a másik énem lehetne szabadabb, lazább, lelkesebb, jobban aludna, kevesebbet lenne mérges, ingerült, türelmetlen, vagy nagyon elkeseredett, többet udvarolna, többet simogatna, többet csókolna, és élhetne úgy és annak, ami magasabb hőfokon égeti, boldogságosabban élteti, és végre soha senki nem kérdezné többet tőle, hogy "mondd, mit vársz te az élettől?!", mert a mércéje a jóérzés lenne.

És megírhatná végre **a történetet**, ami a legszebb, legemberibb és legkülönlegesebb, ami valaha élő emberrel megesett ezen a bolygón.

gofri

i'm good at being uncomfortable (www.agnus.freeblog.hu)
Férfiak

szombat 2007. március 31. 13:16

"na, mostmár vki vegyen feleségül, mer nagyon unom! és aranycipőm is van. mostmár nemhogy teljes felszereltségű lány vagyok, hanem extráim is vannak"
(kata, károlyi kert, szombat, 10:45; jelentkezni a kommentekben, stb.)

kedd 2007. április 24. 00:46

szeretnék [[egy sorozatgyilkos pszichopata] [babája]] lenni.
szeretnék [[egy sorozatgyilkos] [pszichopata babája]] lenni.
mit ki nem hoz az emberből anthony hopkins.

péntek 2007. május 18. 23:13

- ja, egyébként ez probléma az idősebb férfiakkal.
- hogy meghalnak?!

csütörtök 2007. június 7. 22:45

tivadar üzenete:
van kedved matematikáról beszélgetni?
agnus üzenete:
megpróbálhatjuk....
tivadar üzenete:
olyan analis szex hangulata lett a dolognak. na mindegy.

csütörtök 2007. július 26. 22:25

a fiú, akibe 10 évesen halálosan szerelmes voltam, és aki ezzel egyidőben a legjobb barátnőmbe volt halálosan szerelmes, aki pedig egy másik fiúba volt halálosan szerelmes, (így szerettük mi körbe egymást ifjúkorunk hajnalán - de legalább mindenkit szeretett valaki); szóval ez a fiú úgy hív minket, az akkori legjobb barátnőmet és engem, nagyvonalúan, hogy *régi szerelmeim*. és olyan kedvesen mondja, hogy nincs is kedvem emlékeztetni a nagy régi szerelmesség részleteire, aszimmetrikusságára.

szombat 2007. július 28. 21:06

virtuális életem immár végképp fékevesztett lett. ma egy olasz macsót invitáltam hogy lebegjünk 10 méter magasan és táncoljunk diszkózenére, közben kéjesen kacagtam. second life.

hétfő 2007. augusztus 6. 01:44

cuż i know you. i know everything about you, julia, mondta dani sylvíának.

szombat 2007. augusztus 11. 11:09

elég csak eggyel több kávé, és már a dancefloor felé robogva karon ragadom az onnan épp távozni készülő john harrist hogy *you just have to dance with me to this song* [aqua - barbie girl], mire ő azt válaszolja, hogy *oh, no, i have my standards*. a kérdés már csak az, hogy ezt a számra vagy rám értette-e.

hétfő 2007. szeptember 3. 00:24

nádasdy-írások hátoldalára nyomtatok kukorelly-szöveget. egy ribanc vagyok.

vasárnap 2007. szeptember 16. 13:50

ülök az erkélyen. a tenyeremet a tea melegíti, arcomat a nap, combomat sylvia plath naplói. sylvia 18 éves. állandóan hátra kell lapoznom a jegyzetekhez, hogy tudjam, kik az új pasik, akikről beszél.

szombat 2007. szeptember 29. 17:40

a metrón rámmosolygott egy fiú. visszamosolyogtam. aztán rámöltötte a nyelvét. én is ráöltöttem a nyelvemet. teljesen elpirultam. még szerencse, h nem vette észre a nagymamája, akinek a kezét fogta.

kedd 2007. október 23. 11:40

ma hallgattam rákosi mátyást, gerő ernőt, és kádár jánost beszélni, és nézegettem őket képeken, próbáltam beleképzelni a szovjetnadrágos, mellényes, kalapos bácsikba az életrajzukat. megnéztem rákosi mátyásnét, gerő ernőnét, és kádár jánosnét is. mindenkit megnéztem. beszélnek bele a mikrofonba a lenin-kép alól. a kis troll áll egy 5 méteres, saját arcképével díszített emelvényen. kigyúrt férfi a balatonnál. nevető nő csimpaszkodik a karjába. gondosan vasalt ingek. hova tegyem.

hétfő 2007. október 29. 09:21

ma reggel anélkül mentem le a boltba, h kifestettem volna a szememet, h nyomorúságom kiegyenlítődjön a bőröm belső és külső oldalán. katarzis nem volt. kiderült viszont, h az eladófiú, aki utánam szokta kurjantani a zöldségek kódját, amelyekkel a mérleg felé tartok, feltételelek nélkül szeret. *a paprika 23as.*

kedd 2007. november 20. 23:25

agnus üzenete:

blöblöblö

Gábor üzenete:

ez mit jelent mer már tegnap se értettem csak nem mertem megkérdezni

agnus üzenete:

blöblöblö

Gábor üzenete:

Ágnes, hadd gratuláljak, végre elérted, hogy rejtélyesnek tűnj a férfiak szemében

vasárnap 2007. november 25. 09:10

ha néhány év múlva a horvát tengerparton fagylaltozom majd és a férjem úgy szólít, hogy *kicsim*, és úgy folytatja, hogy *vedd fel azt a mókás szalmakalapot, lefotózzalak itt a szuvenírshopban, szép emlék lesz*, akkor én beszaladok a tengerbe és nem úszom ki soha. gondolatok mások fotóalbumainak nézegetése közben, chapter 1.

hétfő 2007. december 17. 22:30

csütörtök este a nyelvtudományi intézetben a tivadar épp panini szanszkrit nyelvtanáról tartott előadást, a csoport fele beszélt szanszkritul, én meg csokit majszolva ültem csak a fotelban, és akkor azt gondoltam, hogy én most akkor főzők vmit vacsorára ezeknek a drága fiúknak.

szombat 2008. január 19. 23:20

randa állat a muréna, de dév, a bűvár, ad neki enni halat, és gyönyörködik benne, ahogy csócsálja. a szőnyegcápa még a murénánál is randább állat, de dév elkapja a farkánál(?) és szeretettel simogatja. azt mondja, barátságos. a rája nemhogy randa, de mindkettőnél veszélyesebb is, de dév pancsol vele a sekély vízben, csóválja a mérgező farkát (a rája)

miközben barátságosan paskolják és simogatják (a dév). dév, a bűvár, 50es, deres halántékú, napbarnított, kisportolt testét számtalan bűváröltözékben és anélkül láthatjuk a 30 perc alatt, amint végigsimogatja a tenger veszélyes, de barátságos élővilágát. a tengeri sünn sárga petéit mondjuk kiköpte, de ennyit egy macsó is megengedhet magának. engem dév lenyűgöző személyiségétől eltekintve az nyugtalanít, hogy miért hiszik azt az emberek, hogy minden élőlényt meg kell simogatni. kutya, macska, zsiráf, az oké, de honnan veszik, hogy, példának okáért, az ajakoshal ugyanúgy odavan a hátvakarásért, mint ők. ha valaki tud valamit az ajakoshalak simogatásának pszichológiájáról (bár ezt még el tudom képzelni), valamint arról, hogy vizsgálták-e valaha, hogy az állatok mennyire élvezik ezt, írjon emailt.

vasárnap 2008. február 3. 18:44

ági, te komolyan azt gondoltad, hogy majd hozzámegyek, meg hogy az ivett majd tényleg gyereket szül a némethnek, tényleg, kérdezi velem egyidős, régi barátnőm, aki segít a tanulásban, és együtt olvas bravo újságot a pasija 13éves emós, falcolós lányával, akit egyébként ugyanúgy hívnak, mint a volt papagáját. én tényleg azt gondoltam kicsit.

péntek 2008. február 15. 23:24

úgy sorvaszt el a szociális fóbiám, hogy lassan elpusztulok vitaminhiányban, mert nem veszek zöldséget a boltban, mer a zöldségesfiú mindig hozzám szól és én azt nem bírom ki.

hétfő 2008. március 10. 23:10

ma megállított egy fiú a károly körúton, azt mondta, azért engem, mer én normálisnak látszom. ilyenkor már tudom, hogy nem leszünk őszinték egymáshoz.

csütörtök 2008. március 20. 16:21

olyan arcot, mint az övé, sose láttam még, elbűvölő férfi volt, nincs rá más szó, a méla undortól kezdve, a megvető undoron át, az arrogáns undorig, minden volt az arcán az este, egy pillanatra sem suhant át rajta más érzélem, póz ez vagy már genetika, nem tudom, na de ahogy beszélt és beszúrta a gúnyos nevetéseit, hogy *bábába*, ahogy kitört az a gúnyos *bábába* abból a fenséges, mélységes undort tükröző, öreg arcból, hát ilyen egy férfi akinek van stílusa.

kedd 2008. április 22. 22:10

a csúnya művészettörténész cinkosan rámkacsintott. de most mire gondolt, miben is vagyunk cinkosok? a csúnyságban? vagy a művészettörténet terén? kicsit nyugtalanít, mert a művészettörténethez egyáltalán nem értek.

hétfő 2008. április 28. 22:15

na, látom megjött a segítség, mondja kedélyesen az anyukámnak a telekszomszéd gyuri bácsi, miközben a seggemet nézi, pedig igen valószínű, hogy neki sokkal nagyobb segítség a munkában, hogy ott fekszem bikiniben a napon, mint az anyukámnak.

péntek 2008. május 30. 03:12

- tegnap már rúgott. állítólag eddig is rugdosott, de nem hittem el. de tegnap én is éreztem.
- ilyenkor az a trükk, h nem szabad visszarúgni, igaz?
(férfiak és a gyerekvárás)

agnus

Speed oldala (www.genuinespeed.hu)

Tündér

Egy tündér leszállt hozzám. Zene szólt az égből, a föld is ezt sugározta, mindenhol zengett. Lassú, kissé szomorkás hangzású volt, de ezt én még akkor nem hallottam. A tündér lassan elindult, én, pedig megfogva kezét tartottam a zene forrása felé. Az egész környezet mintha ködbe burkolózott volna, csak mi voltunk ott, és a zene. Tánc kezdődött, amiben minden benne volt, ami csak kellett, és mellette semmi sem volt benne, amire szükségem lett volna. Hirtelen a tündér rám emelte tekintetét, melyben láttam azt, amit nem kellett volna. Egy pillanat alatt elszállt minden, amit korábban éreztem, vagy amit később valaha érezni akartam, és csak a mozdulatlanak tűnő idő maradt, egészen addig, amíg az a bizonyos zene véget nem ért. A tündér érezte, hogy földi helyzete véges, és máris menni akart, de nem engedtem, hiszen nem mehet el máris! Hasztalan volt azonban minden, a tündér elrepült... de lehet, hogy ez nem is akkora baj. Sőt, előfordulhat, hogy nem is repült el, hanem itt van még mindig, és mellettem marad.

Furák ezek a tündérek, bizony...

Csókverseny

A fiú egy buliban ismerkedett meg a lánnyal. Eleinte csak beszélgettek, majd a társaság nagyjából azonos arányú összetétele, és a kölcsönös szimpátiából kifolyólag egy játékot, csókversenyt ajánlottak a többieknek. Mivel vegyes társaságból valók voltak, és csak néhány pár volt köztük, ők vállalták, hogy lesznek a zsűri, és elbírálják a többieket. A fiú és a lány természetesen egy párba kerültek, és onnantól kezdve el sem akartak szakadni egymástól. A zsűri, látva őket, és a köztük támadó természetes összhangot, teljesen egyértelműen őket nevezte ki győztesnek. Ettől fogva időről-időre, nagyjából minden héten összefutottak egy buliban, és megismétlődött a fentebb leírt jelenet. A fiú szép lassan, dacára a "ritka" találkozásoknak, beleszeretett a lányba. Úgy érezte, a másik részről is kialakult ez, hiszen olyan szenvedélyes volt minden egyes alkalommal. Az egyik buliba egy kicsit késve érkezett, és amikor belépett, azt hitte, nem hisz a szemének. Éppen verseny volt megint, csak hogy a lány most más alkalmaktól eltérően nem várta meg, hanem egy másik pasival csókolózott. A fiú szótlanként leroskadt az egyik fotelba. Mire vége lett a játéknak, kicsit összeszedte magát, és félrehívta a lányt az egyik sarokba.

- De, de... miért?! Hiszen én azt hittem, hogy te... hogy mi...!- szakadt ki belőle a keserűség.
- Mit hittél? Hogy csak azért, mert minden bulin smárolunk, máris beléd vagyok zúgva? nevetett a lány az arcába.- Mit hittél te rólam, hogy ilyen egyszerűen megkaphatsz? Nem gondoltad, hogy ha komolyabb dologra vágysz, kéne egy kicsit többet is tenned? Hát, közlöm veled, hogy tévedtél, most pedig, ha nem haragszol...- és faképnél hagyta a se köpni, se nyelni nem tudó fiút...

Hirtelen

Az utcai lámpa sárgán világító fényében a kövér esőcseppek egyre csak hullottak. Nemrég kezdődött, de az utcát máris hömpölygő, koszos vízfolyam lepte el. Kint állok, minden egyes vízcseppet érzek a fejemen. Legszívesebben rohannék, olyan sebességgel, hogy mindent csak egy elmosódó csíknak lássak. A mélypontot elérni nem egy hétvégi kirándulás, és az az igazság speed, te barom, hogy még sehol sem tartasz. Egyáltalán akarsz te ott tartani? Egy hihetetlen műhiszti vagy, de hogy miért? A semmiért. Azt hiszed, hogy valaki talán figyelni fog rád, valakit talán érdekelné fogsz? Bullshit. Minek ez az egész? Érdekel ez valakit? Kell ez? Akiknek

százszor rosszabb az életük, azok nem bőgne ennyit, mint te. Marha. Dögölj meg ahol vagy, és egy felesleggel kevesebb lesz. Nem az él túl, aki a legerősebb, hanem aki a legjobban tud alkalmazkodni. Te melyiket választod? Látsz egyáltalán valami távlati lehetőséget?

Valami kiutat? Esetleg valami célt...? Bah, idióta barom...

Néha tényleg rübellem magamat...

Végleg

Állok, egy pisztoly a kezemben, a csöve rád mered. Nem tudom, hogy kerültem ebbe a helyzetbe, és azt sem, hogyan fogok belőle megszabadulni. Hónapok óta érzem már, hogy ez egyszer be fog következni. Nincs egy olyan nap, hogy a gyomrom ne lenne görcsben, és ne éreznék belül valami megmagyarázhatatlan fájdalmat. Tegnap reggel is az ajtóm előtt találtam egy koponyát... egy jel akar ez lenni, vagy mi? Hirtelen fulladozás tör rám- vért köpök ki. A szervezetem már nagyon nem bírja ezt az életmódot, talán épp itt az idő a változásra. Esteledik, a köd is leszáll lassan odakint. Most mintha egy film főszereplője lennék, kívülről látom magamat, ahogy a kamera forog körülöttünk. Az ablakok lassan maguktól kinyílnak, és hűvös szellő borzongat meg. Nálad nincs fegyver; a rémülettől tágra nyílt szemekkel bámulsz rám, hogy vajon mit fogok csinálni. Régóta ismersz, de ilyen krízishelyzetben lövésed nincs, mi lehet a reakcióm. Elegem van mindenből és mindenkiből, az egész világ meg is dögölhet felőlem. Mily ironikus, hogy pont arra az emberre fogom a fegyvert, akit mindenáron szeretnék életben látni. Akár az életem árán is? Hiszen bármikor a saját fejem felé is fordíthatom a fegyvert, csak hogy ez teljességgel ellentmondana az eddigieknek. Lehetek én ennyire önző? Azt mondják a szeretet sokmindenre képes. Vajon erre is? Kapok még öt percet, hogy eldöntsem, mit akarok csinálni. Közben körülöttem a sok ezer hűtőventillátor folyamatosan fix 90 db-lel zúg, hogy tudják tartani a kívánt hőmérsékletet... Mindennek rendje van, és megszabott lefolyása. Az én életemnek hát ez lenne? Az idő egyre csak múlik, én pedig egyhelyben stagnálok, ugyanazt a belém programozott rutinsort elvégezve. Tovább kéne lépni-, de hová? A visszaszámláló elért a nullához. Vagy téged lölek le, vagy magamat, vagy nem lövök, és akkor mindketten meghalunk. Pokoli lecke lesz, de túl leszünk rajta. Te és én. Kemény lesz, de megoldjuk.

Ugye?

Kaparás

Kóválygó fejjel kelsz fel az ágyadból. Az elmúlt 8 órát alvással töltötted, a helyzet mégsem változott: a torkod fáj, émelyegsz, de lassan odavánszorogsz a gép elé. Függő vagy. Telefoncsekkolás: 12 nem fogadott hívás, 2 sms, goddamit, persze mind egy számról, már azt hitted, fontos vagy, mi? Felállsz, elmegy egy pohár kóláért, nem érdekel, hogy árt a fogaknak, nem érdekel, hogy tönkreteszi a gyomornyálkahártyát, semmi sem érdekel. Szépen felöltözöl [elgépelt URL címek, a hálózaton szellemként keringő üres lelkek], az ablakot szélesre tárod, hogy még utoljára jöjjön be valami friss [hó, hó, istenem, mindehol csak hó]. Két perc után becsukod, kimész a konyhába és tövig nyitod a gázt [pokolba ezzel, pokolba az egész eddigi életemmel, tiszta lap kell, új év...], majd felveszed a bakancsod, kilépsz az ajtón, és kulcsra zárod magad mögött [...tabula rasa...]. A hó hangosan ropog a lábad alatt. A szellemépület barátságosan hívogat az óbudai utcácskában, de tudod, hogy nem ez a te célod. Tudod: vonattal mész, el innen minél messzebb. Rágyújtasz egy cigire [az istenit, de hideg van], a füst utat tör az éjszakai levegőbe. Tíz perc után rájössz, hogy nem véletlenül feküdtél le délután aludni: beteg vagy [a kabát, a kabát, a kabát...]. Lázas kezdesz lenni, még szerencse, hogy az övtáskád zsebében találsz egy algopyrint; de a torokfájásodon ez mit sem csillapít. Éjszakai járatra vársz a megállóban, miközben percről-percre rosszabbul érzed magad [ma utazzak, vagy holnap, vagy...?]. Telnek-múlnak a napok, és egyszer csak azt fogod észrevenni,

hogy itt a vége, és a terveidből semmi sem valósult meg [most kell lépni!!!]. A busz egészen a pályaudvarig visz. Itt rájössz, hogy éjfélkor már nem megy semmilyen vonat, például Dortmundba [de még Dunaújvárosba se]. Mivel halál betegen nincs kedved hat órát a pályaudvaron a kedélyes csövesek társaságában dekkolni, így postafordultával hazaküldöd magad [a jó bűdös életbe...]. Már otthon is vagy, betántorogsz a lépcsőházba [minimum 39°]nyitod ki az ajtót, bemész, levetkőzöl, és éppen rágyújtasz egy jóéjt-cigare, amikor is eszedbe jut valami [a gáz... A GÁZ!!!!]...

Online halál

Miklós nyugtalanul ült a számítógépe előtt. Tudta, hogy valami véget ért az elmúlt napokban, tudta, hogy semmi sem lesz már olyan, mint amilyen volt. A böngésző chatablakát olvasgatta, de összefolytak a szemei előtt a betűk. Iszonyatosan kimerült volt, és ez egyre csak növelte benne a morózus lehangoltságot is. Az utóbbi három éjjel alig aludt összesen nyolc órát, és ez még borúlátóbbá tette. Csalódott mindenben: az emberekben, a barátokban, a nőkben, az úgynevezett szerelemben, az életben, az egész világban, és nem tudta, hogy mit tegyen. Illetve de... volt egy lehetőség, egy legutolsó, amire eddig csak a rosszabb pillanataiban gondolt, habár azok meg sem közelítették ezt a mostani hullámvölgyet. És Miklós tudta, hogy ez egy olyan hullámvölgy, amiből csak egyfelé vezet kiút, és az nem felfelé van...

Valaki egy új üzenetablakot nyitott ki. Erre kicsit feleszmélt, és figyelmét a monitor felé fordította. Egy régi barátja volt az, akivel még a középiskolában ismerkedett meg, de azóta nem látták egymást, csak néha váltottak egy-egy e-mailt. Arról kezdte el kérdezgetni őt, hogy mi van vele mostanában, amire ő csak kitérő válaszokat adott, nem igazán volt kedve bárkivel is bájcsvegeést folytatni az életéről... Hamarosan le is rázta a barátját, és visszasüllyedt mély depressziójába, csak ült a számítógépe előtt, és órákig nem csinált semmit, csak osztott és szorozott; gondolkodott és mérlegelt. Már késő délután volt, de ő még mindig különböző nézőpontokból vette szemügyre az életét, és annak az összes megtörtént eseményét, újra és újra végiggondolt mindent, és minden lehetséges verziót számbavett, számtalan különböző variációt vetett fel magának; de egyedül a végeredmény volt visszatérő: egy olyan apró momentumot sem talált, amiért érdemes lett volna akár a következő perctet is megélnie. Érdekes módon mégsem volt halálosan megrémülve, sőt, némi kíváncsiságot is érzett azzal kapcsolatban, hogy milyen lehet az állítólagos másvilágon. Egyáltalán mi következik azután, hogy beköszönt a halál? Ezek a kérdések már régóta foglalkoztatták, csak eddig vagy sosem merte kipróbálni, vagy talált olyan kis apróságokat az életében, amikre ráfogta, hogy ezek miatt akar még élni. Egészen idáig. Most azonban végérvényesen elhatározta magát, mivel semerre sem látott kiutat. Egy pillanatra elgondolkodott, hogy mi is lesz utána az ő dolgaival, amiket eddig ugyebár felhalmozott, mivel az ember már csak ilyen, hogy gyűjtöget mindent, a könyvektől kezdve a CD-kig, információkig, akármilyen formában, de mégis minek? Egyszer mindenki meghal, és oda –már ha lesz valahova-, csak a lelket viheted tovább, és semmi mást...

Tehát a holmijaira ügyet sem vetve Miklós felöltözött, kedvenc ruháit vette fel, gondolta, hogy ha már életében ügyet sem vetett ezekre senki, legalább halálakor okozzanak neki valami örömet. Elővette a már körülbelül egy évvel korábban összekészített „halál-csomagot”, amit ilyen helyzetre állított elő, hogyha egyszer eljut erre a pontra, ahonnan már nem akar visszafordulni, akkor ne a megfelelő anyagok keresgélése okozzon neki problémát, és adjon ezáltal lehetőséget a meghátrálásra. Kezébe vette a csomagot, és már majdnem kilépett az ajtón, amikor eszébe jutott valami. Visszafordult és cipőben (most már kit érdekel) visszament a gépéhez, ahol a chat-ablak még mindig futott. Arra a részre ment, ahol a nevét lehet

megváltoztatni, és átállította „meghaltam”-ra. Miután ez megvolt, kikapcsolta a monitort, leoltotta a lámpát, és az utolsó előtti feladata elvégzésének boldog tudatával indult el életének befejezése felé. Utoljára még visszanezített az ajtóból, de szándékosan kikapcsolta az agyát, és nem gondolt semmi szép emlékre. Örökre vége- emlékeztette magát- örökre...

Tömegközlekedéssel ment a város külső kerületében lévő szeméttelp felé. A Nap éppen lefelé ment, vörös fénnel világítva meg az öreg házak falait. Útközben azon gondolkodott, hogy hogyan juthatott el erre a pontra, ide, hogy már nem is zavarja a tudat, hogy fél óra múlva már nem lesz az élők között. Hiszen orvosi egyetemre készült, a tanulmányai bár nem voltak olyan fényesek, de így is jó esélye volt arra, hogy felvegyék, és mégsem... Valami közbecsúszott az érettségén, nem tudott rendesen rákoncentrálni egy félresikerült szerelme miatt, és ezért a felvétel sem sikerült. Azóta csak lézengett, néha alkalmi munkákat vállalt, hogy ne csak otthon lógjon, mint egy kolonc, de az életét nem sikerült egyenesbe hoznia. A korábbi barátai is elmaradoztak mellőle, mindegyiknek megvolt a saját új egyetemi, vagy főiskolai élete, és így lassacskán egyedül maradt, csak a számítógépe, és az internetes csevegés nyújtott neki némi kapcsolatot a külvilággal. De lassacskán ez is kezdett ellaposodni, és így jutott el arra a pontra, hogy egyáltalán nem tudott mit kezdeni az életével, és nem talált semmi olyan fogódzkodót, ami visszaránthatta volna a többi normális ember közé.

Elgondolkodott azon, hogy mikor jönnek arra rá, hogy ő valóban meghalt, és nem csak valami ironikus poén, vagy rossz vicc a neve, amit a chaten beállított. Kíváncsi lett volna arra, hogy hányan kérdezik majd meg, hogy mikor lesz újra gépközelben, vagy hogy miért követ el ilyen ízléstelen vicceket. Ezekre a kérdésekre már soha, senki sem fog válaszolni... A buszról leszállva gyalog igyekezett a már korábban kinézett cél felé: a város szélén lévő szeméttelpe tüzte ki halála helyszínéül. Az alacsony házak mellett egy kis erdő kezdődött, és innen nyílt egy ösvény, amin elindult. Az út egyenesen ment a fák között, de a végén már látszott a szeméttelp, melyet a nyugvó Nap utolsó fényei még lángba borítottak. Miklós lassan lépdelt az úton. A pillantása a kis táskájára esett. Eszébe jutott, hogy mi is lapul benne, és eltűnődött a halál különböző formáin. Korábban sokféle verziót elvetett az öngyilkossággal kapcsolatban: ugyebár vannak az egyszerűbbek, melyek nem igényelnek túl sok előkészületet, és vannak a bonyolultabbak, melyek hosszas utánajárást, és felkészültséget igényelnek. Miklós egy kicsit büszke is volt magára, hogy ő ezt az utóbbi megoldást választotta. Mert vannak a szimpla megoldások: hídról egy folyóba ugrani, a metró elé vetni magunkat, gyógyszer, -vagy kábítószer-túladagolás, és még sok ehhez hasonló, de ezekben mind benne van a rizikó, hogy túl lehet élni, és egy gyors mentőakcióval, balszerencsével, vagy gyomormosással az élők között maradsz, és hallgathatod a hirtelen nagyszámúvá vált, álszent baráti körödet, akik mind sajnálkoznak, együttérzésükről biztosítanak, vagy épp segítséget akarnak nyújtani. Milyen érdekes, hogy előtte ez senkinek eszébe sem jutott... Ezeket félredobva végre rátalált a tökéletes halálnemre, melyet ugyan még nem próbált ki, sőt nem is hallott róla, hogy valaki ilyennel próbálkozott volna, de mivel az orvosira készült, így otthon volt az emberi anatómiában, és a kémiában is, ezért remélte, hogy nem fog neki nagy problémát okozni a megfelelő művelet sor végrehajtása.

Gondolkodás közben lassan elérkezett a vég helyszínére. A Nap már lement, az első csillagok halványan kezdtek előtűnni az égbolton. Ehhez a távoli szépséghez furcsa kontrasztot adott a hegyekben álló sirt és szemét, mely Miklós szemét is felettébb zavarta, de csak azért, mert szinte az összes zöld növényt ki kellett vágni ahhoz, hogy ez a lerakóhely létrejöhessen. Végül azonban talált egy kis csenevész fácskát a telep szélén: erre mindenképp szüksége volt. Leült a fa alá, és szándékosan nem gondolt semmire. Lehet, ha elkezd gondolkodni, hangos zokogásban tör ki (amit már évek óta nem tett, és erre büszke is volt, hogy ő milyen erős), és

ott marad összeroskadva a fa alatt... az éjszaka befogadta volna őt... de nem. Elkezdte kipakolni a kis táskája tartalmát a földre: két kis palackot, egy intravénás szerelékét, egy injekciós tűt, és még néhány apró ampullát. A két intravénás palackban ringer-laktán oldat, a kis ampullákban pedig szukcinilkolin, illetve morfin volt. Ezeknek a beszerzése először kemény diónak bizonyult Miklós számára, de aztán megismerkedett az egyik munkahelyén egy sráccal, akinek voltak bizonyosfajta kapcsolatai kórházi téren, így tudott ilyen anyagokhoz hozzájutni. Az otthon begyakorolt mozdulatokkal az egyik laktános palackba befecskendezte a szukcinilkolint, a másikat, pedig hagyta tisztán. Előkészítette az injekciós tűt is, melyben 75 mg morfium volt, ez egy „normál adag” sokszorosa, de szüksége is lesz rá, gondolta.

Lassan a művelet sor végéhez közeledve Miklós a magával hozott kötözőkkel fölerősítette a fára a palackokat, így összeállítva magának egy kis infúziós állványt. Valószínűleg ő az első-gondolta-, aki ekkora felkészültséggel egy szeméttelen vet véget az életének. Mikor már biztosan lógott a fán minden, a beleszúrta a kézfejebe az injekciós tűt (a könyökhajlatban lévő véna sokkal bizonytalanabb ilyen szempontból; néha még tapasztalt nővérek sem találják meg rendesen, most pedig biztosra kellett menni), és ellenőrizte azt a cseppszabályzó csapot, ami a tiszta ringer-laktán oldatot engedte. Ezek után a szukcinilkolinos palackot hozzacsatlakoztatta ehhez, így egy vékony kis retesz választotta el a kettőt egymástól. Lassan már a legutolsó lépés közeledett, így egy pillanatra megállt, elvégre sehova sem sietett. Direkt elzárt magától minden emléket, így teljesen üresen tekintett körbe a telepen, amely a napnak ezen szakában teljesen kihalt volt. Előregondolt, hogy mi fog történni. Beadja magának a morfint, ettől teljesen el fog lazulni, és nem fog fájdalmat érezni, amikor megnyitja a csapot. A szukcinilkolinos oldat úgy fogja megölni, hogy úgy két másodperc alatt eljut a szívbe, lebénul a légzőizom, összeesik a tüdő, és meg fog fulladni - persze mindezt fájdalommentesen, mivel addigra a morfin már szépen lezsibbasztja. Most, hogy ezt végiggondolta, hirtelen rátört az érzés, hogy talán van még valami, amit nem gondolt végig, amiért érdemes lenne mégiscsak életben maradnia. Gyorsan emlékeztette magát, hogy ilyen nem létezik, ilyen egyszerűen nem létezhet, hiszen már százszor végiggondolt mindent, és ha akkor nem talált semmit, akkor most sem fog, és egyszerűen csak fél. Fél megtenni azt, amit meg kell tennie, mivel őneki itt nincs hely, s legfőképp nem lát reményt bármilyen jövőre. Ő nem akarta a hétköznapi emberek egyszerű életét élni, még ha el is jutott volna odáig, amire most már semmi esély sincs, akkor abba örült volna bele. Nem, most már csak ez az egy megoldás maradt...

Előkészítette a morfint, fogta, és beadta magának. Kezében eddig is benne volt az intravénás tű, már csak meg kell nyitnia a csapot. Küzdött, hogy legyőzze a lassan feltörekvő pánikot magában, küzdött az ellen, hogy az egészet kitépje a kezéből, de egy pillanatra legyőzte minden ellenérzését, és megtette azt, amit ebben a pillanatban egész életének a leghasznosabb eseményeként értékelt...

Ez a gondolata csupán két másodpercig tartott...

Speed

Papírország

Papírorszáiban élünk. Papíron születünk, és halunk meg. Papíron házasodunk. De ha emberi kötelékről nincs papír, s ebből a kapcsolatból gyermek születik, két papír kell, hogy a gyermeknek papírja legyen. A kórházból, melynek papírja van, végre hazaviheted a gyermekedet a papírházba. Beíratod nemsokára bölcsődébe, mert hát valamikor vissza kell mennie anyának is a papírgyárba dolgozni. A bölcsődében, s később az óvodában papírt adnak arról, hogy a gyermekedet őrzik. Aztán jönnek az iskolaévek, ahol a gyerek megtanul a papírral bánni. Az általánosban minden félévben papírt kap a teljesítményéről, s pár év múltán egy papírral bocsátják ki a kapun a papíréletbe. Aztán tovább tanul, gyűjtve az újabb és újabb papírokat, míg végül ő is beáll a papírgyárba dolgozni. Nem sokára találkozok valakivel, s összekötik életüket, amiről papírt kapnak. Papírházat vásárolnak, gyermekük születik, amiről papírjuk lesz. Nem sokára a szüleik meghalnak. Halotti papír, örökösödési papír, és örökölnék is egy csomó papírt.

Márkahü(lye)ség

Címkeket hordunk magunkon.

Nagydarab fickó nyitott szájjal rágózik a padon, "susogósban" és edzőcipőben, fején valami napszemüveg (ki tudja, milyen márka, ha az), nyakában kilós fuksz. Mellette hasonszőrű társa köpködi a tökmagot. Feszítenek, mint pók a lucernásban.-Figyejje! Ez a dzsoging adidas, étéd. Ötven ruppó vót. A csukám nájki, az meg harmic, a bokámon a térdzokni meg puma. Na, caklipakli egy százas van rajtam, étéd. A tökmagos fickó elismerően nézi a rágózó ruházatát. -Fasza! - köpi ki a szót egy tökmag héjjal együtt.

Ennyit is ér a márkajelzés. Mert lehet, kínainál bevásárolt, potom tízezerért, s eladja magát "állat-fazonnak", villognak rajta a márkajelzések. De mi szükség feliratokra a ruhánkon? Mit hirdetünk? Érdekel valakit manapság, hogy milyen fajta cipőben, nadrágban járnak az emberek? Vagy így akarják kompenzálni a kisebbségi komplexusukat?

Régen, mikor megnyílt az első Adidas bolt a Váci utcában, és hosszú sor kígyózott már reggel, nyitás előtt a boltnál, és mindenki kíváncsian, vágyakozva állt meg a kirakata előtt, még volt "értelme", jelentése a márkának. (Megjegyzem, akkoriban nyílt az első amcsi gyorsbűfé pár utcával arrébb, és szintén hosszú sorok kígyóztak a sült krumpli és kóla után ácsingózók, s akkor még elit munkának számított ott dolgozni.)

De vannak olyan emberek, akik emblémákat hurcolnak magukon, mintha bizony attól jobbak, nagyobbak lennének a világ szemében. Így vesztik el egyéniségüket, beleolvadnak a sablonosságukba. Végül rosszul érzik magukat a bőrükben, és nem tudják, mi a bajuk, ha ugyanaz a ruha jön velük szemben az utcán, ki tudja hányadszorra. És mitől van mindez? Mert elhítetik az emberekkel, hogy így kell, ilyennek kell lenned, és ez a menő. Személyiség-irtás. Ez is ugyanaz, mint a többi. Ingyenreklám.

Vicces divat

Számomra a divat és trendi szavak egyet jelentenek: Társadalmi Militarizmus.

A világ ezen részét soha nem tudtam megérteni. Követnek egy sablont. Ez a menő, mondják. Holott csak azt bizonyítják, nincs saját egyéniségük. A birkaszellemnek mindig kell valaki, aki megmondja, mit tegyen, mit egyen, és hogyan öltözzön. Tehát van egy csomó ember az utcán, akik teljesen ugyanúgy néznek ki. S a "divatnak" vannak nevetséges motívumai.

Pár éve volt divatban, főleg a disco látogatók körében a vastagtalpú cipő. Manapság is felbukkan egy-egy elnyűtt darab valakinek a lábán, mosolyra ingerelve az embert. Főleg a Buffalo cég egyik kreálmánya, amely fiún, lányon egyaránt viccesen mutat. (Nem utolsó sorban hozzá teszem, hogy pár éve hasonló cipőt viselő lányok rugdostak halálra egy taxist.) Hogy valaki képes legyen efféle szörnyűséget magára venni, mert ez a "divat", számomra érthetetlen.

A másik szintén vicces darab, a hegyesorrú női cipő. Nap mint nap látok olyan lányokat, nőket, akik egy lépcsősort meglehetősen nehezen tudnak megmászni. No nem az erőnlétük miatt. A cipőjük orra olyan hosszú, hogy szerencsés esetben is csak a lábujjukkal tudnak "megkapaszkodni" a lépcső szélén. A cipő orra ilyenkor rendesen kopik a lépcső falán.

A női láb úgy szép, ha kicsi. Azt mondják. Minden esetre tényleg viccesen szörnyű látvány, ha egy csinos nő nadrágjának szára alól egy majd' félméteres hegyes cipőorr lóg ki. Ronda és aszexuális.

Ami számomra a legérthetetlenebb, hogy miért hordanak magukon az emberek feliratokat. Nagy márkajelzések virítanak a hátukon, a mellkasukon, vagy a nadrágjukon. A sportolókat megértem. Nekik fizetnek érte. A hétköznapi ember viszont fizet azért, hogy magán hordhassa egy-egy cég reklámját. A vicces ebben az, hogy a mai, hamisítványokkal elárasztott világban, már koránt sem biztos, hogy eredeti a cucc. Vagy ha mégis, ki hiszi el? S egyáltalán. Számít valamit? Egy márkajelzés már nagyobbá teszi az embert? Jobbá? Kinek a szemében?

Lényegében van egy csomó ember, aki próbál valamit mutatni. Talán az anyagi helyzetéről, talán a társadalmi hovatartozásáról. Viccesek az emberek.

Szemöldök

- Engem fotózott?
- Ööö...Igen!
- Megnézhetem?
- Inkább ne. Nem lettek valami jók.
- Szeretném megnézni, ha már egyszer lefényképezett!
- Na jó. Tessék.
- Egy egész sorozatot csinált, de csak a szemöldökömről!
- Ügyes tetoválás. Nagyon jól mozgatja őket, amikor valakivel beszél.
- Mit akar csinálni ezekkel a képekkel?
- Animációt.
- Az mi?
- Ismeri a Menő Manót?

Négy keréken

Állunk a pirosnál. Átnéz a kocsimba. Én is átnézek az övébe. Mosolygunk. Összevillan a tekintetünk. Vagány vagy? Kérdezem magamban. Egyszerre nézünk a lámpára. A jobb lábamat beigazítom az induláshoz. Megmarkolom a kormányt. Még egy utolsó pillantás az ellenfélre. Mikor a lámpa zöldre vált, a gyerekek fölsírnak a gyorsuló babakocsikban.

Itthon vagy otthon?

Üdvözöllek nálunk, Óbuda legvégén, ott, ahol a Budapest tábla már az ablakból látszik. A hetedikről, a paneldzsungel végén.

Magyarok laknak itt. Látszik, érződik, amerre csak jársz. Itt szemétdomb a kapu alatt, ott csikkmező, a szemetes körül. A park szépen meg van csinálva. Rendszeresen nyírt fű mellett a szépen lekövezett út. A téren keresztben, a fűben kitaposott "ösvény" visz az aluljáróhoz, mert

itt vannak olyanok, akik nem ismerik, vagy csak nem mernek a kikövezett útra lépni. Babonás népek járnak erre. Az autósok nem ismerik a KRESZ szabályait. Vagy csak azokat tudatosították, amiben a "nekem van elsőbbségem ha..." szöveggel kezdődnek. Minden utca elején a kerek, piros szegélyű tábla figyelmeztet, itt bizony nem szabad négy keréken. De kit érdekel. Úgy sem látja szegény, hisz nyolcvannal közlekedik ott, ahol minden nap, főleg jó időben, anyák terelgetik gyermekeiket. A szerencsésebbek még babakocsiban, mások már lihegve futnak bicikliző, műanyag kismotoron, szemmel alig észlelhető sebességgel közlekedő csemetéik után. De itt is az autós az úr. Dühösen néz kifelé a szélvédőn, mert a babakocsi bizony, lépésben megy. Nem lóerő húzza. Anyaerő tolja, aki kérdően néz maga mögé, mikor meghallja amint a motor figyelmeztetően feldübörög mögötte, mit keres a tilosban a gépesített anya szomorító? Otthonaikban a helyiek egy emberként, változatos időpontban űzik a panel-sportot. Fúrnak. Ezt teszik éjjel, és nappal, téltől, nyárig. Abból hallatszik, hol laknak a "profi", régi lakosok, hogy ott már ütfűróval készítenek ementálit a falakból. A gyenge, optimista kezdők még elhiszik a kínai piacon vásárolt fűrószár csodatévő hatását, s elnézően megmosolyogják azt, aki szerint azzal a szerszámmal még a hölgyek előtt is eljátszanák a maradék ázsiójukat. De előbb, vagy utóbb, ők is betérnek a barkácsolás valamelyik szentélyébe, s "profibb" felszerelésre váltanak. S van még egy tömegsport, ami nem csak a panel népének kiváltsága. A "dögöljön meg a szomszéd tehene is" című, magyar népi játék szerte az országban szedi áldozatait. Itt, minálunk például, téli sportként tekintenek rá mostanában. Mert télen sírnak, hogy milyen magas a távfűtés számlájuk. Mennek lakásszövetkezethez, önkormányzathoz, lengetik sárga csekkjüket, számláikat, fröcsögve követelnek megoldást. S mikor eléjük tálalják, hogy ezt, és ezt kellene tenni, támogatja a szövetkezet, kedvezményt ad a meglejt felelős cég, akkor kihátrál azon az ajtón, amit az előbb két lábbal rúgott be, mondván, nekik az nem éri meg, és azt hallották, hogy nem jó, mert rossz, és különben is, ők értenek hozzá, és ez a megoldás nem megoldás. Pénzbe kerül, és nem spórolnának semmit, mert a szomszéd házban a Marika is azt mondta, mert neki ilyenje van... A következő télen majd belezokog ismét a számlájába, és megy lakásszövetkezethez, önkormányzathoz fröcsögve. Aki pedig szívesen ráállna, sőt, örülne egy ilyen jó lehetőségnek, az rá van utalva a mellé, meg a fölött, meg az alatta két emelettel lakó tulokra, aki inkább eregeti egész télen a békát, meglejt ki az ablakon, mint hogy tegyen valamit, hogy ne kelljen minden számlához banki kölcsönt felvenni, vagy részletfizetést kérni, amit egész nyáron nyög. Ilyen vidám az élet itt, minálunk. Ahol a Budapest tábla látszik a hetedikről. De Európát még a tizedikről sem látták soha.

Másik világ

Sokat játszottam Klárral. Ott lakott a házunkban a Kossuth Lajos utca 2/B házmeisteri lakásában. Vagyis hogy nálunk. Bizonyos időközönként megjelent. Beszélgettünk, és a játékkatonáimmal nagy csatákat rendeztünk, vagy csak gurígtattuk egymásnak a labdát a földön ülve. Olykor olyasmit akart játszani, amihez nekem semmi kedvem nem volt. Olyankor dühös volt és mindenfélét dobált a szobában. Játékok, poharak, hamutartók repkedtek a levegőben, és csattantak szét a falon. Anyu mindig azt hitte, hogy én törtem el ezeket a dolgokat, és hiába magyaráztam, hogy Klári a bűnös. Nem hitte el, és büntetésből a sarokba állított. Aztán egyszer benyitott a szobába, mert hallotta, ahogy veszekszünk, és amikor belépett, épp az orra előtt esett le Valérka a babám. Akkor láttam először ijedtnék. Láta, hogy én nem lehettem, mert épp az ajtó előtt álltam. Kiküldött az előszobába, és felhívta nagyit, aki nem sokára meg is jelent nálunk. Bement a szobába, anyut pedig kiküldte hozzám. Nem volt bent sokáig. Hallottam, ahogy nagyit érthetetlennek tűnő szavakat mormol. Aztán valami olyasmit mondott, hogy menj innen, nincs itt semmi dolgod. Végül kijött az előszobába. Kissé fáradtnak látszott. Leült a székre, kért egy pohár vizet, és azt mondta, most már nincs mitől félnem. Nem értettem, hisz

szerintem addig sem volt mitől tartanom. Végül nyakamba akasztott egy amulettet, csókot nyomott a homlokomra és elment. Azután Klári sohasem jött többé. Később tudtam meg, hogy akkoriban már ötven éve halott volt.

- Miért ég minden síron annyi gyertya?
- Hogy a holtak visszatáljanak.
- Miért? Olyankor hol vannak?
- Ahol addig éltek, vagy ahol a hátrahagyott családjuk él.- Mondta, és meggyújtotta a kialudt gyertyát egy síron, amire egy kőangyal vigyázott ájtatos kőarccal.
- És ha elfújja a szél a gyertyát?
- Akkor nem talál vissza.
- Másik sírba költözik?
- Nem. Addig bolyong a temetőben, amíg megint meg nem gyújtanak neki egy újabb gyertyát, ami mutatja az utat.
- És ha senki sem gyújt neki gyertyát? Akkor örökre itt fog mászkálni?- mutattam körbe a temetőkertben.
- Jaj, te gyerek! Ne kérdezz már ökörségeket!- csattant fel nagyí, de aztán megenyhülve folytatta.
- Akkor majd mi meggyújtunk neki egyet.
- Az a dolgunk?
- Az is...
- Akkor menjünk haza. A dédi már biztos vár minket.
- Nappal sohasem jönnek. - rázta meg a fejét nagyí. - Majd éjjel.
- Remélem, visszatál. - mondtam, és fülemre húztam a sapkám. Nagyon hideg volt abban az évben, Mindenszentek napján.

Torony

Van nekünk egy szép nagy cd tornyunk. Tele filmmel. Egyszer Eperke szépen felírta mindegyikre a címét, hogy könnyebb legyen megtalálni őket.

A múltkori takarítás után vettem észre, hogy eltűntek a betűk a cd-k oldaláról. Kerestem őket mindenfelé. Először természetesen az állvány alatt, hátha lepotyogtak. Nem voltak ott. Aztán arra gondoltam, ha le is potyogtak egy kupacba, a macskák biztos betoszogatták a szekrény alá. Benéztem hát minden bútor alá a nappaliban, de a betűk nem voltak sehol. Még a szőnyeg alatt sem. Már azt hittem, örökre elvesztek a filmek címei, és kezdhethük újból felcímkézni mind a 100 tokot, amikor eszembe jutott valami. Oda léptem az állványhoz, és megfordítottam. A takarítás után rosszul raktam vissza a helyére.

Pazzo

Múzsák kertje (www.muzsakkertje.freeblog.hu)

Csend a hangzavarban

Néha, ha az ember különösen szerencsés, elcsíp egy-egy olyan filmet, amely után némán ballag kifelé a moziból társával. Aztán később lelkesen vitathatják meg, akár felfedezhetnek néhány hibát is, de már nem vehető el az a pillanat, amikor a többi néző nyüzsgése közepette hallgatsz, és próbálsz feldolgozni magadban az élményt.

A ritka élmények egyikét a **Bábel**nek köszönhettem. Úgy mentem el erre a filmre, hogy lényegében csak annyit tudtam, benne van Brad Pitt és Cate Blanchett. Hát, lássuk be, ez a legkevésbé fontos dolgok egyike... Annál többet nyújtott a film így, mindenféle előzetes várakozás és információ nélkül.

Nagyszerű példája volt a történet mindannak, amit nap mint nap átélhetünk. A tökéletes zűrzavar kívül és belül, a közös nyelvi és kulturális kód hiánya, az „egymás mellett is távol egymástól”-érzés nagyon finoman jelent meg a vásznon. Mindegy, hogy a két szereplő rokon, szerelmes vagy csak néhány perce egy légtérben lévő rendőr és fiatal lány, mindre igaz: ezek itt nem értik egymást.

És nem azért, mert más nyelven beszélnek, ó, dehogy. Azt megoldják tolmács, írás, szájról olvasás útján. A probléma az, hogy senki sem érti, mit akar a másik, és azt sem értik, hogy a másik mennyire fontos az ő életükben. Szomorú, hogy az elnyomott (elfeledett?) szeretethez halálos sérülés, üldöző rendőrök, hazugság szükséges. Szomorú, de cseppet sem ismeretlen a néző előtt.

Itt minden szereplő megküzd a figyelemért. Minden csepp vérével, verejtékével, minden egyes szavával, gesztusával azon dolgozik, hogy észrevegye a többi, hogy valaki legyen. Olyan valaki, aki számít. És mire rádöbbennek egymás létezésére, már örökre megváltozott az életük.

Itt az emberi történeteknek, az összekapcsolódó sorsoknak, a határokat túllépő hatásoknak külön nyelve van. Olyan szépen fonódik össze az utolsó percekben a tér és az idő, mint valamiféle tökéletesen megalkotott szövedéke az életnek.

Egy szövet, melyen minden egyes szál, minden egyes minta megpecsételi ezeknek az embereknek a sorsát. Itt mindennek súly van, még a csendnek is. Mint a film – talán – legerősebb vágásában, amikor Susant érzéstelenítés nélkül látják el egy marocói faluban. A kétségbeesés és a fájdalom sikolyát úgy váltja fel Chieko csendje, hogy szinte fáj tőle a fülünk. *Hallatszik*, ahogy levegő után kapnak a nézők.

Ezeknek a pillanatoknak több ereje van, mint ezer halottnak és véres jelenetnek lenne. Ezek azok a pillanatok, amelyek kicsikarják a hallgatást hazafelé, és amelyektől még hetek múltán is elszorul a torkunk. Ilyeneknek köszönheti a Bábel, hogy feledhetetlen.

Bábel, 2006

Rendező: Alejandro González Inárritu

Főszereplők: Brad Pitt, Rinko Kikuchi, Adriana Barraza, Cate Blanchett, Kôji Yakusho, Gael García Bernal

A döntés pillanata

Azt mondják, a történelemben nincs értelme a „Mi lett volna, ha...” kezdetű kérdéseknek. Ez biztosan nem igaz a mitológiára. A talán-sohasa-élt, hősiessé merevedett, görög-latin történelmi személyiségek múltját szabad megbolygatni. Abból lesz a fikció fikciója, modern szemlélete az ősi eposznak, válasz a nagy kérdésre: Mi lett volna, ha...

Mi lett volna, ha Aeneas egy nagyképű marha, akinek feje kong az ürességtől, és bikaerején, valamint egy őt megnevező jóslaton kívül csak anyjának (Aphrodité személyesen!) köszönheti hírnevét?

Mi lett volna, ha Creusa nem csak egy árny, egy gyászolandó hitves, egy nehéz kérdés az irodalom felvételiben? Lehetett ő akár öntudatos, intelligens, büszke fiatalasszony is, milliószor vezetésre termettebb férjénél. Igen, mi lett volna, ha létezik az ókorban női emancipáció?

Szabó Magda eljátszik a gondolattal. Rámutat arra, amit mind sejtünk: van olyan pillanat (szándékosan ne mondjuk azt, hogy egy – adassék meg nekünk többször is A pillanat) az életünkben, amikor a kezünkbe kerül a sorsunk. Amikor dönthetünk, hogy kiugrunk-e az előre eltervezett történetből, s nekilátunk-e írni egy újat.

Nem hiteget minket: nagy árat fizetünk majd a döntésért, de jutalmunk a szabad akarat. Mondjuk meg mi, hogy vajon megéri-e. Megéri-e elvándorolni és felépíteni egy új világot – megalapítani egy birodalmat... – másoknak. Hogy aztán a honvágy arra űzze vissza az embert, az ismert partokra, hogy ostoba turistalátványosság, olcsó bóvli lett a hazájából, s a szeretteinek halálán hizlalt keselyűk mellett keserű-csalódott túlélők várják.

Ez a kedvenc részem *A pillanat*ban, amikor Creusa visszatér. Amikor kiemelkedünk a nő – lássuk be – beszűkült nézőpontjából, s kívülről, más szemszögből figyeljük az utolsó eseményeket. Mégsem távolodunk el. Az eddig Creusa fegyelmezettségének köszönhetően határozott, letisztult szöveg új formát, valódi lüktetést nyer. A mondatok örvényként ragadnak el, s olyan mintha folyó szövegben megírt verset olvasnánk. A végére érve szomjasan tátogunk még másodpercekig, úgy hiányzik ez a lüktetés. Tudatunkban jó darabig ott motoszkál még a két asszony, Creusa és Caieta győzelme a férfiak világa fölött. Aztán visszatérünk a saját világunkba, a 21. századba, ahol nem illik megkérdezni, hogy mi lett volna, ha... Mert úgyszincs a kezünkben hatalom a dolgok megváltoztatására, és nagy bátorság kell meghozni a döntést, és hívni Eszkiesz úrnőt.

Szabó Magda: A pillanat
Európa Kiadó, 1990

Vágyakozás, kegyetlenség

A színésznők sokszor érezhetik hátrányban magukat kollégáikkal szemben, hiszen annyi nagyszerű férfiszerep van a világirodalomban, női meg... Hát kevesebb, na. Különösen igaz a nagy klasszikusokra (akiknek pedig igen kiválóak a műveik), hogy elhanyagolták a női karaktereket. Talán az egyik legnagyobb kárpótlás **Frederico Garcíá Lorca** *Bernarda Alba háza* című darabja. Csak női szerepek, s mindegyik hihetetlenül izgalmas karakter...

Tizennégy nő a színlapon, közülük nyolc-kilenc kiemelkedő szerepben, rengeteg lehetőséggel, hogy a színésznő megmutassa, mit tud. Életkori megkötés sincs, ebben a darabban húsz és száz év között minden korosztály képviselteti magát. Nagy kihívás, nagy lehetőség.

Ha férfi ír nőkről, abban mindig benne rejlik a nagy félreértés, a nagy tévedés, az égbekiáltó hibák lehetősége. Persze Lorca nemigen hordozza magában ezt a veszélyt, s most sem kell csalódnai: kegyetlen pontossággal, vegytisztán ábrázolt karakterek, hitelesség az utolsó mondatig. Nők összezárva, nők vágytól gyötörve, nők kegyetlenkedése és nők fájdalmas szerelme.

Bernarda Alba házában gyászolnak. Meghalt a családfő, s a nyolc gyászév alatt nem léphet ki az utcára az öt leány. Leány... Öt felnőtt nő, a legidősebb csaknem negyven, a legfiatalabb megközelítőleg húsz. Eddig is bezárva sínylődtek, hiszen Bernarda sosem adná őket rangon aluli férjnek, de rangjukhoz illő nem akad a környéken, most azonban fizikailag sem mozdulhatnak ki. S micsoda gonosz ironia: kelengyájukat kell varniuk, miközben mind érzik, s nem egyszer a képükbe is vágják: sosem mennek férjhez. A nőkben egyre csak forr a vágy, a kiehézettség a férfiak, a házasság, a szabadság s a szex után. Igen, ez a darab nagyon is át van fűtve szexuális vággyal. Hiszen meglehet, hogy a férj is parancsolgat majd, az is bezárja őket, ha asszonyok lesznek, talán nem is néz túl gyakran feléjük, de mégiscsak megadhatja azt az egyvalamit, ami most mérhetetlenül hiányzik – életkortól és fizikai állapottól függetlenül.

A keserűség és a folyamatos bezártság vonja maga után az apró szurkálódásokat, a pletykát, az egymás utáni leskelődést. S ekkor jelenik meg elérhető közelségben, az ablak túloldalán, egy férfi. A robbanásig feszülő indulatoknak ennél kevesebb is elég lenne, hát még ez...! Egy férfi, aki a legidősebb lánynak udvarol (pénz beszél...), aki megtestesítheti a vágyképet, s akit egy fiatalabb lány meg is kaphat.

Ennyi elég ahhoz, hogy megszűnjön testvériség, női szolidaritás, akár emberi mivoltuk is. A kiút a pokolból mindennél többet ér(ne). A feszültség egyre nő, a tragédia elkerülhetetlen.

S a Budapesti Kamaraszínház előadása csodálatosan adja vissza mindezt. A bezártság teljes, többek között a néző sem menekülhet; rács zárja el a színpadtól és a kijárattól is. A rács túloldalán mintha a bezártságtól egyre dühösebb vadállatok marnák egymást, s mi az állatkertben figyelni csatározásukat. Mégse vonhatjuk ki magunkat a hatás alól. Látjuk, hogy nincs kiút, s ettől lesz hihetetlenül fájdalmas az egész.

A nézőtéren is alig akad férfi (persze amúgy is kevesebben szoktak lenni a férfiak a színházakban, de itt ez különösen igaz) – talán már el is terjedt, hogy ez egy „női darab”. Talán női is. Kegyetlen és fájdalmas. Nagyon igaz, nagyszerű színészi játékokkal, nagyon erős pillanatokkal, átfűtve vágyakozással és kegyetlenséggel.

Frederico García Lorca: Bernard Alba háza

Rendező: Csiszár Imre, Fordító: Somlyó György, Díszlet: Szilávik István, Jelmez: Szakács Györgyi

Főszereplők: Tímár Éva, Andai Györgyi, Nagy Enikő, Gráf Csilla, Szőlőskei Tímea, Szabó Margaréta, Szilágyi Zsuzsa

Budapesti Kamaraszínház, Ericsson Stúdió, 2007.

Fele mese, fele hit

Az elmúlt egy-másfél év kedvezett **C. S. Lewis**nak, a *Narnia krónikái* írójának. Sokan ismerték meg a nevét, elterjedt, hogy a közkedvelt Tolkien barátja volt, hogy ő is hét kötetes mesét írt, amelyek a szintén közkedvelt Harry Potter történetekhez hasonlóan önállóan is kerek egészet alkotnak, s gyerekek a hősei. Még arról is lehetett hallani, hogy Lewis teológus (is) volt. A – tévesen első kötetnek hitt – második könyv, *Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény* megfilmesítése révén pedig végképp betört a köztudatba. Mindennél többet akartam látni, amikor nekiláttam a könyveknek.

A hét kötet egy világ történetét meséli el. Az első könyvben megszületik Narnia, s két angliai gyereknek köszönhetően mindjárt a gonosz is megjelenik a fiatal világban. Az utolsó kötetben elérkezik Narnia pusztulása, hiszen minden világ a vége felé következik. Mivel az évek Narniában jóval gyorsabban telnek, mint Angliában, a kezdetekkor jelenlévő fiú és lány idősebb emberként megéli még Narnia pusztulását is.

A kettő között pedig minden kötetben földi, angliai gyerekeknek kell eljönniük Narniába, hogy valamilyen bajban segítsék ezt a világot. Kell, mert Aslan, az oroszlán szólítja őket, de ez nem kötelesség, hiszen mind megkedvelik ezt a világot, s később vágyódnak utána. A kalandos történetek során a gyerekek kicsit felnőtté válnak, s hősiessé harcolnak. Narnia tehát kiváló álomvilág. Egy olyan hely, ahol tizenegy-két évesen hős lehetsz, még fel sem kell nőned hozzá, egyszerűen a narniai levegő segít, hogy hőssé válj. Itt az állatok beszélnek, az emberek mellett megjelennek a törpék és az óriások, a vizeknek, növényeknek lelke van, minden gyönyörű, lüktető, élettel teli.

Azonban Aslan személye különlegessé teszi ezt az álomvilágot. Aslan hívja a gyerekeket, hogy segítsék a világot, s ők valóban mindig sikerrel is járnak. A hatalmas oroszlán egyértelmű metafora, ez világossá válik a hét könyv során. Aslanról minden narniai hallott, hiszen ismerik a régi regéket az előző könyvek tartalmát, de ha rosszra fordul a sorsuk, néha elvész bennük a hit.

Pedig Aslan mindig segítséget küld. Az ő személye biztosíték a gyerekeknek is: elég bátrak, elég hősiességek lesznek, sikerrel járnak majd. Nem az első könyv teremtés-jelenete, vagy a második könyvbeli megcsúfoltatás, feláldozás és a feltámadás teszi Aslant istenhez hasonlatossá ezek talán túl egyértelmű hasonlóságok is, hanem ez a néha szigorú, de mindig kegyes atya-szerep.

Azt hiszem, aligha lehet szebb mesével megmutatni a vallás szépségét. Ennek kiteljesedése a halálhoz való viszony az utolsó kötet végén. Az új, igazi kalandok kezdete, a leggyönyörűbb hely, amelyet el tudsz képzelni, a találkozás régen elveszített barátokkal, rokonokkal cseppet sem teszi ijesztővé a halál gondolatát a gyerekek számára.

Kiváló mese tehát ez a hét könyv, annak ellenére, hogy helyenként voltak problémáim a fordítással, és a második könyv négy testvére közül az egyik minden korábbi utalás nélkül egyszer csak „rosszá” válik, amelyért, azt hiszem, az elképzelhető legnagyobb büntetést kapja (egyedül marad az életben, testvérei és szülei nélkül), s ezt letudják fél mondatban.

C. S. Lewis: Narnia Krónikái

A varázsló unokaöccse, Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény, A ló és kis gazdája, Caspian herceg, A *Hajnalvándor* útja, Az ezüstrón, A végső ütközet
Kiadó: M&C Kft, Fordító: Liszkay Szilvia

Közelebb Hamlethez

Középiskolák dísztermeiben látható a **Kréta***kör* *Hamlet. ws* előadása, de lehetne egy tanteremben vagy egy szobában is. Nincs színpad, csak egy nem túl nagy tér a színészeknek, amit körbeülünk. Az előadás előtt Rába Roland kicsit rendezget is minket; messziről se látni, se hallani nem lehet majd jól. Tessék csak közelebb jönni.

Már a cím is rendhagyó. *Hamlet.ws*. Digitalizált korunkban nem lehet elvonatkoztatni attól, hogy a ws egy URL-címre emlékeztet. Csakhogy ilyen ország-jelölés nincs... Van azonban egy ilyen világ. A plakátra nem kerül fel William Shakespeare neve, csak ez a visszafogott jelölés; ez tehát a Shakespeare-féle Hamlet lesz (tudjuk, minden Shakespeare történetnek sok feldolgozása volt, van, s így egyértelművé válik a jelölés).

Másfelől a ws a széles vászon (widescreen) jele is. A mozifilmek kinézete. Ez elidegenít, és nem is érzem igazán igaznak. Szó sincs itt műviségről, jelmezről, díszletről, kellékről, pláne nem arról a tér- és időbeli távolságról, ami a mozifilm színésze és szemlélője között van. Ez a Hamlet ott van a néző előtt, ha úgy tetszik, benne a pofánkban.

Az előadást elsősorban középiskolákban, középiskolásoknak játszották. Nem sokat tudok erről – hány előadás volt, minden osztály látta-e, akik éppen Shakespeare-t tanulták, vagy csak akit érdekelt az iskolából, talán változó is volt, igazgatója, iskolája válogatja. Biztos, hogy közelebb is hozta hozzájuk a színházat (bár nem nagyon fognak máshol ilyesmivel találkozni, ha színházba mennek), talán még Shakespeare világát is.

Talán. Ez volt számomra a nagy kérdés. Legyen bármennyire alap is a Hamlet, többnyire nem sok marad meg a diákok számára az órán elhangzottakból. De szerintem ez az előadás sem segíthette a megértést. Három színész játszik, váltogatják a szerepeket (nem szétosztva – többen is játszanak több szerepet), s bár Gyabronka József jelzi, ha Poloniusszá változik, többnyire csak a tiszta szöveg mutatja, ha egy-egy színész más szerepben szólal meg. Élvezetes, de szerintem ehhez az élvezethez nagyon jól kell ismerni a Hamletet. Persze, nem nyilatkozhatok mások nevében (én többször olvastam, többször láttam, többek között a Bárkában is kétszer, ahol, ugye, végig kell mondaniuk az egész szöveget az utolsó pontig), tehát ez az az eset, amikor a „rajongók” úgy érzik, hogy azok számára, akik nem ismerik a művet, nem is követhető (gyakran előfordul könyvadaptációknál), de lehet az is, hogy tévednek. Sok minden van ebben az előadásban, amiket első nézésre talán érzékelné sem lehet rendesen, nem hogy tudatosítani. Az mindenesetre nagyon érdekes, hogy a három különböző korú férfi

hogyan vezeti végig a darab címszereplőjének lélektani fejlődését; kamaszból éretté férfivá válását. Az bonyolultabb kérdés, hogy miért kell nekik az összes többi szereplőt is eljátszani...

A betétek is kettős megítélés alá estek nálam. Megdöbbenően szépen simulnak például József Attila és Pilinszky János szavai a Hamletbe. A rap vagy lövöldözés, karate-mozdulatok azonban néhol olyannak tűntek, mintha pusztán csak az lenne a céljuk, hogy fenntartsák a legrosszabb kamasz érdeklődését is. De az tény, hogy a lehunyt szemmel végighallgatott végső tőr-párbaj nagyon hatásos. Utána a világvége... elbizonytalanít.

Élveztem az előadást, de nem volt meg az az átütő élmény, ami lehetett volna. Talán ha van lehetőségem újra megnézni, most másképp éreznék – sajnos nem volt. Vagy „öreg” vagyok hozzá...? (21 évesen ez az állítás meglehetősen nevetséges.) „Túlképzett”? (Ezt sem szívesen mondanám el magamról...) Sajnos aznap elmaradt az előadás utáni beszélgetés, pedig bizonyára az is hozzáadott volna az élményhez. Egy kis levezetés... Így maradt a néma csend.

Kréta Kör Színház: HAMLET.WS

Rendező: Schilling Árpád, Dramaturg: Veress Anna

Szereplők: Gyabronka József, Nagy Zsolt, Rába Roland

A bejegyzés a 2007. augusztus 22-ei, Teleki Blanka Gimnáziumban látott előadás alapján készült.

Távol az ártatlanság korától

Az Esquire magazinnak köszönhetően **Ian McEwan** korunk Jane Austenjaként emlegetik. Talán ez mozgathatta a fordítás vagy a kiadás során azokat az embereket, akik az *Atonement* magyar címe elé biggyesztették a Jane Austen-ossá tevő „vagy és” szavakat, hogy az Értelem és érzelem vagy a Büszkeség és balítélet mintájára megszülessen a *Vágy és vezeklés*.

Pedig a „vezeklés” önmagában nem véletlen, hiszen a regény maga vezeklésként, bűnhődésként született, és akkor hogyan is kaphatna más címet, mint a tényleg, hogy mivégre írták meg? Arról már nem is beszélve, hogy a szó a magában rejtő „jóvátétel” és „megbékélés” jelentésekkel további plusz értelmet ad a „leleplező” utolsó oldalaknak a könyvben. Magyarul már-már visszaadhatatlan hát a cím játéka, marad a nagy angol író emléke.

A helyzet az, hogy Jane Austen ügyében elsősorban a BBC és az angol színészek alapozták meg műveltségemet, ezért nem tudom eldönteni, hogy helytálló-e az Esquire magazin névtelenségbe süllyedt kritikusanak meglátása. De azt tudom, hogy McEwan érdemes olvasni. Azt tudom, hogy a Vágy és vezeklés nagyon szép, nagyon izgalmas, nagyon hiteles.

Négy részre oszlik a regény. Az első harmad írástechnikai tökély, élmény volt olvasni. Ezt a részét a műnek fejezetekre tagolta az író. Minden fejezetet más szereplő szemszögéből (de végig megőrizve az egyes szám harmadik személy távolságtartását) olvashatjuk. Az egyetlen nap eseményei komótosan csordogálnak előttünk, a fejezetek nem illeszkednek pontosan egymáshoz időben, hanem minden egyes fejezet valamivel az előtte lévő végpontjánál korábban ragadja fel az események fonalát, így bemutatva bizonyos kulcsfontosságú pillanatokot több szemszögből is, és egymásba fonva a fejezeteket.

A második és harmadik harmad öt évvel később játszódik, egy-egy szereplő nézőpontjából, fejezetek nélkül. Míg a könyv eleje szép volt, olyan kifejezésekkel, hogy „*vastag csöndfalak gyűrűje vette körül*” az egyik szereplőt, a következő részek nagyon kemények, nagyon naturalisak. A háború borzalmai először a visszavonuló katonák, aztán a hazaérkezett betegeket ellátó nővérek, orvosok szemszögéből. Kifejezetten látványoszerűen, érzékletesen leírva a sebesülést, a fájdalmat. Majd álomszerű, keserűs jelenettel ér véget a történet.

Ezzel a regény befejeződik, és a negyedik, alig húsz oldalas szakasz kilép az eddigi műből, egyfajta utószava a szerzőnek – nem Ian McEwannek, hanem a történet író-szereplőjének, aki napjainkban ünnepli hetvenhetedik születésnapját, aki befejezte hát a vezeklés megírását, és aki

elárulja, a jóvátétel és minden bizonnyal az elérni kívánt megbékélés része volt az is, amit változtatott a történetben ahhoz képest, amilyenre az élet írta. McEwan felvillantja a gondolatot, hogy a valódi vezeklés csak ezután kezdődik el az író számára, az orvosok által beígért lassú leépülés, az emlékezetét felemésztő betegség lassú eluralkodása révén.

Mit mondhatnánk ezután a történetről? Más ország, más kor és más társadalmi helyzet, mégsem tudtam elnyomni magamban a gondolatot: a történetben derékba törik egy fiatalember élete, mert úgy hiszik, ő erőszakolt meg egy lányt. Manapság, nálunk, többnyire csak hitetlenség és degradáló megjegyzések várnának – a lánynak.

A történet olyannyira nem ártatlan, még ha ostoba gyermeki félreértések vannak is benne, hogy Jane Austen tisztasága az én szememben egészen más lapra tartozik. Az erotika, majd a testiség egy más formája mindvégig megmarad a könyvben. A sorsok az épp csak felvillantottaktól kezdve a jobban kifejtettekig mind kemények, nincs szépítgetés, nincs finomkodás. Nem is nagyon lehet más mondani a végeredményre, mint azt, hogy keserédes.

Ian McEwan: Vágy és vezeklés
Ulpus-ház, Fordította: Lukács Laura

Lina

2008. március 18.

Megint eltelt egy év. Dominó 2 éves!

Nehezen jönnek a szavak, mert annyi gondolat kavarg a fejemben. Csodálatos év volt... mindhárman rengeteget tanultunk... Dominó csetlő-botló, éppen járni tanuló babából sajtkukac, izgó-mozgó-szaladgáló kisember lett, önálló véleménnyel, és akarattal. A gügyögés helyett már 2-3 szavas mondatokban kommunikál, napról napra gyarapodó szókinccsel. Imád mondókázni. A zöldségpüréket felváltották az igazi férfias ételek, nagy kedvenc a 'kóbi' (kolbász), paradicsommal, kenyérrel :) De továbbra sem nagy evő. Az anyatejet 21 hónan végleg felváltotta a rizstej, azóta is nagy barátságban vannak. Megtanult egyedül enni (a levesen kívül nagyjából minden megy – ha máshova nem, hát a ruhára, földre...). Az elmúlt egy évben a már meglévő 17 darab fogához növesztett még kettőt, így már csak egy hiányzik a teljes létszámhoz. Kiságylakóból nagyágylakó lett, amit a várakozásokkal ellentétben minden gond nélkül átvészelt. Kedvencei a Kisvakond, Thomas vonat, és SpongyaBob. Az elmúlt egy évben a kék nyuszi mellé csatlakozott az alváshoz: 2 darab csipogó kacsa, egy majom, Tompika baba, Gabibaba, és egy másik kék nyúl, ezenkívül vannak ideiglenes ágy-lakók is. Megtanult profi módon hisztizni, földhöz csapni magát, közben hangosan sikítani. :)

És minket is tanít folyamatosan... türelemre, önfegyelemre, aggódásra, figyelmességre... ... mert néha bizony nem könnyű szülőnek lenni. De igyekszünk!)

Egy mosoly, vagy amikor este a jóéjpuszi után betakarom, és azt mondom szeretlek - Ő felül, és azt mondja, "én is, anya"... vagy amikor rámnéz...és nem mond semmit, csak bámul a nagy boci szemeivel...és...és...és.. :)

Annyi gondolatom van még... de nem tudom szavakba önteni.

2008. május 24.

Mára voltam kiírva Lőrincel...

9 nap telt el a szülés óta, de a hormonok még mindig tombolnak (és még meddig fognak...), valahogy még mindig nem fogtam fel, hogy véget ért a második terhességem is. Hiányzik. A mocorgás, a pocak (a hullámozás, eldeformálódás, kisBatyú csuklása közbeni apró rángatózás); maga az *érzés*, hogy kisbabát hordok a szívem alatt, akivel együtt vagyunk, a nap minden pillanatában.

Szerencsésnek mondhatom magam, mert viszonylag problémamentes, csodálatos várandóságom volt... de nagyon hamar elrepültek a hetek. Volt persze néhány türelmetlenebb nap, amikor azt kívántam, bárcsak már a kezemben tarthatnám Lócit... de az utolsó napokban, amikor már egyre több jele volt, hogy Lőrinc hamarosan elindul, arra kértem, hogy ha nem rossz neki odabent, maradjon még. Csak még egy napot, aztán egy újabbat...Furcsa, de nem akartam elengedni. Másfelől viszont szétvetett a vágy, hogy végre magamhoz ölelhessem, magamba szívjam finom babaillatát, és végre köztünk legyen.

Amikor azon a csütörtöki napon NST vizsgálatra mentünk, valahol éreztem, hogy legközelebb már pocak nélkül lépem át a házunk kapuját. Mégsem akartam elhinni... Lóci pakkját be sem tettük az autóba... a szülőszobait is csak biztos, ami biztos alapon. De a vizsgálatra eszem ágában sem volt felvinni - a szülésznőm meg is lepődött, hogy csak így pakk nélkül?! Hát persze. Mi CSAK vizsgálatra jöttünk.

Az utolsó pocakfotók is ekkor készültek, Lőrinc születése előtt 3,5 órával.

Mielőtt betértünk a kórházba, sétáltunk egyet Apával a Duna-parton. Persze szóba került az esti vizsgálat is. Kérdezte, hogy mit szeretnék a szívem mélyén... ha ma elindulna valami, ill. *valaki*, vagy ha nem. Mondtam, hogy szeretném, ha maradna. Még nem éreztem, hogy fel lennék készülve; de nyilván Lóci dönt - és ami Neki a legjobb, az nekem is jó.

Mikor beléptünk a szülőszobára, újra különös érzés fogott el. Rámtették a CTG gépet, és vártunk. Le sem vettem a papírról a szemem, néztem, hogy mit mutat... Enyhe kis keményedések, de teljesen rendszertelenül. Kérdeztem Ildikót, hogy vajon meddig lehet várni ezzel a szinte fájdalmak nélküli méhszáj-nyílással? Mikor jön el az a pont, amikor nincs visszaút? Hát, 3 ujjnyinál már szinte tuti nincs hazamenetel, mert ha beindul, akár viharos sebességű is lehet. Ennyiben maradtunk.

Már jóideje ment a gép, mikor megérkezett az orvosom... Na, hogy vagyunk? - hangzott a kérdés. Jól, semmi jel. Ebben a szülésznőm is megerősítette. Aztán jött a vizsgálat; jó 3 ujjnyi. Akkor tudatosult bennem, hogy bizony itt hamarosan Lóci lesz :) Furcsa volt. Szerettem volna azonnal szólni Apának, aki mindeközben a folyosón várta, hogy NST után indulunk haza...

Nem is tudom ki ment ki neki szólni, hogy akció van, hozza fel a kocsiból a motyókat. Nem sokkal később megjelent az ajtóban mosolyogva, abban a vagány zöld ruhában, kezében a pakkokkal. Kérdezte, hogy manapság mi számít gyors szülésnek; és hogy létezik e 1 órás szülés?... Mert ő fáradt. :D Nameg a Fábrisó a tv-ben :) Felvilágosítottam, hogy az szerintem csak a mesében létezik. Tőlem ne is várja.

Teltek a percek, egyre jobban fájt, de legbelül még mindig nem fogtam fel, hogy ez már a szülés. Az utolsó 15 perc gyilkos volt. Akkor már gondolataim sem voltak, csak a fájdalom meg én valahol a semmiben. Nem is hallottam ki mit mond, az rémlik, hogy a szülésznőm mondta, hogy mikor hol vegyem a levegőt, hogy könnyebb legyen. A következő éles emlék, amikor elkezdődött a sürgés-forgás, és felkapcsolták a villanyt, hogy akkor nosza. Nosza?? Mivaan? Máris? Az kizárt. Pedig de. Peti csak állt mellettem és vigyorgott. Látod manó, csak hazaérek a Fábrira. :D (*Persze sosem szokta nézni.*)

Nem tudom hány perc volt, mire kibújt, de ott volt. És csak néztem, de mintha nem is velem történe. Persze kimondhatatlanul boldog voltam. De egyszerűen nem hittem el, hogy alig 1,5 órája még jele sem volt, hogy aznap kétgyermekes anyuka leszek. És tessék, mégis. :)

A kórházi napok aztán az élmények feldolgozásával teltek, számtalanszor pörgettem le magam előtt az eseményeket. A szülést, meg az egész terhességet...mocorgást, első ultrahangot, miegymást. Dominó után is hiányzott a pocak egy ideig, de azt hiszem most még jobban fog. Én már csak ilyen furcsa vagyok. :) Sokan csodálkoznak, leginkább azok, akik még sosem szültek, hogy mi a fene tud hiányozni egy hatalmas hason, ami egy csomó mindenben korlátoz, nehéz, húz, fáj, feszül, és különben is. És sokan mondják, hogy '*dehát itt a Lóci helyette*'. És tényleg. Itt van, és nem cserélném tíz pocakra sem! :) De ez egy teljesen más érzés, mint amikor a pocakban lakott a kisember. Más, de legalább olyan jó, sőt ;) Egy CSODA. A harmadik az életemben.

2008. június 5.

A tegnapi jobb éjszaka valószínűleg felkészítés volt a maira. :)

Este a fürdés után gond nélkül elaludtak a fiúk, aztán 10 körül jelzett Lóci, hogy enne. Evett, és be is szunnyadt a cicin. Letettem, pihenés tovább. Aztán éjfél előtt újra jelzett, etetés; tenném vissza, sír. Tipikus hasfájós sírás. :(Bármit próbálhattam, semmi enyhülés. Apa át is költözött a nappaliba, hogy egy keveset pihenhessen. Jól tette, ott velünk nem lett volna esélye. Lőrinc sehogy sem találta a helyét...

Akkor egy hirtelen ötlettől vezérelve előszedtem a hajszárítót. És lám - a monoton zúgásra fél perc alatt elhalkult a kisfiam. Néha felnyögött, ahogy egy-egy görcs bántotta, egyébként csendben szuszogott. Egyetlen probléma volt csak: abban a pillanatban, ahogy kikapcsoltam a szerkezetet, újra rákezdet. Mivel őrizetlenül nem akartam bekapcsolva hagyni a szárítót, így dögfáradtan az ágy közepén ülve tartottam, és fújtam. El sem tudnék képzelni jobb mókát hajnal 3-kor. :)

Többször próbálkoztam a kikapcsolással, végül 4 előtt én is vízszintbe kerültem. 5-ig! :) Akkor újra felébredt... magam mellé vettem, fél 7-ig küzdöttünk az elalvással, sikertelenül. Végül mégis elszunnyadt... viszont Dominó ébred, így nincs mese, indul a nap.

2008. június 18.

Ma fodrásznál jártam, természetesen Lőrinc is elkísért. Végig békésen aludt a hordozóban, amíg vágták a hajam, aztán pont a szárítás előtt ébredezni kezdett. A fodrászom megkérdezte, hogy kivigyük e a folyosóra Lóci, hogy ne zavarja a hajszárító hangja... :D

Elmeséltem, hogy nálunk ez éjszakai kötelező program, mármint a szárítózás, úgyhogy ez a fodrászüzlet Lőrincnek maga a kánaán. Egyszerre két gép is zúgott-búgott, úgyhogy sztereóban hallgathatta a kedvenc 'muzsikát'. Nem is volt egy hangja sem. :)

2007. augusztus 6.

Peti előállt a verdával, először az első ülésre gondoltam bepattanni mellé, de néhány másodperces alaposabb helyzetfelmérés után rájöttem, hogy nem fog menni, így hátul próbálkoztam. Ez sikeresebbnek bizonyult. A kint maradó részeimet, fátylat, ruharészleteket a fotósok begyömöszölték mellém, aztán indulás.

2 perc múlva már a helyszínen is voltunk, rövid terepszemle után neki is álltunk. Itt volt a két kis koszorúslányom is, először közös képek készültek. (Dominó is szeretett volna hozni, de szundikált, mikor indultunk, és nem szerettem volna megzavarni az álmát.) Szóval kattogtak a gépek, forgott a kamera, mi meg eleinte csak idétlenül vigyorogtunk, nem vagyunk ehhez hozzászokva:) De pár perc alatt feloldódtunk, és egy szuper hangulatú fotózás kerekedett! :) Fantasztikus volt a csapat, jófejek, segítőkészek, tényleg egy rossz szavunk nincs a fiúkra. Voltak érdekes pozíciók is, amiket nem hittem, hogy esés nélkül véghezviszek, (macskaköves terepen egy lábbonállás, közben másik láb előrenyújt, ésatöbbi), de sikerült a projekt!)

Kaptunk frissítést is, épp egy szökőkút előtt ültünk, amikor egy nagyobb szellőkés érkezett, némi vizet zúdítva ránk :) De jól esett, ugyanis nagyon jó meleg időnk volt! A nap is ragyogóan sütött, de azért nem volt kánikula. A szél fújdogált, hol gyengébben, hol erősebben; ami a fotósok szerint jó dinamikussá teszi a képeket, szóval ez is remek volt.

Voltak közös képek, egyedüli képek, viccesek, erotikusak:), és komolyak, többszázszor villant a vaku. 3 után végeztünk, és indultunk haza...

[...]

A vacsorához 7 óra tájban ültünk le. Már majdnem hozták a levest, mikor előállt Peti tanúja, a násznagy (a malacos család férfi tagja:)), és egy fantörpikus beszédet mondott:) Dőltünk a nevetéstől, kaptunk igenvicces ajándékokat, úgyhogy vidám hangulatban indult az evés. A

vőfély jópofa versikékkal kísérve tette elénk az étkeket sorban. Hát én kb 2 kanál levest, 1 falat pörköltet, és 2 villányi rizibizit nyomtam le, de teleltem:)

Vacsora közben egyszer elszaladtam megetetni Dominót, aztán aludt is tovább, így nem volt gond. Éppen a vacsi végére értünk, amikor megjelentek ismét a lökött-kedves-násznagyék, kezükben egy tálcán a malac... citrommal a szájában. Együttérzésből nekünk is citromba kellett harapnunk, de csak miután lenyomtunk egy tequilát szegény malac emlékére.

Fel sem eszméltem a 'malackodásból', mikor megjelent a vőfély, és szintén egy aranyos versike kíséretében elvitt táncolni, majd néhány perc múlva jött Peti, és megejtettük az első közös táncunkat így házasan:) Remek volt, csak a ruhám ne lett volna olyan piszok hosszú; vagy ő vagy én mindig ráléptünk:) Hamar telelett a táncter, mindenki ropta, egészen 10ig, mikoris megérkezett a menyasszonyi tortánk. Az első szeletet természetesen közösen vágtuk, aztán Peti vállalta a fő-vágó szerepét, én pedig kettesével hordtam szét mind a száz embernek. Én ebből sem tudtam enni:) Eközben megérkezett az ajándék, amit a barátnőimtől kaptunk, egy csokiszökökút:) Imádtuk, nagy sikere volt. (Köszönjük!:)) Újra a táncé lett a főszerep, de úgy repült az idő, hogy azt elmondani nem lehet. Mire feleszméltünk már fél 12 volt, eljött az utolsó táncmenyasszonyi ruhában. 25 gyertyát osztottunk ki, a lámpák leoltódtak, a barátok körbeálltak, kezükben az égő gyertyákkal, majd elkezdődött egy nagyon kedves számunk, és keringőzni kezdtünk. A ruhám persze még mindig nagyon zavaró volt, nehéz volt úgy táncolni, hogy ne essünk el, de végül állva maradtunk :) A gyertyákat is sikeresen elfújtuk, a miénk maradt utoljára, aztán az is elaludt, s indultunk átöltözni... Piros rövid ruci, piros cipő, olyan igazi menyecskéhez illő:), aztán nyomás vissza. Mindenki nagyon megpörgetett, de nagyon élveztem a táncot:) A két tanú lelkesen verte a bődönt egy hatalmas fakanállal, s közben nagyokat kiabáltak, mintha mindig is ezt csinálták volna. :) A végén aztán jött Peti, és elrabolt a pénzzel együtt. Fent a házban aztán újabb Dominó etetés, pár perc pihenő, majd újabb ruhacsere:) Pánt nélküli málnaszínű abroncsos ruha, ami az első próbán a szívemhez nőtt, de a menyecske-tánc alatt nem mertem bevállalni a pántnélkülisége miatt:) De most boldogan bújtam bele, s maradt is rajtam reggel fél 8-ig. Eddig tartott ugyanis a felejthetetlen bulink. A zenészek egyszerűen fantasztikusak voltak, billentyűsök, énekes (köszö Csobi:)), csodálatos hangú énekesnő (köszö Edina:)), leesik az állunk gitáros (köszö Ali:)), kegyetlenjó hangú megasztáros NagyEdmond (köszö Edmond:)), kongás. egy élmény volt! A barátok is kitettek magukért, volt szaltóbemutató, fejre-es-sebesülős, beszélgetős, ivós, nagyivós, sokativós, rögtönzött beszédet mondós... Tényleg tökéletes nap volt! A hajnal (reggel) fénypontja mégis az volt, amikor az utolsó számot, a kedvenc lassú számunkat hármásban Dominóval hallgattuk meg, és táncoltunk rá összebújva a táncter közepén.

*Volt-e más bolond,
Ki így szeretett téged,
Ilyen önfeledten és türelmesen?
Volt-e más bolond,
Ki mindent megtett érted,
Ugye nem, sohasem...*

(Universal: Volt-e más bolond?)

Csillus

Mikor érdemes hozzáfogni a férjkereséshez?

Az ember lánya, ha tiszta és biztos jövőképpel rendelkezik, pontosabban szólva tudja, mit szeretne elérni az életében párkapcsolati téren, akkor bizony tudja, hogy az idő bizony repül. Még hozzá egy sugárhajtású repülőgép sebességével. Vannak (mert biztos vannak), akik életüket egyedül, szingliként képzelik el, de be kell látnunk ők képezik társadalmunk kisebb százalékát. A legtöbb nő, generációról- generációra öröklődve bizony családra, férjre és gyerekekre vágyik. Na meg mostanság karrierre. Nem elég már, amit az urunk megkeres! Sok pénz kell a villára, a luxuskocsira, a szolira, a műkörmösre és minden teljesen felesleges divatőrületre. A kor előrehaladtával minden fruska feje lágya benő (jobb esetben) és immár érett nőként gondolkodva tekint az életére. Rájön, hogy ideje családot alapítania. Ám egy bizonyos kort elérve hááát van, amikor már igencsak sietősre kell fogni a dolgokat. Vegyünk például egy 30 éves nőt. Mint tudjuk, egyre később szülnék a világ asszonyai, melynek több oka van, de most nem erről szól a poszt. Szóval én azzal teljesen egyetértek, hogy a mai világban nem lehet huszonevésen, minimálbéres fizetéssel beleugrani egy gyerekvállalás vagy akár a házasság nehézségeibe. Illetőleg erre lelkileg is meg kell érni. Szóval, ha úgy vesszük 30 éves korban ideális lenne a családalapítás. DE! Mi van akkor ha, a példában szereplő hölgy mondjuk szingli?

Tehát van egy 30 éves, egyedülálló szereplőnk, aki most megismerkedik élete nagy szerelmével. Egy évig ismerkedőre fogják a dolgot, majd összeköltöznek. Együtt élnek mondjuk 5 évig és még mindig nem utálják meg egymást. Na akkor most eljött a várva- várt házasság ideje. Megtörténik az eljegyzés, de mivel a leendő asszonyka szép esküvőt szeretne, az eljegyzés után eltelik egy év, mire minden megérkezik, az idő is szép lesz és minden összeáll. A frigy megkötetik, jön a nászút, majd nagyon jó esetben rögtön össze tudnak varázsolni egy kisbabát is, mely 9 hónappal később szerencsésen világra is jön. Na de kérem? Hány év is telt el? Számoljunk!

30 év volt a kiinduló kor, ehhez hozzájön +1 év ismerkedősi, majd +5 év együttélés, majd +1 év esküvői előkészület, majd majdnem még egy év, mire a baba világra jön. Hány évesek is vagyunk ekkor?: 37. Majdnem negyven. Mire a babánk 3 éves lesz, be is töltjük, ha minden jól megy. Mire 18 lesz, mi már 55 évesek leszünk. Ami már majdnem hatvan, és akkor még csak a 18. házassági évfordulónkon vagyunk túl. Mikor jön azt ötvenedik? Soha, az is lehet. 55 éves korban és fölötté már azért be kell lássuk, elérnek a betegségek. Mire gyermekünk kirepül a családi fészekből és a saját lábára áll, mi már "öreg emberek" leszünk. Ki sem tudjuk majd élvezni a szabad éveket! Tehát ha céltudatosak vagyunk, akkor tessék kérem figyelni! Legjobb esetben (ami sajnos nem reális) 19- 20 éves korunkra már ismernünk kellene életünk párját, majd 5-6 év együttélést követően, melynek segítségével megismerhetjük a másikat, jöhet a házasság és a baba. Maximum 29-30 éves korunkra már boldog saját családban élhetünk, ellentétben a kicsit "elkészt" példanővel, aki még csak akkor látott neki az egészsnek. Az évek repülnek. Ezt be kell látni. És sajnos nem olyan könnyű mindezt összehozni, mint ahogy én azt leírtam. Egyáltalán nem biztos, hogy 19-20 éves korunkra megtaláljuk azt az embert, akivel le akarjuk élni az életünket, sőt az sem biztos, hogy ha megtaláltuk egyáltalán vagyunk-e annyira érettek, hogy felismerjük. Sok tényezőt kell szemügyre venni választás esetén, de a lehetőséget semmiképp sem szabad szem elől téveszteni!

Párkapcsolat és az idő

Gyakran lehet hallani: " *A pasim sose pontos!*" ; "*A barátommal nem lehet normálisan időpontot egyeztetni!*"

Vajon miért? Mert a férfiak már csak ilyenek! Mondom ezt én, mindenféle feminista hajlam nélkül! Ha már a saját kapcsolatomból indulok ki, akkor is be kell ismernem: A pasik ilyen téren tapasztalható megbízhatatlansága kész tény! (Persze mielőtt valami felajzott férfilelek betalálna szólni, megjegyzem, hogy természetesen mi nők se vagyunk folyton a helyzet magaslatán és persze mi is szoktunk késni. De most direkt az erősebbik nem tagjaira kívánom kihegyezni a bejegyzésem tartalmát). Legjobb lesz, ha egy példával szemléltetek:

A barátom és én ma buliba megyünk (a terveink szerint legalábbis). A megbeszéltek alapján 9-kor találkozunk (21:00), de most már 8 óra és még életjelet sem adott magáról. Lassan átjár az ideg. Mivel tudom milyen (mint a legtöbb pasi általában) ezért máris azon gondolkodom milyen lépések következhetnek a részéről?

A lehetőségek a következők:

1.: Kilenc előtt pár perccel felhív és jelzi, hogy mindjárt itt van, körülbelül még két perc. Én meg ugye állok egy szál melegítőben a szoba közepén, a sokk határán és megpróbálok lenyugodni, ami ugyebár eleve lehetetlen. Gondolom sok nőtársamnak ismerős a szituáció, mikor valaki előbb jön, mint várjuk, és nem jut időnk készülődni. Ha ott van az ember mellett a kedvese (vagy bárki más) szerintem nem úgy sürgölődik, ahogy azt alapesetben tenné.

2.: Egyáltalán nem jön, mert lesérült az edzésen/túl fáradt. Ekkor elkapott volna az agyvérzés és dühöngve belevertem volna olyat a falba, hogy másnap hívhattuk volna a festőt... rosszabb esetben a kőművest, bár olyan jó erőben azért nem vagyok.

3.: Felhív, és azt mondja, jön, csak még nem tudja mikor, inkább nem mond pontos időpontot, de siet. Na ez az a helyzet, mikor inkább ne mondott volna semmit! Nos, mivel tudom/tudtam, hogy T..... hát nem éppen a pontosságáról híres, ezért alaposan felkészültem minden helyzetre. Már 8 előtt pár perccel teljes díszben pompáztam. Belőttem a sérómat és dobtam magamra egy kis sminket is, sőt már a ruhaválasztáson is túl voltam, habár fel még nem öltöztem. Aztán telt- múlt az idő és elmúlt már vagy 9 is, bennem megy egyre jobban gyűrűzött tovább az ideg, lassan minden porcikámat hatalmába kerítve. Felöltöztem, hogy teljen az idő, majd elkezdtem bámulni a TV-t. Pár perc múlva T. felhívott, és közölte, hogy **nem jön**, mert L. megy hozzá és... hosszú. A lényeg, hogy majd a buliban találkozunk. Hát erre a variációra nem számítottam. A pasik kiszámíthatatlanok.

Titkok egy kapcsolatban

Éveken keresztül várunk az igazira, a nagy Öre. Egyik kapcsolatból lépünk a másikba, hajszoljuk az áhított boldogságot. Közben tapasztalatokat szerzünk, rájövünk mennyit is képes változni egy ember csupán néhány hónap leforgása alatt. Eltöprengünk ezen is meg azon is, aztán valaminek vége lesz. Szemléletet váltunk és már másfajta társra vágyunk. Lassan aztán valóban kiformalódik, hogy milyen is a "tökéletes partner" számunkra és elkezdjük azt keresni. Már a kezdeti kiforratlan kép megtalálása is örületesen nehéz volt, de ez talán még nagyobb feladat. Olyan óriási, hogy sokaknak nem is sikerül megtalálniuk egész életük során sem. Aztán ha megtaláljuk, akkor persze nagyon- nagyon- nagyon boldogok vagyunk, úgy érezzük, végre egy egész részévé váltunk és szinte ellebegünk a Földről örömeinkben. De mi van ha egy aprócska momentum mégiscsak bezavar? Úgy is mondhatnám: egy titok árnyékolja be a kapcsolatot. Ekkor jönnek ám a gondok! Kezdetben megpróbáljuk elhessegetni a gondolatot, de az egy idő után már nem megy, főleg ha őszinte kapcsolatban élünk. Lassan-lassan, de kialakul egyfajta bűntudat. Ekkor kezdünk el mérlegelni. Elmondjuk? Ne mondjuk? Ha elmondjuk, hogy mondjuk? Nem okozunk-e nagyobb bajt azzal, ha szólunk, mintha hallgatnánk? Azt is figyelembe kell vennünk, hogy a kis titkunk- reálsan átgondolva a helyzetünket-, kiderül-e avagy sem? Ha nagy esélyünk van rá, hogy párunk valahonnan megtudja, inkább mi legyünk azok, akitől hallja és ne másodszájból. Álljunk elé, vagy a

gyávabbak írják meg levélben (modern technikával e-mail vagy SMS is küldhető) és öntsük ki életünk szerelmének a szívünket. Ha nem sok esélyt látunk arra, hogy a nagy Ő rájön a hazugságra, akkor ismét mérlegelnünk kell. Először is a titok nagyságát, másodszor pedig a lehetséges cselekedeteinket. Ha nagy „bűnről” van szó, a lelkiismeretünkre van bízva a döntés. Ha kisebbről, akkor szerintem felesleges jelentéktelen dolgokkal bosszantani a párunkat. Mindenki maga dönt.

Menni vagy nem menni?- ez itt a kérdés

Elmenjen-e valahova az ember, ha tudja, hogy az ex is ott lesz, sőt még annak a barátai is és ő maga pedig még most sem tudja túl van-e már a szakításon avagy épp csak valamiféle csúcspontot él meg a nehézkes, szívszorító percek idején?

A helyzet a következő: Jó buli lesz, azonban az ex barátjának a szülinapi partija, amire mi is hivatalosak vagyunk. Az exszel történt szakítás nyomai még mindig lelkünkben égnek csak most épp jó hangulatban vagyunk. Olyan jó hangulatban méghozzá, hogy azt is megkérdezzük magunktól: Túl vagyunk-e már a szakításon? Minden esetre még semmi sem biztos és nem tudhatjuk tutira, hogy milyen élmény lesz az exszel való első találkozás. Kihevertük-e már az elválást? Rá tudunk-e majd egyáltalán nézni? És a többi.

A helyzetet még az is nehezíti, hogy még az is előfordulhat, hogy újra kibékülünk az exszel. De mi van ha nem?

A lehetséges történések:

- 1.: Elmegyünk. Meglátjuk az exet és teljes sokkot kapva, záporzó könnyekkel hagyjuk el a termet, ezzel önmagunkat is jó alaposan leégetve.
- 2.: Elmegyünk. Az ex látványától teljesen kikészülünk, szó szerint rá akarjuk vetni magunkat, de sikerül lehiggadnunk és egy kedves mosollyal inkább odaköszönünk neki. Az este további részében, pedig távolságtartóan viselkedünk. Az egy dolog, hogy ezzel lelki nyomorúságba taszítjuk magunkat, de látszólagos jókedvünk talán elindíthat valamit volt partnerünkben, ami számunkra kedvező. Vagy nem.
- 3.: Elmegyünk. Rá se bagózunk az exre, ezzel nagyon rossz színben tüntetjük föl magunkat és vége minden esélynek, hogy valaha is még egyszer összejöjjünk. (mi leszünk a bunkó idióták)
- 4.: Elmegyünk. Az ex látványa semmit sem fog kiváltani belőlünk és csapunk egy szuper bulit. (kicsi az esélye)
- 5.: Elmegyünk. Az ex meggondolja magát és újra szent a béke (még kisebb az esélye).
- 6.: Nem megyünk el. Otthon ülünk, és azon agyalunk, hogy mi lett volna ha...
- 7.: Nem megyünk el. Megbánjuk az egészet.
- 8.: Nem megyünk el és alszunk, mint a bunda.

Ha elmegyünk, ha nem, akkor is megbánhatjuk. A „nem kellett volna”, vagy a „mégis kellett volna” örökre velünk lesz, bármit is teszünk. Szerintem a legjobb dolog gyorsan túlesni rajta. Egyszer úgyis találkozunk kell az exszel és szerintem jobb előbb, mint később. Legrosszabb esetben elmegyünk, aztán azzal a lendülettel fordulunk is vissza, ha nem jó. Persze lehet, hogy ez is elég egy életen át tartó lelki sérüléshez, de aki nem mer, az nem is nyer.

Elmélet

Ma tőkre fáj a fejem, ezért kiültem a teraszra. Mit ne mondjak elég hideg volt, így december elején egy szál pulóverben, vacogtam is rendesen, de a fejemnek jól tett, szóval megérte. Ahhoz persze lusta voltam, hogy bemenjek, és normálisan felöltözzek, na de ez a végeredményen már nem változtat semmit sem. Talán a fájdalom tette vagy a hideg...nem tudom. Egy biztos, olyan jól elfilozofálgattam magamban, mint ezelőtt még sosem. Megszületett a fejemben egy elmélet! Nos nekem meglehetősen nehezemre esik a megfelelő pár megtalálása. Hogy ezzel most nem

mondtam semmi újat? Ez így igaz, viszont higgye el mindenki, az én esetem egészen átlag feletti. Úgy gondolom, hogy mindennek van valami oka, így ennek is kell, hogy legyen. Kezdetben azt gondoltam, hogy túl válogatós vagyok. De ez nem igaz! Sőt! Volt időm rájönni, szóval ezt kijelenthetjük, ráadásul már sikerült alaposan leredukálnom a fennálló óhajaimat is egy férfival kapcsolatban. De akkor mégis mi lehet a gond? Hát igen, ezt én is szerettem volna tudni, de még csak ötletem sem volt. A mai napig! Szerintem, ha valakinek már régóta nincs komoly (és "komolytalan" se) kapcsolata, az elkezd úgymond negatív energiát árasztani magából. Ami riasztja a férfiakat. Tudat alatt minden pasi leszűri ezt és egyszerűen nem közeledik a szerencsétlen lányhoz, jelen esetben hozzám. Ami ugyebár gáz. Nem is kicsit. Ott van ugye az alapon is kilátástalan helyzet, és ehhez még hozzájön ez is. De vicc nélkül mondom, hogy ebben van valami! Mondok is egy példát: Ha lesz/van barátod, rögtön feltűnnek körülötted a pasik. Na akkor ez most hogy is van? Mikor nincs, akkor nem kellesz senkinek, aztán ha valami isteni csoda folytán találsz magad mellé valakit, akkor rögtön "sorban állnak" a kérők. Mintha csak megéreznék a dolgot. Lehet, úgy vannak vele, hogy ha ez a csaj volt olyan jó bőr, hogy valakinek kelljen, akkor jó lesz nekem is. De hogy ezt miként "tudatják egymással" azt nem tudom... Talán gondolatátvitellel, vagy az is lehet, hogy a nők kezdenek más "szagot árasztani" magukból, ha párkapcsolatban élnek és ez hatással van a férfiakra is.

Szerelem szakítás után?

Szakítottak velünk; mi szakítottunk, de megbántuk a dolgot; más egyéb... A lehetőségek tárháza végtelen. De honnan tudjuk, hogy az, amit érzünk egyszerűen csak a megszokottól való nehézkes elválás eredménye, vagy még mindig fűlig szerelmesek vagyunk az exbe? A kérdés amennyire egyszerű, olyannyira bonyolult is.

HA:

- a remény nem akar elmúlni: *"talán még kibékülünk! Talán meggondolja magát!"*
- nem vagyunk képesek haragudni rá, holott tudjuk, rosszat tett velünk
- a hiánya iszonyatos kínokat okoz
- egyfajta állandósuló hiányérzetünk jelentkezik (mindig hiányzik valami, jelen esetben valaki)
- semmire sem vagyunk képesek koncentrálni, kezdünk szétesni
- minden gondolatunk körülötte forog
- nem tudunk aludni
- ha elalszunk rémálmaink vannak
- étvágytalanság jelentkezik
- óriási kedvtelenséget érzünk és minden szürkének tűnik
- általános a rosszkedv és a rossz közérzet

AKKOR

valóban szerelmesek vagyunk még mindig. Ha ezek az érzések nem akarnak múlni, sőt mi több az idő multával néha még fel is erősödnek, akkor komoly a baj! Nem tudtunk túllépni a szakításon, ami egy idő után felmorzsoló jellegűvé válik és súlyos lelki gondokhoz vezethet. A szakítás után persze általában mindenki rosszul érzi magát, már csak az előbb említett megszokottól való elszakadás érzete miatt is, de ez nem összekeverendő a még mindig tartó szerelemmel. Rosszabbat el sem tudok képzelni annál, mikor valakinek ezt kell éreznie.

Nagy igazság ez: *"Csak akkor jövinék rá, hogy valaki milyen fontos volt nekünk, mikor már elvesztettük."*

wunderwelt

**A BABAGÁJ-BLOG azért kapta ezt a címet, mert két kis hullámos gazfickó életéről
szól – és ugyebár a babagájból lesz később, szerencsés esetben, a mamagáj és a
papagáj.
(www.csip-csup.freeblog.hu)**

Csipikét és Csupikát 2006 októberében, kéthónapos korukban hoztam haza Gyárlórl, a tenyésztőjüktől. Első perctől fogva naplót vezetek róluk : mára több mint 430 bejegyzésnél tartunk. Ízelítésként álljon itt egy mese abból az időből, amikor még ők maguk voltak babagájok – egy másik meg abból, amikor már saját fiókáikat nevelgették.

2006. november 27.: CSIPIKE ELSŐ KIREPÜLÉSE

Az első kirepülés történetével adós vagyok még – de nem is tudom jól elmesélni, mert nincs kizárva, hogy én nagyobb pánikba estem, mint szegény Csipi, és emiatt nem emlékszem pontosan minden mozzanatra.

Az biztos, hogy a Nagy Kaland elejét észre se vettem. Vélhetően pont ezért történhetett meg egyáltalán: ha hívogatom és biztatgatom, mint eddig, akkor valószínűleg most se jött volna ki a Bátor Amazon.

Én azonban a gyümölcsös mese megszerkesztésével voltam elfoglalva, és a kalitkára csak igen mérsékelten figyeltem. Amikor mégis észrevettem a kisasszonyt az egyik külső boton ücsörögve, először el sem akartam hinni, hogy jól látom, amit látok.

Talán (sőt biztosan) az lett volna helyes, ha a továbbiakban is kimaradok az eseményekből... Hagyni kellett volna szegény Csipit, hogy a maga tempójában, a maga esze szerint kezdje el használni a hirtelen rászakadt szabadságot.

De ezt csak utólag látom ilyen világosan. Akkor egyrészt borzasztóan örültem, másrészt nagyon meg is ijedtem, hogy mi lesz most ebből. És persze meg is akartam örökíteni rögtön a Nagy Eseményt (noha tudtam, hogy nem kellene), mert az pótolhatatlan veszteség lett volna, ha az Első Repülésről nem maradnak képek.

Na szóval : amikor végre észleltem, hogy mi van készülőben, első dolgom volt agyondicsérni és biztatgatni Csipit, hogy ha már kijött, menjen tovább is. Lehetséges, hogy már ettől zavarba jött szegény.

Mindenesetre addig nagyon meg volt elégedve magával, míg a két külső boton és a kalitka ajtaján ücsörögött: kaján vigyorral hallgatta Csupika siránkozását, aki persze teljesen odavolt, hogy Csipikéje elhagyta őt.

Csipi ekkor még élvezte a helyzetet és el volt ragadtatva a saját bátorságától – bár amikor rájött, hogy a kalitka rácsán keresztül nem tud visszamenni Csupihoz (aki belülről hűségesen követte mindenhova, míg a rácsokon mászkált), akkor szerintem már megijedt, vagy legalábbis elbizonytalanodott.

De úgy volt vele, hogy ha már belevágott a Nagy Kalandba, nem hátrál meg mindjárt az elején. Én is lelkesen biztatgattam közben (azt már régen értik mind a ketten, hogy mit jelent a „Repülj !!!” felszólítás), így végül mégiscsak rávette magát, hogy kipróbálja a szárnyacskáit.

Szegény kicsi madaram !!!

Ennél nagyobb csalódás még biztosan nem érte rövidke életében ! Ugyanis ő mindeddig abban a hitben élt, hogy TUD REPÜLNI. Most meg pillanatokon belül kiderült, hogy mégse...

Csak vitték a szárnyacskáit össze-vissza – azaz dehogyis vitték : leginkább pörgették. Szegény Csipikém dugóhúzóba került. Rémisztő sebességgel forgott a saját tengelye körül, úgy két méter magasságban, és nyilvánvalóan fogalma sem volt róla, hogy most mit kéne csinálnia.

Ráadásul Csupi közben odalent őrijongott: komolyan aggódtam, hogy ő fog belepusztulni a Nagy Kalandba, nem is Csipi, mert még infarktust kap nekem az aggodalomtól.

Csipike aztán valahogy kikeveredett a dugóhúzóból, de továbbra is inkább csak körbe-körbe sikerült röpködni. Láthatóan meg volt rémülve, és ijedtében nem talált semmi biztos pontot, ahova leszállhatna. Így került először a kisasztalra, aztán meg a telefonos komódra.

A kisasztalon nagyon tetszett neki a spirálos gyertyatartó: azon mászkált egy kicsit, majd ráült az egyik mécses tetejére pihegni. Itt már képet is csináltam róla : annyi eszem azért még maradt, hogy magát a röpködést nem szabad fényképeznem. Csak olyankor villogtattam a vakut, amikor ő biztonságos helyen, nyugodtan csücsült.

Nyugalom ide, biztonság oda : szegény Csipi egyértelműen pánikba esett még az elején, és szerintem fogalma sem volt róla, hogy mit csinál.

Csupika a kalitkából ordított folyamatosan, Csipi meg a levegőből: rémülten zokogtak mind a ketten, és alighanem már az első öt percben ezerszer megbánta a Hős Amazon, hogy belevágott ebbe a kalandba.

Valahogy aztán mégiscsak megtalálta az egyenes irányt, mert kétségtelenül fölrepült a karnis tetejére. Ott elég sokáig elidőzött : először csak kifújta magát és próbált megnyugodni, később valamennyire tudatosult benne, hogy mennyivel fölöttem van, és ennek örült – utóbb azonban már nagyon szeretett volna lejjebb kerülni, de nem mert elindulni.

Ott rikácsolt szegénykém a félelmetes magasságban, Csupi meg kontrázott neki a kalitkából. Teljesen kifordult önmagából mind a kettő. Főleg Csupika volt nagyon elkeseredve.

Mivel Csipi láthatóan nem mert lejönni, próbáltam neki segíteni.

Először csak egy botot tartottam a fejem fölé, hogy az már nincs olyan messze a karnistól, repüljön rá – de vagy nem értette meg az én okos kis madaram, vagy az én számlámra írta az egész balul sikerült vállalkozást, és jobbnak látta, ha a továbbiakban kihagy a megoldásból.

Hogy a botos ötlet nem jött be, Csipikém viszont továbbra is szívet tépően zokogott, hoztam egy partvisnyelet. Ezt már föl tudtam dugni egészen az orra elé. Azon a végén egy műanyagakasztó van, jó nagy lyukkal: ha akart volna, simán rá tudott volna ülni az én vakmerő madaram. De nem akart. Megértett már ennél bonyolultabb dolgokat is: nem arról lehetett szó, hogy nem látja át, minek nyúlkálok bottal az orra előtt. Egyszerűen nem óhajtotta igénybe venni a segítségemet, mert nyilván elveszítette a bizalmát a jó szándékomban.

Jobban tette volna pedig, ha él a felkínált lehetőséggel, mert így pechjére pont a szekrény tetején lévő vázát nézte ki magának célpontul, benne a száraz rózsákkal.

Elég nagy marha vagyok, és mégiscsak felelőtlen gazdi: számtalanszor eszembe jutott, hogy még a rózsákat is likvidálnom kell (van belőlük több helyen a szobában), mielőtt kiengedem a madarakat – de valahogy mindig megfeledeztem róla. Most meg Csipi pont belerepült a csokorba...

Nem láttam, hogy valami baja történt volna (az ijedségen kívül), de szegény madaramnak ez már aztán végképp sok volt a jóból meg a szabadságból.

Eszét vesztve menekült a szekrény tetejéről – és ekkor találta meg végre a hintát a csilláron.

A hinta persze hatalmasan kilengett Csipi lendületétől – de amikor megállítottam, szegény kis madaracskám végre biztonságban érezte magát. Ha nem ilyen előzmények után kerül oda, meg ha Csipi nem zokog egyfolytában a kalitkából, szerintem a hintát igencsak élvezte volna a kisasszony. Még ilyen zilált lélekkel is nagyon jól elücsörgött rajta, és itt végre meg is nyugodott.

Persze a kalitka még messze volt, Csipi ordított, Csipike még egyszer elindulni nem mert (talán nem is nagyon akart) : elérkezettnek láttam az időt, hogy felajánljam megint a segítségemet. Muszáj volt – ugyanis a hintán elértem őt, és féltem tőle, hogy mi lesz, ha megint fölrepül nekem olyan helyre, ahonnan nem tudom lehozni.

Csipikém kicsit kérette magát (ennyivel tartozott az önérzete romjainak), de aztán belátta, hogy igazam van: engedelmesen ráült az ujjamra, és hagyta magát visszazállítani a kalitkába. Nagyon ki lehetett borulva, mert az indokoltnál sokkal erősebben kapaszkodott a kezembe.

Na, hogy aztán a kalitkában mi volt – hát azt látnod kellett volna !!!

Elmesélni nem lehet, fényképezni meg nem fényképeztem, mert bunkóságnak éreztem volna megzavarni a találkozás örömét a vakuval.

Mit örömét ???!!! Ez nem is jó szó ide ! Örömnél sokkal több volt, amit az én két madárkám produkált, amikor végre újra visszakapták egymást. Komolyan mondom : legszívesebben sírva fakadtam volna, annyira megkapó volt a találkozásuk.

Csupika majd' megette Csipit : azt se tudta, hogy simogassa, ölelgesse, puszilgassa az elveszettnek hitt barátnőjét. Most az egyszer Csipi is megszélidült: sírt és panaszkodott

Csupinak, bújtt hozzá, mintha soha egy centire se szeretne eltávolodni mellőle. Mind a ketten úgy viselkedtek, mintha Csipi a biztos halál torkából jött volna vissza.

2008. április 1.: TYÚKANYÓ

Ó, ha Ti tudnátok, micsoda izgalmakat kell kiállnia egy aggodalmas, pici kis hullámos anyaszívnek, és mennyi új ismeretet kell feldolgoznia egy ilyen mogyorónyi kis agynak!

Szegény Csipi azt se tudja, hol áll a feje – és egyelőre nem is tud mit kezdeni a számára ismeretlen, merőben új helyzettel.

Ugyanis Döncikének végképp elege lett a barlangi életmódból, és mindenáron ki akar repülni a fészekből. Csipi meg nem engedi. Emiatt áll a bál, kora reggel óta. A liberálisabb elveket valló, amúgy is csupa szív Csipi Papa büszke a fiára (aki holnapután lesz négyhetes), és csalogatná kifelé. Csipi azonban a konzervatív nevelés híve, és úgy tartja, hogy gyerekeknek sutban a helye, mert ott van biztonságban.

Szegény Dönci akárhányszor kimerészkedik az odú ülőbotjának külső részére, drága jó anyukája máris rohan, mint valami cerberus, és visszatessékeli fiacskáját a meleg és biztonságos sötétbe.

Még Csupikát is elzavarja onnan, pedig a Büszke Atya boldogan kezdte etetni Dönci fiát, ugyanúgy, ahogy Csupikét is szokta, az odú kijáratában. Tündéri édesek voltak – de Csipit ez nem hatotta meg.

Szegény, szegény kis Sárga Boszorkányom !!!

Micsoda megpróbáltatások elé állítja őt ez a papagájélet! Mennyi mindent kell saját bőrén megtapasztalnia, és mennyi aggodás árán!

Nem mondta el neki senki előre, hogy mikor mi várható – így aztán honnan tudná? Én hiába magyarázok szegénynek : néz rám figyelmesen, de hiszi is meg nem is, amit mondok.

Annyira sajnálom pici tündérkémet!

Sose felejtem el az első fióka megszületését : akkor is hogy meg volt rémülve édes kis angyalom, amiért összetört a tojás ! Honnan tudhatta volna, hogy ennek így kell lennie, és nem ő a hibás ?!

Ezt most már megtanulta : a többi fiókától nem ijedt meg, és a legközelebbi fészkelésnél nyilván tudni fogja, hogy mi végre ül a tojásokon.

Na de a kirepülés?!

Azt megint nem mondta neki senki!

Négy hét alatt megtanulta, hogy a pincurkáit etetni és óvni kell – de fogalma sincs, mit kezdjen egy ilyen renitens gyerekkel, aki egyszer csak ki akar mászni a fészekből.

Hiszen ha kijön, hogy fog ő vigyázni rá?! Idekint már bármi megtörténhet egy védtelen kis madárkával!!!

Most itt tartunk...

A kedves szülők egymással veszekednek órák óta, nyilvánvalóan a nevelési elveken. Csipi most már az odúcska közelébe sem engedi Csupikát, ő maga pedig ki nem repülne a kalitkából, semmi pénzért !

Az én kicsit feddő, de inkább lelkenedező és nyugtatgató szövegeimet figyelmesen, ám kissé bizalmatlanul hallgatja: az van a képén, hogy „te könnyen beszélsz, nem a te fiókád”.

Miközben az utolsó egy-két bekezdést írtam, Csupika valahogy mégiscsak meggyőzte Csipit az engedékenyebb nevelés előnyeiről, és rávette aggódó asszonykáját, hogy adjon nagyobb szabadságot a fiacskáinak.

Tündéri jelenetek tanúja voltam, ugyanis – immáron teljes egyetértésben – ültek a kedves szülők az odú közelében kétfelől, és most már együttes erővel próbálták kicsalogatni a kalandvágyó Döncikét. Ez nagyjából sikerült is – ám a kivezető botocskáról Döncikének nem volt hova lépnie, így nem mert elindulni semerre.

Vettem az adást azonnal, és máris ugrottam, hogy megoldjam az új keletű problémát.

„Ne félj, Csipi, segíték !” – mondtam az én kis tündéremnek, és ő addig tényleg nem félt, amíg csak egy plusz ágacskát próbáltam beilleszteni befőttes gumival az odú kivezető botja és a legközelebbi nagy ülőbot közé. Csipike azonnal átlátta, hogy miben mesterkedem, és nem is volt ellene semmi kifogása.

A koncepció azonban nem bizonyult helyesnek: az átvezető botocska (amiről nem készültek fényképek) kissé labilis lett. Csipike félt tőle, bár azonnal használatba vette.

Magam is beláttam, hogy hosszú távon ez így semmiképp sem biztonságos, hisz előbb-utóbb elég jelentős terhelésnek lesz kitéve ez a hidacska a két bot között.

Kénytelen voltam nagyobb fába vágni a fejszémet – és ez bizony már eléggé megviselte a kalitka összes lakóját, mert muszáj volt levennem az odúcskát ahhoz, hogy meg tudjam valósítani legújabb ötletemet.

Kerestem a vázákban egy szép hosszú ágat, ami ráadásul pont a megfelelő szögben kanyarodik, ahol kell, meg még a vastagsága is éppen jó az odúcska lukjához – és kicseréltem magát a kivezető rudacskát. Mégpedig olyan hosszúra, hogy a külső vége elérjen a legközelebbi ülőbotig, és rá is simuljon szépen.

Baromira meg vagyok elégedve a művemmel : szerintem össze se lehet hasonlítani a mostani botocskát a régivel – annyival jobb ! Sokkal stabilabban áll, mint az eredeti.

Csipike azonban sajnos másképp látja a dolgot, és egyáltalán nincs elragadtatva az újításomtól. Pedig a jó ötleteket értékelni szokta...

Talán pont az a baj ezzel az új botocskával, hogy TÚL JÓ : nem lifeg ide-oda, mint az eddigi, így a madárcák belülről nem is tudják lejjebb húzni maguknak. Biztosan nehezebb fölmászni rá – bár mintha fényképezés közben láttam volna már Döncikét ücsörögni rajta.

Csipike mindenesetre meg van sértve – de hát ez nem meglepő, mert ő mindig is nehezen barátkozott az új holmikkal.

Nyilván azt is szoknia kell most, hogy más szögből lehet megközelíteni az odúcska bejáratát, mint eddig. Meg hát az se lehetett mindegy szegénykémnek, hogy megint levettem a helyéről az odút, még ha csak pár percre is.

Borzasztóan sajnálom, hogy megint kénytelen voltam elefántnak lenni a porcelánboltban, és bele kellett rondítanom a tündéri kis családi idillbe, amikor Döncikét próbálták kicsalogatni – de nem volt mit tenni, ezt a délelőttiőt föl kellett áldoznom az elkövetkező napok

biztonsága érdekében.

Döncike meg már jön is megint kifelé ! Egyem meg a pici szívét !!! Talán majd ő jobban értékeli az újításomat, mint a jó édes anyukája

Csipcsup

Némaüzem (www.mollybloom.blogspot.com) Munkát, kenyeret!

Death

metált hallgatunk Pátytól a Moszkva térig a cég alsó kasztjával, a kocsí majd felrobban, a hajamat a mellettem ülő szájába fújja a szél, a padlón sörösüvegek halomban, nekem a legviccesebb fiú udvarol, tudjátok, az a fajta, aki locsolóversben beszél, tompán a dekoltázsomba bámul és megkérdezi, hogy dohányzom-e. Már csak négy nap a rémálom.

Egy multinál vagyok izé...című verse

beszippantott a multifiling.
ma parancsolgattam.
pedig egy akkumulátor boltra néz az ablakom, befoghatnám a pofám.
nemtom mit vegyek fel holnap...multiblúzomat szétszaggatta a macska, a magassarkú szétkúrja a lábam.
pólóban és tornacipőben nem termelhetek.
műszagban, művizzel, műemberekkel, műügyekben járok el.
nincs igazság

Szende

szűznek öltözöm végül - zöldbe -; mikor az iskolához érek, az Apollo 440 épp azt hörgi a fülemben, hogy *more dope than heroin*, remekül játszom az ártatlan tündért, olyanokat mondok, hogy *teaching has always been my ultimate dream* meg *I need improvement in certain fields* és a baltás gyilkos hangú angol munkaközösségi vezető kérdésére - *free time activities*, milyen eredeti - szempillámat rebegtetve válaszolom, hogy szabadidőmben olvasni szoktam...(nem fekete özveg, lencsi baba, vazz) történt azért izgalmas is: sokkoló trip, ahogy a kökinél kiér a metró a fényre...

Nem lesz itt semmi baj

mert lesz nekem barátnőm is a tantestületben; egy őrült Shakespeare-kutató, akivel a 60 éves leszbikus - tehát többszörösen hátrányos helyzetű - Frau Ingeborg Bolz kilátásairól beszélgettünk az évnnyitón. A himnusz alatt ismét elfogott a rettegés: évek óta az a kényszerképzetem, hogy epilepsziás rohamot kapok miközben mindenki átszellemülten magyar.

Kiderült még az is, hogy az összes magas pasi informatikus - nem örülök - és ezáltal sajnos csak a Tibi és a Milka csoki közti különbséget lehet velük elemezni. Egyéb érdekességekről is be tudok számolni: szerelmes vagyok Grandpierre Attilába - a villamoson úgy nézett rám, hogy remegni kezdett a lábam - és vátozatlanul bámulatosnak tartom, hogy a metróon Blikket olvasni nem ciki.

Tíz éves rutin

Néha tanítás közben van olyan hirtelen flash, ami akkor villan be, mikor valaki feltesz egy sokkoló kérdést - egyik kedvencem az öt év angoltanulás után leggyakrabban előforduló borzalom: *de mi az a do?* - és én bénultan konstátálom, ahogy egyetlen pillanat alatt elképesztő mennyiségű feszültség gyűlik az agyamba, az indulat leér egészen a gyomromig, egy láthatatlan kéz azonnal teljes hangerőre állítja a fejemben az Éj a kopár hegyent, a Sepultura Arise című

számát és a Prodigytól a Smack my bitch up-ot, én pedig egyszerre szeretnék sikoltozni, toporzékolni, harapni és ütni, majd mindennek csúcsaként, tehetetlen dühömben a földön fetrengve habzó szájjal spontán égni. De mindezt nem tehetem. Úgyhogy kedves mosollyal, harmincmilliószor elmagyarázom mindenkinek minden nap ugyanazt.

Ez egy igen, igen kemény, kemény világ

Az élet egyre bonyolultabb a számomra: ma hazafelé kölcsönkértem egy koldustól, most pedig éppen lábszagú bort iszom a bátyáménál. Ezúton keresem olyan hercig nyugdíjas ismeretséget, aki megtanít hónap végéig kijönni harminc ezer forintból.

'Let the game begin'

Szóval van ez a magyar módi - tudjátok, Murphy törvény: amit el lehet baszni, azt a magyarok el is basszák -: vegyél fel a céghez hat-nyolc új embert, de intézd úgy, hogy ne egységesen, hanem különböző időpontokban érkezzenek (ki június végén, ki július közepén, ki augusztus elején, közepén, végén), hogy semmiképp ne taníthasd be őket egyszerre; majd kényszerítsd az összes zöldfülűt, hogy hetekig munka nélkül lézengjen a gyárban, illetve a levegőtlen, átmenetileg irodává alakított konténerekben. Egy hét után zárd be az újoncokat az egyik konténerbe, lehetőleg úgy, hogy a számítógépük - ami sajnos használhatatlan mindenféle rejtélyes kódok nélkül, melyek beszerzése hosszú hónapokba telik - is alig férjen el, majd csukd rájuk az ajtót és figyeld, hogy mi történik.

Ma egész nap azon gondolkoztam, hogy ez bizonyára egy kibaszott valóságshow: aki egy évig kibírja egy konténerben, művízzel, munka nélkül, egész nap fröccsöntött kollégaival beszélgetve, annak Jack Welch (mert bizony sok köze van ehhez a céghez, de még mennyi) egyik hónaljszőrét ajándékozzák a kötelező karácsonyi táncmulatságon, majd visszazárják a konténerbe és Huxley-t olvastatnak vele.

multi fohász

A csapatépítő bulitól ments meg Uram minket!*

Hiába fohászkodom, szombaton muszáj lesz

- a) rettentően berúgni és elviselni mindent, ami történik
- b) józanul fapináskodni/jópofizni
- c) rettentően berúgni és élvezni mindent, ami történik
- d) józanul élvezni mindent, ami történik
- e) meghalni a buli előtt

"How bout no longer being masochistic"

Én kérem szépen most a poszttraumás stressz zavar kezdeti stádiumában vagyok, mer hallottam a főnököt ordítani, persze nagyon jól működik a módszerem: dugás közben képzelem el az összes olyan embert, aki túl komolyan veszi magát, ezért képes vagyok elnéző mosollyal szemlélni rémes dühkitöréseiket. Amúgy meg aszonta nekem ma WT, hogy *dehát tök jó ez a munka Angie*, te szeretsz beszélgetni** és látod milyen királyul elvagytok azzal a ratyival****.

* Molly

**dehog

***nagyon kedves, nagyon fiatal, nagyon vicces, nagyon metroszexuális - igen, azt hiszem tűzforró - fiú

RIP MI (Das Leben ist jetzt)

Elvesztettük az egyik kedves kollégánkat. De úgy frankón. Nincsen neki már esze. Pozíciót meg lóvét akar és ezért bármire hajlandó. Fújtatva járkál egész nap és a szemét forgatva arról beszél, hogy *le kell tolni az inboxot gyerekek, pörgessük gyerekek, gyerünk, gyerekek.* Az én tevékenységem nagyjából abból áll, hogy elkerekedett szemmel figyelem őt (bevallom, először azt hittem viccel, de sajnos nem), rendkívül hatékony vagyok bezony (*Van egy tábla a Tesco-ban, minden este elmegyek oda és felírom, hogy Fuck Off*), kibaszottul utálok ezt a munkát, pedig tulajdonképpen egészen vicces: mi adunk hozzáférési jogokat még az atyáúristennek is, ha kedvem tartja, hát letiltom a nagyon embereket a számítógépükről, hehehe, kirúgnának, na persze, szóval nem csinállok ilyent, jó gyerek vagyok, pörgetem az inboxot, közben bámulom a telefont, hogy hívjon az apám, hogy mi van, hogy vannak, mit csinálnak, hol vannak, hánynak, nem hánynak; pörgessük az inboxot mikor az anyám lehet hogy nemsokára meghal, hát igen, a dimenziók azok izgalmasak, nem baj, az élet az egy ilyen, ma például csavarhúzóval nyitottam ki a söröm (vagány vagyok, sörözök miután letoltam az inboxot, háddenem?), több sebből vérzek, fasza vagyok, székre állok, tegnap hajnalig sírtam, tolom az inboxot, néha jó sírni, de tényleg, tolom az inboxot, pörgetem, *a szenvedés alapvető oka a nem-tudás*, tolom, pörgetem. Az inboxot. Én.

Never turn down a free lunch

Nem is same shit volt, merhogy bájos a vidéki multiélet, olyan öreges, lassú, engem pedig úgy mutattak be mint a három legfontosabb ember egyikét, nem értem mivel sikerült kivívnom ezt a címet, a mítingeken csak olyanokat szoktam mondani, hogy *ez a template szar*, lám, lám, kevés is elég a sikerhez, egyébként fontos megfigyelést tettem a mai napon: a főfő nagyonemberek férfiban feltűnően alacsonyok és bajszosak, az ugyanilyen fontos izék nőben pedig mind feltűnően magasak, érzem én, hogy van esélyem, előbb-utóbb Rábahídvégen kötök ki és egy nagyon alacsony bajszossal kefélek majd a fontos pozícióért, amúgy halálra zabáltam magam (ideje holnap újra futni, a hörgés nagyjából elmúlt), annyit vigyorogtam, hogy fájnak az arcizmaim és egész nap olyan szavakat használtam mint process, request és ügyfél, vagyok valaki, érzem én is. Este a nagyon idegesítő nevű *Kertemben* meg találkoztam azzal a fiúval, akitől annak idején egy kellemes nemi betegséget sikerült beszereznem, megjelent továbbá az a kappan hangú két méteres nyomorult is, aki égő szemmel bődületes baromságokat mondott anno a létről meg a tudatról a Ráckert közepén, miközben néhány 150 magas bűdös szakállú bölcsész buzgón jegyzetelt a háta mögött. A jó arcmemóriában az a jó, hogy az ember mindig tudja, hogy mikor, ki elől és miért kell elbújnia, a gyakori hajsza- meg frizuraváltásnak köszönhetően pedig csak ritkán van szükség ilyen óvintézkedésekre, mert a sok idióta általában fel sem ismeri

„Nem dolgozni jöttem Törpe-fejű mit akarsz?”

Reggel a rádióban bementék, hogy K.A. 33 éves budapesti lakos soha többé nem lesz szerelmes, el is csüggedtem mingyár, de kicsit felvidultam, mikor eszembe jutott, hogy én egy Rettentő Fontos Ember Vagyok, ezer úgy döntöttem, számomra többé nincs jelentősége az "üzleties megjelenésnek", úgyhogy felvettem szépen az immár tíz éves szakadt nadrágomat, hozzá sportcipőt meg halacska pólót (a fasza JPress melltartómról csak ti tudhattok), a kocós hajamat valami copfnak tűnő izévé borzoltam, halálsikolyos dob és basszust toltam a fülembé

és beslattyogtam dolgozni. Egyébként nem is olyan bunkó most a nyár: a munkahelyemen kábé tíz fok van, usankában meg télikabátban ülünk egész nap.

2, Spleen avagy a lét elviselhetetlen könnyűsége és a hosszútávfutó magányossága

Sírva hányni

Egy tönkrement dvd-lemez vagyok. Egy hasznavehetetlen könnyecsepp vagyok. Egy kidobásra ítélt cipőfűző vagyok. Egy fölösleges rongydarab vagyok. Egy elhasznált papírlap vagyok. Egy unalmas szám vagyok. Apu lelkiismeretfurdalása vagyok. Egy törlésre ítélt telefonszám vagyok. Én vagyok a bosszantó idegen az utcán: "Erre megy az ötvené? Miért sírsz?" Egy hülye ismeretlen vagyok. Egy valaki vagyok. Bárki én vagyok. Persze nem vagyok senkisé.

„Amiről nem lehet beszélni, arról hallgatni kell”

Igazából sosem arról beszélek, amiről szeretnék. Egyszerűen vannak dolgok, amikről nem tudok beszélni senkinek. A dolgokról, amikről nem beszélek senkinek, csak én tudok. A dolgokról, amikről csak én tudok, sosem tud meg senki semmit. Ha beszélnék róluk, akkor mindenki más tudná, hogy miről van szó. De én hallgatom. A dolgokról. Amikről beszélni szeretnék. És hiába volna egy jó barátom, akinek beszélhetnék róluk. Nem beszélnek. Nem beszélek.

Drága blogom,

köszönöm, hogy mindig meghallgatsz, hogy elmondhatom neked minden titkomat, nem dumálsz vissza, nem vitatkozol, nem üvöltesz, nem eszel az ágyban, nem jössz haza részegen és beszélsz köcsögségeket, no meg nem kell minden borkorban leszopni téged. Nagy könnyebbség egy ilyen társ.

Door in the floor

Igen, megoldom egyedül, megy ez nekem és nem, tényleg nem a másik feletem keresem, hanem **egész társamat**, meg persze boldog vagyok magamban is, "inner poise" és woman of integrity meg fasza, kemény csaj vagyok, köpök a társas kapcsolatokra és hát persze hogy nem pótcselekvésről van szó és nem támaszkodási kényszerről, de bazmeg - csak halkán merem kimondani - végre szeressen már valaki ENGEMET.

Politoxikomán

-maga megbolondult, hogy mindent kétszer mond. kétszer mondd. arról beszélgetünk, ki hogyan hánynya le a cipőjét. meg hányszor. és amikor a space cake. ahogy beszívott az ágy. ahogy space ez a cake. hát persze, hogy másnap beledöglöttünk. szerezz jó sok füvet. gombát. aha. van még pezsgő? mert amúgy ez mekkora faszág már. hogy csak azért. tényleg, miért is? erre koccintunk. massive attack. massive attack. massive attack. fáj a hasam. fáj. valami fáj. a hasam. ja, aha. fáj a hasam. a space cake. massive attack. tracey thorn. tricky. sms. david lynch. protection. olcsó bor. a hasam. na meg. *(nem szeretlek-sms)* mittomén. részeg. van gogh és az abszint bazmeg. *(hogyan csinálta?)* persze tulajdonképpen. persze tulajdonképpen. persze. tulajdonképpen. bejegyzés vége. már majdnem. én sem olvasom. te se olvasd. ne olvassuk.

"Jaj Uram, engem bántanak"

Próbálok arra koncentrálni, hogy nekem nem lökődött ki a szívem, nem vagyok tébécés hajléktalan, afrikai éhező, börtönben ülő gyerekgyilkos, Majka, Koós János vagy Bangó Margit, de ma nem megy a problémák relativizálása: éjjel annyira sajnáltam magam, hogy több liter könnyet pazaroltam a készletből.

Gloomy Wednesday

Szerintem testületileg kéne fellépni a január, a pattanás, az álmoság, az álmatlanság, valamint a csirkenyak hányás ellen.

Javaslom továbbá a munka betiltását, illetve új szakmák, úgy is mint *ágyban beverésző, a macskával szemező* vagy akár a *csókolózó* bevezetését.

Egyébként pedig mindennek ára van, ezt biztosan tudom mióta azt álmodtam a hétvégén, hogy egy kínainak kell próbaórát tartanom. Az alvásért fizetni kell.

cosa nostra

Ezt ne írd le, jó?

Oké, de annyit azért leírhatok, hogy 'kibaszott férfiak', igaz?

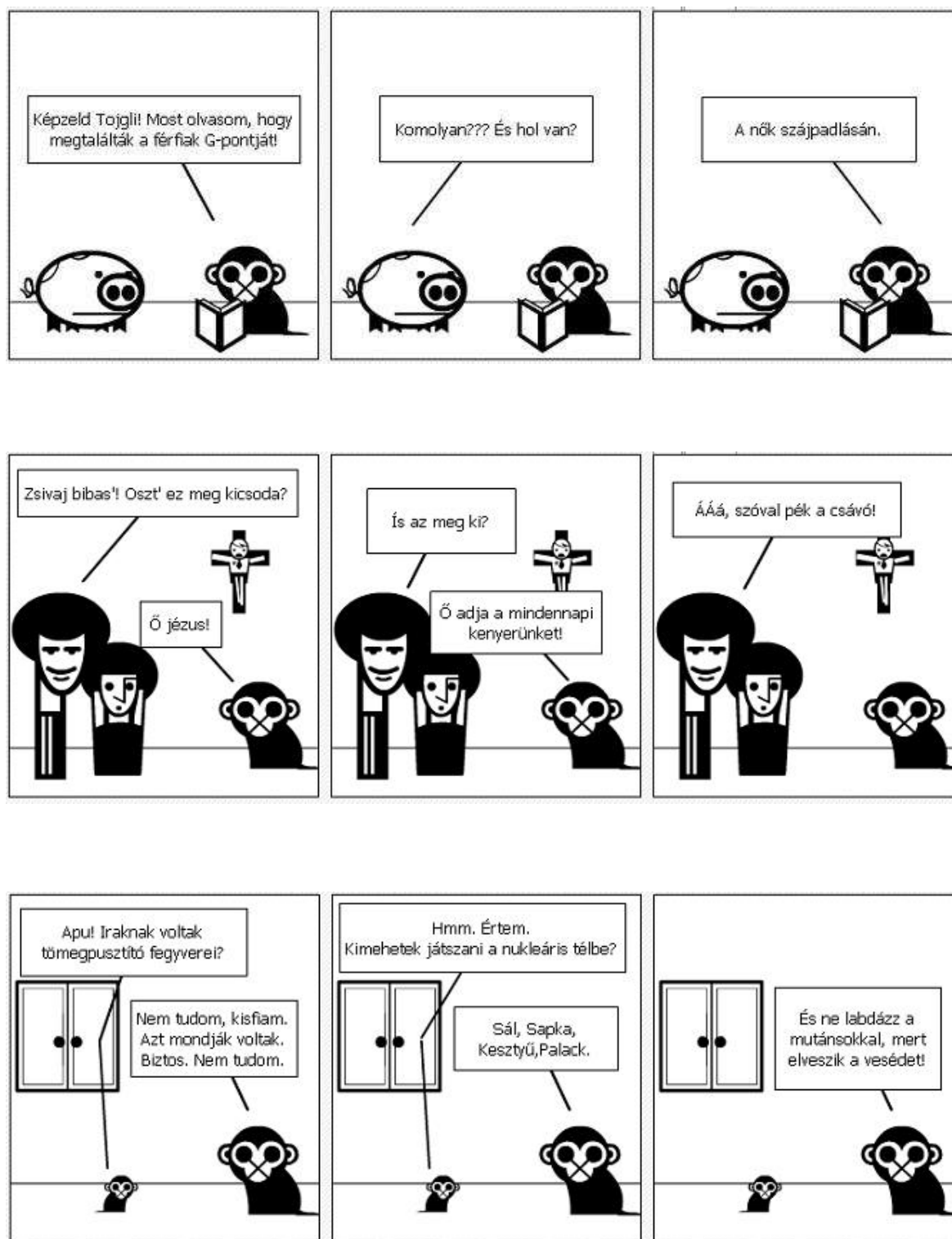
Nos, a vodkasör még mindig gyilkos szer, engem mondjuk főleg kanossá tesz, ez nem vet ránk jó fényt, rám meg a világra, úgyhogy jobb, ha posztalkoholos depresszióba burkolózom, megint nem iszom pár hónapig, *helyes, jól mondod gyermekem*, el vagyok keseredve azt hiszem, megyek, bekapom a gázcsövet, de előtte pörgetem még az inboxot kicsit, you know, találtam egy konditermet, ha férjhez mennék valaha, ott töltöm majd a mézesheteket, szerelmes vagyok a konditerembe, futni jó (*úristen, én utálok futni*), jön a flow meg a fény az alagút végén, összehintem a seggem, a barátaimat kényszerítem, hogy fogdossák, *nabát, milyen kicsi lett tényleg*, M-nek ma van a születésnapja, *pont olyan mintha rokonok lennénk, bát nem?*, boldog születésnapot, az apám nárciszt vesz az anyámnak, én meg nem szeretek senkit, Monday morning blues a javából. Off I go.

jelen, múlt, jövő

Futtam, mint a szarvasok, jött az endorfin, az agyam kitisztult, dolgoztam, nem dolgoztam, dolgoztam, megettettem az anyámat, röhögtünk, átkozódtunk, nyivákoltunk, szomorkodtunk, jósolunk, itthon a macska csipogva magyarázkodott a pisis lepedőt szagolgatva, szerelmes vagyok a macskába, ordítottam és közben simogattam, double bind a javából, nem csoda, hogy a macska bolond, hugyos neurotikus, diagnózis felállítva, ájultan aludtam tizenkét órát, most majd futok mint a szarvasok, jön az endorfin, az agyam kitisztul, nem dolgozom, nem dolgozom, nem dolgozom, etetem az anyámat, röhögünk, átkozódunk, nyivákolunk, szomorkodunk, jósolunk, a macska majd csipogva magyarázkodik a pisis lepedőt szagolgatva, én meg majd ordítok és közben simogatom, szerelmes vagyok a macskába, double bind a javából, nem csoda, hogy a macska bolond, hugyos neurotikus, diagnózis felállítva, ájultan alszom majd tizenkét órát, futok, mint a szarvasok, olyan vagyok mint egy behavazott táj. Mozdulatlan, változatlan, reménytelen.

Molly Bloom

Tojgli és Kulagép kalandjai (www.arcjatek.freeblog.hu)

Manci

Angyalmenedék (www.memorycollector.freeblog.hu)

Memory collector vagyok. Az emlékeket gyűjtöm. Egyezséget kötöttem önmagammal. 2008. április 23- án. Egy évet várok.. egy évet adok magamnak, egy évig gyűjtöm az emlékeket, egy évig gyűjtöm a tapasztalatokat, a kérdéseket, a válaszokat, egy évig csak azt fogom várni, hogy kinyíljon a lila tulipán. Ez az én szerződése. Az én történetem.

Emlékeket gyűjteni a legszebb dolog a világon.. főleg akkor, ha ezek az emlékek egy nekünk fontos; hozzánk közel álló egyénhez kötődnek. Ha ezek az élettörések nem lennének, belehalnék. Nem lenne min gondolkoznom, nem lenne miből tanulnom, mire emlékezni, miért élnem. Ebben a játékban - az életben- sok társunk akad. Mégis egyedül vagyunk. Nincs két egyforma ember. És ez így jó. Csak hasonló lények léteznek a világon, akik megközelítenek bennünket, avagy mi őket. Mind gondolatainkban, érzéseinkben.

„És te miféle vagy?” hangzott el a kérdés. De én még ma sem tudom a választ. Mert magam sem tudom, mi vagyok, vagy mi szeretnék lenni. Az én világomban vannak emberek; amolyan nagybetűs Emberek, vannak Angyalok, és vagyok én. Én, aki schova nem tartozik és nem is akar. Csak nézelődik, figyel és tanul. Talán még ez is örült megfogalmazás. Már nem is próbálkozom olyan lázasan kideríteni a létem kérdését. Nyugtáztam magamban, hogy én amolyan „senki” vagyok. Mindössze két lény van, akire nem mondom azt, hogy emberek. Ők igazi angyalok. Tudom. Én megtaláltam bennük, amit kerestem. Megnyugvást, bizalmat, megértést és szeretetet. Pont ezért szívből tudom szeretni őket. Persze, ők talán csak az én szememben angyalok. Mégis miattuk kötettem a „szerződés”.

Mi emeljük egymást fel. Magasra. Ha a másik nem hagyja ezt, visszazuhan. És egyszerű lesz. Ember.

Halál, öröm, fájdalom, megvetés, szeretet, gond, nevetés.. és így tovább. Érdektelen voltam. Fel sem fogtam igazán. Nem foglalkoztam efféle dolgokkal. Ott volt körülöttem, de szinte észre sem vettem. Nem becsültem meg. Nem érdekelt az emberek. Semmi nem érdekelt. Tettem, amit kértek tőlem, ha azt mondták, segíts, nem kérdeztem miért. Ha azt mondták, megyünk, nem kérdeztem hova. Majd eljutottam egy szintre. Sok mindent láttam és tapasztaltam. És elkezdtem figyelni őket. Láttam. Hallottam. Ha baj volt, hát becsuktam a szemem, miközben mindent értettem. Sötétben sírtam, így nem látták könnyeimet. Befogtam a fülem és azt hitték, nem hallom, amit mondanak. Pedig én hallottam. Rezenéstelen arccal bámultam rájuk, miközben ők röhögtek, vagy szidtak, én pedig összeroppantam legbelül. És még ma is ezt teszem. Mert inkább csendben maradok. És bámulok rátok. És hagyom, had mondjátok. És azóta sem tudom, mit keresek itt, hol a helyem. Vagy miféle vagyok. Mert minden csupa kérdés. És a válaszokat nem találom. Nem tudom, meddig keresem még.

Emberekről

Egy EMBER. Ő az. Nagybetűvel ugyan, de nem szeretetből. Nem érdemli meg, ahogy én sem érdemeltem meg őt. Régen volt. Lassan két éve már. Szerettem, mikor semmit nem tudtam róla. És most egy kicsit sem kedvelem, mert becsapott. Tovább léptem. De attól kezdve én sem voltam ember. Vagy ha voltam is, remélem a legkisebb betűkkel a világon. Hálásnak kéne lennem, *miatta változtam*. Ha nem lett volna, azt hiszem a többiekhez hasonló, figyelmetlen emberként élnék, aki nem törődve senkivel, mások érzelmével, önző céljaiért tapos el mindenkit, úszva az árral, céltalanul bolyongva a világban.

Még egy Ember. Nem is olyan régen megismertem. Szerelmes lettem? Nem. Nem tudom mi történt. Annyira szerettem volna valakit, akivel beszélhetek, aki megért. És Ő ott volt. 2 hónap.

Nem szerelem. Nem ismerhettem meg. Nem akartam már az elején.. Rájöttem, *Ő nem fog szeretni*. Csak egy lányról beszélt előttem. Tudtam, hogy szerette nagyon. De nem érdekelt. Akkor miért lennék vele? Akkor hát minek? Az első hét után azon gondolkoztam, mit mondok majd neki.. "Bocsánat én nem szeretlek" ? vagy " Tudom, hogy nem szeretsz.. mindig csak róla beszélsz.."? Mégis ki másra mutathattam volna, mint saját magamra.. 2 hónapig zúrzavarban éltem. Semmi cél. Semmi érzés. Ő pedig csupa kedv. De sajnós nem miattam. Mindegy, hogy ki volt vagy van mellette. Ő más. Egy szót sosem hallottam tőle.. egy kulcsot nem fordított el a szívemben. "*szeretlek*" nem csak egy szó. Azt hiszem, ha kimondta volna, talán akkor sem hittem volna el.. de az elején megerősített volna... viszont még nehezebben hagytam volna el, vagy még nyomorultabban éreztem volna magamat.. Annyira kerültem a végén, amennyire csak lehetett. Gyűlöltem, hogy mindenki azt mondja.."olyan rendes.." Mondtam nekik, vége. Furcsán néztek rám. Mintha nem becsültem volna meg a "jót". De nem érdekelt már engem ez sem. Mikor elbúcsúztam sírtam. Nem hittem el, mit tettem. Hogy tehettem ezt vele? Hogy lehettem ennyire emberi. Aztán átgondoltam. Újra és újra. És rájöttem, életem egyik legjobb és legtanulságosabb 2 hónapja volt ez. Csak mosolyogtam, mikor 2 hét múlva egy lánnyal láttam. Azóta is együtt vannak. Egymásra találtak. Örültem. Olyan érzésem volt, mintha tanítottam volna valamit neki. Nem hallhattam, hogy "*szeretlek*" nem fogta meg a kezem, nem írt és nem keresett, nem éreztem Őt. Ez a lány mindezt megkapja.. Most a lány sokkal többet kap tőle. És én örülök ennek. Talán a lány szemében most Ő is Angyal. Milyen fura az élet. Nem?

És Ő. Lassan 3 hónapja tette meg. Feladta. Nem szerettem túlzottan. Mégis megszerethettem volna. Csakhogy nem tett érte semmit, nem érdemelte meg vagy ki. Az is lehet, hogy én nem érdemeltem meg a szeretetét. Gyűlöltem azért, amit mondott gyűlöltem minden egyes szaváért. Aztán elcsitult minden. Én kerültem, Ő került. Az emlékeimben úgy őrzöm, mint bátor embert. Nem, mint gyávát. Nem tudom, hogy menekült e. Ha menekült, megértem. Én is menekülök, mindenki ezt teszi. Csak mindenki más elől. Én az élet elől menekülök, az emberek elől, az utálat és gyűlölet elől, az ítélkezés elől. Én is ítélkezem.. Ők is. De én nem mondom meg nekik. Nem vágom a szemükbe. *De az emberek suttognak.. azt akarják, hogy halljam..* És én hallom. Nem akarom hallani! Nem azért, mert fáj az igazság. Hanem azért, mert csak *én* tudhatom, mi az igazság. Mert a fáradságot nem veszik, hogy megismerjétek más gondolatait. Én tanultam belőle. Látod? Vagy olyan vagy, mint a többi? Aljas, suttogó ember.. Lehet Ő is azért tette. Meghallotta a szavakat.. a szavaimat. a szavunkat! Nem figyeltünk rá, nem érdekelt, hogy hallja. Én önző voltam. Minél több szót ejtett ki, annál többet kiáltottam én is. Szó szót követett, majd abbahagytuk. Véget ért. Többet nem foglalkoztam vele.. Addig a reggelig. Sírtam, zokogtam érte. Rohantunk.. kerestük, utáltam. Most? Most nem érdekel. Emlékezem rá. Míg élek emlékezni fogok rá. De nem kötődöm hozzá picit sem. Egyszer álmomban megölelt.. még régen. Köszönöm. Ha csak egy pillanatra is, de szerettem. Csak annyira, amennyire egy embert lehet szeretni.

Azon a reggel olyan más volt minden. Mindenki. És én más szemmel láttam Őt egy pillanatra. Sírt. De én.. én nem értettem. Nem értettem, hogyan képes. Mindig annyira közönyös. Hasonlít rám. Ilyenkor látom, az emberi szívet igazán. Ilyenkor, mikor a fájdalom kínozza és gyötri. Mintha kettévágnánk és kiszabadulna valami. És ha ez megtörténik, sírunk. Az ember olyan, mint a szíve.

Típus.. behunyt szem, az arcon mosoly. Igen.. a *beletörődés mosolya*. Ezzel védem magamat. Ezzel mosollyal. Ritkán mosolygok.. úgy igazán. De ha igen, akkor a lelkem is örül. Rám ez jellemző. Kívülről nézve többnyire vidámság és jókedv. Belülről nézve, pedig sírok. Annyira

meglepődött egyszer valaki azon, mikor azt írtam: "Köszönöm. Megint mosolygok. Ma először. " Pedig este volt már. Nem hitte el, hogy aznap még nem mosolyogtam. Szívből. Gyűlölök felkelni.. és közétek menni. Gyűlölöm, ahogy nevettek mindenem. Gyűlölöm, hogy érezlek titeket magam körül. Mikor holnap felkelek majd.. újra más leszek.. újra játszom.. újra *mosolygok nektek*. Hallom majd a hangotokat s benne a megvetést.. az undort. Én nem gyűlöllek titeket. Szánalom és fájdalom önti el már csak a szívemet. Nem akarom, hogy megkérdezzétek, mi baj. Nem akarom.. ezért teszem.. Ha megkérdezitek.. azt mondom semmi.. Pedig mennyi mindent nem tudtok rólam. Nem ismertek. Hogy is ismerhetnétek? Mikor még én magam is elveszem a lelkemben. Nem vagyok most boldog. Csak annak látszom. Simogatna a fény, de én elbújok már. Kívülállóként tekintek rátok.. lehet, ez fordítva van csak így.. Ti néztek engem idegennek. Nem baj. Nem akarok ebbe; a Ti világotokba tartozni. A legszörnyűbb büntetést rónátok ki rám ezzel. Mint Aliz csodaországban. Annyira így érzem most magam. Egy őrült csodavilágban élek. Így látom. Mindenfelé kérdések. Választások. Döntések. Őrültek között élek. Egyszer azt mondják, lehet, másszor nem. Erre menj, arra menj. Összezavarnak. Nevetnek és sírnak. És én ennek a színdarabnak vagyok a része. Becsapnak a szavakkal. Kinek higgyek? Mosolyognak, közben utálnak. Gyűlölködnek, közben nem érzik ezt. Én is ezt teszem. Mosolygok, miközben nem ezt érzem. Nem szólok meg, miközben legszívesebben kiabálnék. Őrült vagyok. És jó színész. Tudod, az ember fura teremtmény. A szívével lát. De az vak.

Angyalokról

A hamu lehullott a vizes járdára. Kialudt. A füstöt az enyhe szél az arcom felé fújta. Esett az eső. Senki nem volt az utcán. Ültünk a lépcsőn, és hallgattuk, hogy zuhannak, majd leérkeznek a Földre ezek a parányi cseppek. Monoton mégis varázslatos hang ez. Sír az ég. Gondoltam magamban. Biztosan érzi, biztosan tudja, mit érzek. Ő csak ült mellettem. Hallgattunk sokszor. Elmondtam a tervemet. A vágyaimat. Pedig Ő tudja. Mindig is tudta. Két kulcs van a szívemhez. Az egyik nála marad örökre. A másik pedig a másik angyalnál. Csakhogy az övé, egy képzeletbeli, láthatatlan kulcs. És most is kinyitotta a lelkemet, aznap késő délután. Azt mondta, tudta, hogy eszembe fog jutni, előbb vagy utóbb. Butaság lenne, ha megtenném? Nem, nem. Itt nem halálról van szó. Korántsem. Csak mi tudjuk. Viszont nem mondtam el neki egy őrült tervemet.. elfelejtettem. Nem beszélünk sokat.. Megértjük egymást szavak nélkül is. De ezt talán nem is tudtam volna elmondani. Majd egy év múlva.. Le szeretném írni, de nem merem. Milyen messze van még?

Hintáztunk.. mikor lendültem, azt hittem, hogy szárnyaim nőnek és elrepülhetek.. annyira vártam.. de nem kaptam még egy töröttet sem. Pedig úgy szerettem volna. Mit kell tennem ezért? Becsuktam a szememet.. szívemet, pedig megnyitottam, hogy az érzések hadd szálljanak el.. és hadd kaphassak újakat.. És én kaptam.. így már tényleg azt hittem, repülök.. Boldog voltam. Ennyi kell a boldogságomhoz.. egy hinta.. Mindegy milyen idő van.. mindegy, hogy mi van a szívemben és a világon.. lehet vihar, fagy, forróság, én ott ülök.. Még ha fizikailag nem is.. de lélekben mindig hintázok.. Kapok valamit. és elveszítem azt. csak a célomat látom.. mindig, mikor lendülök, megpillantom.. mikor zuhanok, azért van erőm újra "repülni", hogy láthassam.. Így megy ez örökké.. Örökös körforgásban élek. Egyszer fent, egyszer lent. Lendülök, zuhanok. Élek majd meghalok.

Ha akár egy napig nem beszélhetne senki. Mennyivel őszintébb lenne minden. A szavakkal hazudunk egymás szemébe gyakorlatilag.. és ölünk meg embereket.. Legalábbis egymásban valamit. Ha nem tudnánk beszélni / *és írni sem volna szabad oly módon, hogy táblát hurcolásunk magunkkal és bármit, avagy mindent felírnánk rá.* / Akkor mennyivel érzékenyebben tekintenénk vajon a világra? Gondoljunk csak bele.. Ha nem mondhatnánk ki, hogy "szeretlek".. a másinak, hogy érezhesse ezt, meg kéne mutatnunk. Megmutatnád? Kimutatnád? Éreztetnéd vele? Ha valóban szeretnéd, akkor biztosan. Nem "pazarolnád" a szavakat. Csak akkor

mondanál mindent, ha érzed, és ha őszinte lenne az érzés. Ha nem mondhatnád ki "utállak".. Valószínűleg nem gyilkolnád le a másikat egyből. / *bár ebben nem vagyok sajnós biztos az embereket látva* / Többségünk talán hagyná az egészet. Ha a "köszönöm" szót ki lehetne fejezni mással, talán egy mosoly lenne vagy ölelés. Természetesen nem azt mondom, hogy így nem lehet hazudni.. szavak nélkül ..de talán nehezebb. Abban, pedig szinte biztos vagyok, hogy rengetegen sírnának örömeikben, avagy meghatottságukban.. és abban is, hogy én kibírnám szavak nélkül. Lényegesen nehezebb lenne megértetnem magamat. De mégis. Megérné. Persze ehhez nem lenne elég egy nap. És azt is tudom, hogy nem megvalósítható. Egészen más felfogással kellene tekinteni mindenre. Ki kéne fejlődnie végre annak az „érzésnek”, amit mi őszinteségnek nevezünk. És ehhez nélkülözhetetlen a becsület... a figyelmesség és még sok olyan tulajdonság, amit a mai ember /tapasztalat híján/ sajnós elfelejtett.

"boldog lelkek tánca"

Örültség.. de azon gondolkoztam, hogy most kellene befejezni. Amíg boldog vagyok. Ez így nagyon értelmetlenül hangzik. Mert ha baj van, olyankor is jobb lenne nem létezni. És ha boldog vagyok, akkor is. Pedig ez nem egyszerű. Magam sem tudom biztosan.. de talán jobb meghalni boldogan, úgy, hogy minden rendben, mint szomorúan a fájdalomtól. Sok dolgom van még. És bánnám, ha meghalnék jelen pillanatban. De nem tudhatom, mit hoz a holnap. Várom. Mert nem érti senki. Nem érti ezt a játékot, az életet. Sem az enyémet sem a másét. Egymásét pláne nem. Mégis szeretnénk megérteni. Mi az élet? Mondd.

Ha ezeket a bejegyzéseket olvasod. Beleolvasol. Nem értheted. Ha az egészet elolvasod, még akkor sem. Egy élet bonyolult. És ez csak egy töredéke. Még csak életnek sem mondható igazán. Talán megértheted mégis. Ha majd azt szeretném. Addig, pedig játszom. Ha akarlak, félrevezetlek, ha akarom, még a legapróbb, legféltettebb titkomat is megosztom veled. Te is játszhatasz. Csak akarnod kell.

Memory Collector

Nem bánok semmi mást... (www.szeretnikell.freeblog.hu)

Lomtalanítás...

Lomtalanítás van nálunk. Minden évben ilyenkor tavasszal, nyár elején szokott lenni.

Fene nagy titokzatoskodás van most körülötte, nem publikálják, nincs meghirdetve sem, nem tudom, mi lehet az ok, talán el akarják kerülni, hogy megint az ország összes ócskása egy helyre jöjjön. Vannak erre szakosodott egész famíliák, akik szinte mindenhol mindig ott vannak. Idős nőket ültetnek ki egy-egy kupac szemét fölé, és naphosszat ott őrzik. Amíg a rokonok jönnek-mennek, válogatnak, az asszonyok elzavarják a konkurenciát.

Borzalmas látvány. Most a hétvégén lesz a mi körzetünkben a lomtalanítás.

Arra lettem most figyelmes, ütemesen kopog, kattog valami és látom a konyhából, hordják ki a megunt, használhatatlan dolgokat.

Arra gondoltam, de jó lenne, ha ilyen egyszerű lenne...

Évente kidobálni mindent, ami nem kell. Amit már kinőttünk, elhasználtunk, meguntunk, vagy csak pontosan tudjuk, soha többé nem vesszük hasznát.

Szemétre az összes szenvedéssel, keserűséggel, fájdalommal, csalódással, bánattal...

Kikotorni a lelkünk legmélyebb zugából is a tüskéket, ne szúrjon.

Kidobni a sérelmeket, lelki sebeket, mi a csudának dédelgetni, tartogatni.

Szemétre az összes rossz emlékekkel, fájdalommal, csalódással...

Aztán ki kellene dobni azokat is, amik ugyan nem ártanak, csak foglalják a helyet...

A rengeteg elmúlt be nem teljesült álmot, minek az már...

Had vigye a sok guberáló, talán fel tudja használni valamire.

Tanulhat a hibákból, vagy legalább megpróbálhatja..

Elképzelem, ahogy a csalódásaimon nem veszekszik senki, ahogy a fájdalomaimat nagy ívben kikerüli mindenki, mert látszik rajtuk épp elég sokat ártottak már.

Aztán a végén a kiírt időpontban megérkezik a közterület-fenntartó, belesöpri az egészet egy lapátba, mások keserűségeivel és csalódásaival együtt, aztán felkerül egy autóra, ami leönti egy bántégetőben és elégnek mind, mind, maradék nélkül.

Én meg mosolyogva, megkönnyebbülve, tisztára pucolt lélekkel, szívvel, és aggyal állok az ablak mellett, és megelégedve érzem, sok-sok szabad hely van, jöhetnek az újabb érzések, élmények, szerelmek, fájdalmak, csalódások...

Mert tudom, egy év múlva újra lomtalaníthatok...

Mondd, gondolsz még rám?

Fájdalmak, amik gyengülnek, de nem múlnak. Nagy gyógyító az idő azt mondják, talán igazából azért, mert már kopik az emlék, nem olyan éles...

Mond, néha-néha eszedbe jutok még? Gondoltál már arra, mi lett volna, ha bízta volna bennem, ha bátrabb lettél volna, ha hittél volna nekem? Néha eljátszadózol a gondolattal?

Egész nap itt jártál a fejemben, de nem a nagymellényes mesélő, hanem az ember, az ember, aki esendő, aki vágyakozik, aki mer és tud szeretni, szemtől szembe, nem csak...

Sétáltunk a tóparton megint, gyönyörű napsütés és madárcsicsergés volt, leültünk nem volt hová sietni. Mesélted az elmúlt idő eseményeit, csak néztelek, hallgattam a hangod, amit olyan jó volt hallani mindig. Nem volt bennünk tüske, egy érzés volt csak, a jó itt érzése...

Tovább mentünk, hallgattalak, és azon gondolkodtam, miért fosztottál meg ennyi ideig a társaságodtól. Miért kellett hosszú hónapokat elpocsékolni az egyre rövidülő életünkből, miért?

Miért? Szemembe néztél, már nem riasztott, amit láttál benne. Nem volt baj, hogy nem egy butácska, irányításra váró, önálló gondolatok nélküli ember hordja a fején. Már nem volt baj, hogy magam is el tudom dönteni, mit kérek a pincértől és mi a jó nekem. Végül elindultunk vissza oda, ahonnan érkeztünk, mentük tüzet gyújtani. A szemeinkben már eszelősen lobogott a tűz, kellet kívülről is a látvány, meg az, hogy kellemes társaságban szalonnát süthessünk és a sütés végén ketten feküdjünk a pattogó szikrák mellé a fűbe és nézzük az eget, a csillagok villogó pulzálását, és tudjuk, örökre így marad.

Egész nap erre gondoltam, bárhol bármilyen helyzetben előjött a kép, a hitetlenkedő nézésed, az értetlen mosolyod, a keserédes csalódottságod önmagadban.

Mond, gondolsz még rám?

Engesztelés napja

Ilyenkor év végén, számot vetünk az elmúlt évről.

Én most inkább nem tenném, egy évvel ezelőtt úgy éreztem egy izgalmas, tartalmas év jön.

Meg kell mondanom ilyen borzalmas évem, talán sosem volt.

Valamilyik Coelho könyvben olvastam az engesztelés napjáról...

Úgy döntöttem nekem is lesz egy ilyen napom, mégpedig így év végén.

Bocsánatot kérek és én is megbocsátok...

Mindenkitől bocsánatot kell kérnem, akit akarva, akaratlanul megbántottam. Különösen Judit barátnőmtől, akit tudom, hogy párszor sikerült megbántanom, soha nem az volt a szándékom.

Sok volt a félreértés közöttünk, abból eredhet a sok tüske, kérek ne haragudj rám.

Mindenkinek megbocsátok, aki megbántott az elmúlt évben, nem a mérhetetlenül nagy szívem miatt, hanem azért, mert már nincs erőm cipelni a fájdalmakat. Egyszerűen nem bírom már el őket. Nem haragszom azokra, akik becsaptak, azokra sem, akik visszaéltek a jóhiszeműségemmel, nem haragszom azokra az emberekre sem, akik nekem támadtak csupán csak azért mert épp ott voltam.

Van egy kivétel, akinek nem tudok megbocsátani. Sem ma, sem soha máskor.

Nem tudom pontosan egy „ember” vagy talán három is...

Szóval neked sosem fogok tudni megbocsátani, aki betörtél a lakásomba.

Nem azért, mert mindenemet elvittél, amit évek alatt apránként, küzdelmesen vásároltam,

Nem is az okozott kárért, amit a bútorokban, az ajtóknak tettél. Nem azért, mert kell valaki akire mégis haragszom. Tudod aznap is, mint általában mindig a lányom ért haza előbb.

Ő találta meg a romokban heverő lakást, a huzat lengette bejárati ajtót, Ő vette észre, hogy mindenünket elvittél, amit otthagytál azt tönkretetted. Felhívott telefonon menjek haza, betörtök. Először azt hittem idétlen tréfa, de egyre kétségbeesettebben erősködött.

Mire hazaértem az én lányom ült a lépcsőházban a földön szabályos sokkot kapott.

Amiért nem tudok megbocsátani neked az-az, amit a lányom átélt azóta.

A látvány ami fogadta, a kétségbeesés amit láttam az arcán, az át virrasztott éjszakák amikor nem mert elaludni, mert attól félt, visszajöttök. És a sok rémálom, ami a mai napig van.

Sokszor azt álmodja, visszajöttél és ott vagy a lakásban.

Tudod a legnagyobb érték a lakásomban a gyereke, amit tönkre tettél, idegileg, lelkileg...

Ezért nem tudok neked megbocsátani, sem most, sem soha máskor.

Amit el vittél töredékét nem érte összesen, mint az amit hagytál magad után.

Még az sem vigasztal, hogy azt mondják, mindenki visszakapja előbb utóbb azt, amit másoknak tesz. Én nem kívánom ezt neked.

Látni, tudni azt, hogy szenved a gyereked felelőtlen, és jellemtelen, „ember” miatt.

Nincs ennél szörnyűbb, azt érzem.

Nem sikerülhet minden

Nem sikerülhet minden, de hogy semmi ne sikerüljön...

Tekintélye van nagyon sok mindennek. Fura, nem nekem való világ ez...

A titulusoknak a munkahelyen, az öltözködésnek, a napi sminknek, sorolhatnám, mindennek tekintélye van. Sok emberrel vagyok napi kapcsolatban, munkakapcsolatban.

Lustaságból, vagy rossz szokás nem is tudom, de mindig a lánykori nevemen mutakozok be.

Fene tudja, úgy vagyok vele, elég becsületes név az is, minek túllihegni.

De néha, mikor feltétlenül el akarok érni valamit, használom a ...né nevemet.

Na az, akkor már üt, egy komoly nő, aki ráadásul ...né, minden intéződik az első nekifutásra.

A kiskosztümnek is tekintélye van, mikor farmer van rajtam, akkor nem vesznek komolyan, pedig el kell mondanom, nem a kisszoknyában hordom az eszemet...

És ma megtapasztaltam, tekintélye van a sorszámosztó automatának is.

Postára kellett mennem, muszáj volt, nem lehetett elodázni tovább.

Nekifutottam kora reggel, de tömeg, délben is bepróbálkoztam, nagyobb tömeg, végül délután, munka után, lesz, ami lesz, elmentem a Sugár postára. Elképesztő tömeg...

Sorszámot kell húzni, no ott kicsit bajban voltam, mert legalább ötféleképpen lehet pénzt befizetni, különböző elő és utótagokkal van megspékelve a sorszámkérő gomb.

Aztán hirtelen felindulásból megböktem az egyiket és igen, adott egy cetli. 249 ez lettem én.

Feltűnően csend volt, a sok ember áhítatosan nézte a sorszámosztó kütyüt és a kijelző táblát, amin az épp aktuális sorszám látható. 231 nesze neked, okos vagy, itt maradsz reggelig az tuti...

De nem volt más választás, ha már megszereztem a kis cetlit „dehogynemmaradok”.

Folyt az ügyintézés, meg kell mondani a postáskisasszonyok nem voltak sem túl barátságosak, sem túl gyorsak és direkt az én kedvemért minden második ügyfél után pihenőt tartottak. Szóval volt időm elnézni az áhítatos csendben figyelő, és minden csilingelő vezényszóra egy irányba fejet fordító népet, aki némám izzadva várták a sorukat.

Végül 53 perc után, „mert a cetlin időpont is van, mikor kaptad meg” sikeresen befizettem azt a horror összegű telefonszámlát, ami miatt fel kellett locsolni mikor megkaptam.

Még odamenet elterveztem, körbefutom a butikokat, de mire kivártam a soromat a postán, pánikszerűen hagytam el az áruházat. A villamosra várva figyeltem a járdán elszántan gitározó úriembert, akinek tekintélye volt, ott, akkor a körülötte ácsorgó, már-már mulatni vágyó embergyűrűben.

Hazaérve megpróbáltam betuszkolni a kulcsot a zárba de sikertelen, belülről is volt benne egy... csengetésemre ajtót nyit a lányom, és elkerekedett szemekkel kérdezi Anya hátte???

Itt lakom, emlékszel?

Ja persze de azt mondtad moziba més, ilyen korán vége lett?

Ja, hogy moziba? Tudod, nem sikerülhet minden...

Esik

Egész nap esik. Amúgy sem vagyok túl feldobott, de ettől az áztató csontig hatoló esőtől teljesen elment a maradék jókedvem is. Eszembe jut sokszor a mi lett volna ha...

Ha nem úgy történik, ha nem azt mondom, ha nem úgy viselkedek..

Ha nem vele találkozom, ott akkor, ha nem tőle születik a gyerekem...

Imádom a lányomat, el sem tudnám képzelni nélküle, arra az időszakra meg már nem is emlékszem, amikor még nem volt.

De mi lett volna, ha életem első nagy szerelmétől születik?

Fúúú az nagyon nagy szerelem volt, olyan halálos, olyan nem tudom elmondani milyen...

Tízennyolc éves voltam akkor, életemben először jöttem Budapestre egyedül.

Munkát kerestem, vidéken laktam és ott nem volt nekem való munka.

Sikerült is állást találnom viszonylag gyorsan és ingázós lettem.

Nem volt olyan vészes, könnyen megszoktam. Akkor ismertem meg Őt. Teljesen odáig voltam érte, olyan kamaszosan de teljes szívemből szerelmes voltam, amin ma már csak mosolygok. Pedig akkor meggyőződésesem volt, ennél jobban nem lehet.

(Ma már tudom, hogyne lehetne) Eleinte fantasztikus volt, de valahogy kiderült még sem ő az akivel leélem az életem. Túl „pesti” volt én meg túl „vidéki”.

Sok minden nem egyezett így hamarosan vége lett.

Majd’ bele haltam, de büszke voltam és majdénmegmutatomneked életet éltem.

Azóta rengeteg év tel el. Néha-néha összehozott minket a véletlen, jó volt újra látni, beszélgetni de nem több. Legutolsó találkozásunk virtuális volt, pár hónappal ezelőtt...

Az egyik „ismerős nyilvántartó” oldalon, kaptam tőle egy levelet. Megkérdezte én vagyok e?

Mit mondjak... rettenetesen megijedtem. Első megmozdulásként oda rohantam a tükörhöz és igyekeztem a kívülálló szemével nézni. Azután előkotortam a régi fotókat, azokat is vizsgálgattam. Vissza a géphez megnéztem a saját képeimet majd az övét is... Rettenetes volt azt látni mennyire megöregedett. Alig felismerhető.

Másnap közvéleményt kutattam vittem a papírfotókat, kértem mondják meg én is ennyire megöregedtem? Azt mondták nem...

Az élet fintora, én ma pesten élek, Ő vidéken. De nem tudom mi lett volna ha...

Ti is voltatok már így?

...omlik össze a világ...

„A zenének hangosan kell szólnia, hogy ne halljuk, hogyan omlik össze a világ...”

Valahogy ez jutott eszembe most, mikor minél jobban hasogat a lelkem, annál hangosabbra tekerem a zenét. A zene mindig kell! Mikor boldog, mikor boldogtalan vagyok...

Mostanában csak halvány emlékeim vannak a boldogságról, azokból táplálkozom, de már lassan az emlékek is elfogynak. Mind elkopik és nincs utánpótlás.

Október van, valamikor év elején bizakodtam, úgy éreztem ez az év más lesz, jobb, sőt boldog is, mostanra nemcsak a bizakodásom, a reményem is elfogy lassan...

Okolhatnék másokat, talán úgy könnyebb lenne, de az nem én vagyok. Voltak percek, mikor jobb napok reménye látszott, aztán pillanatok alatt romlott el minden. Ennek biztosan így kellett történnie...

Jött valaki, aki elképesztő gyorsasággal elképesztő érzéseket, később őszinte viharos érzelmeket váltott ki belőlem. Igaz mindent elkövetett, hogy ezek ne legyenek. De ez nem így működik. Az érzelmek, érzések nem építhetők és nem rombolhatók, mint a fakockából készült házak. Ha jönnek nem azért, mert kértük, és ha maradnak hiába is kergetjük őket. Szeretem... egyszerű szó, mégis mennyi mindent takar... Mennyi minden van mögötte, átsírt éjszakák, gyönyörrel megajándékozók, vidám és szomorú nappalok, életek, családok... keserű és elveszett emberek. Mindenkinek mást jelentenek a szavak, tudom én csak nehéz elfogadni... Azt mondta nekem a barátnőm, majd jön valaki, aki értékelné és szeretni tud olyannak amilyen vagyok.... Igen lehet, talán tényleg jön... Csak én nem valakit várok, hanem Őt...

Gondolatok

Azon gondolkodtam ma szinte egész nap, miért lett alap az emberek között, hogy nem őszinték?

Nagy bajok vannak ezzel, pláne ha magunkkal sem vagyunk azok, ha már becsapjuk magunkat is, akkor nem várhatjuk el mástól sem, hogy őszinte legyen hozzánk.

Beszélgettem ma a barátnőmmel erről, és el voltam képedve. Olyan furákat mondott, valami ilyesmit, "azt hiszed mindenki olyan mint Te? nem merik vállalni az emberek még maguk előtt sem azt, hogy olyanok amilyenek. Mentségeket keresnek a tetteikre még maguk előtt is, nemhogy mások előtt vállalnák, amit tesznek. " Sajnálom, ha ez tényleg így van. Én úgy élek, a lányomat is olyannak neveltem, mindent lehet csak vállalni kell!!! KELL!!!! Ez a legkényelmesebb és legegyszerűsebb szerintem. Az érzéseinket is vállalni kell, hisz ez az emberi, vannak érzéseink, vágyaink, adni és elfogadni képesek vagyunk. Sokat gondolkodtam azon is, némely emberek miért nem képesek elfogadni másoktól érkező érzelmeket. Hitetlenek volnának? Ma azt gondolom nem, mindent hisznek, mert az legyezgeti a hiúságukat, csak nem ismerik az igazi őszinte érzéseket, ezért megrettennek, menekülnek, hisz az ismeretlen az árt. Vagy egyszerűen nem tudnak mit kezdeni az őszinte érzelmekkel, ha nyíltan, minden érdek nélkül adjuk. Talán azt képzelik ezzel terheket akarunk rájuk aggatni ami félő, hogy összeroppantaná őket. Hisz olyan nehéz elfogadni azt, hogy minket is lehet szeretni, sőt szerelemmel szeretni is, mert eddig nem igen volt benne részünk... Pedig lehet, mindenkit lehet, csak engedni kellene...

K.

Ritusss élményei (www.ritusss.freeblog.hu)

Tanulságaim

2005. december 10., szombat 12:41,

Nyuszika

A nyuszika írogat az erdőszélen. Arra megy a róka és megkérdezi:

- Mit csinálsz nyuszika?
- Szakdolgozatot írok arról, hogy a "Kisállatok hogyan védik meg magukat a nagyállatoktól".
- Jaj nyuszika én ezt nem hiszem el, gyere be a bokorba és bizonyítsd be.

A nyuszika bemegy a rókával a bokorba, és 2 perc múlva a róka véresen jön ki, miközben a nyuszikának semmi baja.

Hamarosan megjelenik a farkas, ő is megkérdezi a nyuszikát:

- Mit csinálsz?
- Szakdolgozatot írok arról, hogy a "Kisállatok hogyan védik meg magukat a nagyállatoktól".
- Hu ez nagyon vicces, gyere a bokorba és bizonyítsd be.

Bemennek a bokorba, a farkas véresen, törött lábbal jön ki, a nyuszikának semmi baja.

Ezután megjelenik a medve. Ő is beszélgetésbe kezd a nyuszival és szintén a bokorban kötnek ki.

A medve is agyonverten, véresen jelenik meg. Nyuszikának semmi baja. A bokorból kijön az oroszlán.

Tanulság: Nem az a lényeg, hogy miről írsz szakdolgozatot, hanem, hogy ki a konzulensed! :)

2006. március 23., csütörtök 13:10

Pénz, kapcsolat

Vége a hétnek! De az idő megint elromlott, iszonyatos szélvihar van. Belül is. Veszekszenek bennem bizonyos gondolatok, kétségek, érzések. Tervezek, gondolkodok. Olyan hamar elmúlik az élet. A jó alkalmak sose térnek vissza. Elvileg most még igen sok lehetőségem van mindenre... csak olyan nehéz megtalálnom, döntenem, kihasználnom. Meg hát pénz, minden pénzbe kerül. És a kapcsolatok. Mára ez a tanulság.

2006. április 24., hétfő 15:58,

Gondjaim

Amúgy ez a sulis se semmi. 😞 Jövő hétre két beadandó is, egy rendezvényszervezés meg egy családon belüli erőszak. Aztán meg zh-k, és vizsgák. Ez a félév elég durván jött össze. Ha túléltem.. nah de nem aggódok előre. H. is megírta a beadandókat előre, aztán közbe módosítottak rajta a tanárok, uh csinálhatja újra... tanulság. 😊

2006. május 27., szombat 11:50,

Blogos

Jó pár freeblogot olvastam és átlagban a 99%-nak nem tetszik ez az új dizájn. Tanulság: nem szeretjük a változatosságot. Ez most örömet se hozott. Csak gondot.

2006. december 21., csütörtök 9:21,

Új tanulság

Gondolkodtam, hogy az elmúlt nap bejegyzéseiből törölök ki, mert kicsit erős dolgok (ítélkezés, egyoldalúság, önzőség) kerültek bele. De akkor így és ezt gondoltam, éreztem. Nem szégyellem. De más aspektusba is látom már a dolgokat... mert mindennek több oldala van, ez a tanulság! És a látszat csal. És akkoris mindenre fény fog derülni! Pont.

2007. március 30., péntek 20:07

Festés előtt

Ma kipakoltunk, elég sivár lett a szobám. Még visszhang is van. Ijesztő. Szinte még nagynak is tűnik szegény... :) Szerintem én nem bírnék bazi nagy házba/szobába lakni. Azt nem tudnám otthonosan belakni. Amúgy anyukámékkal élvezet az ilyen dolog... Azért ugye, hogy nem normális az, hogy az általam szemétnak ítélt dolgokat képesek átnézni egyenként... és az "Ismerkedési szabály fiúknak" c. lapot anyu kiveszi és azt mondja: "Ezt odaadjuk a fiúknak." Hát akkorát röhögtem, hogy még most is röhögök rajta. Fiúknak unokatesómékat szoktuk hívni, akik ugye már 20 fölött vannak... De aztán, ha nem rájuk, fiúkra gondolt, akkor is vicces a dolog. Ugyanis azt anno kb. 10 éves koromba írtam ki egy újságból írógéppel, teljesen megfelel egy 10 éves kislányka értelmi, érzelmi színvonalának. Most már égő rendesen, vagyis inkább nevetni való. Meg igazából a gondolkodásmódot se értem, hogy miért a fiút írtam le... már akkor is rejtély voltam :)

Megtaláltam a 8-as naplóm, amelyből felolvasó est lesz, merthát félelmetesen vicces. Mekkora problémáim voltak... :)

Az viszont tanulság: a férfiak érdekesen szeretnek, vagy talán úgy mondanám, hogy érdekesen mutatják ki a szeretetüket. Vagy ki se mutatják. És ez azért baj.

2007. április 16., hétfő 21:40

Szent Imre fesztivál 2007

Azért megörökítem az utókornak, hogy egy nagyon jó kis programon (rajt vagyok a képeken) voltunk szombaton. Hihetetlen jó szervezés (ennyire szervezett kat. eseményen még nem voltam, de világín se hiszem), sok színvonalas program, napsütés, kedves emberek, jó hangulat. Egy pantomim előadás, egy templomi "séta" és az esti fáklyás körmenet volt a kedvencem, az énekek mellett. Egy vendéglátó egységgel voltak problémáink, ugyanis diszkrimináltak minket és nem szolgáltak ki... a karszalag miatt... ezen eléggé megbotránkoztunk de aztán megbocsátottunk (bár most feltettem őket ide...) és máshol ettünk fagyit. Szóval jó érzés ilyen helyekre menni, az ember belelkesedik kicsit, hogy megéri, hogy azért vannak még normális emberek. Nah nem mintha magunkon kívül bárkivel is szóba álltunk volna, de azért biztos vannak rendes emberek. :)

Két előadáson is voltunk, egy rész nagyon megfogott, hogy mi, akik kereszténynek valljuk magunkat, sokszor csak úgy követjük Jézust, hogy magunk előtt toljuk egy talicskában, és persze el vagyunk szállva, hogy mi milyen jó keresztények (Krisztuskövetők) vagyunk... És annak is nagy az igazságtartalma, hogy mennyire befolyásolja milyenségünket a környezetünk, azok a személyek, akik körülvesznek minket... "Szentek között szentté válsz!" Megállapítottam, hogy az embereket nemcsak a mai magyar "sztárok" érdeklik, felfigyeltek a mi fáklyás, éneklős menetünkre is. Keresnek... csak néha olyan rossz helyen. Vagyhát annyira ki akarják Istent mindenből zárni, aztán csodálkoznak mikor Isten tényleg kivonul...

A tanulság meg annyi, hogy hétköznapi kereszténynek lenni, hogy mások lássák rajtam, és általam kövessék Jézust... hát az nagyon nehéz!! De törekedni kell, mert kicsi porszemként is sokat tehetek, sokat kell tennem.

2007. április 27., péntek 13:00,

Az emberré válás szabályai

1. Kapsz egy testet: Akár tetszik, akár nem, földi léted egész tartalmára ez a tiéd.
2. Tanulsz: Teljes óraszámban látogatod az Élet nevű szabadegyetemet, ahol mindennap módod nyílik arra, hogy valami újat tanulj. Talán szereted az így szerzett ismereteket, talán lényegtelennek vagy ostobaságnak tartod őket.
3. Nincs balsiker, csak tanulság: A fejlődés próba szerencse folyamat, azaz kísérletezés. A „sikertelen” kísérletek éppúgy a folyamat részét képezik, mint az „eredményesek”.
4. A lecke addig ismétlődik, míg nem tanulsz belőle: Ugyanaz a lecke a legkülönbözőbb formákban kerül eléd, amíg meg nem érted a tanulságot. Miután felfogtad, továbbléphet a következőhöz.
5. A tanulásnak soha nincs vége: Minden életszakasznak megvannak a maga leckéi, amelyek várnak rád, ha megéred azt a kort.
6. Semmivel sem jobb „ott”, mint „itt”: Mire eljutsz „oda”, az „amott” még vonzóbbnak tetszik.
7. Mások pusztán éned tükörképei : Semmit sem szerethetsz, vagy gyűlölhetsz valaki másban, ami ne azt tükrözné vissza, amit magadban szeretsz, vagy gyűlölsz.
8. Rajtad áll, hogy mihez kezdesz az életeddel: Rendelkezésedre áll minden eszköz és erőforrás. Tőled függ, hogy használod őket. Tiéd a választás joga.
9. A válaszokat magadban találod.: Az élet kérdéseire magadban lelhetsz feleletet. Nincs más dolgod, mint nézni, hallgatni és bízni.

2007. június 16., szombat 14:58

Kamionos Rit élménybeszámolója

A németekről még pár szót: pasit nem találtam, a magyar nők mellett azért a magyar pasiknak sincs párjuk :) vagyis az a baj, hogy van és nekem nem jut :) Komolyra fordítva nagyon korrekt, segítőkész emberek. Közlekedésben toleránsak, türelmesek, egy dudaszó nincs, vagy anyázás, vagy beintés.. a zebrára már ha ránézel, megállnak és átengednek. Jó kocsijaik vannak, sokat utaznak (lakókocsi, lakóautó) és azért tudjuk ugyebár, hogy ők se álltak mindig a nyertes oldalon és mégis elmondhatom, hogy mindkét országrész fejlett, fejlődik, autópályahegyek, azokat karbantartják, újítják.. megy a munka ezerrel (kicsit munkamániások). Igen, itt van baj a magyarral, mert állandóan csak kesereg, a múlt hibáit elemzi és ragozza. Nem akar túllépni, nekiállni dolgozni, építeni és fáradni. Kiskapu keresés... csak magára gondol, és hogy ő jól járjon, és most azt gondolom, hogy ez az ország addig nem fog sehova se jutni - bárki vezeti is - amíg az emberek gondolkodása meg nem változik ... Ez a nagy tanulsága a négy napos utazásomnak és világlátásomnak.

2007. július 3., kedd 21:43

Amit nem szabad elfelejteni

Örök tanulság: No.1: Mindenki, bármilyen álarccal is fedezi magát, egy rohadt ölelésre vágyik. A francba, hát miért nem teljesül, ha mindenki ugyanazt akarja... mit kell megjátszani, hogy ilyen-olyan keményleány- keménylegény vagyok és enyém mindenki. Miért kell versengeni,

csúnya eszközökkel előnyre szert tenni, lökdösödni, szúrkálni? És kinevetni, aki kifejezi, hogy szeretetre vágyik...

2007. szeptember 4., kedd 21:55

Egy tanulság margójára

Feszültséggel teljes napokat éltem át, és rá kellett döbbenem a pénz nem minden. Nah sose gondoltam ezt, de azt igen, hogyha van az embernek némi pénze jobb döntést tud hozni. Nem tudom értitek e... A lényeg, hogy vettem mp4 lejátszót, ahogy azt már említettem más bejegyzésemben. És talán most először nem kellett legelső kritériumként szerepeltetnem a pénzt. Most is ott kullogott a sorban, ami az élet rendje. De mégis egy kis szabadságot éreztem. És amúgy utálok dönteni, de tényleg. Szóval megvettem egy e-rnix-ot és nem voltam vele elégedett, több hibája mellett jelentős volt, hogy nem játszott le semmilyen videófájl (konvertáltam mindenféle programmal, mindenféle kiterjesztéssé). Visszavitettem, erre nemhogy megoldást kerestek volna, hanem egyből mondták, hogy levásárolhatom. Vagyis újabb döntést kellett hoznom...

És egyelőre ez jónak ígérkezik. Már tudom kezelni, lejátszik zenét, videót is. A hely kevés rajta. Dehát mindent mégse kaphatok meg :)

Az azonban biztos, hogy ebben az országban sok minden nincs rendben:

- kb. 15 nyelv közül lehet választani, magyart nem
- rohadt nagy pazarlás megy
- nincsenek szakemberek (többet értettem a lejátszókhöz, mint az eladó...)
- sokan túlságosan magukkal és önnön érdekeivel vannak elfoglalva.

Z. szokta mondani, hogy én mindig túl jót feltételezek az emberekről ill. azt gondolom, hogy mások úgy gondolkodnak (lelkizősen, lelkiismeretesen, segítőkészen) mint én. És ez tényleg így van, és ahogy vizsgálom, ez nem túl jó tulajdonság.

Meg az is olyan hülyeség, hogy a maximumot várom ilyen hülye készülékektől. Hát hiszen nem ettől leszek boldog.

És igen, türelmetlen is vagyok, mindenre azonnal akarok megoldást.

Mindenesetre annyit olvastam már utána neten az mp3-mp4 témának, hogy igen profinak érzem magam :)

Köszí a segítséget az illetékeseknek. És ti inkább ne költsetek, gyűjtsetek nekem :)

2008. január 12., szombat 20:50

A billentyűzet és az egér története

Ma délután porolás után a billentyűzetem úgy döntött, hogy tovább már nem működik. Be is pánikoltam rendesen, hogy most aztán megáll az élet, már lepörgött előttem életem további net nélküli része... végül bementünk MM-ba. (azért nem csak emiatt) Gondoltam akkor már veszek valami újszerűbbet, változtatok... Meghát egérrel is bármikor bármi lehet, hát legyen pluszba, veszek olyan csomagot, amibe mindkettő van. Szerettem volna, ha ilyen extra gombos, amivel különböző dolgok, hipp-hopp, egy gombnyomásra bejönnek, illetve azért szép legyen. Olyan Ritás :) És nem utolsósorban 45ezerért sem vagyok hajlandó sem egeret, sem billentyűzetet venni, bármilyen menő is. Itthon megindult a nagy beüzemelés, vezetékek nélküli, elem, adó-vevő, vagy mifene, szóval minden megcsinálva, egy-két óra és össze is állt teljesen a kép. Csakhogy az egér tiszta beteges mozgású, bárhogy állítom is be, infarktusz közeli állapotba kerültem, mivel a házat mozgatni a szög-asztal és a konvektor miatt kész ideggyengülés. Jó hát, ha nem akar engem, hát nem, vissza a régi, elvégre mégis a billentyűzettel volt a gond. Írni akarok az új b.-n, erre nem bírja a 2évig tanuló gyorsírási tempóm, kb. minden negyedik betű

jelenik meg... elkezdtem egy újjal pötyögni úgy nagyjából vette az adást. Újabb idegeskedés, hogy én bizony nem vagyok hajlandó lemondani a gépirásos sebességemről (sőt szerintem már afeletti), bedugtam a régi b-t. Hát láss csodát nem elkezdett működni? Kérdéseim: egy vezeték nélküli egér/billentyűzet működéséhez milyen extra gépi teljesítményre van szükség? (lehetséges, hogy az én gépem nem bírja?) Az ilyen szerkezetek lassabbak, mint társaik? Lehet, hogy a gépirás tempóját nem tudja bevenni? Mit tegyek? Tanulság: utálok dönteni, és rohadtul csalódott tudok lenni, ha rosszul döntöttem és pénzt dobtam ki... utálok a változást.

2008. április 28., hétfő 17:24

Egy film margójára – 8 tanú

Ritka alkalomnak számít felém a mozilátogatás, és főként film-orientáltan veszünk részt rajta. A jegy ára 1000 Ft, mit ne mondjak elég sok, főleg, hogy másnap már le lehet szedni a különböző oldalakról. Jó tudom, pont azért kerül ilyen sokba a jegy... Szóval nagy nehézségek árán (a jó áldott gps:) 20:04 perckor beérkeztünk a vetítőterembe a 8-kor kezdődő filmre. 8 tanú. Vélemények [itt](#) és [itt](#) és [itt](#) és [itt](#) is. Nem vagyok ez az akciórājongó, sőt a dejavu típusú filmek is kikészítik a velem együtt nézőket :) Igen-igen, én az a típus vagyok, aki a legegyszerűbb vonalú filmeknél is tud dolgokat nem érteni és kérdezni. Lsd.: Barátok közt :)

Ezen a filmet többet röhögtünk, mint egy vígjátékon, az alattunk ülők néztek is felfele, hogy ezeknek vajon mi bajuk; úh nem is kell csodálkozni, ha végül Szilvi nem találta meg a kijáratot és a 98-as betűméretű táblán (kijárat) átnézve a másik irányba ment. A filmről: egész jó volt, a cselekményt kívülről fújom, ugyanis kb. 6x játszották le. Persze, ha el kellene mondanom, hogy akkor most ki hogyan, mit csinált, kivel volt együtt.. hát nehézséget okozna :) Ez a sok egyforma pasi :) Az üldözéses rész nem tetszett, olyan gyorsan futottak, hogy a kamera se bírta őket követni, meghát mikor már ezredszer ütközik a kocsis és még semmi baja, hát legyen már valóságghű. Tanulság persze van: érdemes a dolgokat több nézőpontból meglesni (tudtuk ezt eddig is) és persze nem gyilkolászni összevissza. Úgyis jön hepiendre és mindenki megkapja a méltó büntetését. Úh, aki velem szórakozik... nah csók mindenkinek. Itt Rita órparancsnok beszél és ez véresen komoly. Emlékeztetek? :))))))

2008. július 7., hétfő 20:32

Az út előtt

Szerdán reggel útra kelek, már rám fér. Várom és félek is egyben. Mindkettőnek több oka van. Aki régebb óta olvas, úgyis hallott már erről, hova megyek; de taval ilyenkor lehet keresni :) Pár aktuális gondolat következik. De az év tanulsága: a szavak nem tudnak mindent kifejezni, sőt sok minden bennem marad... de talán elindítanak bennetek valamit, talán kicsit megértetek engem, valami haszna csak van :) Ha más nem, maradnak a tanulságok

Rituss

Típek a pasifogáshoz! (?)

Na ezek, mint olyanok egyáltalán nem léteznek!

Persze okos női magazinokban lehet olvasni mindenféle tipp-trükköt-taktikát, amik vagy beválnak, vagy nem.

Ne jelentkezünk x ideig, kéressük magunkat, ne mondjuk egyből igent a találkozóra, sőt még az is belefér, hogy ne vegyük fel a telefont, látassuk magunkat elfoglaltnak és elérhetetlennek, és még sorolhatnám bőven.

Azonban a mai felgyorsult világban már az udvarlási szakasz is lényegesen lerövidült. Rómeónk, pedig nem fog éjjel az ablakunk alatt állni, és szerelmet vallani egy zsúfolt és nehéz munkanap után!

Ha valaki nagyon kéreti magát és teszi az agyát - hogy így fogalmazzak - majd nézhet magán körbe, hogy most miért nem kellettem és mit rontottam el. Akkor, amikor már sokszor normális körülmények közötti étkezésre sincs idő, senki sem fog futni egy elfoglalt liba után, aki még magában rejti a kockázatot: megéri-e vagy sem.

Persze van, akinek ez bejön, ez élteti benne a vadászösztönt, mert valljuk be, ezt az évek múlása nem koptatta ki a pasikból. A gond csak az, hogy leginkább ezt már egy jól bejáratott barátnő mellett szeretik kiélni. Így nincs kockázat, hiszen akármi lesz az "újja", a "régi" tuti megmarad, csak okosan kell csinálni!

Tehát ez a taktika vagy bejön, vagy nem!

Azonban a ló túloldalára sem szabad átesni! Ne küldözzessünk napi 30 smst, 5 email -t a kiszemelt pasinak, miközben legalább tízszer felhívjuk, mi van vele! Valljuk be, mi nők sem szeretjük az ennyire akaszkodós pasikat! Hón áhított Rómeónk szereti úgy érezni, hogy ő irányít - kivétel azok, akiknek nincs elég vér a pucájában ahhoz, hogy a maga rendje és módja szerint felszedjenek egy nőt! Egy normális - hangsúlyozom: NORMÁLIS - srác menekül az akaszkodós, második héten összebútorozni akaró csajtól. Ám egy randevú után, nem tudhatjuk mennyire nevezhető ilyen szempontból normálisnak az illető. Aztán lehet a végén csak állunk meglepetten, hogy mit rontottam el, hiszen napjában 20szor jelentkeztem nála?!

Tehát ez is olyan, hogy a nyuszi-Rómeóknál nyerő, a tökök-Rómeóknál taszító!

Ne adjuk oda magunkat túl hamar! Elméletileg nagyon jó tipp, ám mint azt fentebb ecseteltem, nem sok krapeknak van türelme heteket/hónapokat várni, mire Júliánk szétteszi félénken kecses combjait. Manapság pedig már-már a "*sex a 3. randin*" -taktika sem vezet eredményre. Sajnálatos módon, a mai éretlen fiatal felnőttek(?) kapcsolatai a szexre vannak kihegyezve. Ezzel indul, ha jó, akkor továbbél a kapcsolat. Ha rossz, akkor...talán megmarad állandóra, és félrekettyintünk. Szép kilátások mondhatom.

Nyerő tipp, tanács nincsen! Ahány ház, annyi szokás!

Távkapocs

A legnehezebb dolog kordában tartani a vágyat, érzéseket és a hiányérzetet, mert Ő távol van. A modernkor vívmányainak köszönhetően áthidalhatónak nevezhető a kilométerek száma, azonban a szavak, a betűk nem érnek fel az érintéssel, azzal, hogy a szemébe nézhetsz. Nem érzed az illatát, a csókja az ízét.

Sokan tartják úgy, hogy nem nekik való egy ilyenfajta kapcsolat. Érthető miért gondolják így. Valahogy ez az a kijelentés, amire nem hangzik el a gyakori *"De miért?"* kérdés. Azonban előfordul, hogy az ember lányát utoléri a végzete, találkozik valakivel, aki borítja a korábbi nézeteit. Talán nem lenne jobb a környezetében? Nem. Sokkal inkább, **mert megéri.** Találkozók, örömteli, boldog percek, majd a fájdalmas elválás, némi kilátástalanság, hiszen messze még, az újbóli randevú. Addig marad a telefon, msn, skype és az összes létező kommunikációs csatorna.

Szép is lenne, ha ennyi elég lenne.

A gond ott kezdődik, hogy mivel ez nem személyes, könnyen félreérthető helyzeteket szülhet, esetleg gyakoribbá válnak a nézeteltérések. Vágyakozó Júliánk pedig beletörődik és nyel. **Mert megéri! Még így is!**

Hogy közben mi zajlik a partner környezetében? Csak arra hagyatkozhatunk, amit mond. Bizalomjáték az egész. Itt azonban képbe lép a nő nem azon csodálatos tulajdonsága, hogy képesek mindent túlkombinálni és túlaggódni. **Még így is. Vagy talán így még inkább?** Szép remények kecsegtetnek, tehát megéri kitartani. Éltet minket az együtt töltött órák felhőtlenége, intimitása és határtalan boldogsága. Amikor megszűnik körülötten minden, csak Te és Ő létezik. Ha van, amit pozitívként tudnék felhozni a témát illetően, akkor az a következő: minden találkozó, olyan mintha a legelső lenne. Sokkal tovább él az újdonság varázsa. Annál jobb dolog nincs, mint hosszú idő után újra Őt várni, mert minden percben megérkezhet. Az a láz és vágy, amivel készülödsz, a nyugalom, mikor megérkezik. Ám minden jónak vége szakad egyszer. Újra el kell engedni a másikat. És amint kezd fakulni a vele eltöltött percek érzése, úgy válunk talán egyre bizonytalanabbá. Ez pedig csak olaj a tűzre. Pedig egyáltalán nem azt akarjuk elérni, hogy ne jöjjön újra. **Egyszerűen csak félünk, hogy nem jön.**

Egy nagy bizalomjáték az egész vacak távkapcsolat.

Am, hogy lehetne bízni ilyen mértékben, ha még nagyon az elején tartunk?!
Vajon tényleg van olyan boldogság, ami megér ennyi külön töltött időt?

Pasi- "kategóriák" a neten

Netes társKERESÉS

Személy szerint megkülönböztetnék társKERESÉSt és társTALÁLÁSt. Ugye van, aki szilárd elhatározottsággal regisztrál különböző oldalakon, csetel, levelezik, és mindent bevet az ügy érdekében. Milyen a találati százalék? Mint a lottó "hármast": bármikor bejöhethet. Az eredményes internetes társkeresésre még a lottó ötösnél is kisebb az esély.

Tapasztalataim szerint az ilyen célból működtetett oldalakon fellelhető hímneműek nagyon egyszerűen és könnyen kategorizálhatók. Na nem mintha a csajok nem azok lennének, de most itt nem ez a téma.

1. típus: Gyáva hősszerelmes

Nos ők azok, akik fénykép nélkül - minden bizonnal gyönyörű vonásaikat titkolva - próbálnak sikert elérni. Persze, nem számít a külső. Az csak megfog, a belső megtart. Ám nem árt, ha odabiggyeszt egy fotót az adatlapra, elvégre jobb helyeken már az önéletrajzhoz is csatolni kell. Nem hátrány, ha tudom ki miatt koptatom az ujjaimat.

2. típus: Örök optimista lúzer

Fotóval rendelkeznek. Sok esetben bátor tett, talán az eredményesség nagyobb arányú lenne a fotójuk nélkül. Persze önbizalommal meg vannak áldva és néha komolyan nem tudom, én

tartom magam nagyra, hogy meglepődök azon, mégis "hova gondol?!", vagy csak a pasi rendelkezik túlzott magabiztossággal, hogy potenciális sikert lát bennem. Esetleg nekik már mindegy és a nagy számok törvénye alapján próbálkoznak fűnél-fánál, hátha bejön valaki?

3. típus: A Sablon fickó

„Eccccerű”, mint a fakocka. Semmi fantázia, semmi eredetiség és stílus, semmi plusz. Se fotókban, se adatlapon, sőt ha megdob egy üzenettel: ordít róla a Ctrl+C - Ctrl+V kombináció. A gáz, ha ez a sablon olyan, hogy abszolúte nem illik rám egyetlen sora sem. Például, ha ki van írva: nem keresek senkit, akkor bevágja, hogy *"ne keress tovább, mert ezennel itt vagyok én, mint a nagy Ő"*. Erre mit válaszolok? Általában semmit, ha olyanom van, a következőt: *"Drága, olvasd már el az adatlapom! NEM KERESSEK SENKIT."* Unalmas fickó, várhatóan még unalmasabb és ócskább vakító szöveggel.

4. típus: Mr. Tökély

Egyszerű és nagyszerű. Kamukép valami külföldi jófickóról. Általában modellek fotóit használják, azok kevésbé közismertek.

Erről jut eszembe egy sztori. Nézegetek az egyik oldalon. Fotó, jó alkatú, helyes srác. Látszik, hogy sportoló. Hmmm, nagyon ismerős. Hát persze! Zabít Samedov - fehérorosz színében versenyző K-1 harcos. Ez már megért egy üzenetet a következő szöveggel: *"Gratulálok a 2006-os Magyar Nagydíjon elért győzelmedhez! A lányok is nézhetnek K-1-et!"*

5. típus: Netszátír

A pasi egy f*sz, már elnézést a vulgáris megnevezésért, de ez illik rájuk a legjobban. A képeiken mást nem látni csak a farkukat. Már gondolkoztam, hogy bevágok egy ilyet legközelebb: *"Óóó, mit látnak szemeim, egy igazi f*sz-hoz van szerencsém?"*

Na de kérem, társkeresőn ilyet? Ha szexpartner keresőn lennénk, oké. Vagy javaslom, menjen a GoldenGate-re magamutogatni. Az ilyenek két kategóriába sorolhatók. Vagy olyan balgák, hogy azt hiszik a farkukkal nőfognak (persze, nem életük nőjét keresik, az már fix), vagy pedig élvezik, hogy arc nélkül mutogathatják magukat. Szélsőséges reakciók kiváltása a cél mindenképpen. Magam részéről undort vált ki. Gusztustalan alak. Olyanok, mint az utcai szatírok. Irreális helyzetekben mutogatják a lábuk között lógó húscsacatot, mert ők EZT élvezik.

6. típus: A fehér holló

Kb. 1 %-ot tesznek ki. Ők azok, akik stílusosak, vonzóak, nem sablonosak és mindenképpen igazi, hétköznapi emberek. Ezeknek jó esetben 0, 4%-a kattanhat rád. És belőlük is csak egy jó haver válhat az idő múlásával, mert nem alakulnak a célnak megfelelően a dolgok.

TársTALÁLÁS

Mindenki használja az internetet valamire, még a jó pasik is. Számtalan lehetőség van: fórumok, játékdalok, közösségi oldalak, blogok ugyebár. Egyik fél sem párt keres, csak jól eldumálgatnak. Egyre többet. Az idő múlásával, pedig arra lesznek figyelmesek, hogy itt bizony több van, mint mögöttes szándék és tartalom nélküli, unaloműző társalgás. Na, az ilyenekből már inkább lehet valami.

Cicusz Plázikusz

Az elmúlt évek során egyre jobban elszaporodott a nőstény humanoidok eme mutáns fajtája. Elvértve a hímek között is találhatunk mutáns egyedeket, Kandurusz Plázikusz néven jelölik őket.

Legfőbb felbukkanási helyük a természettől távol eső bevásárlóközpontok, plázák.

A fajtán belül eltéréseket nem tapasztalhatunk, a főbb külső és belső jegyek megegyeznek. Általában csapatokban közlekednek, minden életszituációban legalább párban jelennek meg. Önálló, egyedül kószáló egyedeket nagyon ritkán lehet látni.

A társak figyelemfelkeltésének érdekében, testmagasságuk növelése céljából kizárólag magas sarkú topánkában illetik magukat. Természetes bundájukból igyekeznek minél többet közszemlére tenni. Testszínük - évszaktól függetlenül - a mesterséges napfénytől barna. Karmuk hosszú, szintén mű végekkel meghosszabbított, ám veszélytelen, különféle színekben pompázó, sokszor díszített vagy kivehetetlen mintázatokkal láthatunk rajtuk. Jelentéstartalmuk idáig megfejtetlen.

A környezet ártalmának kivédése céljából magukra öltött védőruházat funkcióját veszítette. Bátor fajta, hiszen a téli hidegek ellenére is mini csípőtakaróban, és emlőket minél jobban láthatóvá tevő leplet húznak magukra. Szintén a figyelemfelkeltés érdekében örömmel használnak csillogó-villogó színeket. Arcuk valódiságát akár több centiméter vastag, színes maszkkal takarják el.

Kommunikációjuk jellegzetes. Kedvelt nyelvjárásuk a *-cska*, *-cske*, *-ka*, *-ke* "nyávogásképzőkkel" ellátott szavak. Hirtelen felbukkanó, ártalmatlan veszélyre vékony, magas, nyivákoló hang kiadásával reagálnak, melyet nyugtalanság, izgó-mozgó mozdulatsor, csapkodások kísérnek.

Ezt a nyivákoló hangot könnyű összetéveszteni a párkeresés és a hím humanoidok megszerzése során kiadott hangokkal. Ha valamit szeretnének elérni, szintén ezzel a hangfekvéssel csalják csapdába áldozatukat.

Mozgásuk ringatózó, szívesen játszanak rá a csípőmozgásra felkeltve a gyanútlan hímek figyelmét. Ugyanakkor testtartásuk és megjelenésük egyfajta feljebbvalóságról tanúskodik - megjegyzem alaptalanul. Hiszen, intelligensnek nem nevezhetőek. Általában az "IQ-light" jelzővel illehetjük őket. Azonban nem tagadható az a tény, hogy a mű-megjelenést illetően rendkívül nagy tapasztalatra tettek szert. Ezen kívül széles információhalmazzal bírnak a hímek befűzése, kihasználása, és a csoportos, zenés, táncos alkoholizálás területén is. Táplálékuk a "light" felirattal ellátott élelmiszerek és a növényi eredetű élelmek, melyeket kizárólag a fajtajellegek és alakuk megőrzése érdekében fogyasztanak. A nem teljesen kifejlődött egyedek között találhatunk még esetleg egy-két húsevő példányt is.

Szinte észrevétlenül akklimatizálódtak, teljesen jól alkalmazkodtak az élőhelyükhöz, ám mégis egy pillantásra felismerhető egyedei a humanoid társadalomnak.

(az olvasóval való bármilyen hasonlóság talán NEM csak a véletlen műve)

Cicusz Plázikusz pasiképe - Pasi, version 1.0

A PASI, olyasmi, mint a nők, csak épp egy lebutított 1.0 - s béta verzió. Elöl - hátul lapos, jó esetben magasabb és erősebb nálunk.

Éppen ezért könnyen lehet trenírozni. Ha jó munkát végzünk, akkor elhiszi, hogy amit akarunk, azt valójában ő akarja. Csak szeretgetni kell, kiszolgálni, elhíttetni, hogy ő a tökéletes, a number 1, a szép, az okos, az erős, a tökéletes támasz.

Ha kellően buta szemeket meresztünk rá, bármit elérhetünk nála. Fő a kitartás, hiszen, a verzió szám miatt, nem képes hosszabb távon kizárni a támadásokat. Gyenge a tűzfal. Az alapfunkciókon kívül, mint evés, ivászat, tévézés és szex, másra nem használható. Előbb tanuljuk meg a gázkazán működési elvét, mint hogy ő egy fűróval a kezében a falra applikáljon egy képet. A gyenge borítást, ha sérülés éri, azonnal mentőért kiált, nekünk, pedig kötelességünk, pátyolgatni és körbeduruzsolni őt. Anyja helyett anyjának lenni. A legártatlanabb vírusok is teljesen használhatatlanná teszik a rendszert, a helyreállítás, pedig nagyon hosszadalmas folyamat.

Legjobban működő védelmi reflexe a haverjaira terjed ki, illetve a velük eltöltött alkoholmámoros esték védelmére. Amennyiben szándékunkban áll keresztülhúzni számításait, éktelen haragra gerjed. Beleépítették a makacsság funkciót is, hiszen ez az egyetlen "csak azért is" terület az életében.

Lényeg és a legfontosabb: folyton szeretgetni, kiszolgálni kell őt, hiú ábrándokban tartani, és körbeduruzsolni.

PlayGirl

Okos, szexi éés nagyon szerény... (nincs.blogol.hu)

Egy új élet kezdete

2008-03-13 19:04 csütörtök

Nem tudom, mi okból, de tojásfűzés közben felmerült bennem (mindamellet, hogy tudatosult, a tojás igenis a tyúkból jön ki, ráadásul honnan!), elkezdek blogot írni. Végülis írni tudok, legalábbis állítólag egész jó novellákat írok-tessék lekesen helyeselni!-, úgyhogy nagyon nem tudom elrontani.

Fitness megint, mert csak.

2008-03-16 19:07 vasárnap

Na nem mintha bárkit is érdekelne, de ma megint halálra edzettem magam, utána szaunába be, szaunából ki, be a hideg zuhany alá, és még azzal a lendülettel sikítva ki is alóla. Ilyen békében telt el a mai napom, utána sült kacsát ebédeltem (jaj ez olyan sznobul hangzik, utána már fürjet fogok reggelizni 😊), hosszú anekdotázgatás az edzőtársammal és anyujával plusz ényámmal. Majd még hosszabb könyörgés, hogy holnap ne kelljen suliba mennem. Azt hiszem sikerült megdönthetetlen érveket felállítanom ényámnak, így megúszom a holnapi matek és franciadogát, utána meg szabadsáááá! Ugyanis kedden elutazom Sárvárra a Kárpát-medencei Diákírók és Diákköltők 31. találkozójára, ahová csak az első 50 legjobb kap meghívást és hát ugye én... 😊

Oly régen volt...

2008-05-19 15:43 hétfő

...hogyan írtam.

Bocsi mindenkítől, aki esetleg olvasott volna, de annnyiraaaa elfoglalt voltam/vagyok, hogy nem fért bele az időmbe az az 5 perc, amíg írtam volna egyet 😊

Volt mindenféle gusztustalan vizsga, elkaptam a detektív játékon akit el kellett, Margitszigeti Családi Napon 2 napig rendezvényeltem szval ennyi... Szerdán lelépek két hétre Bükfürdőre és naaagyon jó lesz nekem, ti meg szívtok a suliban 😊

Terveim szerint au pair leszek a nyáron az Egyesült Királyság területén. Eddig remek élményeim voltak 😊 Egy kedves török fickó elvileg a fiának keresett babysittert, de kiderült h inkább magának, eh úgy gondoltam inkább mégsem mennék hozzájuk 😊 Aztán volt egy, ami mindenben jó lett volna, csak nekem kellett volna állni az útiköltséget, ami 130000ft lenne.... uh ez is ugrott... Volt még, ami későn volt, meg ami korán, tehát még keresgélek 😊

Újra itthon

2008-06-03 18:41 kedd

Kellett nekem olyan nagypofájúnak lenni.-'

Elmentem Bükfürdőre, ami jó is lett volna, de pár nap után elkaptam valami rohadt vírust, amitől 39 fokos lázzal fetrengtem, elájultam, haldoklottam. Oké, túléltem. És vasárnap már megint haldoklottam, mert arcüreggyulladásom van, haza egy nappal korábban, doki, antibiotikum, nagy, haldoklás, ma nagyvonzás és haldoklás.

Viszont minden rosszban van valami jó alapon megismertem sok srácot. Némelyik édi, némelyik nem. Majd írok egy novellát 😊 Épp a pipacsmezőn éltem ki művészi hajlamaimat egy fényképezőgéppel, amikor megjelentek a képben. De most nem írom le, majd a novellában. /I love Peti 😊

Szóval egy link a következőbe és lehet nyálat csorgatni :P 🐸

Pusssz: Nőna

Csomagolok

2008-06-23 18:19 hétfő

Ééééés igeeeeen!!! Pénteken repülök Angliába!!! 🇬🇧🇬🇧🇬🇧

Egy két kölkös családhoz, Stockportba, Manchester mellé. A pici fiú 6 hónapos a nagy 7 éves. Nagyon várom már 😊

Majd kintről is írok, olvassatok, kérdezzetek!

Második beugró

2008-06-30 19:32 hétfő

Stockport Manchester mellett fekszik, ami meg Liverpooltól nem messze terül el. Nah itt vagyok én. Egy gyönyörű kertvárosban, amit Viktorianus házak építenek fel. Ami azt jelenti, hogy sok veranda, de még több lépcső. Ami pedig azt jelenti, hogy olyan labam lesz, mint egy struccnak. Merthogy a szobám a másodikon van, a baba az elsőn, egyéb holmik (ldd babakaja) a földszinten, az én kajám meg a pincében. Tehát jó sokat lépcsőzök egész nap. Nah csak azért, hogy ne egyedül a lábam legyen izmos, Ashton csak úgy alszik el, ha sétálnak vele. Azaz ő fekszik a babakocsiban, én meg tolom. Jooo nehéz babakocsi jó nehéz babával. És persze etetni kell, úgy, hogy az öledbe fogod, és dobálni, ringatni, hurcolászni a babahordozóval. De ha a babasulyzózással nem elegend meg a fitnesstermek gyöngye még mindig hátra van a házimunka! A porszívó, szem előtt tartva az alakomat, az otthoninak a négyszeres súlyát nyomja. Minimum. Olyan tipikus angol álló, egy kézzel tologató porszívó. Ezek után menni kell, beszélgetni az otthoniakkal, válaszolni ugyanazokra a kérdésekre mindnek.

És még megkérdezitek, élvezem-e mindezt?

IGEN 🇬🇧

Harmadik beugró-Ismerősök...

2008-07-02 16:33 szerda

Aki ismer, az tudja, hogy nem vagyok egy rendmániás alkat. Aki ismer, az azt is tudja, hogy gyűlölök mosogatni.

Egy hajléktalan hajlékában vagyok. Megpróbálom visszaszerezni a szatyrot, amit kidobtam a HEV ablakán. Minden egyes dolog után, amit kiveszek a szatyorból halom a nevem.

Nina. Nina. Nina. Wake up, please! //kelj fel kérlek// Yes, I am here, I am coming. //igen, itt vagyok, jövök//

Nah így kezdődött a mai napom.:D Csak hogy mindenki megnyugodjon végre, elmesélem, mit csináltam ma, jó? :)

Tehát felkeltem. Ashton-t megettettem. Rendet raktam. Elvittem altatni a törpöt. Hazajöttünk. Folytattam a pakolást. Felkelt a törp. Enni adtam neki. Játszottunk. Pelust cseréltem. Altattam. stb. Egyszerűnek hangzik, igaz? DE NEM AZ!!! 😊

Ugyanis tegnap hatalmas vendégség volt ám! És a kertiparti kellős közepén elkezdett szakadni az eső, így az összes vendég sárosan bevonult a házba és itt ettek, ittak tovább. A konyha egy csatatér. Én a hadvezér kiadom a kissé álmos parancsot: edények mosogassatok el magatokat! Nem jött össze. Úgyhogy reggel egy fesztelen órácskát töltöttem azzal, hogy eltakarítsam a romokat

Aki ismer, az tudja, hogy nem vagyok rendmániás alkat. Aki ismer, az azt is tudja, hogy utálok mosogatni.

Negyedik beugró

2008-07-06 23:05 vasárnap

Megkaptam az első fizetésemet! Így hat 50£-tal a zsebemben, jobban mondván a HelloKittys pénztárcámban elindultam felfedezni Manchestert. Hihetetlen szerencsémre éppen akkor indult

egy vonat, amikor Lee kitett a BMV-ből az állomáson. Rövidke vonatút után begördültünk a Picadilly Station-re. Nagy izgalommal kerestem a kijáratot, de lendületemet erőteljesen visszafogta, hogy odakint szakadt az eső. Na nem úgy éppen hogy, hanem igazán, ahogy Noe idejében. Így hat egy negyedórás sétáltam a benti boltok kirakatait nézegetve, de mivel semmi remény nem látszott arra, hogy egyhamar csendesül az égszakadás, nagy bátran, kinyitva ernyőmet kiléptem a zuhéba. Rendíthetetlenül nyomultam előre, minden 10 méterenként elhelyezett információs táblánál megállva, hogy tudjam merre van a központ. Találtam egy boltot, szép ruhák, színesek, hatalmas SALE /leárazás/ feliratok mindenütt. Itt eltöltöttem egy fél órát próbálgatással, majd egy napszemcsimintás toppal, egy babarozsaszín kardigánnal(👗), egy Anything boys can do, girls can do better! /Minden amit a fiúk tudnak csinálni, azt a lányok jobban tudják!/ feliratos pink pólóval valamint életem szerelmével, egy fekete alapon pink szivecskés táskával<3

Nagy örömben hamar megtaláltam egy immár nagyobb üzletet. Kíváncsian betértem. Nem tudtam követni a kezeimet, úgy kapkodtak le a jobbnal jobb rucikat a fogasokról😄 Első körben 16 ruhadarabbal indultam el a próbafülkékhöz, második alkalommal már csak 6-ot vittem magammal. Így is négy órát töltöttem a háromszintes áruházban, a PRIMARK-ban, ahol ruhák, cipők, kiegészítők egyaránt hihetetlen mennyiségben találhatóak meg.

Mire végeztem a bevásárlással, annyira elfáradtam, hogy nem találtam vissza az állomásra. Így bolyongtam egy sort, végül egy hajléktalan nő igazított útba, pedig még aprót se adtam neki!

Hazaérven, amint Kat meglátta a szatyrot, az arca felragyogott, és elkiáltotta magát: megtaláltad a PRIMARK-ot?! Mutasd, mit vettél?

Lee reakciója csak sopánkodás volt: elmegy Manchesterbe, és az egész napot a PRIMARKban tölti... fogta a fejét majd lemondóan nézte tovább a teniszmecset a csöpp kis plazmatévéén.

Froemel Fruzsina (nincs)

Amikor elkezdtem írni... ki magamból, megnyílni és mázsás terheket letenni, beléptem egy új világba, vagyis a világ lépett az életembe... Elolvastam mások életét, bele láttam mások sorsába és főleg fájdalmába. Mi történt? Semmi. Egyre ritkábban jön telefon.. És alig kopognak az ajtódon ők: a régi, -a leges, -a gyerekkori egyben.. Mi történt? Már nem tudod... és ő sem. Elszakadt a kötelék. Érzed. Már rég. Felnőttél. Felnőttem... De szövődnek barátságok, s kötelékek. -Fonódnak szavak ember darabokból, jóságból, kedvességből, biztatásból... Nem hiszem, és tudom, hogy NEM cseréltem fel őt, őket. Mégis olyan emberek tudják a titkod, a boldogtalanságod, vagy épp az örömed, akiket még sosem láttál. Időközben én is begubóztam, s a gumók, a szavak, a butaságok, lenyelt sóhajok bent maradnak. Kérdezem: Nem hiányzik, hogy egy jót beszéljessz? -Nincs rá időm. Jön a válasz. Fáradt vagyok. Pedig az a lényeg kit engedtel a szívedbe. Az igazi barátságnak túl kellene élnie a hétköznapiakat, az igaz barátság nem fáradt.. Egy szóra, egy hangtalan néma szóra, egy együttérző tekintetre.. A butaságaimra. Rám. Ehelyett láthatatlan kézzel szőtt láthatatlan kötelék tekeredik a lelkemre.. Hogy lehet, hogy a közeli a távol? S a távol lett közel..? S közben azon tűnődöm: - Micsoda véletlen, hogy pont Ő, hogy pont TE lettél a barátom. Micsoda véletlen, hogy az életembe léptél. Micsoda ajándék. Sejted-e? Micsoda törekeny varázs... Szeretnéd-e? A titkot, a sóhajt, a megkövesült gubót... Választod-e a felelősséget? Választasz-e? Rózsát.. Ültetsz-e bizalmat? -melyet ápolni kell. Vállalsz-e plusz órákat, nálam, velem, néma szót. Adogatsz-e zsebkendőt, ha sírok...? A véletlen erejében hiszel-e? Mely felém sodort. Hiszel-e a csodában? Hiszed-e az őszinteségem? Kéred-e? Teszünk-e csodát együtt? Vigyázz mit felelsz! Mert Minden szónak súlya van... s minden tettnek. S ha válaszod igen, már felelősséggel tartozol irántam, s én felelősséggel tartozok irántad. Ha megszelídítesz.. s ha megszelídítelek. Hogy dac vagyok-e? Vagy szikra.. vagy virág... Döntsd el Te! Te aki bekopogsz az ajtómon... Belépsz? Vagy csak kívülről vállalsz? Szeretnék hiányozni, hiányozni mikor az ajtóm előtt állsz, s nem vagyok itthon... Ha napokig nem találsz. Én vagyok, csak ilyen, érzékeny sebzett madár... Sebezhető vagyok s a világ is csupa-csupa seb. De kapott sebeim segítenek abban, hogy a lelkem kitakarjam. Tanít... Miattam meg ne alkudj az istenért, ne tedd! Csak ha majd leveted az álarcod és képes vagy elismerni a sebed, a sebezhetőséged. Majd ha felvállalsz, ha ismerni akarsz, barátom akkor lehetsz. S szerelem? Színes tarka levelek közt két pár cipő...? Vattacukor az égen. Ha a zaklatottság bezárva egy zsákba, eltemetve, míg vattacukros az ég.. Háromfelé ágazó fák közt a levelek, mint két barna szempár. S ahogy a borostyán kúszik az ódon fákon, kúszik bőrömön át a szíverem felé a szépség, s a gyömbér ízű remény.. Lépteink alatt rebbennek a titkok. Egyre közelednek a vattacukros felhők. Egy apró bogár mindig megtalál, s én megtalálok minden apró percet. Fák bocskorában mit is keresek? Vállak felett megbújó szemek!:-A tört fényű erdő cinkosunk lehet. Lüktet, takar, befed! Ropogó ágak közt.. Útra kél a bizalom, tenyeredben melegszen.. Rád teszem az arcom.. Új ruhát húz ez a szemérmes táj.. Egy tó sima tükrében téged láttalak, benne száz meg száz talány. Az a szomorúfűz is már biztosan ott marad! Nem mozdulnak, bújnak a levelek a lábam alatt. Kétségtelen... A mosoly az arcomon tőled fakadt. Rejlik egyszerűségben. Lapul kabátban... S szempillád alatt. Párába burkolózva az est a tájra ráhasadt. Szárazon, törekenyen, bársonyban. Bóbitában.. A háromágú fában.. S annak bocskorában... Egyszerű és szép maradt, Naiv vagyok.. egy örök Lira. De Vallom, hiszem: Az emberek: hús, vér, lélek egyben! Tömött gyermeki naivsággal hiszem a szavak igazát, a cseppenő bizalmat egy barátságban, e szent kötelékben, mely sokszor a szerelemnél is hatalmasabb! egy barátságban ne érezze a másik azt, hogy folyamatosan megkérdőjelezzik, nem hisznek benne! A döntésében. Egy az emberek közötti lélek-csomóban, melyet láthatatlan erő tart össze, telepátia, kedvesség, bizalom! -Miért kell magyarázkodni? Miért kell megmagyarázni, hogy miért adsz másnak is bizalmat? Minden ember méltó, aki kiválaszt és én is kiválasztom! Idősödünk.. évről-évre változunk kívül talán kevésbé, mint belülről, hasad a szív, tágul az agy.. Bölcsőbbek leszünk

minden egyes esztendővel, kevesebb a vita, kevesebb a sértődés.. Szelíd összenézés van a bajban.. és ironikus humor.., nem kell mindig szó elég egy pillantás, egy csendben távolba nézés, csak ülni egymás mellett valakivel.. Csak érezni egy kart, egy hátat magam mellett.. Néha van, hogy hiányzik a lendület, hogy nincs motiváció, akkor hozzá! kisszéket mellém! Olyankor van, hogy a szempillán is gondolat csücsül, hogy mesélni kezdenek az erek a tenyeremben. Ahogy kinyitom elmúlt évek meséi kelnek szárnyra benne.. A múlt.. De hová tűnt el az áhítat? A lelkekből, a szemekből.. a tátva maradt szájából. Valaha még nem is olyan régen egy harmadik emeleti szobában, egy szőke hajú babában, benne volt az a ceruzámban.. Benne volt a szempillámban ahányszor lecsuktam.. Útra kélt nulladik típusú találkozásban, az éj hálójában, egy nyári ruhában.. Benne volt a suttogásban, a lopva táncban, az erkélyi éjszakákban, az átöltöző égbolt csillagrendszerében.. Benne volt.. Ahányszor csak felnéztem! Mert álmodtam százszor, ezerszer, kislánként tágra nyílt csodálkozó szemekkel, a kamasz nyegle természetemmel, kisleányként komoly tekintetemmél. Mindig volt álomom, mindig volt időm: Álmodozni.. mint a hajdani romantikusok teremtek magamnak egy szigetet, egy keleties helyet, ahol megvalósulhatnak a hétköznapi meghíúsult vágyak.. Csoda-világ.. Kell. Kell egy hely, ahol nem szebb leszel, hanem csak annak látnak, ahol nem más leszel, talán csak elfogadnak. A rogyasztó, megfáradt hónapok bánatát mosolyra cseréled. Mindez csukott szempillák mögött maradván rejtve, mint ha lopnál! Ahogy elhagyod a gyerekkort, így veszít el egyre jobban önmagad. A csodálkozás művészetét, a lélekben elsimuló áhítatot, a tátva maradt száját, a lebegő létet. Most Véget ért egy titok.. szívemből kihajolt.. -Óvatosan közelebb mentem a rácshoz két kezem a rácson finoman pihen.. Csak darabnyi tekintetek. Belőlem. Szétszakadt, ráadásul -részekre, Keresgélem.. Mindegyik én vagyok.. Egy szelíd.. Egy szikra.. Egy vérbeforgó.. Egy sírva.. Egy szomorú.. Egy kacagó.. Egy lehunyva.. Egy álmodozó.. Egy bolondos.. Egy éhes.. Szerelemre.. Szóra, Szépre.

Szelíden kezembe akadt a kulcs. Csak állok, nyakam közé süllyedtem.. Mit kezdjek vele..? Apró pici kulcs. Nyitott tenyerem bújna el.. húzódna össze. Mesélő barázdák futnak szerteszét, ha sokáig nézem, úgy tűnhet nem tudta melyik-melyik, merre húzzon sorsot, pedig mind enyém.. rácscok halvány árnyéka pihen rajt, néhány beforrt pici vágás.. Eltévedt pici szeplő.. Meggannyi apró történet. Hát így alakult.. Hát megtörtént végre, levettem azt az ócska megkopott ruhát azt a terhet, mit cipelve betonszínű lett minden, már tudom, miért kaptam a terhet, s tanultam lelkesen.. Feleltem belőle.. Amikor eljött az idő. Furcsa, de kaptam masnival átkötött mosolyt.. Távolít.. Kaptam leckét.. türelemből, alázatból, hitből, odaadásból, együttérzésből.. vidám délelőtti, aggódó leveleket, szegletekben megbúvó szavakat.. sok-sok kisszéket.. Hajnali beszélgetést. Furcsa most ez a szabadság.. Nem kint, nem rajtam.. Lelkemben! Ott..! Nem a személyemben.. Nem a laccímemben.. Csak a lelkemben. Óvatosan megfogtam a pici kulcsot. Valami Most ért véget bennem. Véget ért egy titok.. szívemből kihajolt.. Temetni várt.. Köszönöm Idő, Természet, Türelem.. hogy neveltél.. De akkor most van szövetség vagy nincs?? Mi az a szövetség?

A levegő porszemcséin túl összekötődő léleki kézfogás, rezgés, rezgésben összekapcsolódás. Belül csücsülő Van érzés... ki nem mondott szavak nélkül! Valahol az égben összekulcsolt szeretet.. EZ a szövetség.. Hogy távolságban is létezik, és valami radar jelez is..! Amikor leterít a tapasztalat görcse, az ingovány lehúzó és a Senki-ézés..

De legfőképpen Hiányt érzek.. megmagyarázhatatlant, el nem kaphatót.. itt van és ráül a bőrömrre akkor valaki apró.. csoszogó léptekkel közelít.. Apró.. óvatos cicatalpnyi léptekkel.. Eltelt idő.. éveknél látszik, de nincs annyi... de mindegy mennyi. Nincs lényege.. csak a piciny lépteknek.. annak van, de csak óvakodva nehogy elijesszen... levegőbe írt.. szavakat, tétova.. homokban lapuló lábnyomokat. Csend.. Az ablakhoz lépek.. Karba tett kézzel szorosabban bújok a radiátorhoz, fázom; de csak függönyön keresztül nézek, mintha félnék, hogy elillan a látvány... a fák szürkés ólmos ága, vagy a képzelet. Átölelnek hangok, szavak és egy dallam, mely fülemben cseng belefolyt a szíverembe: "You know I Love You but i just can't take this....

You know I Love You” Állok még egy ideig ki tudja meddig, míg egy túl valós hang, rezzenés vissza nem térít a Valóságba, a borult tájba, a piros színű szobába. Valami hiányzik... S valaki a távolból talán egy másik ablaknál épp így álldogál. Puha takaróba burkolózik az óra a perc.. tikk.. takk.. tikk.. takk.. a szívem itt áll... a szíve ott áll.. közötté méregetően, gondolkodóan, tétován szökken az idő és olvad össze a táj. Élénk színeket rajzol a szürkességbe, egy bólintás.. egy fejbiccentés, szavak.., a nevetés, naponta útrakelő kedvesség, megismételhetetlen pillanatok, kacagás, egy kézmozdulat.. Úgy állok.. mint ha beszökne mindez az ablakon. Lassan mozdítok a függönyön félve, nehogy elijessze az apró lépteket még-remélve..

Bonyolult világ... Mindenki a függöny mögül néz. Te is, de amikor háztetődnön mégis hallod az apró talpakat, a nesztelen óvatos lépteket mosolyra derülsz. Hozzád jött, Hozzád jött?..... Nap nap után látatlan látlak. Látatlan hallom a szavakat, mert hiába.. autóktól, buszoktól terhelt országút, vagy terhelt légtér, mindegy a túlsúfolt telefonvonal a szeretet ideér, a Szeretet odaér.. Mert vannak dolgok, amelyekre kevés a szó, minden szó. Lénye van. S benne van egy kinyitott füzetben, egy tiszta fehér lapban, egy valaha kimondott mondatban. Tudd.. Ez fontos! Az ami láthatatlan. Az marad mindig rendületlen. Rendíthetetlen.. Gondolatban egy ablaknál állunk. Gondolatban nem fázok. Gondolatban nem csak szavak vannak.. Nem is szólni szeretnék, csak lenni.. s az túl van minden határon, az összetöri a határokat, lebontja a falakat. De most csak szavakból éledezik a gondolat, szóból, mely túl van téren, időn.. nem kell hozzá fül. Azt veszem észre elgémberedtek a lábaim s lassan rám sötétedik. Valaki apró léptekkel közelít, de vajon hol tart..? Lesz e mosoly? Lesz e fény. Üvöltő csendben és hallgatag zajban, amikor nyáron is tél van.., s csalóka tavaszt hittünk.. Csak ablakok szélei árulkodnak fogcsikorgató hidegekről, úton megcsúszó gumikról, útszélén hagyott járművekről. Elhagyatott kabátzsebbe dugott reményekről. A jó még várat magára addig is.. meg-megállunk, értékelünk apró dolgokat, megpihenünk addig is.. amíg várunk. Remélünk.. amíg pihen betakarva, elbújtatva a *Hatalmas szekrényben*.. Napok jönnek, napok mennek, s mindennap meg- meg állok a titokzatos szekrény előtt, két hatalmas ajtó zárja a titkokat. Tekintélyt parancsol megállásra kényszerít. Valami húz oda. Végtelen hosszú az út a szekrényig, a titokig. Állott krumpliszagú még a levegő, még nem friss, még nincs itt az idő. Valami megszökött még tavaly, tavalyi levelek ázott színe mindenütt. Valami megszökött lassan kiürült, cseppje elillant. Telefon csörgésre összerezzenek.. nyúlok utána ismerős név. Ismerős mosoly a név láttán.. Fecsegés.. jóleső.. Összébb húzom a kardigánom egy pici mosoly még maradt a szám szegletében, de farkasszemet nézek a szekrényvel az elrejtett parányi, hatalmas titokkal.. Elvégre Én zártam be oda. Én tettem be. Akkor azt mondtam: Örökre.. De nincs olyan, hogy örökre, csak Változás van, mert minden változik idővel és türelemmel.. vadul és szelíden, de változik.. Remegő, tétova mozdulattal nyúlok a fogantyúhoz, még habozok. Még félek kinyitni. Miért is teszem? Tudom jól mi lapul ott Tudom jól fáj, ami ott lapul... Nem is olyan rég magamból kiszakadva tettem be oda s mondtam le arról, hogy valaha újból kicsomagoljam. Topogok, mint aki tördeli a kezét. Egy sóhaj... hát lássuk.! Feltáru, mint egy kamra az, ahol magamból kiszakadtam..! Már látom is a kis csomagot, mint aki büntetésben van. Megnézem mindkét tenyerem, ahogy az iskolába szoktuk ebéd előtt.. Tiszta-e? Nem vehetem akárhogy a kezembe.. Óvatosan nyúlok, mint ha attól félnék, talán már elszökött onnan is. Vakító fehér kivasalt zsebkendő... Nem túl nagy az egész, egy tenyeremben elfér. Emlékszem mily gondosan vasaltam az éleket! Most itt van.. közel harminc évet hordozó tenyeremben.. gyönyörűen fehér zsebkendőben. Nézem még egy darabig mielőtt kibontanám. Mint Aki vár. Valamire. Óvatos mozdulattal elhajtom a kis batyum egyik szélét, a másikat is ekkor rezzenésre leszek figyelmes.. Türelmetlen már! S mintha melegedne a tenyerem.. A levegő is megremeg.. következik a másik széle, s végül az utolsó. Forrósodik a kezem már-már éppén csak az elviselhetőség határáig.. Izzik.. Lüktet.. A Szó... Egyetlen szó... Szeretlek...

Ez volt benne. Íme a titok. Ez volt, mit akkor elcsomagoltam. Ez volt, amiről teljesen

lemondtam. Amit inkább elraktam, hogy nee, hogy Nee.. többé Ne. Rikít a fehér zsebkendőn. Ordít a csendben, Szeretlek...! Eleven tűz. A kimondatlan kimondott.. Álmatlan éjszakákon elvadult... SZÓ. Szeretlek..

Valamiért nem mondom. Valamiért mindig mondom. Valakinek mindig mondom. Még ha az nem is halja, de kimondom. Van, aki halja. Van, aki belül tudja.. Van, aki várja.. De tenyeremben, szememben, lelkemben csak akkor maradhat, ha Képes leszek rá, ha ott lesz az idő, ha valaha.. Megérik rá. Sajnálom.. Nézek rá bánatos szemekkel.. Vissza kell tegyelek. Újra. Mert van, hogy eltesszük.. van, hogy pihen, mint a táj télen. Van, hogy idő kell... Van, hogy várni kell, hogy a szó megérjen... Szeretlek.. Mert van, hogy kiszakad! Belőlünk.. Van, hogy kitapossák.. Mielőtt teljesen elcsomagolnám, odasúgom neki: -legközelebb e batyut akkor nyitom ki, ha a szívem nyitom ki.. ha Valaki azt a szívéből igényli.. Legközelebb már nem fogok félni.. Nem fogok félni!!!! Mert vannak szavak, melyet, ha Kap az ember.. Újra születik érzi, hogy él, hogy lüktet, hogy útra kél a lelke. Sokszor a dió-világ kinyílik. Embernek maradni csak Ezen érzésektől, csak ezen szavaktól tudsz. S szeretni, s szeretve lenni. És vannak, igen vannak olyan idők.. amikor Ezen érzéseket, és szavakat becsomagoljuk vasalt fehér zsebkendőbe.. eltesszük egy időre.. pihenni, növekedni? Ki tudja.. A zárt kis szekrényünkbe.. Van, hogy.. Hát van, hogy elbújik a Bocsánat, a Szeretlek.. a Neharagudj.. a Féltelek.. Azt gondolom az a lényeg.. hogy tudjuk: mikor kell elővenni, s felvállalni.. Magunkat kitakarni.. Vannak időszakok... egy ember életében.., amikor megállni látszik Idő. Vannak napok amikor úgy kelsz, hogy a reggeli képet egész estig látod.. Mozdulatlan a szobor-világ.. Mert abban élsz... Szoborba szökkennek a gondolatok, a Hiány, a hiányérzése.

Hideg kezeden kiskanál életre kél a kávé is, ahogy menekül körbe-körbe Lassan beindul a szobor-világod.. egy pici sárga törölköző az első érintés. Lázadnak a feladatok, szöknek a szabályok.. Csak a tettek ugyanazok, a megszokott mozgások.. az ujjadba forrt apró mozdulatok.. neki állsz.. mintát hagyni a kezeden.. nap mint nap.. a munkádban, a konyhádban, az asztalodon. Megformálni tudást, szépet, fontosat.. És valóban ott marad az idő, a pillanat mindenben mihez a kezéd ér.. ott maradsz fontosnak lenni minden darab legyártott termékben, minden táblázatban, minden megfőzött levesben.. Olyankor talán jó a rögzült tehetség, a rögzült idő. Ám amikor az állandósult bánat kövesül meg benned, az állandósult hiány. Éhezik a lelked már a jóra, a szépre.. Egy eltévedt érzésre. Szobrozódik a belső magányod.. a törött kezű hiányos darabok.. Csonkafej, csonka végtagok.. csonkult szobrozódott gondolatok.. Bízol.. hogyne bíznál. Csak bízhatasz, hogy talán szobor külsőd megreped...? De szobor-világunk nem enged leomlani. S gyengédségre vágysz , fáj a bőröd!!! Húzza, tépi esténként.. szúr a takaró, ahogy fordulok a másik felemre.. Mint a kés éle.. hasítja szét s a dallamok hatolnak mélyen a fülembé. Letisztulnak reggelre, s hűvös ésszel kitakarom sziklaszívem.. ami szoborba szökken nap mint nap.. bennem. A kör bezárult.. s a sziklakertem.. Van, hogy Minden, Minden Szoborba szökken!! Volt egy síp... Valahol. De valahol szoronganak a szavak. Valahol leragadtak. Elhagytak, izomba forrtak, beleégtek az erekbe. Rezdületlen, mozdulatlan arccal, szívvel, lélekkel csak éppen csurgadozó erekkel állok. Megint kivett egy darabot a közösből. Valaki. Már nincs sok. Megint kivett egy darabot magamból, abból, ami valaha az övé volt... Amit valaha önként, s szelíden oda adtam.. Neki.. A felesége lettem volna, lány szelíd fehérségben.. szerelme a szívében, darabka a kezében.. Kísérő folyó az út mentén.. hogy együtt, egymásért.. szívre hajolva.. Elfogadásban, alázatban, tisztességes munkában.. Felesége lettem volna.. akkor, bármikor... Úgy szerettem volna.. Mellette-Hozzá.. Kicsit bele, kicsit reá. Akkor is, amikor áldását nem adta volna senki rá..! Kezet adtam született egy szerződés. Lélekben kötöttem.. Veled s Velem... Íratlan törvény zsebemben, kezemben, ujjamon.. szememben..! Egymást el nem engedve, őszinteségben. Így szólt...: Megyek Veled, megyek Melletted.. soha el nem ejtelek.. Szelíd párában születet szerződés szelíd szemekkel. Melléd tettem az életem és vártam, csak vártam, hogy bekövetkezzen. Valamiért nem következett elengedted a kezem, de lábamra láncot húztál volna. S a Bizalom szálai egyre

gyengültek, amikor legnehezebb pillanataimban Nem álltál mellém, amikor Elhagyott az utolsó ember, akit igazán szerettem, amikor erőm felett teljesítettem. Amikor igazán anya lettem.. Így szólt a mi kis szerződésünk: Mindig ott leszünk egymásnak.. és soha! Soha nem kéred számon, ha nekem senkim, semmim nincs.. Csak mellém állsz.. szép szívvel..! Csak átölelsz. Reménnyel, belefordulsz a vállamba és Leszel Nekem..!

Lesz egy sípunk.. és megfűjjük, ha távol van a másik, hogy Gyere siess! Baj van, gyere mert rajtad kívül senkire nem számíthatok. Sokszor nem volt erőm megfűjni s csak cipeltem a sípba nem fűjt fájdalmat, az el nem küldött jelet. Befelé fűjt sípszó. Túl sok lett, egyre több.. Aztán már hiába fűjtam elveszett a hang.. Félúton. Elveszett....Elszakadt a bizalom-kötél. Azt gondolom.. teljességgel.. és Azt vallom.. ebben az életben.. sírodig tanulsz.. Azt vallom.. ebben az életben.. nem nehéz sírni, nem nehéz sírni mással, másért.. és magadért.. másokkal.. Együttérezni.., fájdalmat átvállalni.. nem nehéz..! Nem nehéz.. a rosszat, a bánatot észrevenni! Azt is hiszem.. hogy nem leszek jobb minél több bánattal.. Vagyok, aki vagyok.. nem leszek több a könnyekkel.. hiszen nem nehéz sírni!!! Egyetlen dologgal leszek több. Azt vallom attól lesz nemes az ember.. nő vagy férfi, mindegy.. Ha a szívében nemes! A lelkében! Mert másnak, mással, másért örülni és nem magadért, Az Valami!!! Nem minden ember van birtokában ennek. Meg kellett érnem rá, meg kellett élnem.. Megtanultam. Magamhoz vettem.. Az önzetlenség művészetét.., az ember áldozatokat hoz.. és nem az a nehéz, hogy önmagáért.., hanem másért, másokért. Részt vállalsz. Ez a leghatalmasabb dolog. Részt vállalni! Mert mással együtt bánkodni könnyebb.. De Mással együtt örülni, őszintén.. s önzetlenül.. Az a részvállalás! Az Igazi nemesség ebből fakad..! Az ember ezt tanulja, magához veszi.. S Igazat kap akkor, és attól aki vele együtt mosolyog.. és nem csak sír! Aki tiszteli az örömet.. a Másét.. az nemes.. az jó.. részt vállal, akkor is ha megszakad a szíve! Akkor is ha nincsen egy fillérje sem, akkor is ha nincs új nadrágja, akkor is ha bukás hátán bukás köszönt rá.. Akkor is ha sajog a szíve a boldogság után.. a szerelem után.. Egyetlen férfi után.. vagy nő után.. mindegy. Engem megedzett az élet, de ha csak azt nézném nekem mim nincs, én mit nem kaptam.. vagy mi hiányzik, akkor egy megkeseredett ember lennék!! Ha azt nézném.. Mim nincs.. és mi az, ami soha nem lesz már, akkor elkezdenék rothadni belül.. és nem nyílna bennem több virág.. vadvirág.. Amikor kislány voltam alig volt ruhám, sokszor a bátyáim levetett ruháiban jártam, nem volt barbi babám.. mint a többi lánynak, és nem volt szép szőke copfom, sem szépségem, sem fiúm, nem volt zsebpénzem.. nem voltak szép tollak a tolltartómban, nem volt márkás cipőm..

Könnyem volt.. és voltak Álmaim!!!! Magamhoz illő barátokat kerestem, magamhoz illő szavakat.. mert tudtam: Nekem nincs márkás cipőm.. sem barbim.. sem copfom.. Mert én szegény családban élek, és nem születtem szépnek.. El kellett fogadnom.. Csak Álmaim voltak. El kellett fogadnom, hogy Nekem nincs.. Aztán a kollégiumban.. rájöttem.. rengetegen vannak így.. és nem csak én vagyok szegény.. és nem csak nekem vannak hiányosságaim.. És megtanultam.. mert meg tanítottuk egymásnak, nekem van vajam, neked van kenyered.. nekem van teám, neked van cukrod.. Osztozunk!!!! Nekem van fésűm, neked van hajszárítód.. én megmutatom, hogyan fésüld a hajad, te meg kölcsön adod a hajszárítód.. Osztoztunk.. Én adtam kenyeret, te adtál sütit, mert nekem az sosem volt.. Osztoztunk.. Első emeleti 24-es szoba, harmadik ágyán.. csendesen sírtam a szerelemtől.. a fájdalomtól, hogy mégsem kapom, de voltak csendes társak, ott kuporodtak mellettem.. osztottak a fájdalomban.. Szakmunkás vizsgán második legjobb eredményeként osztottak örömben.. Velem.. Véget ért.. az osztozás, ki-ki merre széledt.. én pedig dolgozni kezdtem.. Lassan megvehettem az áhított ruhákat.. Lassan jobban tudtam adni magamra, és a fiúk észre vettek és lassan kinyílt a világ.. Számomra is. Megláttam az örömet is, a bánatot is.. Sosem volt harmonikus családom, ezért jól érzem magam máséban! Sosem volt igazán nagymamám, nagypapám.. ezért szeretem a másét! Az idős bölcs tekintetet, a remegő eres kezeket! a Másét.. Ha nem vagyok boldog, szívesen megyek oda, ahol azok.. Elfogadtam mindent az életemben.. Osztozok! Magamat adom. Annyit

tehetek, amennyi belőlem fakad, ami vagyok, adhatok tehetséget, kedvességet, őszinteséget.. Lázadok és csapkodok.. nyíltan vállalom, harcot.., érzést. Örülni kell.. a jónak, ha másé is.. mert az öröm, a mosoly, az vonzza a többit is! Vonzza a barátokat, az őszinteséget, és nem utolsó sorban a jót..! Ebben a cudar hangulatban is Örülni, örülni.. keresni a szépet...:) Vigyázzon mindenki a barátjára.. akkor is ha ő nem akarja!!:) Ezt kívánom.. és hogy tanítsa élni, megélni..- Gyere ide egy kicsit..! Valamit mondok!

Egyszerűen nem tudom kihagyni.. nem tudok szó nélkül elmenni mellette.. Nagyokat nyelni, lenyelni, benyelni.. pillákat jó erősen rácsukni.. befedni. Szó nélkül vonulni el.. Állj meg.. Itt és Most..! Húzz a lábadra könnyű papucsot és csoszogj ide, ülj le.. Valamit mondok. Nyíltan.. - Hová tűnt az Élet? Az érzések, az érzelmek, a csodák, a lélek és a test csodái.. Mert akarok én hinni... mindenben egy parányit.. Keresni zsebekben kéz melegét..! De olyan furcsa neszezése van a magánynak.. mint amikor más cukros zacskója zörög melletted, s te nem nyúlhatsz bele szem cukorért.. Csak a nesz úgy beleég füledbe.. olyan régen írt hangjegyek tánca ez. Mert hiszek Én "Benned" de nem ér el a lüktetés.. kipp-kopp.. kis kalapáló ritmusa. Erek tánca, szemek násza. Mióta keresem a percben születő esküt..! -mint amikor régen keresték vásárnaponként az ünneplő ruhát! Szekrényt nyitottak s benne, élek, vasalt cifra szegélyek Szelíd szövetséggel életre keltek. Mert hinném én, hogy létezik kötés két reggeli kávé gőze közt-két lehetet keringője. Csak a szavak lecsúsztak a papírról.. Ahogy a zsákból kipereg a térfogat. Mert helye van a diónak, s a burkából kieső gesztenyének.. Helye van a szónak, s a jelentésnek, a bőrön átszivárgó szépnek. Én szép volnék, én szép Lennék, ha mástól nem, hát "tőled".. annyira melletted, mint két szempilla közt a távolság. Lehetnék zene, mert akarom én hinni, hogy lehetek zene, hogy szólhatnék reggel, vagy bármikor, vagy egy dallam a távolból lassan eljutva, felhők sarkából lecsurranva. S ahogy olvadnak a Színek úgy egy picit a táskámba tenném, eltenném és magammal hordoznám, hogy legalább picit ott legyen a színekből az egyik. Nyitott tenyeremben kifordulna, ahogy a Reggel fordul ki az éjszakából, mert akarok én hinni. Csak a málnaszörp ízű vásárnapok kiestek a naptárból s szememből kiesik a fáradt páragóz.. én megzsarolnám... De Kevés vagyok szem cukor sem, annyi sincs, hogy megvesztegessen...:(Így jár aki Szegény, aki fáradt, cukor nélkül.. szempárásan.. lukas szívvel... Mint akit csak úgy Ledobtak.., Leejtettek erre a földre.. bámészkodónak, nézelődőnek.. -Látod bolond!!? NA EZT nem kapod meg.

Meggi

Doll parts (www.venice.b13.hu) "Halálon innen, életen túl"

Lábujjhegyen lépkedtem a tíz centi magas sarkú, lábamra feszülő csizmámban a nagykonyha közepére kiterített szőnyegen, és azt énekeltem halkán, magamnak, hogy "kicsi vagyok én, majd megnövök én, esztendőre vagy kettőre nagylány leszek én". Lopva benéztem a szobába az ágyra, mintha azt várnám, hogy egyszer majd ott terem újra, éppen oda, ahol meghalt, aztán kifordultam az élettelen, hideg lakásból, mielőtt még belémszállt volna végleg a kietlensége. Ha túl sok időt töltesz kint a temetőben, akkor miután visszatérsz a városba, a házakat, kerteket elkezded egy-egy sírként látni a benne növő, gondozott vagy gondozatlan, fagycsípte-esőverte virágokkal együtt. Főleg mert mindegyik sorban csak krizantém. A szitáló ködben büszkén álló villanypóznák fényében, a távolban felvillanó autók reflektoraiban, vagy a kerékpárvilágításokban pedig a piros-fehér méceslámpák emlékképei villanak fel. A napok egymás után folynak át ugyanabba a megszokott és máris megunt szürkeségbe, csak az alvásaim vágnak közéjük határvonalakat, meg az órák segítenek a tájékozódásban. Pedig olyan, mintha napok óta egy szikrát sem aludtam volna, csak mondjuk, ültem volna a fotelomban, felhúzott mezítelen lábakon nyugvó tenyerekkel, és üres tekintettel néztem volna ki magamból, halkán, lassan növesztve a szem alatti lila félköröket. Még ha nem is így történt, akkor sem éltem, csak léteztem, hagytam, hadd teljen velem az élet megint pár napot. Gyakorlom a vegetálást, a sehogyse, de mégis túlélést.

A temető szín virág. A mécsesek oldalán táncot jár a láng vetülete, és én arra gondolok, vajon itt van-e valahol Mama, nem a teste, hanem az, aki ő valójában volt. A kijárat előtt pár méterrel felpipiskedtünk, hátha megláthatjuk még a gyertyalángot, és megláttuk, biztosan pislákkolt, mintha Mama integetne, de a távolság már csak egy nagy, piros pacát engedett mutatni. Egy láng, ami olyan, mintha valami kis élet lenne, nem csak egy kémiai reakció a viasz és kanóc között, melyet a friss, hideg októberi levegő oxigénje táplál.

Van, aki megszületik 2007. július huszadikán, én meg azóta vagyok egyedül. Immár százharminchatodik napja csukódom magamba, mint egy lakat. Csonttégelybe zárt fodros féltekék. Majd feloldódom az időben. Nem gondolok semmire, csak hogy ha ez az élet itt egyszer van, és úgyis olyan képlékeny, ha úgyis eltűnik minden, amit tettem, elhaló-kiszülető generációk függvénye a létező emlékezet arra, ami én voltam, amit én tettem, ha idővel úgysem marad meg belőlem semmi egy kő táblába véssett néven kívül, vagy hogy majd azt mondja a kíváncsi kisgyerekének az, aki az unokám lehetne, meg akinek az anyja örök ellenséggént tekintett rám, hogy "úgy volt tán, hogy éppen mikor...", akkor mit ér az, hogy én belekövülve a mába elgondolkozom a bárkire tett illékony hatásomon, cselekedeteim 'egyszer-tán' mivoltában merek ostobán nagy méreteken gondolkodni. Rá kell ébrednem a világba beletörpülő létemre.

Öt hónap. Valahogy telik, de magam sem tudom, jobb-e vagy még rosszabb. Tegnapelőtt éjszaka elkezdtem kicsit máshogy imádkozni, egyelőre még csak egy dolgot változtattam, hogy ne hívjam túlságosan. A furafényű éjjeli lakásban ijedten járkálok, félek mostmár a sötétben, vagy mostanában legalábbis félek, nagyon félek, hogy egyszer csak úgy meglátom valahol, mert nem hagytam, hogy menjen, annyira szorítottam belül magamhoz. Július tizenkilencedikén délelőtt feltérdeltem az ágyra és föléhajoltam, de a szem olyankor már csak vakablak: pislog, még mozog is, úgy kontroll nélkül, kiszabadulva, hanyagul, csak már semmit nem lát, vagy nem is tudom, de odasúgtam azért neki, hogy 'boldog névnapot'. Az élet végében még nagyon benne van az élet, csak a méltóság hiányzik belőle. Aznap délután elsirattam a haldokló testet, melyben megmondhatatlan ingerekre rázkódtak a kezek öntudatlanul, néha leszorítottam őket, míg sírtam Istenhez, hogy 'hagynom, csak ezt ne tedd vele'. Július tizenkilencedikén este kicsavart vizes zsebkendővel megtörölgettem az arcát, kicsit a száját belülről, melyből kipárolgott minden víz és kihunyóban volt a tűz, a nyelőcsővek is

valamiféleképpen szétcsúsztak, meglazultak a nyolcvankilencedik év végére; és hazajöttem, hagytam ott anyuékat, itthon titokban cigiztem az oszlop mögött az alsóépület előtt, majd írtam -most nézem, csak ötödjére sikerült- egy blogbejegyzést, amiben összeszorítottam a szívem, aztán lefeküdtem, imádkoztam, fura módon azért, hogy Isten gyógyítsa meg, de álom a szememre mégsem jött.

Július huszadikára virradóra, éjjeli negyed kettő után pár perccel átmentem Hozzád, hozzátok, álmosan anyu ajtót nyitott, és befeküdtem melléd a szobába, én a rekamiéra, csak ketten voltunk, mint régen. Álom sehogysem jött ott se a szememre, de szívtam magamba minden lélegzetvételed, hallgattam az éjszaka csöndjében kajtató, testből kiszökő hangokat, melyek rá tizenkét órával, 2007. július huszadikán délután fél kettő után pár perccel hirtelen felgyorsultak, aztán örökre megszűntek. Lélegzel, mi sem természetesebb ennél, és mikor egyszer már nem lélegzel be többet csak kifújod az utolsót abból a billiárdnyiból, akkor halott vagy. Azt hiszem, ennyire egyszerű az egész.

Mikor a temetés volt, mindenki azt mondta, 'vigyázz anyura', meg hogy 'részvétem'. És most itt vagyok úgy, hogy én még magamra sem tudtam vigyázni.

A megelőző huszonegy év alatt soha nem hallottam a padmaly szót. A gyerekek, a koránhalt gyerekek, mindegy, hogy anyáim lehetnének, vagy nénéim, vagy éppen ha ők lennének, én nem lehetnék, mindig is gyerekek maradnak nekem, buta kis fruskának. Négy kicsi testnek lobog négy gyertyaláng, kettő közülük meghalt, hogy anyu megszülethessen. Kettő a nagyszülőm volt. Család. A gyerekek vannak a két padmalyban. Mama sírja a Papáé felett. A Papáé már szétkorhadhatott, egybevegyülhetett a kosszal, gyökérrel, a sok télvégen fakadt vízzel-sárral. Mama testét így a hatodik hónapban nem tudom elképzelni, és jobb is. Állok fölötte, nézem, megint hogy megsüppedt a síron a föld, még ott áll halomban mellette, amit kiástak, máshogy megy vissza, mint ahogy kijött; egy nappal temetés előtt a fekete ponyvát felemeltem, és belenéztem a mélységbe, ahová leeresztik, napokig érzéketlen voltam. Másnap a fehér szegfű-csokrot a koporsó közepére dobtam, még mindig fülemben hogy puffant rá. Aztán megkezdtek a föld, az irgalmatlan föld, az anya-szülőföld, a göröngy, a görgeteg, a por, az eredet, a cél rálapátolását. Hallom. Mindig hallom, ahogyan mindig hallani is fogom. Ez a föld ugyanaz a föld, amit te is háromszor hallgattál végig. Most megsimogatom a fejét, mintha valami csont lenne belőled. A végső út a halálba vezet, és én foghattam végig a kezéd. Ennek kell örülnöm, meg hogy hosszú volt az út. Csakhogy más még most a szívem mint az agyam.

Anyura meg ideges vagyok, ideges voltam és ideges leszek, ha átmegyünk Mamához, vagy kimegyünk a temetőbe, és ő elkezd nosztalgiazni. Néha annyira felpörgetem magam azon, hogy sír, hogy ütni tudnám a kezem a falba. Nem tudom, miért. Ki így temet, ki úgy. Anyunak sírnia kell, nekem meg írnom. Megértőnek kéne vele lennem, hiszen tudom, hogy ő is nagyon szenved, itt ő az kettőnk között, aki tönkrement az egészbe, mégiscsak ő ápolta legjobban, önmagát kettőnk közül ő áldozta fel, és az ő édesanyja volt. Én végig csak meg akartam halni.

Gyűlölöm magamat, amiért mindig de mindig elcsitítottam, akárhányszor búcsúzott Mama. Annyira felidegesítettem magam azon, hogy még él, és arról beszél, hogy meghalhat, hogy meg is fog halni, hogy nem bírtam elviselni a tudatot. Gyűlöltem magunkat is, mikor még élt, de már azon gondolkoztunk, milyen lesz, ha meghal. Gyűlöltem anyut, akárhányszor sírt, míg Mama élt, hogy meg fog halni. Gyűlöltem magamat, hogy sosem tudtam könnyekbe önteni, ami bennem lezajlott. Bárcsak elbúcsúzhatnék még egyszer tőle. Megtettem annyiszor, mikor még élt, de nem tudhattam, hogyan kellett volna. Imádkozom minden este, mindig ugyanazokért a dolgokért. Azt mondanám neki, hogy bocsássa meg nekem minden bűnömet, az összes rosszat, amit tettem és az összes jót, amit nem tettem meg, és hogy nagyon szeretem. Csak ennyit szeretnék, hogy tudjon. Anyu azt mondja, tudja, tudnia kell. Én is tudom, hogy tudta. Bárcsak jobban felkészülhettem volna arra, milyen lesz, ha nem lesz és ezáltal jobban ki is használtam volna az időt, mikor még volt. Bár mostmár tudom, megtanultam, hogy a halálra, egy szeretettünk halálára soha, semmilyen körülmények között, semmilyen rendelkezésre álló

haldoklási idő alatt nem lehet felkészülni. Akárhogy erőlteted a dolgot, a végén ugyanúgy ütni fog és arcba csap. Keserves munkával én is szokattam magam a gondolathoz, de semmit sem ért. Ami utána jön, sokkal kegyetlenebb, mint amilyennek valaha is elképzeltem volna.

Én annyira szörnyű dolgokat láttam. Soha nem kívánom senkinek, hogy végignézze azt, amit én végignéztam, és még ezerszer is végignéznék önzőségemből, saját fájdalommból fakadóan, csak saját magamra koncentrálna, s fittyet hányva arra, hogy ő már megpihent. Ha korábban voltál nagyon sok kilóval több, de nagyon sokkal, és a végére lefogytad őket sorban, úgy, hogy a tested csak a csontjaid váza maradt, akkor a csontjaid elkezdik belülről kiszűrni a bőrödöt, és hatalmas, az életben már be nem gyógyuló sebek maradnak utána. Aztán a halál egybefonja az egészet, az épet a beteggel, a soha ki nem kezdett a soha be nem gyógyulóval, és úgy képezem, aztán minden fekete lesz. Ollóval vágták le róla a hálóinget, és én adtam oda az ollót. Az ő ollóját. Amire úgy vigyázott, amit úgy féltett. A halálnak nem szaga van, hanem illata, a halálnak virágillata van, és még mindig benne van az orromban. Megint felzaklattam magam, megint ott fekszek a nagykonyhában az ágyon, a faliszőnyegen nézve a szarvasokat a völgyben és Mama gyerekkoromban elmondott meséire gondolok, de egyet sem tudok felidézni közülük. Közben éppen nyár van, a nyár izzó közepe, állott, virágszagú levegővel, neki meg éppen felkötik az állát a szobában, a szeméit meg lesimítják többször egymás után, hogy úgy maradjon.

Ma is, én itthon akartam maradni, tényleg, mert már napok óta mocorog a fejemben egy gondolatsor, na meg ott volt mellé a csípős hideg, a lappangó PMS, a homlokom mögött lüktető idegek. De leginkább azért bánom, hogy elmentem, mert ahogy itthon vetkőztem szokásosan a fürdőszobában, már tudtam képzelődni. Porcelánfehér bőr, hátrafésült haj, csak két kifeketelő szem az arc egészéből, azok is elnyújtva - én is azt mondanám rá, kínai. Nyújtózkodtam, hogy lássam, milyen a testem legnyúlankabban, a bordáim kisejlettek a bőröm mögül, oldalra fordultam, és addig domborítottam, míg hátul is láttam vázrendszerem körvonalait. Olyan, mint egy harang, és arra gondoltam, túl korán. És deja vu. Hogy én ezt hasonlóképpen egyszer valahol már láttam, a beesett hasüreget, míg a mellkas egytagban kiemelkedik a törzsből, a szív egy harang, úgy kalapál, hogy belekong az egész test, a vázrendszer, csontüregek... és mostmár tudom, hogy a szív a harangnak a nyelve, a váz, pedig maga a harang, ami keményen védi a közepében lüktető húsdarabot.

Régen azt hittem, könnyebb lehet öngyilkosnak lenni, hogy ahhoz aztán tényleg nagy bátorság kell. Mostmár tudom, mi az igazán nehéz. Nem az, hogy csak végignézni, mint én, hanem neki végigélni azt, ami már az élet vége. Átélni, hogy meghal, átélni, hogy lehet, hogy holnap reggel már nem kel fel, átélni, hogy mindent, amit az életben megszerzett, mindent, amivel ebben az életben körbevette magát és mindenkit, akit ebben az életben szeretett és él még, itt kell hagynia. Minden este átmentem Mamához, és mindennek rítusa volt. Most még nem bírom ezeket leírni, de mikor jöttem anyuval hazafelé, annyiszor járt az az eszemben, hogy milyen szörnyű lehet az öregeknek este úgy lefeküdni, hogy nem tudják, másnap felkelnek-e. Mostmár úgy meg tudnám érlelni magam a gondolatra. Imádkozásra fonta össze a kidülledt erektől meg véraláfutásoktól kékelő kezeit, az utolsó előtti héten már alig beszélt, csak meredt maga elé a padlóra. A padlóról fel volt szedve épp a szőnyeg, a farostlemez padló narancssárga, látom. Megkérdeztem, 'imádkozol még?'. Azt bólintotta, hogy igen.

A legborzasztóbb mindebben a láb volt, a cipő, nekem minden halálban meg haldoklásban az a legborzasztóbb látvány, meg kórházban a köntös alól kilógó pizsamaszár alatt a kínai papucs látványa. Emlékszem Mama lábszárára. Emlékszem a zúzódásokra, emlékszem a bőrkeményedésekre, emlékszem a visszerekre, emlékszem, milyen volt, amikor megmostam, és emlékszem a kék csíkos ruhára, milyen volt a tapintása, mikor szárazra töröltem vele a lábát. Emlékszem, milyen volt, de leginkább arra emlékszem, az milyen volt, mikor nem mostam meg. A bűntudat. És emlékszem a lábára az ágyon, a halálos ágyon, az

ágyon, ami nászágy is volt, emlékszem a pirosra duzzadt, felvizesedett lábára, legjobban a lábujján a körmökre emlékezem, és hogy azok hogyan meredtek kifelé a dunna alól egyenesen az ágy végébe. Emlékszem, milyen volt, mikor én toltam fel a lábára a papucsot, ahogy ült ott az ágy szélén, mert ő már magának nem tudta, hetek teltek el így. Felültettük, először a barna szvettert tettem a hátára, aztán a bordót a térdére, hogy meg ne fázzon. Azóta ott hevernek azok is a fotel karfáján; a papucsot nem bírtuk nézni, anyu eltette őket valahova. De a legsűrűbb, ami eltüntethetetlen, az Mama illata, ahogy megáll és elnyújtózkodik a falak, ajtók és ablakok között, ő van a polcokon is, ha kinyitom a szekrényajtót, ő árad belőle, mintha még mindig ott lenne, mintha soha el sem ment volna onnan.

Rágondoltam tegnap éjszaka, az egy órából lett vagy hat, aztán éjfélkor mentem lefeküdni, és folyton az járt az eszemben, milyen volt, mikor a vége felé felültettük volna, de nem volt már izom benne, ami megtartaná, s mint valami műanyagszék csavar híján dőlt hátra az ágyon, én meg hátulról nyomtam-tartottam és nem tudom leírni, mit éreztem. A két decis, vitaminokkal telipakolt, gyógyszerizű szívószálás joghurtital volt az utolsó, amit kért. Mama, mint a szájpaddás, olyan kemény és recés volt a szádban a nyelv, amit vizes zsebkendővel próbáltam nedvesíteni, meghaltál aztán, kiszállt belőled minden tűz és minden víz. Még élél, mikor rádöbbsz abban a barnára sült modelltestben, mennyire a reciprokod vagyok; meghaltál, nem kellett neki sok, pár hét se, és megint a reciprokod lettem. Haldokoltál, és élni szerettél volna, legalábbis meghalni semmiképp, de meghaltál; én meg éltem, meghalni akartam, de élni nem, semmiképp.

Szeretlek, Mama. A házad megvettük, és boldog vagyok, alig várom, hogy ott nevelhessem fel a gyerekeimet, ahol én is a fél gyerekkoromat töltöttem. Napfény, mindig csak napfény, minden emlékképen. Imádlak, miközben leszopom a csontról a húst szaftos szájjal, és Te félig belelőgsz a képbe. Imádlak. Remélem, látsz, és boldog vagy, hogy én fogok ott lakni majd, ahonnan Te annyira nem szerettél volna elmenni. El kellett. Nem tudtál elbúcsúzni, akárhányszor is tettük meg, tudom, hogy mindig én bújtam ki alóla. Szeretlek nagyon, annyi mindent máshogy csinálnék, csak lehetne. Azt mondtad, mi hárman sosem halunk meg, mégis el kellett menned. A zöld hokedlin ülök, a lámpa fénykörén túl, a Mamaillatú kiskonyhában.

Hamarosan meg kell ismételnem még egyszer mindent, megint az utolsó heteket napokat, muszáj. Vágyódom az ismétlődés után, talán csak hogy ne érezzem magam üresnek. Üresnek, de valahogy még a szív is elvész ebben, biztos olyan nagy üresség. Az egész élet abban a vágyódásban telik el, hogy visszajussak oda, ahol már voltam, vagy eljussak oda, ami eddig csak a fejemben létezik. Jó-rossz mindegy; mindegy, hogy szaggatja az elfúló sírás a torkom vagy belülről a szívem a mellkasomat, mintha az ok csak annyi lenne, hogy emlékezem, tehát vagyok. Rejtélyes önmegnyugtató most az emlékezés.

Úgy éreztem magam, mintha az élet egy nagy kocka lenne és én folyton belül a falainak csapódnék, néha annyira élesen hasít az ember tudatába a kérdés, hogy valójában mi is ez az élet, és hogy végtében nincs semmi, ami megnyugtató lenne. Legrosszabb vak macskának lehet lenni a világon; sötét sarokban kihűlve húzták a görcsök, 'ez haldoklik', holnapra meg olyan lesz, mondom, meg se tudod majd különböztetni a másiktól. Mondom, össze fogod majd keverni meglásd, megemeled, megrikatod, dehát, mondd, ez a nagyobbik. Annyira kevésen múlik az élet, aztán kis darabjaiban el is múlik. Úgy éreztem már magam akkor napok óta, mintha valami különösen megváltozna, mintha kattanna egyet a fogaskerék, előre ünnepeltem már, aztán még napokkal utána is. "Gyerekkorom óta nem bírtam a temetéseket, csak ez az egyezményes múlt... éppen gyerekkorom óta", úgyhogy elkísértem anyut.

A ravatalozóban a koporsó nincs lefedve; apróságnak tűnhet, de annál jelentősebb. Ez a legeslegutolsó esélye annak, hogy még egyszer lásd, meg annak is, hogy a tudat realitással váljon, hogy ha addig nem tetted, akkor lásd az életteleniséget, hogy szembesülj vele, a koporsóban halott test fekszik megfosztva mindattól, ami alkotja az iránta táplált érzéseidet,

hogy mindez valós, a halál létezik, látható, az élet hiánya kézzel megfogható, és annak is, hogy abba a mély lyukba ugyanőt teszik le. Én nem néztem bele a koporsóba tavaly nyáron. Néha már-már azt hiszem, ezen múltott minden.

Temettek, temettünk, temetett Dóri, temetett Jóska bácsi, aki már annyi mindenkit eltemetett, és ott voltam én is, látszólag értelmetlenül, csakhogy én is temettem, nekem is el kellett temetnem valamit, valami egészen mást, valami nagyon élő. Szúrós, hideg cseppekben hullt alá az eső, a halottasház tetején verebek csiripeltek, a nap hol előbujt, hol meg el, és a nagy tátongó verembe néha az ember a kis sárga-fekete görönggyel együtt ledob valami mást is, ami már túlságosan megfeketedett benne. Temetnünk kell néha, hogy aztán túlélhessünk, és van, amit ésszel kell eltemetnünk.

Venice

Let's go get lost... (www.olvasaspont.b13.hu)

2008. április 8.

Még csak bő egy hete vagyok itt, de napok óta szürke az ég. Arra kelek, hogy otthon már délután van, én meg itt meg semmit sem csináltam. Ahogy kinézek az ablakon, lovakat látok, nincsenek százméternyire sem. Kettőt. Fehérek. Tegnap késő éjjelig biliárdoztam Daniellel meg az apukájával hátul a garázsban. Megvan a maga varázsa a cigarettafüstös, sörszagú, Buena Vista aláfestésű történetmesélésnek is. Ma megnéztem a helyet, ahol férjhez megyek. Pontosabban: megnéztem egy helyet, és rávágtam, hogy itt fog történni. Fort Boykin. Valamikor erőd volt, most magnólia illatú titkos kert az óceán partján. Szerintem az egyik leggyönyörűbb hely ahol valaha jártam. Rengeteget gondolok rátok, RÁTOK, "csak" ez hibádzik errefelé.

Amerika nagyon érdekes. Jeget raknak mindenbe, a hűtőből is az folyik, a fürdőben nincs csempe, és a zuhanyrózsát nem irányíthatod, de az téged simán. (rögzített, juhhe) Ha bemész egy boltba, és nem köszönsz, nem vagy bunkó, de meglepetten néznek rád, ha az általános *bar ju duin'* - ra úgy válaszolsz, hogy *ajm fajn, tenksz*, ahelyett, hogy rögtön visszakérdeznél. Kisse idióta. Az ételeknek, ha nem éppen *'seafood'* - ot eszel, némileg műanyag íze van, de legalább széles választék van belőle, csilli-villinel csilli-villibb csomagolásban. Országomat egy igazi marhapörköltért! Na de persze hemzsegnek itt az *'organic food mart'* feliratú, hiper-egészséges csodaboltok is, ha van rá pénzed, tök jó, sosem hízol meg, mint minden nemistudom-hányadik ember ebben az országban.

Valami, amit azonban tényleg meg lehetne tanulni tőlük, az az, hogy a *ték it izi* tényleg működőképes dolog. Nem láttam még igazán ideges, vagy gondterhelt embert. Még Nyu Jorkban sem. Pedig sokat nézek. Ha rámosolyogsz valakire, minden félreértés nélkül visszamosolyog rád, ha kedves vagy valakivel, ő is az lesz veled. Az emberek képesek minden cél és előítélet nélkül görkorcsolyában táncolni idétlen zenére idétlen ruhákban, korra, nemre, bőrszínre, vallási hovatartozásra való tekintet nélkül. Tudnak játszani. Ez határozottan pirosponthoz.

2008. április 9.

Hmm. Érdekes érzés megtudni, azaz kitalálni saját esküvő dátumát.(május 17) Megszédülsz, meg kicsit tán rosszul is leszel, na de nem azért mert ennyire rossz, hanem mert a szervezetednek fel kell valahogy dolgoznia. Utána jön az endorfinroham. Meg a múltidézés és jövő-kíváncsiság. Ilyenkor kéne létösszegző verset írni, kár, hogy ebben nem jutnék messzire... Igyekszem másban.

Ma reggel hatalmas ködre ébredtem, úgy terül el az égig érő nyárfák közt, mint egy pihe-puha takaró. Esetleg óriási vattacukor. Mindenesetre teljesen őszi hangulatba kerültem tőle. Az avar illata Sopronban, a csípős pesti szél novemberben, hahajj...Ezt nevezik elmélázós honvágynak, megalkottam rá a szakkifejezést:)

Minden reggel, amikor felkelek és lemegyek a konyhába, találok egy kávéskanalat, ugyanazon a helyen, ugyanúgy, és már-már szertartásommá vált rámosolyogni, elmosogatni, és letörölni a körülötte leselkedő kávécseppeket. Ez az igazán semmiségnek tűnő dolog enyhíti leginkább az érzést, hogy nem ismerek semmit ezen a helyen, mert az a kicsi bigyó mindig ott fog vigyorgni, amikor felkeltem. Lehet kiröhögni. De nem tudok mindent szépen megmagyarázni.

Tegnap megismertem Ryant, Daniel egyik jó barátját, aki itt lakik a közelben. Igazán laza srác, de szerencsére nem az az idióta ki-ha-én-nem-josh-birch típus. Anyukája küldött nekem egy rakat gyöngyökkel kivarrt ruhát, ami már csak, mint gesztus is nagyon jól esett. Az a

baj, hogy van fenekem. Ha teljesen lapos lennék, most igazan szépen festhetnék Szamanta Jujing stílusában. (Dallas hősnőnk) De van. Így sajnós az arany és fehér gyöngyös extra-hiperválltömésű vérvörös csodát vissza kellett küldenem. Ejj már. Ilyen az én szerencsém...

Ma valami olyasmi a terv, hogy gyűrű és meghívó. Ehömm. Kövek gördülnek a szívem felé, hogy ékes magyar anyanyelvem helyett angolul kell megírni. Na de. Én azért lefordítom majd arra a nyelvre ahol mindent ki lehet fejezni árnyalatokkal együtt.

Oh, az anyanyelvünk, és az anyák egyébként viccesek együtt. Daniel anyukája legalábbis. Nagyon tetszik, ahogy megpróbálja kimondani, hogy szemöldök. (Nem gonoszkodás, tényleg tök jó.) Persze ugye mint tudjuk, ez lehetetlen ...:) Jó, tényleg nem gonoszkodom. Szép napot otthon. Az enyém is lassan elkezdődik.

2008. április 20.

Tegnap előtt kitaláltuk, hogy muszáj lesz lelépni valahova, így hát elautókáztunk egy múzeumkerthez. Mire odaértünk, már vagy két órája zárva volt, de mit nekünk egy hatalmas piros megállj-tábla, meg egy három méter magas kerítés... Igazán jó olykor, ha az ember szabályokat szeg meg, mert másképpen nem láttam volna ezt az elvarázsolt helyet. Néhány kicsi házikó, olyanok, mint a középkor végi Angliában, aprócska víztorony, ami mellesleg fafaragó műhely manapság, kacsausztató tulipánokkal, rózsalugas méhecskékkal, gyönyörű zöld pázsit vadludakkal. Ha Hófehérke egyszer csak kinyitja valamelyik ház ajtaját, vagy hobbitkacajt hallok valamelyik bokorból, biztos, hogy még csak meg sem lepődöm...

Mivel nem volt kedvünk hazamenni még, de annyira sok ahhoz se, hogy eredeti terv szerint lelépjünk Észak-Karolinába vadkempingezni, inkább az óceánhoz mentünk. Ezen a partszakaszon rendes kis utcák vannak, mint valami kertvárosi idill, és a vízhez legközelebbi házakat egy sánc választja el a homoktól. Nagyon aranyos, hogy ha sétálgatunk arrafelé, "szembejön" egy tábla, '*beach access*' felirattal, és egy hajlott hátú fekete figurával, aki távgyaloglásban igyekszik a víz irányába. Ha követjük, a beton hirtelen eltűnik a talpunk alól, felnézünk, látjuk a sáncot, és még csak halljuk őfelségét zúgolódni vagy énekelni, hangulatától függően.

Péntek éjjel énekelt. A telihold fénye alatt. Egy lélek nem volt a parton, lerúgtam a papucsom, és rohanni kezdtem a víz felé. Hideg volt a homok, a levegő, pedig hűs, mint általában nyári éjszeleken, tengerszagú széllel. Megálltam a víz legszélén, mintha incselkednék, és próbáltam csak térdig merülni a jeges vízben.

Hol sikerült, hol nem.

Amit akkor, ott láttam és éreztem az minden volt. Szerintem a megváltás hasonló lehet. De mindenkepp ezüstszínű, mint a víz volt, és tengerszagú, mint a szél.

Megvan a gyűrűm. Fehéarany karikagyűrű. Azt hiszem, rövidre zártam a család nőtagjainak gyémántgyűrűkhöz fűzött lelkesedését, amikor közöltem, hogy ahonnan én jövök, ott együtt viselnek jegygyűrűt, igen, a férfi is, de ugyanazt, ami később az esküvőn a másik kezükre kerül. Itt ugyanis az a szokás, hogy a pár gusztusa és pénztárcája (inkább a férfiről van szó) szab csak határt a menyasszony által viselt gyémántgyűrű méretének. Aztán az esküvőn kap fölé egy vékonyka karikagyűrűt, és akkortól a férfi is hord valamilyen jegygyűrűt. Nekem ez nem annyira tetszett. Nekem nem kell gyémánt, sosem vágytam rá, nem most fogom elkezdni.

Viszont belevésitem valamit egyszerű kis aranygyűrűmbe. Így szól: *anima mea narrat de tuo*. (A lelkem mesél a tiédéről.) Igen, a D néven futó számunk kezdősorát. Mert abban minden benne van. Oké, tudom, sose hallotta, vagy értette senki mikor énekeltem. De elég sokat jelent ahhoz, hogy egy életen át akarjam viselni, és nem csak a házasságomra értem. Úgyhogy köszönöm, srácok.

Legyen szép vasárnap estétek. Aztán meg majd szép álmokat.

2008. április 24.

Ohmmm. Mira és a ZEN. Oly sokat bölcselekdem itt csendes magányomban, hogy már-már megjíeszt. Minden napom egy újabb meditációs tréning, csak azt nem tudnám megmondani, mikor melyik filozófiai irányzat uralkodik el rajtam. Ma például a tokeletesen-része-minden-az-egésznek-ahogy-én-is-és-élni-a-legjobb valamely eltúlzott árnyalatának tüneteit figyelgetem magamon, legláthatóbb, hogy zöldebb a szemem és pirosabb a szám, mint eddig valaha láttam. Na jó, komolyan: megszállt az a rég nem érzett érzet, hogy a dolgok harmóniája, akármilyen kusza vagy küzdelmes, vagy átláthatatlan, akkor is csak harmónia a végén. Olyan még nem volt, hogy valami negatív ne csapott volna át pozitívba egy idő után. (Persze, az ellenkezője is igaz lehet, de ezt a pesszimisták kedvéért meg sem említem. Khm. Őrizgessük inkább a harmóniát.)

Valami számomra megmagyarázhatatlan oknál fogva mindenképp szeretnének egy férfiembert mellém, aki az oltár elé kísér. Tegnap kifejtettem álláspontomat, mi szerint ez az apák feladata, de mivel nekem kettő is jutott, és mégis egy se, köszönöm, igazán nem szeretnék kölcsönkapni valakit erre az időre, csak, mert egy nő jobban néz ki egy idősebb férfi oldalán, mint nagy magányában, szegény. Mivel soha nem volt mellettem férfiember, na nehogy már arra az öt percre belekapaszkodjak egy vadidegenbe, még ha kedves családtag is. Ebben a családban úgy hiszem a nők kicsit el vannak veszve, ha nem irányítja őket senki. Persze, én ebben a kérdésben őskonzervatív vagyok, szerintem a nő mellé igenis kell a férfi, és valahol még erősebb és nagyobb is (kéne hogy legyen) a nőnél, de a nőnek is megvan a maga ereje, csak épp nem férfiás dolgokban rejlik. (Amit napjaink karrierista nőcikéi tuti megcáfolnának, hát hajrá.) Én nagyon szeretek igazán NŐ lenni egy igazi FÉRFI mellett, és nő lenni akár egymagamban is. Az erőmet még akkor sem férfiás dolgokban tartogatom, de ez nem azt jelenti, hogy nincs.

Bocsánat, elkanyarodtam. Szóval, annyira azért vagyok elég önmagamban is, hogy odasétáljak a jövődöbelimhez. Majd csak megértik. Mint a gyémántgyűrűt... Nem emlékszem, írtam-e, hogy Daniel apukája biliárdozni tanít. Kőkeményen. Bajnok leszek egyszer, ha rajtunk múlik. Csak az a baj, hogy az ő csillagjegye is ikrek, és sajnos van valami a horoszkópokban. Például, hogy ez a jegy és a koncentráció hosszú távon egyetlen dologra, annyira nem egyenlő egymással. Nemhogy annyira, semennyire. De majd meglátjuk. Mindenesetre egyelőre, ha nincs a szobában, sokkal jobb vagyok, mint vele, mert lányos zavaromban fehérnek nézem a feketét is... Ez a biliárdban ki tudja miért, de nem előnyös.

Megyek, főzök valami ebédet. Felajánlottam Daniel anyukájának, hogy ahogy tudok, segítek neki itthon, és azt kérte, hogy főzzek rájuk. Hmm. Aki ismer, tudja milyen lelkes és emellett mennyire béna vagyok a témában. Szerencsére kaptam valakitől egy jó szakácskönyvet, nem győzök elég hálás lenni érte. Sikerült például igazán ínycsiklandozó krumplifőzeléket kotyvasztani. (Ezt még fejből.) Ott ahol meg sose láttak főzeléket ez nem oly nagy kunszt... Amúgy inkább főzök én, mint az amerikai rémkaják. Esküszöm, félek tőlük. És igen, abszolút igaz, hogy az amcsik nagy része kövér, de ilyen ételekkel senki se várjon nádszálderekat. Mintha máshogy lennének kövérek, mint a magyarok. Rejtély, rejtély...

Agyó, balra el, irány a konyha:) Gyönyörű napot arrafelé!

2008. május 22.

Asszony lettem. Mondják, hogy a házasság csak egy papír, és én is bedőltem ennek, mostanáig. Nem csak egy papír, hanem döntés, felelősség és leginkább csoda. Felvállalni a világ előtt, mindenki és minden előtt, hogy tartozunk valakihez, HOZZÁ, az EGYHEZ, az IGAZIHOZ rendkívüli dolog. Remegő térdekkal az oltár felé vonulni (ami esetemben a korlátot jelentette, ami elválaszt az óceántól) miközben mindenki feláll és mosolyog, elmondani

az esküt, amit senki sem ért (naná, hogy Mira magyarul esküdött: P) aztán könnyes szemekkel zsebkendőért fordulni kedves anyósomhoz (aki tényleg kedves) és kivonulás helyett kirohanni a parkból, hatalmas tapsvihar és nevetés közepette – életre szóló élmény. Őszinte leszek, nem gondoltam volna, hogy ennyire meghat. Előtte sétáltam egyet a parkban, pityeregtem, hogy miért nem vagytok itt, és átgondoltam mindent meg egyszer. Hallgattam a csellistát, a madarakat, a szel zúgását és az óceánt, és reménykedtem, hogy eszetekbe jutok.

Aztán az "oltár" előtt majdnem összeestem, olyan nagyon gyenge és erős voltam egyszerre, hogy nem volt könnyű kibírni. Aki ott volt, mind azt mondta ez volt a legőszintébb és legmeghatóbb esküvő amit valaha látott. Annyira szeretnék többet írni, de nem megy. Ez annyira belül történt, hogy talán sosem fogom tudni szépen leírni.

Lesznek képek. Amint megkapom, felteszem őket.

2008. július 8.

Úgy döntöttem, leírom Nektek, hogyan ismertük meg egymást Daniellel. Azért hiányzott ez ez idáig, mert a blogot ismerősöknek, barátoknak kezdtem írni, akik nagyjából tudták, hogy történt. De ahogy látom, egyre többen olvassátok, aminek nagyon örülök, úgyhogy most elmesélem a "nagy sztorit" ismeretlen ismerőseimnek is:) Hátha tetszeni fog...

Nagyon szerettem volna Pesten maradni múlt nyáron, amikor vége lett a vizsgáknak, a zenekar miatt, ami addigra szerves részemé vált. Túl voltam egy kapcsolaton, és úgy gondoltam, jót fog tenni nekem, ha végre nagy-szabad-független-szingli bébi leszek kicsit. Majd én leszek a nyár flörtkirálynője...Heh. Sosem voltam szingli bébi, mindent ki kell próbálni, na majd most...

Ahhoz, hogy maradhassak, dolgozni kellett, aminek örültem, jó volt a könyveket valami másra cserélni, nem csak részidőben az egyetem mellett. A Greenpeace-nél kötöttem ki, utcai támogatótoborzóként, amit imádtam... Na hát persze, Mira nem bírja ki valami mocorgás nélkül. Egy nagyon forró hétfő délelőtt a Széna teret kaptuk meg, mint meghódítandó területet...Nem találtam a helyem, az árnyékban nem jártak emberek, a napon szinte elviselhetetlen volt, úgyhogy a hangulatunk nem volt a tetőponton. Mikor hatodszor vágtam át az úton egy kevésbé tikkasztó helyet remélve a túloldalon, felkaptam a fejem. Két srác jött szembe a zebrán, egyikük olyan tekintettel, hogy majdnem orra buktam. Nem, nem az a nagymacsós-szemmel vetkőztető tekintet, hanem valami örvény, amit még sosem láttam. Nem mertem volna, de hát Greenpeace, emberek, kommunikáció okán felbuzdulva megkérdeztem őket, az úttest közepén, hogy ugyan, lenne egy percük a környezetvédelemre? A másik fiú egyből rávágta, nem bocs, sietünk, ő meg úgysem ért magyarul. Átértem a járdára, és bámultam utána. Visszafordult, rám mosolygott, és én integettem neki, nagy szórakozottan. Álltam ott vagy tíz percen át, villám sújtva, és szinte fennhangon imádkoztam, hogy legalább a nevét, a hangját, akármit...

Soha életemben nem volt rám ekkora hatással egyetlen férfiember sem. Persze, meg akad az ember lányának szeme egy helyes arcélen, de az nem jelenti azt, hogy utána nem tud a munkájára, vagy egyáltalán a körülötte levő világra koncentrálni. Nekem nem ment...Ez más volt. Teltek- múltak a percek, óra lett belőlük, próbáltam kivenni a fejből, nem jön vissza, úgy sem látom, satöbbi optimista hozzáállás. Éppen képes voltam újra beszédbe elegyedni egy járókelővel, mikor viszketni kezdett a hátam, mert éreztem, hogy valaki figyel... Rövidre zártam érdekfeszítő eszmecsereinket a háborgó szemléletű idős nénivel, és megfordultam. Ki ült a lépcsősoron, tőlem néhány méterre? Íúgen...köszönöm Istenem. Nézttem rá, ő meg rám, aztán felállt, odajött és megkérdezte: Beszélzs angollull? Életemben először igazán, nagyon hálás

voltam az angol szakomért... Kiderült, hogy virginiai. Képzőművész. És én vagyok a negyedik ismerőse Magyarországon. Megadtam neki az e-mail címem, elköszöntünk egymástól, és csak álltunk, senki nem mozdult. Aztán összenevettünk (jaj, ez szinte szappanoperásan esetlen, de mégis szép volt) és elindult.

Egy hétig nem hallottam felőle. Hosszú hét volt, majd szombaton félre tettem minden női büszkeségem, hogy akkor most a végére járok. Írtam neki egy kedves, semleges kis e-mailt, hogy ha ESETLEG emlékszik rám, akkor ESETLEG nem is tudom, sétálhatnánk egyet? Ilyet nő nem csinál, de el voltam keseredve, na. Öt perc múlva kaptam választ. Kiderült, hogy macskakaparásom miatt csak a mailer daemon válaszolt a nekem küldött leveleire... Én balga. Pár nap múlva találkoztunk, romantikus esőáztatta nyáresténken a templom tövében gyrost majszolva nagyokat csodálkoztunk, hogy mennyi mindenben hasonlítunk. Aztán egy másik alkalommal egész éjszaka beszélgettünk meg festettünk, és úgy aludtam el, hogy átölelt. Nem próbált megcsókolni, vagy bármi többet. Csak megölelt, az összefestékezett farmeromban és szakadt pólómban, és én végre a helyemre kerültem.

Ennyit a szingli bébi életemről...

Nagyon szép nyarunk után a lánykérés telefonon keresztül történt, azaz a technikai oldala, mivel 6000 km-re voltunk egymástól, de igazából egy tóparton, a semmi közepén, nem sokkal az esküvő előtt...

Mesélhetnék még tovább, de talán ennyi elég.

vadméz

Bor-sörlő Ezt a bejegyzést December 18, 23:02-án 23:02-kor írták, és a mindenfélé kategóriába tartozik.

Reggel nagy nehezen kidugtam a lábujjam a paplan alól és átéreztem a farkas helyzetét a malacos mesében, csak ezúttal fordítva, merthogy a melegből a hideg felé. Azután egy random vonattal jutottam be Pestre, mivel bár azt mondták, hogy a sztrájkot lefűjták, valahogy délután sem volt haza felé vonatom, ami miatt kicsit bosszankodtam, de ezt majd később.

Elindultam hát ajándékok után, s betévedtem egy vasedénybe. Ott látom ám, hogy van a polcon valami misztikus eszköz, aminek az a neve, hogy Borsörlő. Mondom magamban, mi a bánatot jelent, az hogy sörleni? És mit csinál a borral, amikor megsörlí? Aztán amikor kézbe vettem és megfordítottam, akkor jöttem rá a valóságra. Mondtam is Ákosnak, hogy már megint barom volt. Este elmeséltem anyámnak. A pókerarc döntőjében a későbbi nyertesre közben ezt mondták: "itt ül a Názáreti reinkarnációja és beszél s tanít"

Anyám:-hogya mit csinál?

én: -beszél s tanít.

Anyám: -mi?? Mi az, hogya stanít?

én: - beszél ÉS tanít!!! Aha, borSörlő..... :DDDD

Anyám: :DDDD

Délután pedig Pipővel pucoltunk fel és alá a hidegben, különböző vásári bódék között, felkeresvén egy csokizót, ami mintha nem is lett volna - legalábbis nyitva biztos nem. Bevettük magunkat két jáccótérre, ahol az egyikben leestem egy rugóslóról, ami azért elég égő volt, a másikon pedig óvodáskodtunk, miután delejes hatalmunknak következtében elűztük a 2.c-seket, ugrottunk pocsolyát, és átrohangásztunk a széles úton. Amúgy valószínűleg növekedőben van a jedi hatalmam, mert rövid időn belül már a második személy adott vissza rosszul. Ma pl. a vonaton a kalauz: 150Ft-os jegyre fizettem 150-et, és visszaadott 50-et, merthogy 200-at adtam. Egyszer majd gonosz leszek és nem szólok. Egyszer.

Hideg van* Ezt a bejegyzést Szeptember 24, -án 22:59-kor írták, és a mindenfélé kategóriába tartozik

Fázom. De ez nemcsak a hőmérséklet dolga, hanem mélyen, legbelülről szivárog fel. Egyszerűen mindig minden változik, és amikor *érzem* a változást, ahogy szétesnek a gondolataim és új alakot öltenek, az rossz. Olyan, mint amikor állsz a parton és integetsz a távozó hajó után, s az szép lassan, de biztosan eltűnik a horizonton.

Ugyanakkor mindenről készül egy tenyérnyomat, hogy később a leltárnál számbavételezhess a mindenséget. A legrosszabb az, hogy a szellemkezek éppen olyan lenyomatot hagynak, mint az igaziak, csak a vonalak, az apró részletek olyan végtelenül elmosódtak.

Ma Lermontov azt mondta, pontosabban nem is ő mondta, hanem a diák volt az, aki kimondta, amit Lermontov gondolt. Hogy a költőnek *büszkének* kell lennie, így kurzív betűkkel, mert ő az egyetlen, aki pontosan tudja (és abban a pillanatban, amikor), hogy mit jelent az, amit leír. Mindenki más csak később - vagy lehet, hogy sohasem- érti meg. (Megintcsak Kundera.)

És megtudtam, hogy a szomorúfű vízigenyes növény. Csakúgy *szippanlja* a vizet a környezetéből. Ezt nem tudom, miért jegyeztem fel. Az a pénztáros néni pedig, aki 10 egész perc alatt tudott elintézni egy előttem álló vásárlót, vélhetően nem fog sokáig ott dolgozni, és ez olyan szomorú. Én pedig nem vagyok olyan “járós fiú”, ahogyan azt a Bűvös megmondta, és olyan rossz, hogy neki rendszerint igaza van. Pedig ő nem is létezik, vagyis nem *úgy*. Talán épp ez a titok nyitja. Ja és *fittyfitty* :)

*ez Weöres első verseskötetének címe.

Csendélet Ezt a bejegyzést július 2-án 15:26-kor írták, és a mindenféle kategóriába tartozik.

Na ez most pontosan úgy történt, hogy egy csomónyi hajam hirtelen dezertált, úgyhogy kapva az alkalmon, gondoltam ragasztok magamnak bajuszt. Találtam is ilyen száradós arcpakolás-ragcsot, azzal nagy nehezen felragasztottam, és éppen jövök kifelé a pincéből fel a lépcsőn, amikor anyám odafentről a fejemhez vág egy ásványvizes palackot (ürest).

Természetesen leesett a bajszom. Nem baj, visszaraktam és megállapítottam, hogy univerzális, mert hitlerbajusznak is jó, és ha már észrevettem, hogy Svici macskánk épp a kapuban lődörög, intettem is neki és szóltam úgy bajuszosan, hogy “heil Sviciiii!”

A: na még a végén elvisznek antiszemitizmusért, hát hülye, úgy hívja a macskát, hogy Svici, AuSvici.

én: hehehhehehehe.

Apokaliptikus Ezt a bejegyzést március 8-án 18:20-kor írták, és a mindenféle kategóriába tartozik.

Apám rosszabb, mint a papagáj, mert ő legalább csak kis dolgokat visz el a helyükről (ahol épp vannak) és dobálja szét. Apám viszont a garázs kitakarítása címén egyszerűen mindent széthajigál. Pedig én szeretem a rendet, de nincs értelme nekiállni megint összepakolni, ha tudom, hogy úgy is szétdobál majd. Nem baj, a rend ideájának éteri fénye azért bevilágítja ööö ezt a kuplerájt.

Senkinek nem javaslom, hogy nimfánál nagyobb papagájt tartson, vagy legalábbis ne engedje szabadon. Mert olyan, mint egy nagy, okos szárnyas egér. Elviszi a névjegyeket, a tollakat, a celluxot, a telefontöltőt, a pénzt és felrakja a szekrény tetejére, vagy rádobja valaki fejére. És imádja megrágni a papírt, a nyilont, a műanyagot stb.stb. Kész agyrém.

Nos, viszont apám legalább nem rágja meg, amit szétdobál. Pénteken remek mizantróp napot tartottam, legalábbis délelőtt. Ennek fényében elmentem megnézni a Sweeney Todd-os torokmetsző

borbély történetét egyedül. Kifejezetten jót tett a hangulatomnak, főleg az a rész, ahol összevissza szurkálta a borotvával egy ember nyakát, majd lehajította a pincébe.

Este pedig elmentünk, mármint hogy én mentem el, ha már hívtak – Frídhof-névnapot ünnepelni. Mondjuk 5 perccel indulás előtt kaptam egy telefont, amiben az előző bejegyzés bizonyos részét kifogásolták. De mivel a gondolat szabadsága alapvető emberi jog (ezt pont a sweeney előtti reklámban láttam), s mivel siettem is, így nem tehettem mást, mint leraktam.

Azután 1 perccel indulás előtt rám akartak szólni egy kutyát, majd a helyszíntől nem messze volt egy kis utcai show egy kereszteződésben. Két autós kérdezgette egymást, hogy a másik meg akar-e-döglenezni.

Végül ittam két cappyt a zero-tolerancia jegyében, megismerkedtem Dáviddal, aki felvetette, hogy miért nem nyilvánítjuk magunkat menhelynek és gyűjtjük be az 1%-okat, Balázssal, aki hobby szinten megver néha embereket, Ágival, akit már ismertem, és félévente megtudok róla egy-egy új információt, és Orsival, akit remélem így hívtak. Olyan fél 11 tájban befutott Robi, aki úgy nézett ki, mint egy elfajzott képzőművész, mire Ági megkérdezte, hogy miért, nem az? Nem, mondom, gazd-matematikos:D Majd újabb lépést tettünk a tökéletes sorozat-gyilkosos történet megalkotása felé, csak közben kár, hogy elfelejtettem.

Tegnap húgommal rendeztünk idehaza egy kis házirodeót, este pedig megnyertem egy fogadást, aminek még apokaliptikus következményei lehetnek. Most pedig folytatom a feladataimat.

Szelek Ezt a bejegyzést március 2-án 20:30-kor írták, és a mindenféle kategóriába tartozik.

Tegnap megint feltámadt az átokverte szél. Pipp éppen hogy közölte, hogy náluk potyog a jég, amikor kb. 5 percen belül nálunk is megjelent. (Olyan 20 km távolság.) Aztán azon aggódtam, nehogy elvigye a fákat, vagy az istálló tetejét, vagy a macskákat. De nem történt semmi baj.

Azon gondolkodtam, milyen rémes lehet, amikor jön egy hurrikán és az ember nem tud kimenni elé, és ráparancsolni, hogy takarodjon a fenébe. Ráadásul a szélnek mindegy.

Nagymamám szokott olyanokkal jönni néha, hogy "még azt sem tudjuk, honnan jön a szél". A szél....a légnyomáskülönbségek kiegyenlítődése; a szél...Thor szekérének keréknyoma; egy természeti hatás; egy metafora; annyi minden lehet. Mégis a szél az emlékezet egyik eszköze.

Nagyon sok különböző álmom volt ma. Az egyik szép volt, a másik ijesztő. Volt benne autóbaleset, tv sorozat szereplő, szörnyek és kommandósok, egy ismeretlen erdő, és egy ismeretlen lány. Most csak olyan volt, mint a kirakatüvegben villódzó utcazaj.

Könnyű és nehéz Beküldve ide: élet világmindenség meg minden Ekkor: november 22, 11:09 Író: jojen

Azt hiszem, mind olyan embereket keresünk, akik képesek megérteni minket, akikre ha ránézünk, olyan, mintha tükörbe pillantanánk; akikkel bárhol együtt lenni olyan, mintha otthon lennénk. Otthon a világban.

(Ezt az utóbbit BűvösBonca írta egyszer a blogjában, 'veled lenni olyan, mintha hazatérnék' valahogy így volt talán; és ez az egyik legszebb gondolat, amit valaha olvastam.)

A megértés pedig nem szavakban gyökerezik, hanem a tettekben; amikor valaki "ugyanarra a konok áramlatra rezdül" ahogy a költő mondaná, vagy akivel egymásra rímelhettek. S a rím két felének azonossága és különbözősége az, ami a boldogság eredője.

Két ilyen helyzetben álló ember lelke összefonódik, jelenük, de főleg múltjuk összefolyik, s mert "hiába fűrotyogd önmagadban, csak másban moshatod meg arcodat", és mert a másikban rólunk élő kép ugyanúgy meghatároz minket, mint magunkról alkotott gondolatszállaink, nos

ezért nem akarunk soha elengedni senkit. Nem is attól félünk, hogy elveszítjük, hanem hogy általa elvessz magunkból mindaz, ami az idők alatt összeolvadt. Önző módon saját múltunkhoz ragaszkodunk igazából.

S néha oly bolondok vagyunk, hogy elhisszük, hogy a világ alaptermészete szerint való, hogy tiszta földből egészséges hajtás születik, s hogy az ember természete azonos ezzel. S ha az előbbi igaz is, az utóbbi semmiképp: az ember természete logikátlan. Hogyan is akarhatnának megérteni téged, s te engem, ha igazán önmagunkat sem értjük. S honnét a vágy, mely a megértést űzi, követeli? Mennyivel könnyebb lenne e nélkül, mennyivel *könnyebb*.

A szomszéd és a szőlő Beküldve ide: diálógus Ekkor: Szeptember 18, 19:35 Író: jojen

A következőt a szüleim mesélték az imént. Valahogy így.

Anyám: - Te, vagy a Magdi néni hülyült meg, vagy én. Ugyanis képzeld, az történt...

Húgom közbevág: - Átmászott a szomszédba szőlőt lopni. És fennakadt. Hehe.

Apám: - És expedíciót kellett szervezni a megmentésére...

Na igen, tehát Magdi néni kifigyelte, hogy a közös szomszédunknál igen szép, kövér szőlő fürtöket lenget a szél és ha már így van, miért hagyná kárba veszni. Meg is próbálkozott átkecmeregni a kerítésen, de közben beakadt, mert nem tudta átemelni a lábát s anyám vette észre úgy fél óra múltán, amint ott lóg. Segített neki lejutni, de Magdi néni balszerencséjére kiderült, hogy a szőlő valójában az egyel távolabbi szomszédnál van, nevezetesen Piri néninél, aki a túl oldalról épp Magdi nénit kívánta meglátogatni és mivel zárva találta a kapuját, nekiállt szolngatni. Közben Magdi néni épp a szomszédéknál osont és anyám segítségével átmászott hozzánk, mivel mielőtt elkezdett kommandózni, egyúttal jól kizárta magát a telkéről. Végül húgom segítségével megszerezte a saját kulcsait és hazajutott, a szőlő pedig jól kinevette őt.

The world of the Magic Rhymer Ezt a bejegyzést november 29, 23:12-án 23:12-kor írták, és a mindenféle, vers kategóriába tartozik.

*Make the path a bit more wilder,
unlike cities made with liner;
take the treasure from the miner
in the world of Magic Rhymer.*

Régi pince, légy gerince, béka hája, nyúlágája, szörnyű álom száll rája, piff!

Nagymamám mesélte, hogy nagypapám mindig meghagyta az utolsó falatot, ha evett - pont mint én. Legalábbis 10-ből 9-szer. A téam utolsó kortyát sem szoktam meginni. Hogy nagypapámat mi vezette, vagy hogy vezette-e valami, nem tudom, de fura egy egybeesés. Én rendszerint az isteneknek, főleg Odin-nak szoktam felajánlani az utolsó falatot, mert ő tudom, hogy szereti az ilyesmit.

A Szörnyűséges Bappi húgom pedig elszörnyűségeskedte, hogy nagymamám ne akarja nálunk tölteni a hétvégét, ugyanis elmesélte neki, hogy Cecília őmacskasága olyan, hogy éjjel belopakodik a szobába és ráül az alvó fejére. S mivel nagymamám ezt kifejezetten nem bírja elviselni, így hipersebességgel hőkölt vissza, másnap pedig azt újságolta, hogy jézusom, otthon

hozzáért a paplan a fejéhez és azt hitte, hogy egy macska tejóisten. Ennyiterről. Csak vasárnap jön ki reggel s este haza is tér. Pontosabban viszem.

A geoprof pedig megemlítette ma, hogy egyszer olvasott egy nagy igazságot egy padba vésve, nevezetesen, hogy: *A kőzetek olyanok, mint a nők....kiismerhetetlenek.* Ezért hát- mondta - igyekezni kell minél többet megismerni, hogy következtetéseket tudjunk levonni a felhasználhatóságukat, tulajdonságaikat illetően. Mondja valaki, hogy az iskola nem az életre nevel.

Robi üzenete:

mostanában nincsenek mókás álmaid, tényleg?

Ákos üzenete:

hát a múltkor volt egy borzasztó. Ilyen baywatch szerű emberek beragadtak a parton derékig a homokba

és jött a dagály

Robi üzenete: :D és te fuldokló voltál, vagy David Hasselhof, vagy Pamela Anderson?

Ákos üzenete: egyik se, egy kistáskarádió

Robi üzenete: :-O

Robi üzenete: mindig meglepsz

Ákos üzenete: :D:D:D:DD:

Robi üzenete: komolyan táskarádió voltál????

Ákos üzenete: igen, és szól belőlem a zene, amikor jött a víz és....brrrr felébredtem

A lény a kertben Ezt a bejegyzést Április 30, 21:34-án 21:34-kor írták, és a mindenfélé kategóriába tartozik.

Még ma is azt a rohadt konténert pakoltam.

Amikor azonban felemeltem néhány méretes hónapok óta egyhelyben heverő pozdorja lapot, arra lettem figyelmes, hogy kiugrik alóla valami nagy és eszeveszetten rohanni kezd. Először azt hittem, hogy egy gyík, de nagyobb volt, és mindenképpen szőrös.

Aztán meglepetésemben felkiáltottam, hogy: "Hoppá, az valami, ott van valami! Ami nagy! Ohó, utána!"

Majd a valami, ami egy akkora egérnek nézett ki, mint egy fél nyúl, beugrott egy farakás alá. Ekkor lépett színre Boci, aki nagy vadász hírében áll. Közben szóltam anyámnak is, aki a biztonság kedvéért felkapott egy botot, majd megérkezett Bappi, aki rögvést beszaladt szólni apámnak, hogy "itt egy hatalmas patkány"!

Közben megjött Tobi és Binx is, aki heves homlokráncolásba kezdett, de láthatóan nem sikerült rájönnie arra, hogy tulajdonképpen miről is van szó.

A fakupacot kicsit szétkaptuk, mire a lény kiugrott és átrohanva a nyílt terepen, ahol kiváló célpontot jelentett az ellenséges íjászoknak- átugrott a szomszédba. Ezt húgom hangos kiáltással nyugtázta. "Átugrott a Fecóhoz!!" (a patkány) Szüleim pedig elfehéredtek és azonnal lepisszegték. Később rekonstruálva az eseményeket és némi miami helyszínelés után és Boci nyomozótiszt szakvéleményét is meghallgatva megállapítottuk, hogy az ismeretlen személy egy vélhetően szökésben lévő degu, aki többszörös illegális határsértést követett el, többek közt. S

aki vélhetően boldogan él, amíg meg nem hal. Főleg, mert kétlem, hogy bármelyik környékbeli macska inzultálni merne egy ilyen böhöm “egeret”.

Böhöm egér part 2.- The böhöm egér returns Ezt a bejegyzést Május 4, 20:52-án 20:52-kor írták, és a mindenféle kategóriába tartozik.

Ma a szomszéd panaszkodott, hogy az egyik tyúkját elvitte egy patkány. Szüleim “meglepődtek”: -nem egy degu volt?

-Mi?

-Degu, az is olyan, mint a patkány, csak mégse. Kinek is volt itt deguja? (...)

Hogy mik vannak...

A másik szomszéd vénboszorkány meg agyon akarta veretni a kutyáját egy lapáttal, mert nincsenek jóban. Ezt nem részletezem most, lényeg, hogy a nő egy ritka nagy hm. Anyám pedig odament és lefénképezte az ebet és közölte, hogy ha a kutya szőrszála meggörbül, feljeleníti őket. Ezután a gödröt visszatemetették. Hm.....

Inkább hős, mint nős Beküldve ide: mindenféle Ekkor: December 16, 0:02 Író: jojen

Nos, először is, szeretnék kinyilatkoztatni. Méghozzá, hogy olyan, hogy “gyapni” nincsen, hanem helyesen k-val íratik, tehát: “gyakni”. Ezt, mint ős Diablo-s és Diablo II-s mondom emlékezvén a letűnt múlt fényére, amikor Scroll-al alias Koponyaszaggató-val együtt gyaktuk a lidérceket és démonokat először normalon, majd nightmare-n, ahol én már meguntam a dolgot, de azért ő csak végigvitte Hell-en is.

Sose felejttem el, amikor egyszer a tatai tó mellett egy kis majálisban sétálgattunk a Pónipacihercegnővel és olyan romantikus témákról beszélgettünk, mint hogy ő is pusztított volt a Diablo-val, s ezen akkor felettébb meglepődtem. (Egyébként a múltkor láttam őt idegesnek, amint fel-alá rohangált, mint egy dúvad és mondhatni morgott és hörgött, én meg úgy éreztem magam, mint egy nyuszi, aki inkább mégis a cylinderben maradna, ha egymódvanrá.)

Olyan jó volt ma. Egész délutánig egyedül voltam itthon és reggel kivittem a lovakat a karámba, aztán kitakarítottam a boxokat, elrendeztem, a trágyát, nekiállt a hó, visszavittem a lovakat, aztán a hó elállt, így megint kiküldtem őket. Ezután folytattam a burkolást, befejeztem a gipszkarton válaszfalat, beépítettem még egy merevítőt, amivel meggátoltam egy rúd vízszintes irányú elmozdulását, majd ennek az egésznek úgy megörültem, hogy elénekelttem hangosan a walesi bárdokat angolul az *Auld lang syne* dallamára, pont illeszkedik rá ugyanis. Veszekedtem egy sort az öreg Dudli-dúval, mert megint kinyitotta a teraszajtót és kihűtötte a nappalit. Az a baj csak, hogy elég süket, meg értelmi képességeinek sincs már a csúcsán, mondhatni, így hiába mondok neki bármit, úgy is csak annyit mondd maximum, hogy váff, meg toppant kettőt egyhelyben. Azután este 8-ig folytattam a plafont, ami holnap vélhetően kész is lesz (és igen jó is, nem mellesleg.)

Mostanában úgy érzem magam, mint mikor egyszer BűvösBoncával ültünk a Duna-parton. A folyó helyett a hó, nem is tudom, de elvitték a terhet. És most egy darabig nem szeretném újra felvenni. Tudom, hogy nem rajtam múlik, mert már párszor elhatároztam ezt, de nem jött össze - de akkor is.

Azon gondolkodtam, hogy ha valamit nagyon akarunk, az épp olyan, mintha valamit nagyon nem akarnánk. Ugyanaz a séma és az eredmény is általában azonos. Viszont amikor túljutunk az akaráson és nem-akaráson, akkor hirtelen azon kapjuk magunkat, hogy elértük, vagy megszabadultunk. Sosem értettem, hogy miért van így, de egy ideje már tudom, hogy így van, kérlelhetetlenül.

Mire fel? Beküldve ide: mindenféle Ekkor: December 9, 10:59 Író: jojen

Van egy olyan érzésem néha, hogy azt gondoljuk, hogy ez a világ, vagy inkább csak ez a bolygó egy amolyan ajándékba kapott játszótér, ahol lényegében azt csinálhatunk, amit akarunk. Úgy gondoljuk, hogy mivel mi létezünk, és ennek tudatában is vagyunk, egyúttal ez valamiféle előjogunk is arra, hogy a minket körülvevő dolgokat a sajátunknak tekintsük és abba tévedésbe essünk, hogy följük helyezzük magunkat.

Holott cseppet sem vagyunk különlegesek, különlegesebbek, mint bármi más. Ugyanúgy a részei vagyunk ennek a világnak, mint az állatok, meg a növények és a kövek. Valójában porszemek vagyunk, akik próbálnak élni, túlélni, és közben próbáljuk jól érezni magunkat; koordináták nélküli pontok vagyunk, akik a helyüket keresik.

A problémáink pedig megoldódnak, kérdéseink válaszra találnak; akkor is, ha azt gondoljuk, hogy ez nincs így. Próbálhatunk beavatkozni, nagy terveket szőni, de vannak bizonyos törvényszerűségek, amik felett nincs hatalmunk. S azt gondolod, hogy ez hülyeség? Nos, ez a világ egy rendszer, azért létezik, mert iszonyat sok törvényszerűség tartja össze. S ahogyan a kézzelfogható, 'látható' dolgokat a fizikai összefüggések terelgetik, a léleknek és a szívnek, sőt maguknak az események rendszerének is megvannak a maguk törvényei.

Végül is anyagi és nem-anyagi szinten is ebből a levesből jöttünk létre. Mire fel panaszkodunk akkor?

Jojen

Szárnyas macska (www.cicauhu.blogspot.com)

2008. március 18.

Mese egy kis tulipánról

Egyszer volt, hol nem volt, messzi tájon, a csalánok között kinőtt egy halvány, rózsaszín kis tulipán...

Érzékeny, lágy szirmait, puha leveleit a csalánok úgy szúrták, nem értette, miért nem szeretik, miért nézik oly' furcsán...

Lábak jártak arra, a csalánokkal együtt őt is letaposták, nem értette, neki miért fáj jobban, ő miért sérül meg, miért más...

Majd kezek tépték ki napfényre váró csukott szirmait kibontották, s ő hagyta, hogy idő előtt porzójából értékes porát kivonják...

Hosszú, nehézkes utat tett meg, végül kidobták a sárba, árván, egyedül feküdt az út szélén hervadtan, végtelen magányban, töredeze, tétlenül....

Puha, finom kéz érintette őt, lemosta róla az út porát... Begyógyította szirmait, s újra elültette... Ott él most is a kis tulipán, társával, barátaival a tulipánültetvényen...

S a tavasz beköszöntével boldogan tárja ki szirmait a simogató napsugárnak... :)

2008. április 9.

Csapongó kis (cica)madár

Sötét, sűrű erdő belsejében csapzottan kóborol egy kis (cica)madár, úgy érzi, s türelmetlenül a susogó fáktól azt kérdi: fényre mikor talál? Kibontotta szárnyait, hasított fent a kéklő égen úgy, hogy mindenki irigyen nézte. Azután mégis mi történt? A pocsolyában landolt ismét...

Szárnyai összegabalyodtak, sártól, kosztól piszkosan zuhant a mélybe... Pedig csak egy kis tisztaságra vágyott és fényre...

Túl hirtelen akart felérni, szárnyait nem tanulta meg rendesen használni – igen, talán ez volt a baj... az ég láthatatlan lépcsőjén ki akart hagyni lépcsőfokokat...

De már látja is: a közelben egy csodálatos, hatalmas fa áll, égbenyúló ágai végén megcsillan a napfény... Ez a csapongás úgy lefárasztotta.... Kicsit fel kell ülnie a fára... Hogy lerázza magáról az út porát... hogy újra tisztán indulhasson tovább... hogy szárnyai biztosan tartsák a szélben... s elérjen a fény, a szeretet felé...

2008. április 23.

A Nap szerelmese

Madárcsicsergésre ébredtem... az ablakon beszűrődő napfény úgy simogatta az arcomat, hogy még mindig, most is arra ébredek, minden reggel... Imádom a napot, szerelmes vagyok belé... Nem tudok betelni vele... Mindig érezni akarom magamon az érintését... ahogy átölel, simogat, el nem enged... beragyog fényével...

Nem birtokolnám mégsem, sőt, szívesen megosztom bárkivel... Nem vagyok rá féltékeny sem, ölelje át minél több kedvesét, hogy melegét mindenki érezhesse... Feltöltődöm tőle, amúgy is molyosgós, szárnyaló kis lelkemet az égig emeli, s ott ringatja, kényeztet... a függőnyt sosem húzom be, nem bújok el előle... csukott szemmel arcomat a fény felé fordítom, szüntelen mosolyom végtelen, akár a fénysugár útja az égen... Elhelyezkedek az ágon, hátradőlök... élvezem, ahogy fény és árnyék játéka cikázik lezárt szemeim előtt... újabb kapuk, dimenziók nyílnak meg...

S boldog vagyok.... én, a kis szárnyas macska... a nap szerelmese...

2008. május 10.

Születés

Valami új kezdődik... mint amikor először simogatja arcodat a tavaszi szellő lágy fuvallata... érzed, hogy valami szép, valami csodálatos fog történni... önkéntelenül mosolyra görbül a szád... Leveszed régen hordott, üressé vált álarcaidat... kilépsz a fényre, s bár a nap sugarai váratlanul érnek, a szemed lassan, fokozatosan kezd hozzászokni... Ott állsz, a természet szép színeivel varázsol el... s már nem halod a múlt keserű hangjait... Káprázatos világ tárul eléd, mely felolvasztja a rég befagyott vermeteket a szívedben ... Lezárult egy újabb fejezet.

Valami új kezdődik el...

Olyan ez, mint a születés, amikor a kisbaba egy új világba ér amikor a természet megújul, s a fagy helyén új termést hoz... a fák kirügyeznek, s a szívedet mély, meginghatatlan melegség tölti fel...

Vége... hogy valami szebb, örömtelibb kezdődjön el...Itt és most...Isten hozott!)

2008. május 23.

Színt vallok

Kék!)

Kék vagyok, mint a végtelen ég... mint a végtelen éj, ragyogó csillagokkal a végtelen egén.. s végtelenül kék, mint a tenger kékje... végtelen nyugalomban elmélkedem, életem gyönyörű-kékre festem...

Vagyok a zöld, mint a bizalom, s remény... hol ég és föld összeér, megújulva, a természet lágyan cirógató ölen...

Vagyok biztonságos barna, mint a földanya gondoskodása, barna egyszerűségben alázattal hódolok eme harmóniában...

Vagyok fekete, ám csupán rövid időre, míg félelem mardossa kicsi szívemet, s legyőzvé az újra kiragygog égboltom, süt rám a nap...

Vagyok piros, mint a tűz, s a szerelem... elszáll minden kába illúzió... vagyok piros, mint szenvedély és energia, mely megmarad és magával ragad...

Vagyok ezüst-szürke, az elmúlást idézve, újjászületést várva...

S vagyok rózsaszín... mint most nyíló, ártatlan tulipán, fiatal lélek csupán...

Vagyok sárga, örök gyermek, ki játszani mindig képes...

Vagyok narancssárga, melegséget adó napsugár, szétáradó jószág... boldogságban úszó, megvilágosodott szellem, kiből szeretet árad...

Vagyok lila, mely egyensúlyt teremt, hajnali lila bölcsessége és tudása, együtt-érző és mélyen átélő...

Fehér vagyok... szívem nyitott... fehér vagyok, mint lelkem tisztasága...

S vagyok arany, mely teljes fényével ragyog... vagyok arany, mint halhatatlan teljesség...

Színt vallok... hogy ki vagyok én?

Kezdet és a vég...

Végtelen...

Akár a kék ég...

Melyet kékre elménk fest...

Varázslatos kék...

Angyalok és Istenek...

Vér Éva

Pillangó meséi (www.papillio.blogol.hu)

Őszi álom...

Amikor a Nap sugarai még guruló gyöngyöket varázsolnak a test árkaiba, de már borzongóan hűvös az árnyék. Amikor a körte magába szívta a nyár minden ízét, de már hullajtja fája arany leveleit. Amikor a téli tüzelők már sorakozni kezdenek szabályosan egymáson, és az őszi rózsza még egyszer utoljára virágba borít mindent... akkor történt.

Egy pillanatra megszűnt a zaj, elcsendesült a világ. Eltűntek a fények, elhalkult a beszéd. Köddé váltak az emberek és elsuhant az árnyék. Egy csók. Ennyi volt. És még egy... aztán kettő... aztán még néhány száz és ezer apró dallama két ajaknak. És az események, mint tavaszi árvíz, sodornak azóta is két embert, egymástól távol, és szívszorítóan közel. Messze és újra szorossá. Mint őrijító hullámok, melyek vissza-visszacsapódnak minden szikláról az óceán partján. Néha csendesen, néha őrjöngően, de folyamatosan. Ár és apály, fent és lent örök játékanak tűnik az, ami csupán egy repülés. Csupán... Csupán az élet maga. Repülés, melyet a szél szabályoz, lesújt és felemel, de nem hagy lezuhanni. Két szabad madár, két angyal, két lélek, mely mindig utánanyúl a másiknak, s a szárnyát nyújtja. Együtt repülhetnek csak. Egy úton, egy irányba, egymásért talán.

A világok harca is elcsendesül, ha látja őket. Olyankor csend van. Béke. Nyugalom. Maga a tökéletes harmónia. Hiába dül vihar, hiába dühöng a szél, árad a folyó, szakad a part, tombol a Föld... Nem számít akkor. Békét köt az örök párharcok résztvevője, és az idő sem rohan. Végtelenül csordogál csak medrében, és vár... Tudja, hogy most csak ezt teheti. Vár az idő, a Nap, a Hold, a Föld, a csillagok...vár minden... mert várniuk kell.

Gondolat

Sötét. Csillagfény. Álom. Forró víz, mely simogatja bőröm. Vanília illat. Levendula olaj. Méz. Gondolat. Emlék. Vágy. Suttogás. Érintés. Fény. Kéj. Sóhaj. Ágy. Párnák. Puha. Lágy. Mámor. Sóhaj. Kéj. Fény. Érintés. Suttogás. Vágy. Emlék. Gondolat. Méz. Levendula olaj. Vanília illat. Forró víz, mely simogatja bőröm. Álom. Csillagfény. Sötét.

Novemberi éj (1)

Dermesztő szél fújt. Az aszfalton fehér hártyaként csillogott a tél. A naptár még novembert mutatott, de a hideg már meg-megkocogtatta a fogakat.

A lány ott állt és várt. A troli éppen előtte ment el, s annak felismerése, hogy őt ez egyáltalán nem zavarja, meglepte. Ő, aki utál semmittevően várni, aki nem bírja a tehetetlenséget, most békésen állt és várt. Derűs este volt, s az esthajnalcsillag megvilágította pirossá hült arcát. Fülében újból és újból, ezen az estén már ötödször, csendültek fel az ismerős dallam hangjai. Felnézett az égre és elmosolyodott.

A Hold bölcsőt igyekezett alakítani testéből... Még pár nap, gondolta, s a Hold fia ismét nyugovóra térhet édesanyja karjaiban.

Ahogy a Holdat figyelte, arca előtt ismerős képek peregtek, mint egy régen látott film kockái. Összefüggés nélküli képek alkottak, akkor és ott, egészet. Nem érthette más. Nem szólt másnak a film, csak neki. Hogy ő megértette-e? Talán. Talán nem is kellett teljesen megérteni... elég volt érezni is. Arra lett figyelmes, hogy táncol. Apró lépésekkel díszítette a járda unalmas szürkeségét. Egy és két és há és négy... fordul. Halkan nevetett egyet.

A troli megállt és kinyitotta ajtaját...

Novemberi éj (2)

...a lány felszállt. Leült a szemben lévő üres helyre, kezével megtörölte a párás ablakot, és kinézett rajta. Az ablak most nem csupán a troli ablaka volt, olybá tűnt, mintha betekintett volna önmagába. Nem tudta mi zajlik az utcán, a képek még mindig peregtek. Egyre gyorsabban, egyre inkább random módon...sokszor felvetve eseményeket, melyeknek múltját nem találta belsőjében. Talán meg sem történtek? Talán csak álmok? "Kócos kis romantika tejfogával a szívembe mart" énekelte egy hang, s a szavak éles késként hatoltak lelkébe.

Megriadva állt fel, jelzett, a troli megállt, s ő leszállt. A szél jeges fuvalatként érezte vele létét, sálát szorosabbra húzta, és elindult. Az út fényei megmelengették szívét. Átfagyott kézzel kinyitotta telefonját és megnézett egy üzenetet. Megérkezett. A kapu halk hangon jelzett, és ő belépett. Elindult felfelé.

Lelkében visszhangzott az "utolsó hangos dal"...

Novemberi éj (3)

Telefonált, mikor a lakásba lépett. Megnyugtatta a hang a túlvégen, még ha nem is ezért beszéltek egymással. Csak a tudat, hogy valahol, valaki, akkor is ott van, mikor már senki más. Akiben teljesen biztos lehetett, hogy önmagáért szereti. Elbúcsúztak. Végre testben és lélekben is ott volt, ahová a szíve mindig visszahúzta. Két hónapja már, hogy nem tudott szabadulni, és már meg sem próbált.

Fejében lassan lelassultak a képek. Már nem rohantak ők sem. Nem villogtak és cikáztak őrültként. Megnyugodva vették tudomásul, hogy béke van. Leheveredett a kanapéra, lábát maga alá húzta és mosolyogva figyelt két embert. Testének motorja egyre lassabban vert, pulzusa nyugalmi állapotban percegett. Akkor még nem tudta, csak halványan ébredezett benne egy érzés... Valami megváltozott.

A fahéjolaj illata megtöltötte a szobát, míg a fiú ujjai bársonyosan siklottak a lány felmelegedő bőrén. Ujjai végei lángoló balzsamként ápolták a fájdalmat, és oszlattak lassan minden kétélyt. Energiáját a lány érintései nyomán visszanyerve, úgy ölelte át, hogy a lelkük egy pillanatra megállt és fényként tündökölt. Csókjuk szavak nélkül beszélt, érintéseikben a világ köszönt, sóhajaik a csillagokig szálltak. Akkor, azon az éjjelen úgy szerették egymást, mintha nem lenne több idő, mintha nem lenne holnap. Észvesztő gyönyörbe hajszolva a másikat, majd megpihenni, s újrakezdeni szüntelenül. Örökös körforgásban, míg a végső kéj el nem juttat a mennybe.

Az álom egymás karjaiban érte őket, s elérte célját. Úgy aludtak el, mint soha az idáig. Nem volt ez nagy titok, nem volt bonyolult talány... egyetlen szó volt az oka. Mindössze kilenc apró betű... Hazaértek.

Decemberi éj

Az éjjel sötét függönyként borult a tájra, s a cinkék fázósan bújtak össze a fák ágain. Köd lepte be a várost, mely szürkén derengett az ablakon át, fátyolként vonva be a képet. A percek monotonon peregtek, a szobában égi nyugalom honolt, csak Ők voltak még ébren.

A fiú keze puha bársonyként fonta át a lány derekát, ujjai hűvös simogatásától bőre forrón izzott. Kezüik összefonódott, s csókjuk pergő szikraként lobbantotta fel a vágy tüzét. De ez a vágy más volt, mint az eddigiek. Ebben a vágyban nem számított a hév, nem volt hirtelen, nem volt sebes és rohanó, nem volt más, csupán mindent felemésztő. Karjaik szorítása, mellyel egymást ölelték erősebb volt az isteneknél, nem ismert akadályt és gondot. Testük egyggyé olvadt, ujjaiuk forrón kapaszkodtak a másik lelkébe...

Akkor és ott elveszett a perc. Megállt az idő, és megszűnt a mindenség. Akkor és ott, Ők ketten jobban szerették egymást, mint bárkit a világon, jobban, mint saját magukat. Akkor és ott, egyszerűen csak, kötőszók nélkül szerették egymást.

Üzenet

Azt mondom színes. Te azt mondod, fekete vagy fehér. Azt mondom vagy-vagy. Te azt mondod tán is-is. Azt mondod jó így. Azt kérdelem: hogy lehet jobb? Azt mondod Észak, én azt mondom Dél. Te elmennél Nyugatra, de nekem Kelet a cél. Rád nézek, te visszanézel rám. Látom a szemedben a világot, és Te belém látsz. Megérintelek. Ujjaim végein szíved rezeg. Bőrödnön érzem lelked választát. Becsukom a szemem... Érzem a csókod. És elgondolkodom, hogy talán Északon sem lehet olyan rossz... Azért megpróbállak rábeszélni Délre. Azt mondom édes. Te azt mondod sós. Azt mondom forró. Te azt mondod hideg. Azt mondom: érezz! Te azt mondod: beszélj! Azt mondom: sok. Te azt mondod: sosem. Megkérdelem: Mi is? És nevetünk...

Végül elmegyek Veled Északra. És Nyugat után tudom, hogy Keletre visz az út. Te azt mondod vagy-vagy. Én azt mondom: ez fehér. Belenézel a szemembe, és a Mi világunk látod. Azt mondom jó így. És Te átölelsz. Azt mondod szívárvány. Azt mondom színes. Azt mondod eső. Azt mondom élmény. Azt mondod Én. Én azt mondom Te. Azt mondjuk Mi. És legyen sós, ha utána édes. És legyen hideg, ha utána forró. És néha fordítva... Mert azt mondom, erre vágyom. És Te azt mondod: ...

Kérdés

Sosemvolt álomból riadtan ébredve,
Könnyeket hófehér lepellel törölve.
Virágok színét messziről csodálva,
Csillogó Nap fényét csukott szemmel látva.
Zöldellő bokrokat remegve simítva,
Daloló madarak énekét hallgatva.
Macskaköves úton fájón lépdelve,
Emlékek százát szavakkal leplezve.
Mosollyal az arcon, csilingelő ének,
Hazug boldogsággal mondd, mit ér az élet?

Válasz

Minden miértnek, megvan a mertje,
Van, aki keveset, más sokat ad érte.
Van, akinek elég, ezer virág színe,
Van, ki csak a mézért adja, mi jár érte.
Változhat a tézis, változik az ember,
Mi régen még teher volt, ma már csak az kell.
Sok és kevés, bőség és hiány,
Miért ugrál az ember hiányos lajtorján?
Fokok közt a hézag, be kell vajon tömni,
Vagy elég lenne egyszer átszökellni?

Futni és rohanni, ezer s ezer éjen,
Várni, amíg késő... s eltűnik minden.
Keresni, kutatni, feltúrni a Földet,
Válaszokat lesni, amik sosem jönnek.
Elmúlik a nappal, elmúlnak az évek,
Csillagok fényén nem dereng át a lélek.

Túlélni száz vihart, mit eléd hord a vad szél,
Sokat adni mindig, sokszor csak kevésért.
Ennyi tán a titka minden nagy talánynak,
Átadni a mézet, mit százezer virág ad.

Te egyszer, s mindenkorra...

- Sallalalla-tümpümpüm. Salalala piros pipacs, salala ila-lila levendula... Nini! Egy nünüke. Jah!
Nem is! Ez egy pillangó! Juji-juji! De szép! Megsimizem....
- Naaaaa! Most hova mészh? Ne már! Állj meg, szállj le, és hagyd, hogy hozzád érjek! Jó?
- Nem.
- De most miért?
- Mert csak letörölnéd a csillagport a szárnyaimról, és otthagynál. Én anélkül nem tudok szállni,
így meghalok. Hiába jó a simogatás, ha utána elhagysz és elhalok. Tehát a válaszom: Nem.
- Ne csináld már kérlek! Nézd! Csudaszép virágom van, tele nektárral, neked adom. És nem
kérek semmit, csak azt, hogy nézhesselek. Ez megfelel?
- Rászállok a virágra, és Te minden nap egy picit közelebb jöhetsz nézni szárnyaim rezdülését a
fényben. De tudd! Nem bízom benned! Így egyetlen rossz mozdulat és tovaszállok.
Azzal a pillangó a virág fölé libbent és lassan rászállt szivárvány szirmaira. Órák teltek el, mire
az első szó elhangzott közöttük, és napok, mígnem egy éjjelen, mikor a telihold narancssárga
fényben fűrésztötte a mezőt, Ő felemelte a kezét, és megérintette a pillangó arcát... Csillagpor
hullt alá és a Pillangó...

Egyetlen

Ha álmodból riadtan ébredve,
elvesznél utadon, s másokat
keresve sem találnád önmagad,
akkor már csak egy sugár marad.

Ha a végtelen szélén ülve
lábad súly húzza le, és te
sosem volt vágyaknak engedve
hirtelen leveted magad,
akkor már csak egy sugár marad.

Ha kezéd már elernyed, s nem hagy az akarat
lángja, s égeti tested, sajogva kiáltasz
fagyos, sötét űrbe, s kérsz mást,
hogy helyetted ne legyen gyenge,
s tegye meg, mit már nem tehetsz meg Te,
akkor már csak egy sugár marad.

Papillo

idő

csupacsupa bonyodalom a kis életem.
éjszakába nyúló beszélgetések.
esemesek.
furcsaságok.
félelmek.
komplexusok.
érzések.
zenék.
gondolatok.
hova?
hogyan?
miért?
miértne.
jó.

bonyolult képletek mindenhol, de valahogy mégis... igen, komolyan, jó. mert mocorgok
állandóan, nem csak a testemmel, a lelkemmel, meg a fejemmel is, gondolkozom, vagy épp
álmodok. ezeréve. pörög a világ, talán... talány.

te figyi...

az van, hogy én fülig.

e öröm e bódottá

volt szerencsém az ágyban fekvé megpillantani egy hullócsillagot, életemben
legeslegeslegelőször, hamargyorsan kívántam is. ilyen sem volt még, 2007-re ez is kipipálva, jó
kis év lesz, mondom én. és érzem.

fagyí

hé, te. hiányozol. már vagy fél napja. *ittakezem.*

kicsit rózsaszín, kicsit szemüvegen át

hogya a szerelem erőmű volna pakson, pécsen vagy várpalotán...

szívem szerint telepakolnám ezt az egész blogot ölelkezős, egymást szeretős kisgyerekekkel,
baldog vagyok és szerelmes. és mikor megkérdezik, hogy *mivanvelem*, csak mosolygok
sejtelmesen, *óbateasztudnád* nézéssel, és el sem tudom mondani, mert nem lehet, áhh, nem. mert
megint hétfő, és rózsá és puding és körtés-kávé és sültalma, és látod, nem is érted, de így van ez
jól, na ezért nem magyarázkodom. egy ideje nincs összefüggés, csak szavak vannak és érzések,
keringenek itt bent, valahol az agyam és a mellkasom között, körbekörbe, újra meg újra,
elcsitulnak, aztán felerősödnek, riszájkling, így megy ez. most legalábbis. és tudom, nincs olyan,
hogy tökéletes, de még egy darabig hadd érezzem és higgyem azt, hogy kétezerhét igenis

pörfikt, mert nem tudnék olyat mondani, ami nem az, *hiszen a lelkem köszöni szépen jól van.* és gondolatban most is ott ül az ágyamon, és gitározik, és én annyira.
...ráköthetné az egész világot és nem lenne áramszünet azután

tizenegy

kint hó, hófehér, hókék, hószürke. bent egy test, meg egy másik, amelyik figyel, a mellkasa emelkedik és süllyed, nyugodt, alszik, szuszog, átölel. a toblerone elfogyott, a párna gyűrött, a takaró nem takar rendesen. tökéletes nyugalom, szín, színtelenség, reggel, délelőtt, dél. szavak. minek felkelni? vasárnap van, maradj. és fülelj.

marad

bugyuta kis film, csak fekszünk pilledten, kibírjuk a végéig, ölelvebújva, csoki és kukorica, párna és takaró, temegén. aztán a szőnyegen gubbasztva megmutatom, milyen fotogén voltam egykor, hogyan kancsalítottam már pár hetesen is, hogyan majszoltam a zsemlet pár hónaposan, és hogyan mostam fogat pár évesen. életem képei, hahh, művészfotók. félresikerült mosolyok, grimaszok, színek, formák, a nem jól sikerültek a legjobbak. szerintem, nekem. aztán egy vágás, nem is értem, ott fekszik valahol az ágyamon, fényévekre tőlem, és látom az arcán azt a megfoghatatlan szomorúságot, és tudni akarom, mert már nem az első eset, bár legbelül érzem, hogy nem lesz jobb, ha megtudom, és sejtem is azt a rövidke mondatot. *félelek.* szorítom, belekapaszkodom, annyira bizt(onság)os, annyira jó így, tudnia kell. tudja, azt hiszem. aztán a csörgés és az a pár sor bennem is tudatosítja, hogy nem lett volna szabad kiengedni az ajtón, és csak integetni, mikor hátrafordul, még mindig itt kéne lennie. minden reggel boldogan csinálnék reggelit, és fogok is, megígérem.

boldogság, egyszerű, talán

zárd le a múltat. csomagold be, lakatold le, kösd át, csinálj vele bármit, amit akarsz, csak fedd el, hogy ne lásd, aztán dobd el, és ne emlékezz arra, amire nem akarsz. én sem akarok. temesd a tenyeredbe az arcodat és sírj, sírj csak ameddig jólesik, vagy még tovább, jöjjön ki az összes fájdalom, a mocsok, a szenvedés. tisztaság kell, égszínkék, hűvös, vízszerű. *tökéletes.* sima, tükröződő, átlátszó *tisztaság.* vajon lehet-e a mocsokból..? utálom a sebeket. de mire leírom, már gyógyulni látszanak. és sebhely. a sebhelyeket szeretem. tudom róluk, hogy elmúlnak. a heg emlékeztet egy darabig, aztán már azt is elfelejtet, hogy ott van, hogy ott volt valaha, és észre sem veszed, pedig zuhanyozás közben számtalanszor végigsimítod a kezedd. vagy hagyod, hogy más simítsa. számtalanszor, ugyanaz a kéz, az egyetlen, amelyik hozzád érhet. annak az egynek hagyod, hagynád bármikor. a *tökéletes tisztaság* maga. érted? szeretném, ha értenéd.

kis álmos

szemüveges, kócos, sminktelen, amolyan *otthoni.* vagy inkább otthonos. összehajtogatok, megigazítom az ágyat, elpakolok, belebújok a pólójába. illat. emlék. minden hétvége elrepül. tudod mi a legjobb? arra ébredni, hogy nézel és mosolyogsz, szemérmes-szemtelenül rád nevetni, megpuszítani, aztán visszaaludni, és álmodni tovább. nem akarok felébredni.

álomkóc

nekem jó itt. most. meg jó volt este is. ott. csokko, csokko, csokoládé. némi csipke és tea. fáradt vagyok, kevés volt az alvás, de valahogy jólesett álmos-lassan hazazötyögni a busszal.

üres, mégis hétköznapi, kicsit szürke, de belül szivárványos, a nénik és bácsik a buszon. néha olyan kicsinek érzem magam. aztán meg óriásinak. jó ez a gyűrött, kócos boldogság.

org

ágyon hasalva órákig beszélgetni jó. verbális orgazmus, mondhatnánk. de nem mondjuk, szemérmesebbek vagyunk mi ennél, ugye. (*nem*) most pedig tessék belefújni kicsiny orcátokat a pihepuha párnába, magatokra húzni a jóöreg takarót, magatokhoz szorítani valami közelben lévő puhaságot - plüssmedve, plüssmalasz, pasi, nő, kutya, görény, macs, satöbbisatöbbi, ki-ki kedve szerint - és édes álomba szenderülni. én is ezt teszem. álmodni majdnem olyan jó, mint beszélgetni. mentális orgazmus, mondhatnánk. de nem mondjuk. leállok, leálltam, oké.

Kéz a biliben, de mégis

tanulnom kéne, ó, azok a fránya harmincas évek... de albérleteket böngészek órák óta, mert heccből meglestem, hogy mi *lehetne* ha, és találtam csudi dolgokat, és teljesen bezsongtam, és nem tudok lekattanni a témáról, együtt ébredés, hellohohó, ágyba tejeskávé, bundáskenyér, takaró alól kikandikáló lábujjak, jóreggelt mosoly. na persze, korai, meg hát még annyi minden lehet, és igen, tudom, előbb talán vegyenek fel.. de oltári jószágos dolog álmodozni, és tervezni, és vigyorogni és jujj, próbáld csak ki. és össze fog jönni, mert össze kell jönnie, mert akarom, szeretném, légszi, na.

Simple happines

most nyuszis gumicukor, holnap csavaros fagyi. édesélet, szerelem, szeretem. nélküled meg egyszerűen nem menne. és nem is ment volna, úghogy itt is megköszönöm. hogy ott voltál velem a nyelvvizsgán, és nem hagytad, hogy megszökjek a szóbeli előtt. hogy a terembe lépés előtt helyettem is rámosolyogtál a vizsgáztatókra. igen, tudom, ellenállhatatlan a mosolyod. hogy azt mondtad, nem számít, mi lesz, te büszke vagy, és az is lesz. persze tudtad előre. kis mindentudó. te bízta bennem. aztán ott voltál velem a versenyen is, és talán nálam is jobban izgultál. és te sem tudtad, mit kell mondani egy ilyen helyzetben, de átérezted, tudom. és köszönöm, hogy felkaptál a döntő után, mert.. örültem neked, örülök neked, és örülni fogok neked, az a nagy helyzet, hát mit bonyolítsam? ez van, nna. és tök mindegy, hogy sétálunk, csípős thait eszünk, könyveket bújunk, filmet keresünk, őrltködünk, vagy csak fekszünk egymás mellett. tök mindegy, mit csinálunk. *csak együtt.*

bp

voltunk pesten, és elvittem a parkba, ami most is csudaszép, ott, a dunaparton, és már látom, ahogy a fűben hasalva olvasok, vagy lógatom a lábam a kis szökőkútba, amíg kisgyerekes anyukák és apukák örömködnék hason csúszós, vagy épp hintázós gyermekeiknek, és megcsókol és trallala, szép. és még kutyaszar sincsen. aztán megnéztük a lakást a negyediken, ami még kicsit.. hogyismondják, de én már látom benne, mi már látjuk benne a fantáziát, és bújjuk a katalógust, és a fejben már készül az otthon. és a kisbolt a sarkon, a táncos képekkel, meg a finom teákkal, ja és szembejött a hajós, majdnem mondtam neki, helóturiszt. de nem figyelt, sapkája a szeméig behúzva, szerintem sietett. jó nagy ember, aztamindenit. na azért eljöhetne az utcazenére megint, mi úgyis ott leszünk.

megfelelés

tudom, csudi jó dolog randira készülni. órákat tölteni a fürdőszobában, tusolni, haját mosni, borotválkozni, epilálni, fogat mosni, dezodorparfümtestápoló. egy kis szempillaspirál, alapozó, pirosító, ésatöbbi, nem tudom, régen sminkeltem. és közben ott vannak az icipici pillangók a gyomorban, *vajon tetszeni fogok-e, vajon tetszeni fog-e, mit vegyek fel?* az összes lehetséges ruha az összes lehetséges kombinációban az ágyon hever, hatvanhetedszer próbálom fel az összeset, aztán végül persze kikötök annál, amit először is próbáltam, az jó, az kényelmes, megszokott, szeretemruha. szolid dekoltázs, kényelmes fehérnemű és cipő, a tükör előtti utolsó simítások, beletúrok a hajamba, lekaparom a felesleges és rosszul sikerült sminkdarabkákat, aztán indulok is. időközben a pillangók hatalmasra nőttek a hasamban, mármár kellemetlen, mégis jóleső izgalom. sms a legjobb barátnőnek rövid, ámde lényegretörő '*drukkeoly*' szöveggel, aztán onnantól minden megy a maga útján. találkozás, hatalmas mosoly, csillogás a szemében, és nyert ügyem van, imád, imádom, csoda. mégis... sokkal csodább, mikor tudom, hogy ugyanezt a csillogást fogom látni a szemében, ha edzés után, csapzottan, izzadtan, ~~kipirult~~ belilult arccal, macinaciban, kávé szűrőszőlve várom a számítógép előtt, bevetetlen ággyal, szétdobált ruhákkal, az ő cuccaival az enyémekek között. sminktelenül, karikás szemmel, egy-egy elfedettlen bőrhibámmal, a görbe orrommal, a kócos hajammal, a fogszabályzómmal. ugyanúgy fog megcsókolni, mintha most libbentem volna ki egy egyhetes szépségkúráról, mert.. mert így vagyok az, aki. és nem számít, ha nem vagyok tökéletes. ő így szeret, így is szépnek lát, talán a legszebbnek, és én ezért annyira, de annyira hálás vagyok neki. talán sosem fogom tudni elmondani, mennyire. hát.. ezért ez a bejegyzés, azt hiszem.

jó

maga alá gyűrte a takarót, szuszog, a szája cseppet nyitva. alszik. teljes nyugalom, csend, csak én töröm meg a billentyűzet halk, ritmusos kattogásával. szeretem nézni, mikor ilyen. békés, szép és még ilyenkor is mosolyog egy kicsit. boldog. bár nemsokára oda *kell* bújni hozzá, fel kell ébreszteni, megpuszilgatni, sütni palacsintát. aztán délután nyakunkba vesszük a várost, sétálgatunk, vásárolunk, ügyintézőnk, este pedig megyünk a moziba be. jó dolog, ha van valaki, akit ennyire, és aki ugyanúgy.

Reggel

a buszon ülve, hazafelé zötyögve önkéntelenül is elmosolyodom, ha a könyvemből felpillantva és kilesve az ablakon meglátok egy idős házaspárt, akik ülnek egy padon, és pont elkapom a pillanatot, amikor a néni megpuszilja a bácsi kopasz feje búbját. szószvíút. majd mi is, ugye?

jíhá

és egyébként meg főleg sőt naná fülig szerelmes vagyok. meg homlokig. és ilyesmi.

'reggelt

a legjobb az álomtól gyűrött bőr, a résnyire nyitott szem, a paplanillatú test, és a vízforraló éktelen visítása. ébredni kéne, de nincs kávé. hozok.

marcipán

egy éve és három napja vagyok a világ legszerencsésebb nőnemű teremtménye. és három napja egy csodagyűrű csillogó szemű tulajdonosa is vagyok. ünnepeltünk ám. *emlékszel?*

lakótársak

százötven napja élek együtt két tökjó pasival. az egyikbe szerelmes vagyok, a másik teknősbéka.

száll

mostanában olyan jóleső, zsibbasztó boldogság van úrrá rajtam, olyan szeretek élni, még még igenigen életérzés. kedden ültem a buszon (kétszer is, összesen csaknem hat órát, öröm), nézelődtem ki az ablakon, és mosolyogtam. csak úgy, bele. a nagyvilágba. pedig nem volt jó helyem, nade a gondolataim. reggelente mosolyogva ébredek, nagyölelek és még szundizom tíz percet, kiskifliként, vagy összegömbölyödve, tök mindegy, de együtt. jó együtt. boldog. mosolygós. igazi. és végre süt a nap, kaptam buborékfűjót (65 ft, 20 éves e vagyok), megyünk aへgyre fel, kockás plédre fekszünk, napban fürdünk, és ellepjük a várost szivárványszínű, illatos és hatalmas szappanbuborékokkal. vagy aprókkal. majd eldől.

slow dancing in a burning room

i was the one you always dreamed of you were the one i tried to draw

szegénykém már megszokta, hogy fel sem ébredek a reggeli motoszkálásra, mostanában teljesen kimerült vagyok, nem tudom mi van. aztán amikor csupaillat vízcseppeken kijön a fürdőből, nyom egy puszit a homlokomra, végigsimítja az arcomat, arra kinyitom a szemem. és mosolyog. ma még tejet is hozott nekem hajnalok hajnalán a kisboltból, a kedves nénitől, csak hogy meglegyen a reggeli tejeskávéd adagom. *szeretem.*

úgyhogy most bevacolok mélyen a takaró alá, beszívom a pólója édes álmillatát, és gondolatban visszahozom őt ide, hogy zenéljen, ahogy tegnap este is. ahogyan megfogja azt a gyönyörű gitárt, ahogy lefogja és megpendíti, ahogy zümmög, dúdol, énekel, zizeg, lehunyja a szemét, csak titokban lesem, *imádom*, amikor ilyen. tudodehog. tudode. ahogy ezt a számot játszd.

Myrthill

070318_csak_őszintén

Szeressd Önmagad!

PRO:

Mielőtt hozzáfogtam volna ezen sorok gépeléséhez, azon gondolkodtam, hogy milyen szarul érzem magam mostanában, holott a külső, ismeretlen szemlélő számára teljesen kiegyensúlyozottnak tűnhetek. A hét hét napján dolgozom (holott munkanélküli vagyok), egy színjátszókörben élezem a karmaimat, Britanniába készülök a nyáron, hogy bejárjam az egész országot, különösképpen a skót Felföldet és így tovább. Már eszembe jutott az is, hogy - mint eddigi életem során mindig - elnyomom magamban ezeket az érzéseket és nem tárom mások elé a bánatom. Már csak azért sem, mert az a sztereotípiát él bennem, hogy egy férfinak mindig kiegyensúlyozottnak, magabiztosnak kell lennie manapság ahhoz, hogy sikeres legyen az élet minden területén. Mi a véleményetek erről?

Na, hát én bizony bevallom, kutyául érzem magam a bőrömben. Ugyanis

- a hét hét napján dolgozom csak azért, hogy a hónap végéig éldelegéljek,
- egy színjátszókörben élezném a karmaimat csak előbb meg kellene tanulnom beszélni,
- a Highland és egy ismerős, Villiam Hughes barátom is vár csak én szomorkodom.

Remélem kitaláltátok, mi az oka az önsajnálatomnak!? Igen, a nő, vagy tágabb értelemben a magány.

És mindezt csak azért írom le, mert ez az én naplóm. Na nehogy már az én drága naplóm se tudja meg az igazságot! Egyébként is, minél tovább gomolyog fejemben a sok gondolat, annál tovább feszíti és rombolja a lelkem. Szóval kiadom magamból. Kedves NAPLÓM, ezennel kinevezlek LELKI SZEMETESLÁDÁNAK is.

KONTRA:

Mielőtt végső apátiába zuhannék, el kell mondanom, hogy a fentiek csak részben igazak. Tudni illik, van egy-két ismerősöm, akiknek szavára hallgatva mindig talpra állok. *Sőt, biztosan állíthatom, van egy barátom is, aki a saját életének a főszereplője, és aki az utóbbi időben nagyon sokat segített nekem feldolgozni ezt-azt, ami a lelki bugyromban található.

Egyébként, Alf, örülök , hogy beköszönttél, és sajnálom, hogy egyenlőre még nem tudok visszaköszönni - szoknom kell ezt a blog felületet. Olyannyira szoknom kell, hogy keresgélve a funkciókat, sikeresen beszavaztam az előző bejegyzésemnek egy 5-ös minősítést. A rendszer meg is köszönte, hogy szavaztam én meg rádöbbentem, hogy saját magam fényeztem. Sorry system!

A "pro:" alatt található gondolatok bepillanása után, egyre intenzívebben tódul felém barátom jónéhány mondata. Olyan gondolatok, amelyek erősítik a lelket, széppé teszik a tavaszi napsütést, a rügyező és virágzó gyümölcsfák látványát, a fű zöldjét, a madarak énekét, az új élet befogadására előkészített kerteket és engem, mert tudom, hogy képes leszek szeretni önmagam. Hogy méginkább érzékeltessem a bennem/mindannyiunkban rejlő kettőséget, engedjétek meg, hogy egy közzétégyem egy ezévi versemet, amely életem egy rövid de boldog időszakához járult hozzá.

Múlt és jövő

Ady, József, Radnóti
Buja vágy, kavargó lélek s halál
Lökjetez magatok alá
Ti!

Mi!
Fekély, harag, Razglednicák?
Rügyezzenek újra a fák!
Fa-lelkek nyíljatok
Adjatok-kapjatok
Szerelmet...
Szép napot mindannyiótoknak!

070321_más-ok

Jó, jó, keringünk a Nap körül, de képzeljétek el, mi lenne, ha egyszer a Nap meggondolná magát és ő szeretne keringeni körülöttünk! Kedvenc írom, Kurt Vonnegut talán valami ilyesmit írta: Na, az lenne ám a nagy pofáraesés!

Kissé zavar, hogy az életének főszereplője tegnapi bejegyzését (mit bejegyzés, helyzettanulmány:) végigolvasva rájöttem, hogy mindent megírt helyettem, amit én szerettem volna, és mennyivel tartalmasabban, mint én teszem.

Öreganyám (nevezhetném mamának is, de évek óta így szoktam meg mindennemű szemtelenség, tiszteletlenség nélkül) anno hozzáment öregapámhoz, még abban a korban, amikor a nászéjszaka egy kivágott lepedőn keresztül, lekapcsolt villanyok (elfújt gyergyák) óvó sötétjében realizálódott. Talán azért, hogy ne lássák egymás unott, kielégült, félelemtől remegő, esetleg boldog vonásait.

Öreganyám sosem volt szerelmes abba a férfibá, akinek három gyermeket szült. Jobban mondvá négyet, csak az egyikük meghalt. Sőt, még egy mostohafiat is kapott, hogy semmi se legyen olyan egyszerű. De ennek akkor így kellett lennie. Megkövetelte a család, a vagyoni helyzet, a társadalom, a politika vagy a fene se tudja mi. Ennyire toleránsak hogy lehettek egymással az emberek? Évekig éltek egy - akkor jól megszokott - falusi családi kapcsolatban, ahol a nő már akkor is többet dolgozott, mert amaz a munka után a helyi kocsmában mulatta az időt a cimborákkal. Nem is értem, hogy tudta betenni oda a lábát azzal a tudattal, hogy néhány évvel korábban, a nagy államosítások előtt még az a hely az ő tulajdona volt. Mindegy, mi már nem értjük azokat az időket. Igaz, én nem értem a mostaniakat sem. Most mégis megmagyarázom.

Hú, kegyetlenül rámtört az álmoság, úgyhogy... folyt. köv., amelyben majd kifejtem, mire is gondoltam az első mondatomban a Nappal kapcsolatban és talán a hetven darab narancsot is megmagyarázom majd.

070323_Budapest

Gyerekek!

Ma egy kicsit világgá mentem. Egy olyan városban jártam, ahol talán nem tudnék élni soha, pedig ott az élet... Köszönöm az életnek, hogy a következőkkel találkozhattam:

- A Tata Invest Consulting egy indiai rendszerfelügyelőjével, aki - anélkül, hogy ismerne - mosolyogva köszöntött az aulában, és akit volt lehetőségem elkísérni a mecsetbe(?), ahol minden péntek délelőtt újra átélheti a hitét.
- "Úgy sem tudnál megérteni" Szandrával, aki minden célját eléri az életben.
- Katával, aki csúcsokat hódít meg, de járt már a romániai pokolban is, és már rátalált lényének másik felére.
- És nem utolsósorban köszönöm Neked, Te gyönyörű hajléktalan anyuka, hogy miközben az aluljáróban tíz percig előtted guggolva próbáltuk megérteni egymás nyelvét, belenézhettem a Te és egyéves kislányod reményt adó szemeibe.
Gyerekek! Menjetek Ti is néha világgá! Megéri...

070328_tegnap_este_született_a_szörnyeteg

"Szia Szépszemű!

Tudom, nem szabadna írnom Neked, mert mások és a saját tapasztalataim szerint is csak még mélyebbre ások abban a gödörben, amelyből jó egy hónapja elkezdtem először apró, majd egyre nagyobb hantokat kiemelni. Akkor még meg tudtam tagadni önmagam és gyorsan (talán még időben) kimásztam a nem túl mély árokból. Elnyomtam magamban az érzéseimet, amihez hozzásegített a színház és az angol tanfolyam újboli látogatása, a keménynek nem nevezhető napi nyolc órás fizikai munka és az idő...
Ám jött a Nőnap. Az az átkozott nap, amikor - nem tudva, mit teszek - egy hónap után újra meglátogatlak, mert Te is szívesen invitáltál, mikor rákérdeztem egy kurta üzenettel. Jó hangulatban telt a Veled töltött egy óra. Talán sokkal jobban, mint az azt megelőző két hónapban bármelyik találkozásunk. Csillogó tekinteted az arcomat hevítette. Valószínűleg csak nagy színészi teljesítmény árán maradt mozdulatlan minden vonásom, amíg egymás mellett feküdtünk a Boszorkánybarlangban.

Miért néztél rám olyan vágyakozva? Miért mondtad, hogy kijönnél velem Angliába rávágva szavaidat az enyémre, terveim hallatán? Miért voltál olyan lelkes minden mozdulatomnál? Miért élvezted skóciai beszámolómat, miközben a párnádon fekvő tigris fejének és nyakának vonalánál határozta meg a Forth Roath Bridge helyét? Miért adtál hiú reményt, amikor két nappal később megírtad a válaszod arra a levélre, amelyben kifejttem, hogy gyere velem Angliába, de tudd, hogy én még mindig lángolok és nem tudnék tisztán barátként nézni rád? Három nap múlva miért vettél el újra mindent tőlem, mident, ami újra értelmet adott életemnek? Miért játszottál velem, ezáltal ellenszenvet váltva ki belőlem, mely ellenszenv benned is ellenszenvet szült? Miért hagyod, hogy a nap minden órájában gondoljak rád? Miért hagyod, hogy ez az érzés majd minden estére hatalmas magánnyal töltsön el, minek hatására az egész nap alatt fáradtságosan felépített jókedvem az enyészeté lesz? Miért nem hagysz békét lellemnek?

Talán azért, hogy végképp elhiggyem azt, amit az első pillanattól érzek: mi egyek vagyunk, csak az élet, az egymástól független múltunkból fakadó rossz-új-énünk szakít/ott el minket egymástól.

Tudom, nem lett volna szabad megírnom ezt a levelet... Tudom, nem szabadna vágyakoznom utánad... Tudom, nem szabadna bevallanom magamnak se, hogy még mindig a szerelem tüze éget...

Félek, hogy ez a végső csalódás... Félek, hogy végképp befoltozhatatlan sebet ejtett vágyakozó szívemben a reménytelen vágy...

Tudom, hogy Te is vágytál utánam azalatt az egy hónap alatt, amíg nem hallottunk egymás felől. Tudom, hogy kölcsönös volt a fájdalom, amelyett a másik hiánya okozott. Tudom, hogy Te is kerestél mást. Tudom, hogy Téged is csábított más, de Te sem feledhettél. Tudom, mert annyira egyek vagyunk, hogy ha a világ két ellentétes pontján is állnánk, a másik felé szálló lelkünk szétvetné az egész bolygót attól az erőtől, ami kettőnk között feszül és örökre összeköt.

Még annyi mindent szerettem volna megmutatni Neked magamból és annyi mindent szerettem volna kapni sebzett-gyönyörű lelkedtől. Hisz tudod, nem láttad még azt a gyönyörű helyet, amiről meséltem!? Tudod, még nem mutathattam be a mamát, aki annyi érdekes történetet ismer!? Tudod, egyiket még én is szívesen meghallgatnám századszorra is!? Szeretném megtudni még, hogy milyen voltál kislánként. Szeretném újra látni a fényt a szemeidben, mikor a régi és új fényképeidet mutatod meg nekem. Szeretném látni arcodon a vágyakozó várakozást, míg újra csókot lehelek édes ajkaidra. Szeretném újra lágyan simogatni meztelen testeden azt a halovány sebhelyet, mely derekadon jelzi tested veszteségét. Szeretnélek újra előcsalogatni abból a kis világból, ahová időnként visszahúzódsz. Annyi mindent szeretnék még Tőled kapni, hogy nehezteljen kelljen magamra, mert nem tudom elég intenzitással viszonzni. Annyira vágyik kezem még arra, hogy simogassa szerelemszín hajad, a búsvidám pofid... a tested s a lelked. Annyira szeretnélek még szeretni, becsülni.

Annyira szeretnélek újra elengedni... de nem tudlak...

Mosolyom az utolsó levél és üzenet végén annyira hazug magam előtt, mint a decemberi szikrázó napsütés. Bátorító szavaim annyira mélyen vágnak belém, mint éles, vékony penge a szívbe. Annyira feszíti a fájdalom... magam sem értem, miért dobban újra és újra rendületlenül vágyva Téged...

El akarlak engedni, de nem tudom miként fogjak hozzá úgy, hogy másnap még erősebben ne törjön fel bennem a vágy...

Meg kellett írnom ezt a levelet Neked. Nem azért, hogy a remény lángjait táplálja a papír, amelyre írom, hanem azért, hogy kipróbáljam a felejtés elősegítésének ezt a módját is.

Sokáig szerető csalódásod,

Dumagép"

Wreath

Patch ... wich? (patchwitch.blogspot.com)

Welcome / TUESDAY, SEPTEMBER 11, 2007/

Hello Everyone,

This is my blog which was created for two reasons:

1. to write about my favourite hobby: patchwork and
2. to practise my loved language: English.

That is why I am going to write in English... Sorry for all my friends, who don't know or don't like English.

Home, sweet home! / WEDNESDAY, SEPTEMBER 12, 2007/

After arriving home, unpacking all the dirty clothes and the things we got in AU, I had a quick tour in the corner where my sewing machine was. It was staying there sadly, waiting for me patiently. I felt sorry for it. I left it waiting for years and the poor one got only two projects to work on: the curtains (not a big challenge for a machine) and a bed cover. To tell you the truth (you know I am that 'honest-type') it is still not finished, I made the quilting part of six hundred something pieces and I hand-dyed the borders, but was not brave enough to make the stitching.

Back to the point I visited my sewing machine and promised it to work together more. I don't remember what I made, but I am sure I designed something small. And next summer a patchwork camp took place. I found it on the net and it was only 2 days after the deadline of application, so I phoned them and told a long story about everything. Finally they let me in, and I found myself among a group of patchworking ladies. We made a lot of things in that 4 days. The first one was a huge and fat cat. (I don't like cats very much, but this one is sweet. It is really crazy, so I loved the whole work.)...

... It was Christmas time. The group decided to make presents. Everyone made a present and we made slips of paper with the names on them. We chose a slip and gave the present to that person. I missed 3 or 4 meetings before and Christmas was my first visit in that term. Then I saw a nice girl smiling and looking for me (poor she got a slip with a totally unknown name on it). I got the most beautiful present and her friendship as well...:D I am sure this was the best Christmas present in the group that year...

Little bunny, my first soft toy friend / WEDNESDAY, SEPTEMBER 12, 2007/

I have to introduce my first soft toy. I made him from a pattern in a magazine. He is a tricky one. He is a bunny, but can hide and then he seems like an egg. It is very good, as he is a bit shy...(He was very kind to let me take this picture about him.) His eyes are made of beads and he is filled with lentil (or something like lentil...).

And I have to tell you his story... Once he went on a big journey. He travelled to Australia with a friend. You have to know there are very strict rules in Australia... You mustn't take any food or plant to the country. At the customs they look for these things (too). So poor bunny was picked out of the huge suitcase he travelled in, and went through the X-ray alone.... (Can you imagine something this small in that huge X-ray? He is only about 10-15 cm.) I think they found out something because my friend was asked about his filling. He didn't know anything about it as he got the

bunny as a present, so bunny was examined again and again. He went through the X-ray 3 times (!). After a while one of the officers wanted to cut bunny's stomach and look at the filling. Poor bunny was frightened, you know, nobody wants his stomach to be cut and emptied.... And just before the huge knife reaches his skin..... the other officer spared him and let him go through....

This is a picture of him in a shy moment...He is hiding...:

Christmas carols /SUNDAY, NOVEMBER 25, 2007/

I have special relationship with Christmas carols, I think. Unfortunately I live in a country where there are no Christmas carol singers and nearly all Christmas songs are sad (except the children's songs of course).

When I was a high school student we made a small choir each Christmas. (Of course we had a really special teacher who helped in organizing things – thanks to her for that.) We learnt some (or a lot, I think quite a lot, yes) carols. We had singers, guitarists and some had bells, drums and rattles. Before Christmas we went to the centre of the city (it is a capital, so quite big). We have a street there as all big cities does. You know one with lots of shops and tourists, fair before Christmas.

So we went there to sing Christmas carols and collected the money in a huge box. The money went to large and poor families with lots of children and not much money. But charity was only one thing. On the other hand we created a really good and special atmosphere in the street. People sang with us and some of them started to dance. It was the best part of Christmas for years to me. (I really didn't like Christmas for some reasons but this part was my favourite...)

When I started teaching I wanted to continue singing carols. I work with little ones so singing in the street at winter time for 4 or 5 hours is not a good idea. So we decided to create the special atmosphere in the school for the others. Advent mornings find us in the school hall next to the entrance singing Christmas carols. I have enthusiastic children each year who help me. They love Christmas carols like I do. I am always very happy when we sing together. It is wonderful!

Teaching... / SUNDAY, JANUARY 27, 2008/

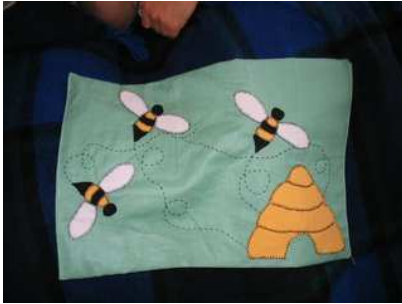
When I was a little girl (around 8) I always played 'School' with my little neighbour. She was five at that time. I taught her a lot of things and my parents were smiling at the door: 'She should be a teacher.' (Luckily they told me this story just after my decision to be a teacher.)

So year came after year and then I became a teacher. It is not an easy job and sometimes very tiring, but every week there is at least 3 minutes when you feel this is the best thing on Earth. I really enjoy being with kids, they are funny and honest, creative and sometimes they say strange things.... Or maybe we see them strange only because we are adults...

After college I went to school again to be a teacher... In the first year I had to learn a lot and I had some difficulties, but at the end we were the happiest class in the school, I think. Unfortunately my kids were 'too big' so I couldn't work with them during the next year. But some little ones came from the nursery to be my class. I worked on classroom decorations half of the summer. I drew lots of animals for Maths teaching. Then I decided to make something

for the 'class book' (It is for administration, all the marks and lessons are administrated there, also the timetable, the list of the names and teachers etc...)

In the second year we needed a new cover. (We were not 1.a anymore.) I asked them what they liked. They wanted bees, as they called themselves the 'bee class' (They got labels with their names on the first day they came to school, which had the shape of bees.) They loved this cover so much they didn't want a new one in the next three years.

When they became 'too old' again they got a new teacher, but I was lucky enough to stay with them as the 'second teacher' of the class. Their teacher asked me for a cover. She bought the fabric (the same as the tablecloth in the classroom) and I made this 'teenager design'. I was a bit nervous, you know, teenagers are always criticising, but

luckily they were satisfied. :D

Eili's angels / MONDAY, FEBRUARY 18, 2008/

This is the day of the angels. I have a friend who asked me to make two angels. I started them in November but the very busy Christmas and Advent time stopped this work. I have finished them at the end of January but this weekend they were given to two children. They became guardian angels to be with them when their godmother can't be there (who is my friend.).

They are Tildas design so I loved the work very much. They are the same pattern but it is good to see how different they became at the end. Two different personalities - I think.

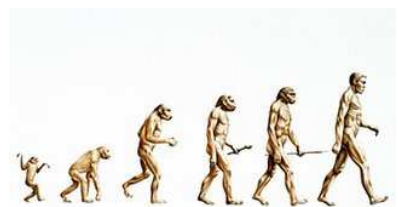
The best thing that the children got their angels during the weekend. As my friend said the bigger one (a little girl) was so happy, she played with it all day. I am very happy to hear this. I have never had a little one to give

my dolls to so it is a huge thing for me. It surely made my day happy.

Have fun angels with the children and take care of them!

101th :D / SUNDAY, APRIL 13, 2008/

It's been a while since my last post....Time was just running....We had guests from 4 countries in school, than I had problems and was extremely busy with my drama work.

During the "no post time" I made these dolls. Let me tell you the background story..... We had an exhibition for our school project I mentioned. It was about the past and future of Europe. My country got the rights of women. We decided to make a doll queue on the 'evolution of women'. The ideas are not just mine, we discussed them with my colleague and then I did some more thinking and sewed the dolls.

The original idea came from a picture we all have here in school in our Biology books. I tried to find one on the net... (picture was taken from abcnews.go.com)

All dolls are made from cheap fabric called 'molino'. I used the same pattern for them and I designed different clothes with help of pictures. 2 ladies got wire in their legs and the housewife has an iron made of plaster. So we decided 4 steps of the evolution:

1. The cavewoman 2. Woman of 3. A Suffragette - 4. Businesswoman
working with her tool housework with a Votes for women!
on an animal skin child

Sweet friends 2. + family / SUNDAY, JUNE 1, 2008/

The birthday party continued, sorry for not writing but I didn't have time for anything ('poor me' :D).

So after finishing the previous post we went to a restaurant in the city centre. It was an absolutely new one for me, my B found it when he went there with colleagues. We ate a lot... really lot.... I got a pre-present from Ám and Pung, a cocktail voucher for a lot of cocktails... (I do not drink alcohol very often.... actually I rarely drink so they wanted me to know at least the cocktails, which I prefer when drinking...) Later my dear friend, Eili arrived with 6 balloons (but because of running 2 died...) and Ark who was a real surprise as he lives in another country.... And I got lots of pressies...

29th May

The next day I was taken to another restaurant. My B took me with a strange face....I was suspicious.... My mum and her husband were there with a beautiful strawberry bowl and another surprise.... My mum was so clever to find out this composition for me. My favourite fruit (one of them) is strawberry and the cherries are from her garden... So it was a really special thing to get.... Isn't it nice?

30th May

My colleague had a party for us from the theatrical group. It was quite a big company... We enjoyed the long-long evening very much (I arrived to my bed at 3 a.m. the next day...), and in the middle of the party they sang me a

'Happy birthday song' which I had never heard before and finally 2 of the guys threw me into the pool in my clothes..... It was surprising and quite funny, we laughed a lot - another story to tell.... Pictures later, I think someone took pics, but not sure, I was too surprised to realise things....

Giraffes and strawberries / SUNDAY, JUNE 8, 2008/

My sweet language group, class 8 had their last lesson with me on Friday. During the 5 years we spent together I always drew a giraffe on their tests. They really liked the giraffe and were upset when I forgot to draw it. :D It was our symbol or something. So when I started to think about the goodbye present I wanted to give them, the only thing I knew I surely needed something with giraffes.

Then the 'keyring idea' came, so I only needed to find out the 'how to'. I wanted to sew them 'our' giraffe, so I made a pattern of the drawing I always used on their tests. It was not the easiest thing to sew exactly that giraffe, but finally I could manage it. I was lucky as I got some help from my colleagues. We decided to help each other with bigger class projects, so last year we sewed mini rucksacks for J's class, and this was the year of the giraffes....

I machine embroidered the patches (stipling) then I sew the bodies and feet. Then we turned inside out together, filled them and sew them together. I used yellow string for the legs. Then we added the keyrings I bought. That was all!

My students were really surprised, they couldn't say anything at first. Then one of them asked: "Did you really spend so much time on making presents for us?" And at this point I was surprised.... Ah, the 14 year-olds understood the point of the handmade presents! Yes, some adults could learn from them! I was worried a bit, I thought some would find them childish, but no, they put them on their clothes, bags and some gave names for their giraffes. I was so happy to see that! I hope the giraffes will help my students to remember our lessons!

In the afternoon we went to pick strawberries. Here there are gardens with "Szedd magad!" (= 'Pick them yourself!') signs. Here you have to pick the fruits. When you have enough they measure it and you have to pay (less than at the greengrocer's). With 2 colleagues we spent the afternoon on a strawberry field. We picked into sweet baskets. After a while we started to have fun and laughed a lot. It was really funny, not so tiring. Here is my basket. (I didn't want to pick much, my basket was only 3.7 kg.) Yes, it was a good Friday!

Patchwitch

JÉZUS A PADLÁSON (www.pepitaceruza.blog.hu)

2008.04.27. 14:17

Jövevény voltam és befogadtatok.

Ahogy visszanézek a múlt időbe - kezdte Nagyapa a mesélést -, mintha egy furcsa távcsövem volna, amit különböző időpontokra állíthatok élesre.

Tíz évvel ezelőttre, amikor te születted - mosolygott a középső unokájára -, vagy tizenkét évvel ezelőttre, amikor neked örülhettünk, mert megszületted - ölelte magához a nagyot -, vagy sok, sok évvel ezelőttre, amikor éppen veled voltam egyidős - tette a mutatóujját a kicsi pisze orrára.

Még nem jártam iskolába, amikor ez a dolog történt. Látom magamat, amint a januári csikorgó hidegben, az állandóan kibomló sálammal, a jeges úton meg-megcsúszva, rohanok hazafelé. Két kezemmel boldogan ölelek magamhoz egy nagy fémdobozt, amit csudaszép képek díszítettek.

Vilma kisasszonytól kaptam, aki abban az időben volt fiatal lányka, amikor az olyan jó módú gyerekek, mint ő volt, ilyen szép dobozokba csomagolva kapták az édességet. Akár Vilma kisasszony ifjúsága, a doboz is már rég megkopott, de nem bántam, vihettem haza, hogy megtöltsen a kincseimmel. Már ami egy ilyen kisfiúnak kincs volt akkoriban, színes számológépcédula, üdvözlőlap Karsbadból, egy madzagját-vesztett jojó, üveggolyók, az utolsó szaloncukor a karácsonyfáról. Eldugom a testvéreim elől, határoztam el, ne nyúljanak hozzá. Ebben a dobozban az egerek se tudják megrágszálni a padláson. Mert már azt is tudtam, hogy ott fogom eldugni, ott, ahol a gerenda befut a tetőhajlat alá, ott jó lesz, bíztattam magam, amint másztam felfelé a létrán.

Négykézláb kúsztam oda, a szénabálák között, amikor a felhalmozott kupacok között, hopp, valaki felült- még a füléből is száraz fű állt ki -, én pedig rémülten kérdeztem a torzonborz idegent, hogy kicsoda. Ő elhaló hangon csak ennyit szólt: - Jézus... - és hátrahanyatlott. Elájult.

Úgy megijedtem, hogy azt sem tudom, hogy gurultam le a padlásról. Még a doboz is lepottyant, és zengett egyet a kobakomon. Jézus???!!! Azt mondta: Jézus? Jézus a mi padlásunkon?

Hiszen, ha kicsi is voltam, hallottam Jézusról. Karácsony múlt éppen, hosszasan mesélték nekem az ünnepek alatt, miként kellett a szegény kisdédnek istállóban születnie, mert nem fogadták be sehol.

Csak nem úgy esett megint, hogy nem kapott szállást, hiába kopogtatott? Csak nem az én szüleim küldték el? – járt lázasan az agyam.

- Édesanyám! Édesapám! Miért nem engedték be a házba? - rontottam be zihálva a szüleimhez, akik a korai, délutáni szürkületben már aggódni kezdtek értem.

- Mit beszélsz te gyermek, kit nem engedtünk be? – csitított simogatva a mama.

- Hát, Jézust!

- De kicsikém, te is tudod, hogy Jézus mindig itt van velünk.

- Nem, most a padláson van! - kiabáltam türelmetlenül. - Ő mondta, hogy Ő AZ!

Édesapám ekkor már felpattant és kiszaladt. Rövidesen egy eszméletlen fiúval a karjában tért vissza. Olyan 15 éves forma lehetett, de én az előbb ijedtemben, a félhomályban idősebbnek gondoltam. Nagyon beteg volt.

Sok ilyen szegény árva, hajléktalan gyerek kóborolt akkoriban a háború után.

A szüleim azonnal orvosért szalajtották az idősebbik bátyámat, és édesanyám még hetekig ápolta a fiút.

Meggyógyult és nálunk maradt béresnek, vagy inkább harmadik bátyámnak. Így lett a szüleimnek még egy, mindünk közül talán leghálásabb fia.

Sokszor emlegették mosolyogva, hogy találtam rá Jézusra a padláson.

Később, amikor már tanultam hittant, bizonygattam, hogy igazam volt, hiszen Jézus megmondta: "...jövevény voltam és befogadtatok... Bizony mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg".

(Mt 25, 35, 40)

Pepitaceruza

A vajsínű árnyalat (www.avajszinuarnyalat.freeblog.hu)

2008. február 24.

Furcsa időket élünk

Egy pár hettel ezelotti email-valtasban esett meg, hogy egy igen kedves folkeresre reagálva ezt találtam szólni: "(...) *mar egy fel eve ulok egy listan, amin kabe 80%-ban csak zsidó zeneszerek (zenek) es szerzők (írók) vannak, es kurvara kellene írni erről, mert otthon egy mukkot sem tudnak róluk, pedig pedig pedig. Mondjuk az egyikük, a Chabon lassan az USA egyik vezető kortárs írója avaszsá mellekesen.*" Nos, ez lett a levelvaltas (eddigi) utolsó állomása: a levelezopartner diszkréten azonnal elnemult. Hogy miért történt így, pontosan persze nem tudhatom, de talán sejtem. Michael Chabon említése jár némi kockazattal, esett le később a huszfiller. O maga beszél erről:

“Ez már hagyomány az amerikai zsidó szerzőknel - ha olyan zsidó figurákról írnak, akik nem igazán csodálnivalóan viselkednek, éppen úgy egyebkent, mint idonkent a földgolyó bármely embere, például mohok, kapzsi, éroszakosak, intoleránsak, szóval ha ilyen tulajdonságokkal ruházunk föl néhány zsidó-karaktert, akkor egy csomó zsidó olvasó folhaborodik ezen. Az a vad ellenünk, hogy (...) kitergetjük a szennyeszt, megosztottságról adunk hírt olyan korban, amikor pedig az összefogas lenne nagyon fontos. Tok mindegy, milyen korról van szó, mert mindig olyan "kor" van, amikor "az összefogas fontos". Anyam hozott erre egy nagyszerű példát, miután jó néhány ilyen irányú kritikát kaptam: ugyanez történt Philip Roth-tal is, akit ugyanezzel vádoltak karrierje számos pontján több könyvvel kapcsolatban, kezdve mondjuk az *Isten veled, Columbus*-szal. (...) “

(Hogy mennyire így van ez, ahhoz csak annyit, hogy a font említett - egyebkent igen-igen jó fej - levelezopartner hónapokkal ezelőtt, amikor éppen Roth utolsó előtti fantasztikus regényéről, az Akarkiról írtam, annyit jegyzett meg, hogy "*Philip Roth seggfej, de idonkent el is elolvasok tole ezt-azt*".)

A Philip Roth-parhuzam egyebiránt más dimenzióban is működik itten: Michael Chabon (kiejtése: *sej-bon*, avagy angol nyelvűszakosoknak: [□□e□□b□n]) legújabb nagyregénye, a Pulitzer-díjas *The Adventures of Kavalier & Clay* után 7 évvel megjelent *The Yiddish Policemen's Union* ugyanis - csak úgy, mint Roth *Összeesküvés Amerika ellen* című műve - a(z amerikai) zsidók történelmének egy alternatív, fantázia-változata, legalábbis egyik olvasatában bizonyosan.

Elorebocsatom: a *Yiddish Policemen's Union* (a továbbiakban: YPMU) *letehetetlenül izgalmas* könyv, és bár egyik kedvenc tavalyi olvasmányomnak bizonyult, *korántsem hibátlan*, sőt. Viszont nagy butaság és remes szuklatokoruseg lenne ezt az akar zsáner-irodalomnak is nevezhető kötetet akarmilyen mértékű antiszemitizmussal vádolni. A baj *nem itt van* az új Chabon regénnyel. De csak sorjában.

A történet alapja egy valós, bár történetész korokon kívül nem túl közismert kuriozum: 1930-40 körül egy alaszka-i fejlesztési tervben az akkori amerikai belügyminiszter, *Ickes* javasolta, hogy a területet európai kivándorlókkal, főképpen Nemetországból és Ausztriából menekülő zsidókkal népesítsék be. Az akkor még csak territórium státuszban lévő Alaszka egyik demokrata képviselőjének, *Dimond*-nak az ellenkampánya meggyőztette a tervet, amelyet pedig már Roosevelt elnök is komolyan fontolóra vett.

Nos, Chabon regénye itt valik el a valóságtól, és kezd meg csavaros kalandjait a "mi lett volna, ha..?" mufaj fantázia-országutján.

A YPMU szerint *Dimond* varatlanul autobaleset áldozata lesz, az alaszka-i tervek átmennek a Kongresszusra, a zsidókat letelepítik. Következésképpen "csak" két millió áldozata lesz a holokausztnak, viszont (a halálgárak redukált száma miatt folszabadult ipari háttér következtében) Németország 1942-ben legyőzi a Szovjetuniót. A 2. világháború 1946-ig tart, amikor is a szövetségesek egy Berlinre dobott atombombával vetnek véget a világegyesnek. 48-ban ugyan megalakul Izrael, de a független állam hamarosan elbukik. Izrael nélkül Palesztina területén végeláthatatlan és reménytelen állóháborúba merevedik a különbozó vallási és egyéb nacionalista csoportok összetűzése. Közben Alaszkában virágzik a zsidó territórium, *Sitka* központtal (valós kisváros egyébként), annak ellenére, hogy az eredeti szerződés éppen 60 évre bocsátotta csak rendelkezésükre a földet. Ez a hat év tized a regény kezdetekor, pontosabban két hónap múlva jár le: az éppen hatalmon lévő szelsojobb erzelmu (!) amerikai elnök arra készül, hogy 2008. január elsején hivatalosan és tenylegesen is visszacsatolja a területet Alaszkához.

Es ha elárulom, hogy a forrás hihetetlen mennyiségű eseményzúhatag *mindössze pár szavas* itt-ott-émlítésekkel derül ki a több, mint 400 oldalas regényből, valamint azt is, hogy ez *csak képe a harmadnegyede* a felvillantott világpolitikai háttérnek, akkor már lehet valamennyire sejteni Chabon történetmeselési tempóját.

A YPMU - ahogy irtam is már - ún. zsáner-irodalom. Vagy nem. Kérdés persze, hogy milyen zsánerrel van szó. Mert hogy egyszerre koromragoan izgalmas krimi *à la* Chandler és/vagy Hammett, *film noir* forgatókönyv, zsidó családrege, utópisztikus és ellen-utópisztikus történelmi(etlen?) fantáziájatek, szerelmi sztori, és még sorolhatnám.

A regény egy melyebb olvasatban, mint minden jó szöveg, sok alapkerdest feszeget. Leginkább valahol ottan a zsidó identitáskeresésnél köll kutakodnunk ez ügyben: mit jelent valóban manapság zsidónak lenni, mit jelent a diaszpóra részenek érezni magunkat, milyen útjai vannak ennek, milyen erzes az örök számuzetes állapot, mennyiben amerikaiak az amerikai zsidók, hogyan tekintünk Izraelre, mint államra, mi történik, ha a zsidóság tetteiben és/vagy gondolkodásában hirtelen elfelejtkezik arról a vallási bolcsoról, amelyben világra jött, és így tovább, és így tovább. Nem könnyű dolgok ezek, és fókent: nem veszélytelen biznisz ezek végiggondolása és verbalizálása (szól ki belőlem a paranoias kelet-közép-európai), nem véletlen, hogy a regény számtalan pontján, a visszacsatolás apokaliptikus árnyékában vissza-visszater a mondat: *these are strange times to be a Jew*.

A történet elmondhatatlanul szerteágazó és komplex, középpontjában egy hihetetlenül bonyolult nemzetközi politikai összeesküvéssel plusz egy közonseges gyilkossággal, amelynek vagy van köze mindenhez, vagy sem. Ez utóbbi esemény egyébként a regény egyik legtragikusabb szála: a haszid hit szerint minden generációban esely van a messias újjászületesére, csak hogy ebben a regényben ez a ferfiu egy szerencsetlen heroinfüggő, aki imaszíjával kóti el venáját a napi belovedekhez, egy (a lubavicsi haszidokra érosen hajazo) ortodox rabbi homoszexuális fia, akit az éroszakos halál egy lepusztult garniszállóban ér.

Chabon-ba azonban elsősorban *mágikus nyelvezete* miatt szeretünk bele (én főleg), efelől semmi kétségem sincs. Nagyon keves olyan író letezik a világirodalomban, aki ennyire könnyeden és elegánsan, teljes természetességgel, érzelmesen és magabiztosan kormányozna az olvasóit egy ilyen viharosan hompolygó történetben. Minden és mindenki azonnal a helyére kerül, nem kell

hossa egy rövid bekezdéssel több, de gyakorta csak egy látszólag mellekesen odavetett hasonlat vagy metafora. Figyeljünk csak (nem fordítok, mert Chabon eredeti szövegeinek különös, gyönyörű ritmusa van):

“Brennan studied German in college and learned his Yiddish from some pompous old German at the Institute, and he talks, somebody once remarked, “like a sausage recipe with footnotes”. A heavy drinker, unsuited by temperament to long twilight and rain.”

Egyszerűen *nem képes leírni egyetlen rossz mondatot sem*. Még akkor is így van, ha csak egy rendkívül izgalmas kávéfőzőről van szó:

“The drip-filter coffee maker hawks and spits like a decrepit Jewish policeman after ten flights of steps.”

Vagy mondjuk tessenek még egy olyan íróat említeni, aki annál kifejezőbb metaforát képes alkotni, mint ami ebben a mondatban szíven üt bennünket:

“According to doctors, therapists, and his ex-wife, Landsman drinks to medicate himself, tuning the tubes and crystals of his moods with a crude hammer of hundred-proof plum brandy.”

Különös, elképesztően pontos, hihetetlenül keletes: egy ideges besugo bőre “*as pale as a page of commentary*”. Vagy egy motorbicikli fölpörgő hangjáról: “*[has] the flatulence of a burst balloon streaking across the living room and knocking over a lamp*”.

Es hat a humor. Az ironia. Az alaszakai diaszpóra fővárosa, a több, mint 3 milliós, felhokarcokkal és fulop-szigeti stílusú, kínai fánküzletekkel telítődött *Sitka*, ahol a *sabbath*-ra az északi fény vetül, és zsidó lányok “neger spirituálekát énekelnek jiddisul, Marx és Lincoln szövegeket beleszóve”.

Mindenhhez Chabon kreált egy *szexialis belső nyelvezetet*, amelyben az a bizonyos, Chandler-fele *noir*-koltozás keveredik a jiddissel (pontosabban azzal a jiddissel, amelyet egy hatvan éve Alaszkában elszigetelt, fokent kelet-európai bevándorló diaszpóra beszélne – a fegyvereket *sholem*-nek, a viharvert zsarukat *latke*-nak, a mobiltelefonokat *shoyfer*-nek hívják, és így tovább), s aminek a humor és atmoszférateremtés mellett ugyanolyan *elidegenítő* hatása van (allandoan emlékeztetve az olvasót a regény utópisztikus jellegére), mint például a *Gépnarancs* (Burgess) pszeudo-orosz szleng-szavainak. (A beszélő – szimbolikus – nevekben megbúvó ironiáról szintén lehetne írni jó pár bekezdést: az egyik fő helyszín például a *Zamenhof* nevű garniszálló, egy szinten *zsidó utópisztikusról*, az esperanto nyelv kitalálójáról elnevezve; a többkevesbe *pozitív* fohos keresztnév *Meyer*, ami óhatatlanul ideidezi az egyik leghírhedtebb amerikai *gengsztert*, stb.)

Anélkül, hogy magát a sztorit részletesen elmesélnem (hatha valaki kedvet kap olvasni, és hat vegsősoron egy *klasszikus krimi*ről is szó van), azért az gondolom, nyilvánvaló, hogy Chabon utópia-univerzuma tukrozni igyekszik azt a kátyvaszt (és azokat a buktatokat és bukásokat), amit nap mint nap látunk, hallunk és tapasztalunk bizonyos politikai korokban, elsősorban az USA-ban (és *Eretz Yisroel* temakorban). Amivel persze semmi baj nem lenne elvileg, sőt: igen udvos olyan irodalommal (raadásul *rendkívül populáris* – ertsd: tömeghez könnyedén eljuto – műfajú irodalommal) találkozni, amelyik az USA jelenlegi teljesen tragikus (kul)politikáját veszi célba (többek között), valamint azt, hogy ez hogyan is befolyásolja a híres amerikai

identitaserzetet, milyen hatással van ez a zsidó népre és nem utolsósorban a zsidók történelmi állam-kerdeire.

De.

De (és ne tessenek megtudni, mennyire *kurvara faj* nekem ezt leírni, mert egy halálösszelelemről van szó itten az író - mint *irodalmart* - illetően) ez így, ilyen formában nem kóser, sehogy sem az. És ami még fajabb (nekem szinte fizikailag az): kimondottan *irastechnikailag* nem az, magyarul: rosszul megírt vonal. A regénynek ez a szála - összehasonlítva nem csak a többi Chabon-könyvvel, hanem a YPMU egyéb retegeivel - mondjuk az igen éros szerelmi sztorival - jajdenagyon szar és ezért *nem muxik*. A gonoszok (a fent említett politikai szál *sztinte összes* képviselője) a történetben a vegletekig leegyszerűsített, élettelen, életidegen, *valótlanul* buta figurák. Igaz, ami igaz: az író nem egyszer telibe talál számos mai politikust a VLBE & Co. köréből (*indirekte* nyilván - mert azért mégis csak egy *szénialis* íróemberrel van ám dolgunk, aki még rosszul is nagyon jól ír), de hat ezek igen olcsó és könnyű poénoknak tunnek. Ezek az emberek (a VLBE & Co.) valóban elrettentőek, de (talan a VLBE-t kiveve) *nem butak*, sőt, sőt (ld. *A vajsztínű árnyalat* idevonatkozó, immáron két és fél éve fűtő sorozatát érrol). Faj, faj, faj, faj, nem is tudom, elmondani, mennyire, hogy így el lett ez a vonulat baszva. Raadásul közvetlenül ennek esik áldozatul a regény utolsó szűk harmada is, maga a klasszikus bunügyi történet, amely egy alaszkaí garniszalloból indul, és titokzatos hatszobakon, gozfűrdőkon át húzódik egészen a jeruzsálemi Szikla-mecsetig.

Amikor becsuktam a könyvet, az első gondolatom az volt, hogy Chabon sokat akart markolni, és ezért kicsorgott a markából egy csomó igazgyöngy, avagy a mennyiség miatt már csak igazgyöngy-utanzatokra futotta néhány esetben.

Mindazonáltal igen könnyű szerelembe esni Chabon hihetetlen fantáziavilágával, amelyet a zsidó miszticizmus szálaiból, felelem-toredekekből, éroszából, megváltásból, szerelemből szó kőrenk és burkol be vele világot, eszméket és nem utolsó sorban a szívünket.

Való igaz: furcsa zsidónak lenni manapság. De ki is tagadhatná: micsoda remek dolga van annak, aki a kortárs amerikai irodalom egyik legfontosabb, legerdekesebb és legeredetibb írójának az olvasója.

2008. május 26.

Most olvasom a *Septembers of Shiraz*-t, egy fiatal iráni-amerikai írónó, *Dalia Sofer* első ("bemutatózó") regényét. Haaat.... nem tudom.

Eszméletlen kritikai elismeréseket zsebelt be érte, és még mindig nem nagyon értem, hogy miért, pedig már kábe a felenél tartok. (Azért ragadtam billentyűt, szokasommal ellentétben felűtőn, mert igen regén estem már pofára ennyire "kritikai elismerést szerzett" irodalommal.)

Adva van egy igen jól szituált iráni zsidó család, akiket megfűrgat a történelem (a sah elűzése utáni ayatollah-forradalom) forgozsele. Ebben a történetben rengeteg lehetőség van, főként úgy, ahogy Sofer fölallítja a táblán a babukat: az apa egyik napról a másikra eltűnik a hírhedt Forradalmi Garda börtöneinek labirintusában, a család 19 éves (teljesen átlagkepessegu, elkenyeztetett, isten-telen - nem igazán ateista! - és rezignált) fia New Yorkban építészeti tanúl ("...mert miért ne?" alapon), akit történetesen egy igen szűgőru, haszid zsidó család szállasol el; a kisebbik gyerek, egy kislány pedig barátjának apjától (aki a Forradalmi Garda egyik tisztviselője, vallatottisztje?) a megfigyelt, gyanús személyek dossziéit kezdi lopkodni, hogy azokat az embereket legalább megmentse, és így tovább, és így tovább, szemmel láthatóan igen

atgondolt folallas ez a sakktáblán. Tulságosan is atgondolt, tulságosan is kiszámított, tulságosan is steril, ha engem kerdeznek, de ez csak az egyik baj.

Az írástechnika iszonyatosan lebutított, nem lehet tudni, hogy azért-e, mert Sofer nem tud írni, vagy valamiféle idiota, felreértelmezett "joszandek" vezethette a "kozerthetoseg" jelszavával. Olyan az egész könyv (eddig legalábbis), mintha egy eddig kizárólag szerelmes-regényeket gyártó unatkozó haziaszony hirtelen "politika-tudatossá" kepezte volna ki magát egy bizonyos témában (jelesül: az iráni történelem egy apróska szeletében).

Hogy egy példát hozzak: Sofer tipikusan az az író, aki hulyének nezi az olvasókat (ennek nagyobb sertestem nem tudok személy szerint elképzelni irodalmi területen). A szöveget teleaggatja különféle heber és perzsa szavakkal, mondatokkal, nyilván "atmoszferateremtés" céljából (mert hogy azt tanulta a *creative writing masters course*-on, hogy az nagyon koll), de hát ugye, nem akarná, hogy ne ertsük minden egyes szavat, ezért azonnal fordít, az idegen szavak után tett gondolatjelek közé szorítva az angol megfelelőjüket (például az alig közismert *Allah Akhbár*-t vagy a *Sálem alejkum*-ot is, rendszeresen, ahányszor előfordulnak). Irtozatosan idegesítő. (Ordító ellenpélda mondjuk Chabon nyelvvezete, a *Yiddish Policemen*-ben, ahol ugyanez - "atmoszferateremtés" - történik jiddis szavak tolmácsolásával, de egy zseni érintésével, egy zseni érkezővel, és *surprise! surprise!* - egyszer sem otlik föl senkiben, hogy fordítás híján szótarral a kezben olvassa Chabon könyvet (a kontextusok! a kontextusok! a nyelvi játekosság!). Errol meg tudnak írni - a két módszer különbségéről, stb, de Sofer nem ér meg ennyit; ha lesz kedvem, még a regény végen visszaterek rá egy poszt erejéig, de őszintén szólva, nem hiszem.)

Talán az egyetlen - de szinten nagyon kimodoltnak tűnő - érenye a szövegnek a több szempontú történetmesélés: fejezetenként változik a narráció tárgya: a sztorit hol a börtönben szülő apa, hol az őt kutató feleség, hol az onmagával meg hasonlított fiú, hol pedig a földalatti ellenállóvá előléptetett 9 éves kislány viszi tovább. A legjobbak ebből a New Yorkban élő Parviz (a fiú) részei, már csak azért is, mert ottan valódi (belső, jellem-) konfliktus (is) adódik a korúlmények miatt, és föl-fölvillan egy mélyebb réteg (az identitás-keresés, az identitás-hiány, az identitás-valság) lehetőségeinek a kiasása - viszont eddig nem sok remény kecsegtet, hogy el is jutunk ideig, de abban nem kételkedem, hogy minden nagyon szép lesz, minden nagyon jó lesz, és a könyv végére kiírhatjuk: happy ending.

Es akkor mostan tessenek nekem megmagyarázni a fent említett kritikai sikert.

2008. február 26.

Furcsa idókat élünk 2.

(Előrebocsatom: az itt következőknek semmi más célja nincs, minthogy az elmúlt hetek alatt - "szabadságon vagyok" - engem foglalkoztató egyik dolgot végiggondoljam, megertsem és talán rendszerezzem is magamban; nálam ez leginkább és legsikeresebben úgy történik, ha le is írom. Akkor is így teszek, ha speciel nem hozom nyilvánosságra. Most bloggolok erről, hogy miért, a fene tudja. Mert van itten ez a blog. És mert ez is egy arnyalat. Talán. Ezért. Ennél többet ne is tessenek ettől várni.)

Az egész két verseskötettel kezdődött, két antológiával (*Az új amerikai költészet Iowa antológiája* és a nem regén megjelent *Kortárs innovatív költészeti antológia* - laza címfordítások, bocs) és persze a Chabon-féle utópiáról írt poszttal. Foltunt: egy generációhoz tartozunk (quasi). En, meg egy rakas fiatal (hehe, hiú dog vagyok) amerikai költő. És megis. Vagy megsemm. Na, ez ugye nem egy nagy felfedezés (nem is publikalom), mert hogy a nagy számok törvénye szerint minden

generációhoz tartozik egy bizonyos számú [megfelelo nemzetiség behelyettesitando, több helyes válasz is letezik] irodalmar.

Igenam.

Igenam, de egymás után olvasva oket, hirtelen arra dobbentem rá, hogy bezony, van valamifele jól definialható poszt-poszt-izé vonulat itten, akarhogy is nezem.

Hoppa. "Jól definialható". Helyben vagyunk.

Ugy tunik, hogy ennek a csoportnak a stilisztikai megkülönböztető jegyei, de úgy általában is: az értékrendszere, etikája egy igen sajátos generációs tapasztalatból taplalkozik (megint csak magyarázkodni kényserülök, hogy ne hangozzak elkepesztően hulyen: a hangsúly a *sajátoson* van). De nezzük csak sorjában.

A dolog úgy áll, hogy follepett egy olyan új amerikai koltonemzedek, akinek a kisujjában vannak a modernisták, az experimentalis és/vagy avantgarde amerikaiak, az objektivisták, a new york-i iskola meg még sorolhatnám, viszont szarnak valamifele *egyseges* "mozgalomként" follepní, elodeikkal ellentétben abszolút *nem érzi szükségét* mondjuk a csoport-identitás definialásának (ezért teszem meg helyettük én, hehe), nincsenek koltoi "programok" vagy "kialtványok", és így tovább. (Vagyis éppen emiatt a negáció miatt definialod~~hat~~nak "új nemzedeknek", avagy: akarhogyisfaaaaj satobbi.)

A dolog azért érdekes (nekem, legalábbis), mert hogy mindezek ellenére (?) kurva sokat írnak és gondolkodnak magyarul a kolteszetről (mellekesen elsopro mertekben bloggerek - hiába, emmar csak így lesz ezentúl, folytartoztathatatlanul jönnek a blogger-nemzedékek), és megis. Vagyis: megsem. Hm.

Szoval erolkodjunk picit ez ügyben.

Az első dolog, ami feltunik, hogy mellozni igyekeznek a hagyományos, közvetlen onreflektáló (oneletrajzi vagy quasi-oneletrajzi) hangot. Sőt: igen gyakorta *megkerdojelezi*, *problematusnak velik* és *csupan illuzorikusnak tartjak* a személyes elmenyeket. Aztán meg egy dolog: kinosan kerülük a narráció bármilyen formáját, vagy ha nem, akkor legalább istenesen megbonyolítják.

Leginkább a *nyelv*, az *identitás különbozó aspektusai* és a *társadalmi kérdések* foglalkoztatják oket, ezeket barangolják be, vallatják, de anélkül am - és ez igen csak megkülönböztető oket közvetlen elodeiktól -, hogy nem mondanak le a *hagyományos* verseles oromeiről, kihívásairól és lehetségeiről, mondjuk rímek, kötött formák, ilyenek. (Nem véletlen, hogy az egyik nagy előd, *Oppen* reneszanszat eli manapság, főként a kesői versei, amelyekben már sokkal több líraiság van az igen precíz objektívizmusa mellett, nem is szerettek érte a kortársak). Magyarán, kicsit olyanok, mint a szarkak: ha meglátunk valami fenyeset, csillogot (akár technikát, akár temat, akár hagyományt), ami érdekli oket, és amit használni tudnak a céljaikra, szépen magukéva teszik, nincs mese, meg akkor is, ha első blindre teljesen logikatlannak (sőt, ne adj isten: "reakciosnak", elevultnek) is tunik a dolog. Hogy meg nyilvánvalóbb (és közhelyesebb) legyen, hogy miről beszélek: nem a múlt romjain építik a jövőt (ha! ez szép volt, azért valljuk be), szó sincs műveszi "hitvallásról" meg "fejlodesről". Nincsen vateszes kolto (na jó, ez nem újdonság, tudom, de:) nincsenek műveszi-tortenelmi (sőt: akarmilyen) kuldetesek sem. Valahol *ez* a poszt-izé nemzedek elkepzelese a kolteszetről, ez az *anti-hitvallasos*, *anti-bos jellegu irasmod*. Jó, ez most megint nem tunik valami spanyol viasznak így, első olvasásra, de ha végiggondoljuk, a kolteszetrőlozofiaokban mindig volt egy olyan vonulat, hogy haladunk (ertsd: fejlődünk, azaz "jobbulunk") *valamitol valami felé*, és ekozben rendületlenül és faradhatatlan hevélettel csepeľjük a múlt megkövesedett hagyományait. Nem? Namost, ez az, ami ebből a negyvenes éveit taposo amerikai koltonemzedekből *totalisan hanyzik*. (De ugyanígy nincs bennük semmifele politikai vagy vallási vagy lelki vagy akarmilyen "kuldetestudat" sem, vagyis föl sem otlik bennük az

arnyeka sem annak a híres-hírhedt elhivatottságnak, ami a klasszikus avantgarde-ot - is - jellemezte, hogy ugye az esztetikai szabadság meg a politikai szabadság... satöbbi, nem folytatom, mindenki erti szerintem, akit ez érdekel.) Talán Ginsberg volt az utolsó nagy vatesz, aszem. De ha már *Oppen*-t emlegettem, ő írja, hogy az *"igazi költészet olyan nyelvezet, amelyik onmagat teszéli"*, szóval valahogy így.

Más szóval, olyan ez az egész, mintha valamilyen *negatív-küldetstudata* lenne az egész nemzedeknek: nincsenek szabályok, nincsenek törvények, nincsenek abszolút igazságok (ha már itt tartunk: nincsenek "igazságok", mint olyanok), semmit sem lehet tokeletesen és teljes mértékben megérteni, nem ítélezhetünk, nincs jogunk erkölcsi eloirásokat követelni, stb, stb. *"Egy olyan korban forgok, amelyik nem mutat semerre."* - írja erről gyönyörűen Fraser. Minden nézőpontot, minden irányt megismerni, de egyiket sem választani. Kérdezni, kérdezni, kérdezni, de soha nem felelni. *A szabály az, hogy nem lehetnek szabályok.* A világot *"egy fiókyi torott tárgyként érzékeljük; hid-generáció vagyunk, akik megpróbálunk újra összerakni mindent és megérteni, mi is vesztett el, és valahogy hozzácsókolni ahhoz, amit találtunk"* - írja egyikük saját magukról.

Na ja. Ez a nemzedék a 80-as években vált felnőtté, amikor mindenhol a reagan-i amerikai kincstári optimizmusa vigyorgott rájuk: a legyőzhetetlenségnek, a szabadpiacnak, az amerikai folsobbrendűségnek egy soha nem tapasztalt babjateka. Csakhogy a valóság mást mutatott, könnyen át lehetett látni az arnyjatekon, a képmutatáson, sőt, még ott kísértett a 60-as évek utáni kiabrandulás is az apák nemzedékében - sem a nagyregényt író figurának, sem a hoshkolteményt zengo koltonek nem lehetett hinni jó lelkiismerettel. És azóta sem javult a helyzet ez úgyben (megrendült a hit - a katolicizmus botrányai -, a család - válaszok száma soha nem volt ilyen magas, és meg folytathatnam).

Hogy blikkfangosan visszautaljak Chabon-ra, bukott utópiák mindenhol. Valóban: korban forgunk, amelyik nem mutat semerre.

A_vajszinu_arnyalat

Hogy mi a szerelem? (www.kutyabolszalonna.blogspot.com)

Három hetes influenzás agonizálás után először merészkedtünk zenés-táncos szórakozóhelyre. Gödör, megnyitó fesztivál, Honvéd Kamaraszínház előadása. Mi a szerelem? Hetvenes évekből szociológiai kutatás, erőltetett széles gesztusok, a Zuboly által lelkesen kísért népieskedés, nyuszikás viccek.

Könnyedén átsiklottam volna a szerelem legesleglényegesebb lényegén is, csak kedvesem figyelmeztetett:

„A fasz mechanikus, a pina meg poétikus.”

A földbe döngölöm ellenségeimet

Most meg szerelmesek asztrológiáját csaptam fel, a kosról, (ez lennék én). A következő jelenetet találtam, magunkra ismertem.

„**Kos:** Látom, dohányzol. Gondolom, tudod, hogy bele fogsz halni. Tüdőrák, érlemeszesedés.

Ő: Köszönöm, mindent elolvastam már erről, mégis dohányzom. A könyvek, pedig, amelyeket említettél...

Kos: Várj egy percet. Valóban mindent elolvastál? Nézd, nem akarok tolakodó lenni, de tényleg aggaszt, hogy dohányzol...A környékünkön megalakítottam egy bizottságot, jelszavunk: Halál a dohányzásra! Csendes utcai tüntetéseket szervezünk a dohányboltok elé és felfogják, miről is szó.

Ő: És arra nem gondoltál még, hogy mindenki el tudja dönteni, dohányzik vagy sem?

Kos: Én csak azt tudom, hogy mi az, ami mindenkinek jó! Azt mondd, tudsz dönteni. De mondd csak, valóban átolvastad a szakirodalmat?”

Kamaradarab, a mienk*

Szín: hideg konyhában asztal, rajta piros-fehér kockás abrosz, üveg bor, két pohár.

Szereplők: Nuni és Kuki

Kuki: Akkor megmondod, hogy mennyivel volt dolgod előttem?

Nuni: Fontos, most számoljam meg? Én nem akarom tudni, hogy te hány nuniban voltál előttem.

Kuki: Miért? Sokban?

Nuni: Mi a sok? Nem fogsz jobban szeretni, ha tudod, hány kuki volt bennem.

Kuki: Nem. Mégis mennyi?

Nuni: Megmondjam? 40.

Kuki: Negyveeen?

Nuni: Most jobb?

Kuki: Nem.

Nuni: Vicceltem. Én nem akarom tudni, hogy te hány nuniban voltál előttem, semmi közöm a nunijaidhoz! De ha tényleg akarod, kérek tollat és papírt, megszámolom.

* A retorikai lexikon szerint kamaradarab a kevés szereplős, csekély színpadi apparátust, kis játékteret igénylő színjáték.

Amikor a fikció a valóságot

Utolsó blogba kerülése óta Mateknyuszi amolyan Columbo módjára szagot fogott. Minden apró mondat mögött trükköt, tréfát, bogmachinációt sejt. Így párbeszédeink, ahogy Zem előre megmondta: lapossá, a színészi játék pedig: mesterkéltté vált. Hosszú ideig altattam gyanúját, mire említésre méltó folytatása akadt kis házi darabunknak.

Ne hagyjátok magatokat félrevezetni! A következő jelenetekben az eseménytelenség, a hosszas leírások, akut konfliktusok felvetése mind csak elterelés. A háttérben továbbra is a nyitó színben vázolt probléma munkál. Mennyi is az annyi?

Kamaradarab II.

Szín: belvárosi sötét gang. Nuni, Aranka (szomszéd), Miklós (szomszéd). A szereplők egymás kezéből veszik ki a mobiltelefont, hevesen gesztikulálnak. *Falbontás, k***a csőtörés, annyira elegendem van* szavak szűrődnek ki a csevejből. Kuki balról jó, kezében testes hőszugárzó, másikkban ventilátor, egyensúlyoz a szűkös gangon.

Nuni: Szia Kuki. Baj van, tovább kell bontani a falat, elegendem van az egészből. Nem bírok itt megmaradni tovább. Átköltözhettek hozzád pár napra?

Kuki: Jó, de nem az örökkévalóságig!(mosoly)

Nuni kacsa arcot vág, csendben csomagol. Kuki szerel, konyhaszekrényt bont majd csendesen málhákkal átvonulnak.

Új szín: Kuki lakása, barátságos fürdőszoba szárítógéppel. Nuni fürdővízben ázik.

Kuki: Emeld fel kicsit a lábad!

Nuni: Nem emelem.

Kuki: Az olyan szexi. Nem érzed magad nőiesebbnek egy ilyen bóktól?

Nuni: Amióta csőtörésem volt, egyáltalán nem érzem magam nőnek.

Kuki: Lemegyek cigiért.

Nuni: Ne, azt mondtad, hogy nem kell.

Kuki: (mosolyogva) Ha nem jövök egy órán belül, akkor zárj majd be! Jó?

Kakasok a szemétdombomon

Azt kérdi, hogy írod-e még.

Azt mondom, hogy nem.

Azt kérdi, hogy miért.

Mondom, mert fiúk olyat írtak, amit nem szeretek itt.

Mi van?

Ez:

Collapse comments

rogygyan írta.

Törvények

1. Mindenki legyen boldog.
2. Te legyél boldog.
3. Ne okozz boldogtalanságot.

Kiegészítések:

Amennyiben 2-es paragrafus csak a 3-as megsértésével érvényesíthető, úgy a 3-as paragrafus semmisnek tekintendő.

3-as cikkely be nem tartása a 2-es automatikus megsértésével jár együtt.

Ebben az esetben az 1. cikkely (alaptörvény) súlyos megsértésének esete forog fenn.

Független ellenőrző és végrehajtó hatalom kerestetik.

Kicsit megkésve. Ha eltűnsz -jó szokásodhoz híven-, úgy elég nehéz előásni, merre is vagy tulajdonképp. Persze csak ugyanott kellett volna körülnézni.

blakkat írta

Ó, te valami távoli Rokon lehetsz! Te tűntél el! Én még most is ugyanott vagyok!

rogygyan írta.

Gratulálok! Nézőpont kérdése. Én sem mentem sehová. Az eltűnésemnek talán Mr. M. Nyúl örült (talán nem olvas vissza ilyen régre). Többek között. Meg Te is. Mint régen azok a tökéletes számok, akikről sohasem beszélünk. Mindegy, ez nem téma. Az elmúlt fél évet majd kitalálom. Volt már hosszabb szünet is 2 féldő között. És igen, ugyanott vagy, mert maradtál.

Nyomasztónyúl írta.

De, visszaolvas! Mindig irigyeltem az ilyen nyerő ütemérzéssel felbukkanó lovagokat. Hát sok sikert, a féldő letelt. A lényeg az unalom űzése

rogygyan írta.

Hoppá! Úgy érzem, úgy érzik etikátlan voltam. Pedig csak sz*** fogalmaztam, szokás szerint. Elnézést kérek minden érintett féltől. Ezennel ünnepélyesen eltűnök ismét. (még annyit, hogy nem vagyok és soha nem is voltam lovag ebben a királyságban)

Becsuktam az ajtót

Vacskamatival közös születésnapomra kaptam répás tortát, rumaromás szilvabefőttet, „öregszel vén picsa” dalt, hatalmas baráti ölelést (kettőt), és habnak a tortán: szakításkát (cenzúra, cenzúra, cenzúra) Azt a bizonyos ajtót becsuktam, és olvasom tovább a könyvet este. Na jó, azért volt marcipán is:

www.blakkatka.com

KÖLTÖZÜNK!

A másik oldal

Mint azt hosszúlábú M. jelezte (sárgányos panaszáradataim közepette), azért kíváncsi lenne a másik oldalra is. Íme, a következő jelenet, nemhogy a másik szubjektív véleménye, hanem maga az objektív valóság. A modern mobiltechnológiának köszönhetően Kuki saját élőhelyén figyelhette meg, és dokumentumfilmen megörökítette a péntek esti Nunit.

Nuni és **Kuki** vacsorára hivatalosak péntek este Nuni szomszédaihoz. A menü: házi pálinka, friss tavaszi ganghagyma, csülök pékné módra, vörösboros marha, könnyű csirke, bor és Jägermeister az emésztésre. A fergeteges vacsora elfogyasztása után Nuni közös távozásra szólítja fel Kukit. A szereplők hazatérnek a félig felújítás alatt lévő lakásba. A következő jelenetben jelzem, hogy Nuni nem beszél, csak szünni nem akaró nyöszörgéssel és makogásszerű jajveszékeléssel vesz részt a dialógusban.

Nuni: (makog)

Kuki: Nyuszi! Te most hisztizel itt a sarokban.(nevetés) Rég hánytál volna, ha nagyon rosszul lennél. Nem bírsz hányni. Hát nem bírod kihányni, mert nem vagy annyira rosszul.

Visszajössz ide az ágyikóba? Menjek el? Hogy segítsék?

Mitől félsz? Hogy megfulladsz, ettől félsz?

De ezt így hogy gondolod, hogy megfulladsz?

Hm?(sóhajítás)

Mi van, most fáj valamid? Nyuszi-fül? Jaj Istenem, te most színjátékozol?

Gyere vissza, gyere vissza légy szíves!

Ott akarsz elaludni a sarokba? Hm?

Mit mondasz?

Igen? Mit mondasz? Ne bántsalak?

Ha, istenem, ó.

Hoztam neked lavórt, de képtelen vagy hányni. Nyuszi, te elharaptad a szádat?

Mit csináltál a száddal?

A jelenet és felvétel itt véget is ért. Az aggódó barátok megnyugtató végett: Nuni nem harapta el a száját, magát pozícionálta stabil oldalba és Kuki felügyelete mellett töltötte az éjt.

Szörregény születik

Színhely: Blakkat vidéki otthona. Gyerekszobából Blakkat jó, kezében rózsaszín könyv szeméi táskásak a monoton olvasástól.

Blakkat: Jaj, Anyu, úgy unom ezt a vackot, 300 oldal és nem történik semmi. Néha egy magas szőke modell megbotlik talpig Gucciban és jön egy magas és izmos orvos, aki elkapja. Ez a szerelem? Nem olvasod el helyettem?

Anyu: Édes kislányom, már mióta mondom, hogy ilyeneket kellene írnod, mert ez kell a népnek. Mondtam, hogy a Szerencsekerékbe is menjetek el, de nektek hiába könyörög az ember. Írjál egy saját regényt, azután sopánkodj!

Blakkat lesunyt fejjel el. Majd valami isteni szikra látszik megcsillanni a szemében. Tollat ragad, és jegyzeteket vet papírra.

160-as molett barna kislány könyvszakmában dolgozó kollégákkal italozik egy belvárosi kiskocsmában (legyen Sixtus a jól csengő neve). Kislány távozik a mellékhelysége, ahol találkozik C. József informatikussal, akinek a szőréről már sokat hallott. Kislány erősen részeg, bátran érdeklődik, hogy megmutatná-e a bundáját neki a férfi, mert olyan sok szépet hallott róla. C. József vonakodva rááll a dologra, kigombolja egyedi tervezésű ingét. A kislány beletúr a szőrébe, milyen puba- mondja. És egy farkast mintáz valóban? Kislány teljesen elalél, megérzi, hogy itt a nagybetűs szerelem.

Aztán jöhet mindenféle randevú. Kell konfliktus is, legyen a lány lapos, vagyis aprómellű. Kell még egy intrikus kolléga (akit azért mindketten nagyon szeretnek), aki felhívja erre a férfi figyelmét. Aztán ezt húzhatjuk 2-300 oldalra keresztül. Összejön-e a farkasos szőrmintát a mellkasán viselő informatikus a kismellű barna lánnyal?

Blakkat: Anyu, jöhetsz, kész vagyok! Nagy siker lesz!

Blakkatka

Az élet máshol van (dreamlandsburn.blogspot.com)

„Miért foglalja el elménket annyira a szex? Azért, mert ez a legvégső menekülési mód. Ez az önmagunkról való megfeledkezés utolsó mentsvára. Egy pillanat erejéig, legalább egy másodpercig ez a teljes feledés- és nem létezik más módja annak, hogy megfeledkezzünk magunkról...

Amikor az életünkben csupán egyetlen dolog van, amely az abszolút menekülés igazi útja, akkor ahhoz nagyon ragaszkodunk, mert ez az egyetlen pillanat, amikor boldogok vagyunk. Minden más probléma lidércnyomássá változik...

Ragaszkodunk tehát ehhez az egyetlen dologhoz, amely az önmagunkról való teljes megfeledkezést nyújtja, amelyet boldogságnak nevezünk. De amikor ragaszkodunk hozzá, akkor ez is rémálommá válik, éppen ezért szeretnénk megszabadulni tőle. Nem akarunk a rabszolgájává válni.”

(Krishnamurti: Szerelemről és magányról)

Az én énblogom tulajdonképpen csak egy részemről szól, sosem akartam közzé tenni a mindennapjaimat, úgy gondolom, hogy az életet élni kell, még ha ez közhelyesen is hangzik manapság. A fenti idézettel kezdtem az írást, mert szükségem volt egy helyre, ahol végiggondolhatom, kimondhatom a szexualitásommal, a nőiséggemmel és a testemmel kapcsolatos élményeimet, gondjaimat, kételyeimet, csodálkozásaimat, fájdalmaimat és örömeimet. A blogomban feltárt viszonyrendszer középpontja én vagyok és hozzám kapcsolódik minden más, ami megérint. Mindig is fontos volt számomra, hogy analitikus szemmel figyeljem a bennem zajló történéseket, szemmel tartsam a szexualitásomat, figyeljem a reakcióimat, akkor is, amikor egyedül voltam vagy szeretői szerepbe kerültem, vagy most, a szerelemmel közösen. A blogom szókimondó, de nem pornográf, merész, de nem trágár. Olyasmiről írok, amiről kevesen mernek és amiről más stílusban nem lehetne hitelesen nyilatkozni. A nők a bajtársuknak tartanak, mert úgy érzik, azáltal, hogy olvasnak, egyben őket is meghallgatják. A kételyeink, a vágyaink ugyanazok. A férfiak számára cinkos lettem, örülnek, hogy megkapják a választ a női nemről olyan kérdésekben is, amikről nem is gondolták volna, hogy meg kellene kérdezniük.

Íme, az ízelítő:

1. Egyedül

Lencsevégre kapva

Féltem a fotózástól, pedig a lehetőség évek óta adott volt. Egy ideje fellángolás-szerűen saját (és mások) ajzószerűként játszadoztam a saját fényképezőgéppemmel. Egyrészt én akartam látni, másrészt azt akartam, hogy mások úgy lássanak. De sokszor zavaróak a korlátok, ha mindent nekem kell csinálnom, annak ellenére, hogy néha nagyon izgalmas képek születtek. Szerintem. (És mások szerint.)

Viszont, ha valaki más kezébe kerül a kamera, akkor ő is irányít, ő lát és ő rögzít, elvesztem önmagam és az önmagamról alkotott képemet. Olyanná válok, amilyennek a fotós lát. Ráadásul meztelenül szerettem volna mindezt, vagy legalábbis kevés ruhában, ami egy másik akadályt állított elém, ugyanis nem tudtam elképzelni, hogy meztelen legyek valaki előtt, akivel csak dolgozom, és mindezt természetesnek éljem meg. Az önbizalomhiányom és a túlzott önbizalmam szülte feszültségről nem beszélve, tehát hogy én aztán nem mutogatom a fenekem, közben meg azon aggódtam, hogy a szakember majd be fog gerjedni...stb. Hát, ezeket is csak azért gondoltam, mert ismeretlen volt számomra a helyzet.

Először is, annyi mindenre kell figyelni (honnan a fény, mit az utasítás és hogy tartsam a fejem...), hogy minden meztelenség ellenére, egy pajzán gondolatra sincs idő, és tulajdonképpen az első 10 perc után a meztelenség is teljesen kiment a fejből. Mivel ez volt nekem az első, azért maximálisan nem tudtam élvezni, de csak azért, mert tudom, hogy sokkal többet kihozhattam volna magamból, vagy legalábbis hagyhattam volna, hogy ő kihozza belőlem. De ez is csak egy testfenomenológiai kaland, tapasztalni kell, mire vége, sokkal többet tudsz magadról, mint előtte. Nem meghatározó élmény, de az önismerethez is hozzájárul. Arról nem is beszélve, hogy feladat, amire koncentrálni kell, mert munka van, alkotás, hiába járja át az egész testet a fájdalom és a fáradt remegés. Az egész nem is az elkészült képanyag miatt volt érdekes számomra, hanem mert jó egy más perspektívába kerülni, és jó meztelenné válni a meztelenség érzete nélkül.

Káros szenvedély

Nő vagyok és imádom a pornót. Bár nincsenek kedvenc színészeim és nem láttam még egyetlen „egész estés” filmet sem. Nem adnék érte pénzt, de az Interneten úgyis ingyen kínálgatják és a választék is óriási. Mivel mindig van egy aktuálisan kiválasztott kedvenc pózom, nőtípusom vagy sperma-felfogó testrészem, ezeket órákig keresgélem a számtalan 20 másodperces film között. A hosszabb filmek azért sem hiányoznak, mert mindig csak az pár kocka kell — a pár csepp esszencia.

A látottak mindig felizgatnak és mindig orgazmushoz vezetnek, de nem mondanám, hogy ez a pornónézésem célja, inkább vele járó pozitív melléktermék. Én szórakozom filmválogatás közben. Élezem, hogy alaposan megtornáztatom a fantáziám, ami során összeállítom a „napi menüt”. Élezem a keresgélést, az ajánló képek közti válogatást, és a megnyugvást, hogy igen, pontosan az történik a filmben, amiről gondoltam, hogy történni fog. Megnyugtató számomra ez a fajta otthonosság, amivel a szexualitásban mozgok. De érzelmeket és indulatokat is gyakran kivált belőlem a mű(vi)szex.

Gyakran megnevettetnek a képtelen jelenetek, amik tulajdonképpen mindannyiunk fantáziájának szüleményei. Sokszor annyira abszurd viszont látni a valóságban azt, amit a fejemben még olyan izgalmas volt elképzelni. De mérgelődni is van miért a filmek kapcsán, elvégre férfidomináns iparágról van szó, és sokszor felbosszant önmagában az a tény, hogy engem, mint (nőnemű)nézőt, teljesen elfelejtettek. Nekem is vannak igényeim, de senki nem jár a kedvemben. Nem értem, miért kell mindig a férfiből csak a farkat mutatni vagy a párok miért mindig csak a nyelvüket érintik össze csókolózás címszó alatt. Hogy miért kell mindig az arcra élvezni, amikor olyan izgalmas, csak sejteni, hogy a nő már érzi a szájában a meleg spriccterméket, de én majd csak kicsorogni látom a szájából stb.

Így a realitások miatt mindig az amatőr-szerű jeleneteket keresem, és a nem pornó-típusos mozdulatokat. Nem szeretem a sminkelt és a kamerától is nyögő színésznőket. Akkor tartom jónak a filmet, ha én magam is oda tudom képzelni magam a szerepbe, ha már-már érzem, hogy a jelenet testemen zajlik. Mert a pornóban ez a legjobb: interaktívvá teszi a fantáziámat.

Saját farok

Akartam egy vibrátort, nem mintha különösebben hiányzott volna a behatolás magányos pillanataimban, egyszerűen úgy éreztem, nekem ez "kell és kész". A magamról és a szexualitásomról alkotott képhez hozzátartozik, hogy egy saját farok lapuljon a fiókomban. Tulajdonképpen kedves segédeszközzé vált az évek során, annak ellenére, hogy nem használom túl gyakran. Érdekes, hogy a férfiak ezt sosem hiszik el nekem. És elképesztő, hogy milyen naivan ítélik meg egy nő farok-szükségletét.

Pedig az általam birtokolt példány önkielégítés közben kerül a kezeim és az ajkaim közé legritkábban. A magányos használatot hamar meguntam. Bár eleinte még olyannyira lelkes voltam a megszerzés mámorától, hogy titokban webkamerás előadást is rendeztem a büszkeségem kedvéért, hogy bárki, akárki lássa, tudja és irigykedjen a farokra, ami az enyém. A farokra, aminek a helyében akár az övé is lehetne, de nincs. Az efféle húzd meg- ereszd meg játék viszont, mint tudjuk, csak pár pillanatig érdekes.

Így miután mindenki mást kirekesztettem, mint kizárólagos farok-tulajdonos kezdem próbálgatni, mire is jó az a finoman rezgő, pihe-puha és teljesen élethű borítású élettelen tárgy. Arra jöttem rá, hogy mondhatni tökéletes kiegészítője az erotikus irodalom gyöngyszemeinek. A megfelelően sikósított és már előre belém csúsztatott harmadik kar, amin eligazgatom a kicsúszás-gátlóként funkcionáló bugyim, nagyon kényelmessé teszi a pornó olvasást. Hiszen olyankor csak kényelmesen elheverednek és hagyom, hogy az agyamat ingerlő olvasmányélmény és a testemet ingerlő rezgés megoldják minden gondomat.

Máskor, önkielégítés közben van, hogy csak a számat izgatom a farkammal, amit nagyon szeretek. Az egyik ilyen alkalommal tűnt fel először, hogy milyen finom illata van az én farkamnak. Engem babahintőporra emlékeztet leginkább, de annál kicsit bűnösebb. Miután ezt észrevettem, azóta sokszor csak azért veszem elő a vibrátort, hogy megszagoljam. Ezt vajon hány férfi hinné el?

2. Szeretőként Kesztyűs kézzel

Azt hiszem, akkor tudatosodott bennem, hogy nem leszek "egyszerű eset", amikor kesztyűbe bújtam. Rég nem voltam már szűz és korábban is csináltam már szokatlan dolgokat, de azok csak úgy megtörténtek velem. Aztán a szeretője lettem valakinek, és először éreztem, hogy ő felszabadít. Mertem, sőt, akartam is használni a fantáziám. Elhittem, hogy érzéki és izgató vagyok. Vártam az alkalmat és kerestem a lehetőségeket. Korábban vettem egy klasszikus fekete szatén kesztyűt és egy közös hétvége előtt eszembe jutott, hogy magammal vigyem azt is. Tudtam, hogy nem számít rá, tudtam, hogy felizgatja majd és a meglepetés-jelleg engem is lázba hozott. Életemben először készültem a szexre, életemben először voltam tudatában annak, hogy mennyi minden áll rendelkezésemre, amivel emlékezetesebbé tehetem az együttlétet. Emlékszem, alig vártam, hogy felvegyem végre. Odakint sötét volt már, bent félhomály, az ágyon ült, amikor bementem és széttártam a karom. Ő csak elmosolyodott, elindult felém és adott egy kézcsókot. Aztán a falhoz szorított a karomat széttárva... Azóta sem tudom, hogy a nyakamra szorította-e a kezét, vagy csak a romantikus fantáziálásaim során képzelem, hogy így történt. Aztán kigomboltam az ingét, és a kesztyűbe bújtatott ujjaim hegyével simítottam végig a mellkasát és a hasát. Éreztem, ahogy összerezzen az érintés hatására, annyit mondott, hogy "ez tényleg izgató". Akkor jöttem rá, hogy még senki nem bújt efféle kelmébe a kedvéért, illetve, hogy én most az egyik vágyát testesítem meg. És ez nagyon jó érzés volt...

Fűzés

A harisnyatartót rácsippenteni a combfixre egyáltalán nem egyszerű feladat. Eleinte azt hittem, hogy csak én vagyok ügyetlen, mert a plakátokról és magazinokból visszaköszönő fehérneműcsodák olyan egyértelműnek tűnnek, mintha a viselőik legalábbis fűzőben születtek volna. Egyébként is úgy gondoltam, a világ legtermészetesebb dolga, hogy a női test csipkét és szatént hord, tehát ha ilyesmit veszek fel, minden magától értetődően a helyére kerül majd. Elég belebújni a ruhadarabokba és a hétköznapi nőből Végzet asszonyává válok egy szempillantás alatt — ahogy a forró vízhez is csak egy kanál instant kávé kell keverni és rögtön

felélénkül az ember. De az összetettebb fehérenemű-kompozíció bonyolultabb a valóságban a 3in1 nescafénál.

Vannak romantikus szükségleteim, és mindig úgy vágytam bemutatni a csipkefűzőmet az érdeklődő férfinak, ahogy az a nagykönyvben írva van. A megfelelő kiegészítőkkal kombinálva, teljes harci díszbe borulva akartam a szeme elé kerülni –mert a filmek és a Cosmo szerint egy nő legyen mindig *kész* a férfi előtt. De az életben adódnak váratlan helyzetek, amikor még egy nő is önálló döntést kényszerül hozni és a meglepetés helyett a férfi előtt kezd öltözködni.

A fantáziám eleinte szomorú és csalódott volt, mert nem így képzeltem el, de azért belebújtam a fűzőbe és eligazgattam benne a testem. Aztán megkértem, hogy válasszon ő egy neki tetsző combfixet, végül is az ő fantáziáját is érinti a dolog, igenis vegyen részt benne, ha már így alakult. Aztán megnyugodtam, mert a harisnyatartó végeivel ő sem boldogult könnyen, de a már-már komikussá váló ügyetlenkedésünk nem számított: csak az járt a fejemben, hogy én élvezem ezt a helyzetet és jobban nem is alakulhatott volna. Együtt dolgoztunk, együtt alkottunk méghozzá valódi alapanyagból. A fantáziánk és a vágyunk közös volt, mint ahogy az élmény is, amit a megvalósulása jelentett: egy pillanat, ami csak kettőnké volt.

3. Szerelmesen

Omne animal post coitum triste

Sokáig nem voltam képes hüvelyi orgazmusra. Mindig a csiklóm izgatásával kényszerítettem a testem, hogy örüljön és őrvöngjön végre. Tulajdonképpen nemrég történt, az év első napján, hogy először bekövetkezett és mivel tampon is volt bennem, azzal magyaráztam, hogy bizonyára attól volt olyan elképesztően féktelen és intenzív érzés. A férfi akkor mintegy véletlenül került a közelembe, barátként. Szexre nem is számítottam, nemhogy más érzelmekre. Jól éreztem magam akkor, és nem értettem az orgazmus utáni pillanatokban feltörni akaró könnyeket. De olyasmi érzés volt, mint amikor a boldogságtól fadunk sírva. Nem akartam, hogy észre vegye, csak a nyakába bújtam. Attól féltem, hogy ez a lelkem reakciója és arra figyelmeztet, hogy szeretem, ezért féljek, vagyis ijedjek meg. És így is tettem, nem akartam hinni a testem bizalmának.

De az orgazmust újabbak követték. Újabb remegő száj, újabb örömkönnyeket elfojtó ölelések. És boldogság, boldogság, boldogság. Alvás-szagú összebújás reggel, hogy félálomban csússzon belém és fogadjam magamba és arra ébredjünk, hogy biztonságban vagyunk. Hogy jó helyen ébredtünk, jó helyre érkeztünk. A csakis alvás után érezhető, különösen meleg bőréhez tapadva érezni egymás illatát és puhaságát, mielőtt a külvilág számára megmossuk, beillatozzuk, kifésüljük magunkat. Lenyűgöző a vágy, ami a reggeli szájszagra és gyűröttségre is vak volt. Lenyűgöző az orgazmus, amibe nem kellett részt vennem, csak hagytam, hogy megtörténjen velem.

Esszencia

Az jutott eszembe szex közben, hogy azért izzadunk, hogy összefolyhassunk. Mintha az egész kiválasztódás arról szólna, hogy a lényegünket préseljük ki magunkból, hogy a másik tudomására adhassuk. Felkínáljuk a testünk esszenciáját, amit a hétköznapiakon a bűz és az undor jelzői fednek el az idegenek elől. De egymáson mozogva és egymásba olvadva a bőrünk folyékonnyá válik és cseppfolyósan eljutunk a másik testének rejtett zugaiba, hogy minden porcikáját bejárhassuk. És az izzadság már semmi rosszat nem jelent. Semmi olyasmit, amiért folyton próbáljuk mesterségesen elleplezni a testünk beszennyezőjét. A másik testének az ajándékaként, lényegeként és ízeként nyaljuk le egymásról. A bőrünk különböző illata is közössé válik, összekeveredünk az izzadságunkban. És a világ legtermészetesebb dolgává válik, hogy a homlokáról lecsorduló "ő" az élvezettől táva maradt számba cseppen.

Egy nő

Tündérhercegnők az óvodában (www.szuperapu.freeblog.hu)

2006. augusztus 30., szerda

A gazdaságossági szempontokat szem előtt tartva nem vették fel a nagylányt az óvodába. A polgármester a négy csoportból hármat kreált rendeletileg, így megspórolja két óvónő és egy dada fizetését. A megmaradt három csoport törvényellenesen túlszűfolt lesz, és még így sem tudnak minden jelentkezőt felvenni. A lényeg hogy legyen pénz a kampányidőszakban olyan látványberuházásokra, mint a buszmegállóbódék, vagy a papírvékony járda. És lényeges, hogy a helyi nyugdíjasoknak legyen nyugdíjas klubjuk, meg ingyen ebédjük. A lányaimmal ellentétben ugyanis ők szavazhatnak. Többek közt a lányaim jövőjéről.

2006. szeptember 14., csütörtök

A nagylányt hosszas hercehurca, és a polgármesteri hivatal által elkövetett sorozatos törvény- és szabálysértések után felvették az óvodába. Persze kérdéses, hogy akarjuk-e hogy egy 33 fős csoportban nyomorogjon a gyerek (a törvényesen előírt max. 25 fős helyett). Egyébként a Malacka csoportba járna, és esernyő lenne a jele. Kár hogy nem lehet jelet választani.

2006. szeptember 28., csütörtök

A nagylány ma először ment óvodába. Még nem alszik ott, de már élesbe megy a dolog, vitte a teljes menetzfelerelést is. Remélhetőleg nem lesz komolyabb gubanc, bár nincs az oviban Internet elérés, és laptopot sem vihet be a gyerek.

2006. október 4., szerda

A nagylány egyre jobban élvezi a dolgot. Már két barátnője is van, igaz az egyiknek csak a nevét, a másiknak meg csak a jelét tudja.

2006. október 11., szerda

Tegnap a nagylány ott aludt az óvodában, és elmondhatjuk hogy ezzel minden gond nélkül a teljes jogú óvodások klubjának tagja lett. A gond nélküli elalváshoz persze hozzájárulhatott az is, hogy a bábelfőadásról gyalog tért vissza a társaság. A kb. 8 km-es táv után a legizgágabb gyerek is gond nélkül elalszik...

2006. november 8., szerda

A nagylány az óvodában állítólag olyan, mint kisangyal. Otthon meg pont nem. Próbálom nevelni a gyereket, miszerint rosszalkodni, verekedni egyéb antiszociális tevékenységet végezni az óvónénik területűmőn kellene, de nem akar szót fogadni. De én nem adom fel!

2006. december 4., hétfő

A nagylány tanul ezt-azt az oviban a társaitól is. Azt hiszem ennek valami köze lehet a szocializációhoz, és mintha e miatt írtuk volna be. Szóval sokkal kislányosabban viselkedik, rendszeresen becsurkáztatja a haját, és néha még otthon is szoknyát vesz fel. Ráadásul a múltkor előadta, hogy ő nem játszik a fiúkkal, mert az összes fiú gonosz. Csak apa aranyos. A világ már csak ilyen. Még vagy tíz évig..., kilenc...

2007. január 8., hétfő

Az önkormányzati választások eredménye begyűrűzött az óvodába. A megsűntetett csoport újraéled, s napsugaras napok virradnak ránk. A nagylány is az új, Napsugár csoport tagja lesz. Öröm az örömben, hogy a barátnői nem tarthatnak vele. De remélem a változások garmadája

miatt nem tesz radikális ellenlépéseket, nem szökik vissza, mondjuk a csendes pihenő alatt a Malacka csoportba.

2007. január 10., szerda

A nejem szerint szociálilesebbnek kellene lennünk, mondjuk szóba elegyedhetnénk a többi szülővel. Merthogy mégiscsak falun élünk, és ezekkel a kölkökkal fog felnőni a nagylány, és jobb ha mielőbb megismerjük őket. Hát az igazat megvallva nem igazán értem mit akar ezzel. Talán már most ki kellene herélnem a potenciális gazfickókat?!

2007. január 17., szerda

Kis falunkban az önkormányzat valahonnan megneszelte, hogy jövő kulcsa nem a nyugdíjasok, hanem kisgyerekes fiatalok támogatásában rejlik. Első körben minden óvoda kapott egy bakancsot. Hát, minimum furcsa gesztus. Félreértés ne essék, nagyon örülünk, de hány gyerek járt eddig mezítláb az óvodába?!? Szóval inkább az óvodai játszótérre költötték volna pénzt, az a nyugdíjasoknak is nagyobb vizuális élményt jelentett volna. Most meg biztos zúgolódni fognak, mi meg retteghetünk az Összevont Szemöldökű Szabadcsapatok bosszújától.

2007. február 14., szerda

Közeleg a farsang. Konkrétan az óvodában a jövő héten pénteken lesz. A jelmezeiről viszont nem kell gondolkodnunk, mert a gyerkőcök testületileg és csoportosan követik el a beöltözést. Az egész galeri fehér nyúlként fog egy nagy nyuszicsaládot alkotni. A másik csoportban meg mindenki Alice lesz, vagy a Gyalog Galopp lovagjai...

2007. február 26., hétfő

Pénteken megvolt a farsang is. Felvonultak a nyulak, énekeltek, táncoltak. Az esemény kapcsán kisebbik lányunk is a társas szocializáció rögs útjára lépett, csatlakozott a csoporthoz, nyuszifület öltött és megdézsmálta a nápolyi készletet.

2007. május 2., szerda

Mögöttünk egy hosszú hétvége, amit tegnap egy igazi falusi majálissal akartunk megkoronázni. A nagylány szolgáltatta az apropót, mivelhogy szereplést vállalt az óvoda táncos produkciójában. De az utolsó előtti pillanatban visszamondta fellépést csökkentve ezzel a műsor élvezeti értékét. Főként a mi szempontunkból. Hiába bizonygattam neki a közösségi élmény szocializációban és az egyéni jellemfejlődésben játszott hatalmas szerepét..., falrahányt borsó, és egyéb konyhakerti hüvelyes. Maradt a fűnyírás. Avagy a munka ünnepét megint munkával ünnepeltem.

2007. szeptember 3., hétfő

Kisebbik tündérhercegnőm átment kis pipi-be, a 'la Szutyetje. Bármit csinál, mond, vagy eszik a nővére, akkor az a reakciója, hogy: Én is! Hát ma megint kapott egy maflást a rideg valóságtól, merthogy törvényi szinten akadályozta meg az élet, hogy a testvérevel tartson az óvodába. Viszont kárpótlásképpen, mátol nem kell osztozni napközben senkivel, és ez ideig-óráig örömforrásként funkcionálhat. Ja és itt van az ősz, itt van újra...

2007. szeptember 12., szerda

Ma egy új szót tanított a nagylány az óvó néninek: csurka. Nem volt nehéz dolga kedvenc pedagógusunknak az értelmezés terén, mert a kiscsaj egyből mutatta is, hogy miről van szó, és persze büszkén feszített, hogy az övé milyen szép. Egy ilyen szép gyereknek, persze, mindene szép...

2007. november 28., szerda

Úszásra jár a nagylány, és állítólag van némi tehetsége hozzá. Ezt én nem tudom megítélni, mert egyrészt elfogult vagyok, másrészt meg nem értek annyira az úszáshoz, hogy egy négyéves kislány vízfekvéséből bárminemű következtetéseket vonjak le. De ez nem is nagyon érdekel a dolgok jelenlegi periódusában, a lényeg hogy a kiscsaj élvezi a dolgot. Például, azt hogy aprópénzt kell felszedniük a medence aljáról. Ami izgalmasnak hangzik, de szerintem a feladat pedagógiaiilag kicsit aggályosnak tűnik. Mert már így is eléggé anyagias ez a világ, és még a végén csak akkor lesz hajlandó vízbe menni a gyerek, ha fizetnek neki...

2007. november 30., péntek

A nagylány beszámolója alapján arra a feltételezésre jutottam, hogy az óvodában pedagógiai segédeszközként használják fel a Mikulást. Merthogy állítólag rendszeresen bekukkant a nyílászárókon, és figyeli, hogy ki hogyan viselkedik. Szerintem meg - és ezen nézeteimet a velem egy háztartásban élő kiskorúakkal is megosztottam - leskelődni csúnya dolog, és a Mikulásnak egyébként is már az ajándékok csomagolásával kellene inkább foglalkoznia. Rosszul van ez a világ összerakva!

2007. december 11., kedd

Betörték az óvodába!

Érdekes gondolat Mikulás és Karácsony között, lenyúlni, tulajdonképpen a gyerekektől a TV-t, DVD lejátszót, magnót, megymást. De, lehet, hogy pont a Mikulás volt! Hiba lehetett a kréta körül, hazaérve nem stimmelt a könyvelés, vagy csak egyszerűen rájött, hogy kis falunk kiskorúi nem is annyira jók.

2008. január 29., kedd

A gasztronómiát, mint olyat én mindig is a művészetek közé soroltam, mégpedig azon ágai közé, aminek gyakorlati haszna, ergo értelme is van. Ellentétben mondjuk a festészettel. Ezért örömmel konstatáltam, hogy a tegnapi napon a nagylánnyal foglalatostkodó pedagógusok némi főzőcskézést iktattak be a programba. Nem kell nagy dologra gondolni, kókuszgolyót fabrikáltak, de még mindig sokkal több hasznát veszi a majd gyerek az így megszerzett tudásnak, mintha rajzolt volna.

2008. február 4., hétfő

Közeleg az óvodai farsang és készülődünk is ezerrel. A kisasszonynak olyan határozott véleménye van a jelmezét illetőleg mintha felnőtt nő lenne. És persze olyan könnyen változtat is az álláspontján. Jelen állapot szerint tündérhercegnő lesz. De hát egyébként is az!

2008. február 6., szerda

Tegnap Pap Rita koncertezett az óvodában. Mikor rákérdeztem, hogy még mindig a Kuckó Mackóval nyomul-e, akkor a gyermekem elszégyellte magát. Gondolom, a "művésznő" helyett.

2008. március 20., csütörtök

A mi kis falusi óvodánk már megint az életre neveli a lányunkat! A kókuszgolyó készítés sem volt semmi, de a mai program már-már vérlázítóan forradalmi volt. Ma tavaszi nagytakarítást játszott az egész csapat, és pedagógiai Nobel-díjra javasolnám az óvónőket, mert az összes gyerek hatalmas hévvel végezte a dolgot. Tom Sawyer sem hálózta szebben be a haverjait, anno a kerítésfestéssel! Még majdnem rám is ragadt a lelkesedésből... De csak majdnem!

2008. április 23., szerda

Ezt is megértük!

A nagylány házi feladatot hozott haza. Természetesen rajzos a feladvány. Az óvó néni biztos úgy gondolja, hogy nem rajzolunk eleget...

2008. május 6., kedd

Nagy nap a mai a kisebbik tündérhercegnőm életében. Óvodás lett! Ideig-óráig persze volt már máskor is az óvodában, de ez más. Most már van saját öltözőszekrénye, ágyneműje fogmosópohara, benti cipője, és nem utolsó sorban jele. Ami nagyon fontos momentum az életben, mindenki emlékszik az óvodai jelére, ami ráadásul, a nejem szerint legtöbbször illik is a tulajdonosára. A kicsi a katicabogarat kapta... (Én annak idején napocska voltam.)

2008. május 7., szerda

Na, a kis óvodás nem várt sokáig, már a második nap konfliktusba keveredett a pedagógusokkal, aminek a vége sűrű anyázás lett. (Sírva követelte az anyját a gyermek.) A kiváltó ok pedig az volt, hogy nem volt második fogás a tízórainál. Nem is tudom miért fizetek annyit havonta, ha nem kap tisztességes ellátást az ivadékom?!?

2008. május 22., csütörtök

Annak ellenére, hogy minden délután kérdések özönét zúdítjuk a tündérhercegnőkre nem sokat tudunk meg tőlük az óvodában töltött időről. Minden nap elmantrázom a "Mi volt az oviban? Mit játszottatok? Mit tanultatok? Mi volt az ebéd? Van új barátod?" kérdéseket, de legtöbbször lepattintanak. És egész kifinomult módon teszik. A nagyobbik a napi cselekvést firtató kérdéseimre kaján vigyorral az arcán az alábbi összefoglaló választ szokta flegmán előadni:

- Nem csináltunk semmit. Egész nap ültünk és unatkoztunk.

A kisebbik a napi menüt szokta nagy vonalakban leírni, a nővéréhez hasonló stílusban előadva:

- Az ebéd? Leves meg második.

Még jó hogy a pedagógusokkal közvetlenül is lehet kommunikálni.

2008. május 26., hétfő

Ma megnézhattuk a nagyobbik porontyunkat miközben részt vett a rendes heti úszásoktáson, illetve, hogy mire jutott a tanév során a témában. Nem mondhatnám, hogy jó eséllyel indulna a korosztályos bajnokságon, de a vízfekvését és a vitálkapacitását tekintve bizakodhatóak lehetünk, hogy nem lesz ez mindig így. És ami a legfontosabb, hogy a 45 perc alatt egy pillanatra sem lankadt a lelkesedése, végig jól érezte magát, annak ellenére, hogy a közönség előtt szereplés (legyen az akár csak a legszűkebb család) általában erőteljesen visszaveti még rutinszintű cselekvési sorok elvégzésében is.

Most azon dilemmázunk, hogy az edzőnő ajánlását megfontolva beírassuk-e egy intenzív két hetes tanfolyamra...

Végre valahára

Egy áprilisi, napsütötte napon. Igazából akkor volt először meleg. Húsvét volt. Vasárnap. Már hat napot késett. Keddig kaptam haladékot. Ha addig sem történik semmi, be kell feküdnöm. Befeküdni és még aznap megindítják a szülést. Na ezt semmiképpen nem akartam, bár ebben a kérdésben nem én döntöttem, hanem a kis pocaklakóm, aki még élvezte az anyaméh nyújtotta biztonságot. Fárasztott a minden nap CTG-re történő rohangászás, a +30 kiló, ami szépen lassan felkúszott rám a terhesség alatt. Egy bálnának éreztem magam.

Manó szerint szülni csak nappal és nem kedden lehet! Így maradt a vasárnap, amire azért szombaton egy kicsit rágyúrtunk. Manó a Gellért-hegy összes lépcsőjén végigráncigált. Húzott, vonszolt maga után én meg tiltakozva pihegtem, szuszogtam mögötte. Most utólag tudom, hogy ennek eredményeként éjfél tájt fájásaim voltak. Tízpercesek. Feküdtem, próbáltam aludni. Mellettem a telefonom óraként üzemelt. Tízpercenként erőset szorítottam Manó kezén, aki félig szunnyadva, félig ébren szuszogott mellettem. Ránéztem és tudtam, hogy az éjszakai szülést nem neki találták ki. Ennek korábban hangot is adott. Így csak tűrtem és vártam, hogy végre valahára felkeljen a nap és sugarai megcsiklandozzák talpukat. Mikor már nem bírtam tovább, felkeltem és nekiálltam kivasalni a regiment ruháskát. Nem értem a végére... Álló helyzetben a fájások erősödtek és különben is CTG-re kellett mennem. Manó összepakolt én meg toltam a pocakomat utána. Vegyes érzelmekkel indultam útnak. Izgatottság, kíváncsiság és egy kevéske félelem szaga keveredett a levegőben.

A kórházban a szívhang megfigyelése mellett meg is vizsgáltak, bárhogya is tiltakoztam ellene. Nem mindegy, ki az orvos és a szülésznő. Mivel csak ellenőrzésre mentem - a "választottjaim" jól megérdemelt szabadságukat töltvén - más kezei közé kerültem. Mindketten ellenszenvesek voltak. Mikor rákérdeztem, hogy muszáj-e egyáltalán azt a hatalmas cuccot a lábam közé dugnia, felháborodottan szinte hisztis picsának lettem titulálva. Akkor már ott ültem fél órája, a saját holmim nélkül. Csöppet sem éreztem magam kiszolgáltatva. Hm... Az adataimat újra rögzítették, ketten is. A lakcímemet így is sikerült elszerűniük. Végül is húsvét volt, nem is értem, mit akartam, meg egyáltalán. Elhangzott a varázsige, kétujjnyi. Hívták az én mesterembereimet. Végre.

A kórház

Csupán három nap volt. HÁROM. Egy örökkévalóságnak tűnt. Nélküle és vele. Egy éve nem aludtunk külön. Sőt terhesen rácsavarodtam, mint egy krokodil. Finom volt. Kúsztam, átöleltem, hozzáértem. Ráfeküdtem. Ezt most nem lehetett. Vigyázni kellett. Nagyon. Szokatlan volt. Nagyon.

Fáradt voltam. A szülés kivette az energiámat. Félttem is azt hiszem. Pihenni szerettem volna. Így éjszakára a csecsemőgondozók gondjaira bíztam. Kövezzenek meg. Akkor már két napja nem aludtam. Nem tudtam, hogy lesz ez még rosszabb is. Készüljenek fel. Mindenki, aki babát vár. Én szóltam. Ugyan pihenni nem lehet előre, de meg kell próbálni.

Az éjszakát magányosan töltöttem a rácsos ágyban égő villany mellett, hangos suttogások kíséretében. "Aludj baba, aludj. Miért nem eszel?" és ehhez hasonlók. Még egy éjszaka álmatlanul. Reggel ötkor megkaptam a pólyás csomagom. ÖTKOR!!! Ennyit a pihenésről. Lopott percek. Ennyi volt.

Izgalmamban elfelejtettem kicsomagolni. Csak néztem. Az utóbbi időben ez vált az egyik kedvenc időtöltésemé. Nézem és még mindig képes vagyok rácsodálkozni. Ott nyöszörgött csendesen. Nem tudtam, hogy mit csináljak vele. Tényleg nem. Néha sírt. Akkor megpróbáltam

megetetni. Sztrájk, tiltakozás körömszakadtáig. Az hosszú volt neki. Többen próbálkoztak. Sőt mindenki. Eredménytelenül. Az én kis Manóm nem volt hajlandó szopizni. Erőteljesen tiltakozott, ennek hangot is adott. A kórházban kizárólag teát fogyasztott.

Az bezzeg ízlett neki. Furcsa cumisüveg. Üveg és talán gumiujj. Nem tudom. Mindenesetre, ha a szoptatás az elsődleges, akkor a cumit el kell felejtetni. Vannak, akiknél megy mind a kettő egyszerre, de valakinél nem. Nem érdemes kipróbálni.

Pelenkázás. Erre nem lehet felkészülni. Pedig gyakoroltam korábban. Meg aztán ott van a köldöke. Hát engem az megrémisztett. Hozzányúlni alig mertem. Ha mégis, akkor visszavittem a gondozókhoz, hogy legyenek olyan kedvesek nézzék már meg, hogy jól csináltam-e. Nem mindig sikerült. Fürdetés után egy illatos, levendulaolajba burkolt, lelapított hajú Manócskát kaptam vissza. Angol úriembert mintázott. Az első dolgom a hajának rendberakása volt. Bár ez lányfrizura, de végül belátták, hogy neki ez jobban áll. Imádták a kiskölköt.

Vágytam már nagyon haza. A körülöttem lévőket benntartották. Ez velem nem történhet meg. Az orvosom szabadságon. Nem tudtam, hogy most mi lesz. Végül hazaengedtek, bár vissza kellett menni, mivel Manócska nem evett (a zárójelentésen szoptattam) és így nem tudták megszűrni a sarkát.

Good-bye kórház/welcome Manócska! Boldog voltam.

Otthon - cici vagy cumi

Fontos kérdés, még a születés előtt utána kellett volna néznem. Nem tettem. Azóta is bánom. Átléptük a küszöböt. Az ölemben aludt édesdeden. Nem tett rá semmi hatást a berendezett gyerekbirodalom.

3 napon, alig kinyitott szemmel hunyorgott a való világba. Óvatosan öleltem át, nehogy összetörjön. Bemutatkoztak egymásnak. Manócska és az új otthona. Szusszantott egyet és álomba merült. Sokat és sokszor aludt. Sőt szinte mindig. Néha nyaffantott, hogy éhes, bár a cici nem kellett neki. Kétségbeestem. Nincs tejem, mit csináljak. Tápszert a kórházból hazafelé felírt újdonsült doktor nénink. Nem kapott. Kírtartottam és következetes voltam. Ha tetszik neki, ha nem, tejet fog kapni. Bíztam benne, hogy én nyerem a háborút. Az első általam "megnyert" csaták után, amikor éhkoppon maradt, három nap múlva ráfanyalodott a mellemre. (Ekkor már 6 napja nem evett, csak a kórházban kapott egyszer 40 ml tápszert.)

Határtalan boldogságom első pillanatait után hasított belém a felismerés, hogy ez irtózatosan FÁJ!!! Ezt miért nem közölte velem senki?!

A fájdalom ellenére tovább próbálkoztunk. Több-kevesebb sikerrel, de legalább evett valamit. Az etetések során patakokban folytak a könnyeim. A fájdalom a hetek során alábbhagyott, a sebes mellbimbóim lassan gyógyulni kezdtek. Van valami szép és megfoghatatlan a szoptatás élményében. Az éjszakai kelések, a félálomban történő etetések ellenére. Jó, ha közel vagyunk egymáshoz. Most már tudom, hogy éreznie kell a testmeleget, a szívünk dobogását, a bőrünk illatát és akkor talán nem érzi magát olyan elveszettnek. Ahogy korábban nekem a párom, úgy az aprócska lénynek én nyújtom a biztonságot.

Elolvastam a Suttogót. Tetszett, bár a stílusa nem. De nem is ez volt a fontos. Viszont nem tudtam szelektálni, aminek megittam a levét. Manócska 6 hetesen sztrájkba fogott, amit azóta is

fenntart. Sztrájkol a cumiért a cici ellenében. Feladtam. A szoptatással kapcsolatban megnyerte a háborút.

Otthon - "egyéb finomságok" I.

Az első napok nehézségei és szépségei. Visszagondolva mai fejjel persze pofon egyszerű. Na de akkor?!!

Igazából erre nem lehet felkészülni. A pelenkák garmadára, a pöttöm talpacskákra, a finom, puha bőrre. Törékeny. Igen, az jutott eszembe, hogy eltörik és nem lehet megragasztani. Nem vihetem vissza, hogy kérek egy másikat, ez már hibás. Hozzá kell szokni a csöpp kis teremtéshez, a finom mozdulatokhoz.

Aki elsőgyermekes anyuka - akármennyit is gyakorol idősebbeken, a tesók csemetéin - az reszkető kézzel bontogatja a pelusokat az első időkben. És akkor még nem is beszéltem arról a micsodáról ott a pocakja közepén. Nekem ez különösen gondot okozott. Ugye ott egy seb, amiről nem hittem el, hogy akárhogyan is nyúzzom (persze mértékkel), az nem fáj. "Tisztogatni, alányúlni, forgatni kedves anyuka." Itthon a nagymama adjusztálta. Az ő dolga volt. Neki kellett először megfürdetnie is, mert én még fogni is alig mertem. A kobakját, a pici hátát. Tartani, de úgy hogy a köldököt ne érje víz. Az ökölbe szorított kicsi kezek elárulták kiszolgáltatottságát. A fürdés kezdetben idegenként köszöntött be hozzánk esténként. Sírt, aztán érdeklődött, most meg már sikongat és szinte kiveti magát a kezemből örömeiben.

Szinte mindennel így van. A világ ismeretlen számára, fel kell fedeznie. Az első hónap azonban a pihenése. Egy kis csomag utazik velünk a nappalok és éjszakák váltakozásában.

Otthon - "egyéb finomságok" II.

Kaki, büfi és a többiek. Sohasem gondoltam volna, hogy téma lesz ez egyáltalán. De, igen. A mindennapjaim részévé váltak. Új barátokat kaptam a személyükben. Hiszen nem mindegy, hogy hányszor, mennyi, mikor és milyen színű. A kezdetekkor igencsak jóban voltunk. Napsárga végtermék kellő mennyiségben és minőségben látott napvilágot minden nap. A szelek távozását segítő kicsi fiam Mecsek bébi teát kapott. Kedvelte. Túlságosan is. 3 hetesen 120 ml-t nyakalt be, aminek köszönhetően másnap majdnem összeestem. A végtermék méregzöld formában távozott. Ijesztő látvány volt, főleg mivel senki nem készített fel erre az eshetőségre. A válasz azóta is felemás. Vagy azért, mert túl sokat, vagy pedig túl keveset. A kérdéseimre mind a mai napig ilyen formában felelnek. Már nem is igazán kérdezek.

A színek, szagok nemcsak engem rémítettek. Mások éppen úgy a csapdájukba estek. Tudatlanok vagyunk. A felvilágosításunk a védőnők dolga. Ez azonban nem mindig sikeres. Az enyém például 3 hónapja eltűnt.

Apró ütögetések a hátra, vagy "zötyögjünk". A zötyögést mind a mai napig nem sikerült megtanulnom. Hiába, nincs ritmusérzésem. Így vagy a párom készítette távozásra a "büfit", vagy én nyúztam és cipeltem halálra Manócskát, amit ugyan élvezett, de kevésbé volt hasznos. A büfi viszont elengedhetetlen. Hiányában az étkezés megtorpan, a fogyasztás abbamarad. Manócska félreérthetetlen jeleket adott. Most, hogy már forog, kevésbé vesszük ki a részünket a rázogatósból, hason nézelődve megoldja saját maga.

A levegő-e az oka, vagy valami más nem tudom. Sőt azt sem, hogy valójában fáj-e a hasa. Úgy gondolom, igen. Bár rövid ideig tartott, két hétig. Nem ettem már szinte semmit. Mégis. Éreztem az összehúzódasokat a pocak tájkán. Sajnáltam. Iszonyatosan. Sírt. Még annál is jobban. Segíteni nem nagyon tudtunk. Csak enyhítettünk a fájdalmain. Amilyen gyorsan jöttek a görcsök, olyan gyorsan távoztak. A "madár fogás" - remélem így hívják, ha mégsem... - segített. Legalábbis egy kicsit. Ez az egyik legborzasztóbb időszak volt eddigi közös életünkben.

Éjszakánként fel-alá róttam vele a köröket. Volt, hogy két órán keresztül. Mikor azt hittem, hogy végre elmúlt, jött a következő görcs. Simogattam, kicsit erősebben. Forgattam. Öleltem. Volt, hogy segített és volt, hogy nem. Átéreztem a fájdalmát. A legrosszabb mégis a tehetetlenség érzése.

Nyaralás?!

Még nyáron, a hatalmas forráságban sikerült kijutnunk a városból hosszabb időre. Ennek köszönhetően valahogy átvészeltük a 40 fokos izzasztó kánikulát.

Három hónapos volt, amikor belevágtunk. A Balatont vettük célba. Napok óta tartott a hőség. A betonrengetegben még a Gellért-hegy felől érkező szellőcskét sem lehetett érezni. A lehúzott redőnyök sem segítettek szinte semmit. Sokszor egymáshoz tapadt a testünk Tőpivel, amikor ölbe vettem. Az izzadságcseppjeink összekeveredtek. Muszáj volt, hogy kitörjünk ebből az állapotból. Szerencsére Manónak is "akadt" egy szabad hete.

Megpróbáltam összekészülni, bepakolni. Elég nehezen ment. Ha bőröndbe csomagoltunk volna, akkor valószínűleg a súlyos kilóim sem segítenek annak bezárásában. Mert persze vittünk mindent, ami kellhet. Sterilizátort, hiszen még nem múlt el hat hónapos. Cumik hada, pelenkák garmada - már akkor is nagy mennyiség kellett - textílpelenkák, ételmelegítő, mellszívó és elektromos kiegészítője, bejáratott takarók, babakocsi, ruhaneműk - hátha mégis rosszra fordulna az idő - és egyéb kiegészítők, mint fürdető krém, fülpiszka, bizgerentyű, játszószőnyeg, játékok, csüngő-büngők társultak hozzánk az útra. Manó rábeszélésére a járókát otthon hagytuk. Szerencsére. Tőpi és a hozzá tartozó kellékei közel kétszeresét tették ki a mi holminknak. Rákészülős típus vagyok, na. Minden eshetőségre.

Ilyen hosszú utat először vállaltunk be. Nem volt egyszerű. A szokással ellentétben Tőpit az autózás nem ringatja el. Ráadásul sokáig lekötni sem lehet. A légkondi sem működött tökéletesen, ha meg rendesen szuperált volna, akkor én nem engedem bekapcsolni. Valahogy mégis sikerült túlélnünk.

Odaértünk. Szeretetteljes fogadtatás a nagyszülők részéről. A ház ismerős. A forráság azonban mindent a feje tetejére állított. Hol aludjunk?! A leghűvösebb szobában is fullasztó meleg volt. Ráadásul emeletes ágy. Én Tőpivel a földön, Manó az emeleten kötött ki. Ventilátor a lábunknál. Ha fűjt, akkor a hangzavartól, ha pedig nem, akkor az állott levegőtől volt kényszeredés az alvás. Mégis elszöktünk a hétköznapiaktól és ez remek érzés volt.

A napjaink viszonylag egyformán teltek. Megpróbáltunk minél többet aludni. Több-kevesebb sikerrel. Tőpi akkor még fél órával az ébredés után visszaaludt, így Manó is. Én ezt az időt a fejőgép társaságában töltöttem. Remek érzés volt...

A késő délelőttök és a kora délutánok a ház fogságában múltak el. Mindig sikerült feltalálnunk magunkat. Nem unatkoztunk.

A nap fénypontja az óriási medence (felfújható gumimedence). Délutánra a reggel hideg vize - már akkor is közel 25 fokos volt - 30 fok fölé kúszott. Mind a hárman belevetettük magunkat. Vagy a fák, vagy a napernyő árnyékában hűsöltünk. A Balatont egyetlen egyszer látogattuk meg. Tőpi nélkül. Elszakadni nem nagyon bírtam. Gondolatban végig ott voltam. Legközelebb már meg sem próbáltam. Maradt a medence. Távozásunkkor fájó szívvel búcsúztunk el tőle. Felmerült a gondolat, hogy beköltöztetjük a szoba közepére. Ám a medence szabadságát figyelembe véve hagytuk szabadon lélegezni.

Legközelebb két hónap múlva mertem vállalkozni arra, hogy újból kiruccanjunk. Igaz jóval messzebb és rövidebb időre. Akkor már jobban sikerült felkészülnöm. Hiszen tanultam.

Magamtól, Manótól és Töpitől. A Balatonnál nem használt kellékeknek (mely akkor a csomagunk 3/4-ét tették ki) már csak a felét cipeltem magammal. Minden eshetőségre. Na. A Balatonnál nyaraltunk és mégsem. Ott voltunk és mégsem. Jól éreztük magunkat és mégsem.

Bortúra. Tortúra?!

Elsőre úgy emlékszem jó ötletnek tűnt. Visszagondolva már kevésbé.

Első gyermekes anyukaként nehezen tudtam megoldani a kikapcsolódást a kezdetekben. Főleg Tőpivel. Pont ezért tűnt olyan jó ötletnek bortúrára indulni. Meg szeretem is a bort. Persze nem mindegy, hogy milyen. De akkor is. A kóstolást meg de pláne. Hiszen ott több is van. Valamelyik csak fog ízleni. No meg a vacsora. Nem hagynám ki semmi pénzért. Na igen. Ez volt az elképzelés, amiből semmi, azaz semmi nem valósult meg.

Villány nincs közel. Nincs végig autópálya. 4 hónapos gyerekekkel 4 órás autóút. Meg az idő sem úgy ketyeg, ahogy máskor. Amikor alszik sebesen halad, egyébként meg csigalassúsággal peregnék a homokszemek. Az ordítás időszakában meg aztán végképp.

Sikerült elringatnunk, de másfél-két óra múlva, a csendespihenő végeztével az etetés után kitört a rémálom. Izzadtunk a hőségtől, folytak a patakok minden hajlatunkban. Az útvonal nem ismerős, lezárt elágazások, sorban állás, totyogás. Többször hittem azt, hogy eltévedtünk. Tévedtem. Nem gondoltam volna, hogy Magyarországon van olyan falu, város, vagy község, ami nem elérhető 3 órán belül. Ismételten tévedtem. Végre valahára sikerült megérkezni.

Villány. A táj lenyűgöző. A vendéglátóink kedvessége szintén. A szállás több kilométerre helyezkedik el a pincészettől. Így számomra a bortúra ezennel be is fejeződött. Másoknak éppen akkor kezdődött el. Elszállásolódtam kicsiny porontyommal. A forró pizza is lassan megérkezett. Ez pótolta a fenségesnek ígérkező vacsorát. A szobát átrendeztük, bár nem éppen sikeresen. Tőpi forgolódva még a közel 4 négyzetméteres ágyról is képes leesni. Párnabástyákkal védtem csöppnyi testét. Az este csúcspontja a könyvem. Elolvastam és álomba szenderültem.

Másnap az isteni reggeli után indultunk el a pincészetbe. A Marie Claire gasztronómia rovatának egyik anyagát készítették itt. Büszke voltam, hogy ott lehetek. Közöttük. Bár igazából nem vettem részt rajta, ami az irdatlan forróság számlájára írható. Voltak ugyan hatalmas fák, amik adtak árnyékot, na de azért kérem. Szóval önkéntes száműzetésbe vonultam az épületbe, ahol szintén örületesen meleg volt, de legalább nem tűzött sem Töpörtyűre, sem pedig rám a nap. A sok szék között próbáltam lekötni, inkább kevesebb, mint több sikerrel az én kis örökmozgómat. Amikor elaludt, én is elpilledtem. A földön. Néha érdeklődő pillantásokat kaptam el a többi látogatótól. Nem zavartattam magam. A házigazdák bizalmát élveztem.

Mikor végre csökkent a forróság kivonultunk a többiek közé. Sikerünk volt. Bár inkább Tőpinek. Én pedig végre ehettem. Finomakat. Beszélgethettem. És rendkívül büszke voltam az én kicsi fiamra. A bortúra fénypontja azonban mégsem az étel, hanem egy borkülönlegesség volt. Megtudtam, hogy vörösborból is készítenek aszút. Vylyan adarka. Mennyei nedű. Annyira elnyerte a tetszésemet, hogy kaptam egy üveggel Manótól mostanság. Hűtjük. És várjuk a pillanatot, hogy felbontsuk.

A tanulság? Nincs tanulság. Legyünk bátrak, vágjunk bele a porontyokkal sok mindenbe, de néha azért mérlegeljünk is. Nem biztos, hogy egy rövid bortúra mégér egy kétnapos tortúrát.

Cupor

Naplótöredékek (www.hesitatinghedgehod.freeblog.hu)

2006. május 6.

Mondtam már, hogy imádom a Beatlest? Vagy egy évig nem találtam a cd-t, most aztán elnyúzzom, különös tekintettel a Michelle-re, a Two Of Us-ra, a Revolution-ra, és persze ott van az Eleanor Rigby, a Lucy In The Sky, a Here Comes The Sun...Mindig is szerettem a zenéjüket, de akkor hódították meg véglegesen a szívem, amikor láttam az I am Sam c. filmet. Lehet, hogy érzelmős vagyok, de a filmtörténet egyik legszebb(legyünk őszinték, hatásvadász is) pillanata, amikor a kislány arra a kérdésre, hogy nem érzi-e úgy, apja a fogyatékoságánál fogva nem tud róla megfelelően gondoskodni, annyit válaszolt:

- All I need is love.

Volt szerencsém kiskorúként gyámhatóságon hasonló procedúrához,(szerencsémre nem a szüleim képességeit kérdőjelezték meg), hát... . Akkor rém izgi volt, hogy ilyen fontos vagyok, bezárnak egy szobába egy idegen nénivel, aki igaz nem ismer, de majd eldönti, mostantól ki lehet az apukám. (A néni bazi okos lehet, ha már ilyet tud) Akármennyire egyértelmű egy ilyen adoptálási cucc,... basszus, remélem, ha lesz egyszer gyerekem, nem kerül rá sor, hogy egy vadidegen megkérdezze tőle, miért hiszi, hogy nem kell az apjának. Én szépen visszabüfiztem az egész anyagot, amit otthon bekajáltam, csak akkor lepődtem meg, mikor kiderült, hogy az egész magnóra veszik, hogy az apukám is elhihesse, nekem sem kell ő. Maradjunk annyiban, senkinek nem kívánom azt az érzést, életemben először elborította az agyamat a jeges rémület. Azt hiszem, akkor világosodott meg végleg számomra, hogy a világ nem rózsaszín cukorhab, és valóban mindennek van következménye. Mint egy abszolútórium a hideg valóságról.

2006. augusztus 1.

Olvasom a könyvet, és eléggé meglepő módon szembejöttem magammal az egyik oldalon: "madárcsontú, sötét, nagy mellű, vonzó fiatal nő volt, de szerencsére nem elég fiatal ahhoz, hogy diák legyen."Hmm. A sötétet igyekeztem színre vonatkoztatni.

2006. december 10.

Mivel a beszédre képtelen vagyok a csikorgás miatt, ami olajozatlan zsanérra emlékeztet, és már csak kommunikációs kísérletként tör fel néha reményvesztetten belőlem, ezért írok. Aludni a jól fejlett takonykóc miatt nem tudok, ami a hörgőcskéimtől egészen a homlokomig ér. Igazán élvezetesen tudom ecsetelni, mennyire satnya fizikai állapotban leledzem, nem igaz? Ilyen pórias félelmekkel nyom mostanság agyon az élet, hogy köhögés formájú fulladásos halál képében távozom majd a pillangók földjére, megfelelően annak az idétlenségnek, miszerint egyesek kiköpik a tüdejüket. Szükségesnek tartom megjegyezni, ha valóban így lenne, akkor a hullám szíves örömet felajánlom luciának, persze az időben, és annyira összeszáradt állapotban, amikor és ahogy ő kívánja; ha mégsem óhajt fölötte rendelkezni, akkor a tudomány oltárára szánom, természetesen a donorálható darabok kisserelése után.

Nem vagyok hipochonder, sajnos kifejezetten rossz tapasztalataim vannak köhögésügyileg. 18 évesen, főszuli előtti nyáron, kukoricacímerezés idején az előző években megszokottak szerint a déli országrészben töltöttem pár hetet. Egyik délután valami nagyon jó zene talált magának utat a recsegő hangszórókban, és akkor is kint viháncoltunk rá, amikor már javában esett az eső. A végkifejlet egy össznépi, eszeveszett, kellemesen langyos sárcsata lett, ami után mesébe illően homokosak voltak a testhajlatok az orrlukaktól a nunikig. Aznap este azzal az elégedett tudattal estünk az ágyba, hogy mindent megtettünk a boldogságunkért, ami egy kerek nap 24 órájába beleférhet, és közben ott volt az orrunkban az esőverte szántóföld

illata.

Két napra rá belázasodtam, és a maradék pár napot beszédálva gyűrtem le, többek közt abban a reményben, hogy a tábori orvos, akinek a gondjaira bízta, Szegeden lesz rezidens, mert olyan nincs, hogy egy ilyen pasit még egyszer az életben meg ne villantson nekem az ég. Aztán persze nem. Gyuszi a torkomba beköltözött, rátelepedett a környékre és kb. 4 hónapra ott is maradt. Ennek az lett a vége, hogy az utolsó porcikámmal együtt hihetetlen módon rühelltük már csak a köhögési ingert is, mert a végén annyira kivette a zsírom, hogy egy halovány kis krehálást sem bírtam kiizadni, és egy óvatlan pillanatban jelentkezett egy darabkám, ami úgy gondolta, nem állhatja már a rángatózást, és felmond. Elpattantak a hajszálerek a bal szememben és körötte, ez így nem tűnik viccesnek, de egy mokka felszívódik pár nap alatt, és tényleg nem gáz, csak fura arra kelni, hogy éjjel valószínűleg benyomtak egyet. Ami neccesebb volt, hogy az előttem álló hónapok főszereplőinek mikor bemutatkoztam, akkor szemben állt velük egy kiscsaj, akinek a bakancsa nehezebb, mint ő, olyan a lába, mint Popeye karja (ja, vádlitöbbslet volt rendesen), nagyjából kopasz, akkora a szemüvege, mint két kistányér, és ha mindez nem lett volna elég, díszleg mögötte egy monokli. Vigyorog, mint a vadalma, meg refis pólóban nyomja, de az összképen ez már vajmi keveset segít. Az a szobatársam, akit konszolidált lelkészgyermek létére egy tanév alatt sikerült életre nevelnünk, kb. 5 hónap múlva merte elmondani, hogy már attól elszégyellte magát, ami akkor a fejében megfogalmazódott a lenyomatom hatására. Akkoriban jól elédegléltünk mert mindenki elég hibbant volt, később meg már nem éltünk se együtt, se jól, de az már egy másik történet, és ez is jajj de hosszú volt.

2007. január 19.

A péntek volt az abszolút csúcs, igen. Este voltunk megint Kata-pulton, csak semmi fűjölás, ahhoz képest, hogy a vendéget képező manus pszichológus létére a két lábon járó antikommunikációs megtestesülés volt, (na persze, elég, ha jól hallgat) a csaj egész sokat kihámozott belőle, és valóban kellemes hangulatú kis beszélgetés lett. Ja, sok újat nem tudtunk meg, maximum annyit, hogy egyesek szerint Bartók arcképe azért van egy autista intézetben kifüggesztve, mert a zenéje autista. Már nem emlékszem, hogy nagyon megrökönyödtem vagy hangosan röhögtem a hozzászóláson, de ez egy ingyenes és interaktív rendezvény, tehát a hülyékkel szükségszerűen számolni kell. A délelőtt sokkal személyesebb hangvétellű és viccesebb volt, bár a délutánban sem volt hiba, de azért ezt a pincepakolást nehezen überelhetné, már az eredmény miatt is. Úgy kezdődött, hogy Zu családja megunta a rinyálásom, és megszántak egy varrógéppel. A kiállandó próba mérete akkor realizálódott bennem, amikor a zseblámpával bevilágítottunk a halom alá, és a baljós sejtelem bizonyosságot nyert: hogy 20 éve ott áll, még csak hagyján, de mint ahogy Murphy is megjósolná: legalul, leghátul, pedig akkor már túl voltunk a biciklifal eltávolításán. 2 perc után következett be a nyakigreték állapot, és mikor túl voltunk a babaruhatáron, a Commodore 64-en, a maradék padlólapokon, a matracon az azonosítatlan ürülékkel, egy egész gyerekszoba berendezésen, felderengett a homályban A masina. Ekkor kiderült, hogy kis átrendezéssel talán lesz neki hely odakint, mert a kirámoláskor kevésbé vettük figyelembe a helytakarékoság elvét, mivel leginkább a helynek voltunk hiányában.

Varrógép, márkája szerint Veritas, nagygenerál alatt a szervízben, most vakarják ki a koszból a kicsi lelkét, szerdán már ott fog nekem pezsegni, mikor megyek érte, és a Szomszédkisánnyt előre sajnálom, mert az első két hétben 7-től tovább tuti nem fog aludni, szerencsésebb esetben kiderül, hogy nem is annyira hangos, vagy hogy jól szigetel a köztünk lévő tér + 2 ajtó. Az én pezsgésemet maximum a súlya fogja tudni csillapítani, mert jófajta, anyaggal bőven megáldott darab, amolyan hullatároló kofferbe szerkesztve. Értsd: kurva nehéz. Alig várom, hogy majd megszakadjak.

2007. július 16.

Álltam (miheztartásvégett: munkaidőben) a fantastische combinón, és arra lettem figyelmes, hogy a velem átellenben ülő pasas szivárványszínű szemüvegben olvasgat, és butakék vászontáska van az oldalára akasztva. Ez önmagában elég volt ahhoz, hogy halálbiztosan megállapítsam, hogy nem magyar, ellenkező esetben ugyanilyen korúként bácsinak mondanám. Persze tévedhettem volna, de a két lábon járó turista alakú bizonyíték a szomszédos ülésen foglalt helyet, és kedélyesen, nem épp budapesti módra beszélgetésbe elegyedett a színészemcsissel, így kiderült, hogy az kanadai mérnök és ensz-ügyben utazik, míg a beszélgetőpartnere családi vakációját tölti minálunk, és brazil, szintén mérnök. Címcsere, vidámság, talán még dolgozhatnak is együtt. Talán azért mosolyogtam annyira magamban, mert nem minden nap vagyok szemtanúja ilyesminek, persze történnek az emberrel hasonlók. Azért az általános méretű hóguta alapú agylágyulás közepette mégiscsak jól esett ezt látnom, és fel is rázott kicsit.

Pár órával később kényszerű utam egy postára vezetett, ahol kibiggyesztették az ajtóra hatalmas, fakó piros ákombákomokkal, hogy legyen szíves sorszámot húzni, e nélkül még pukizni se merjek a néni orra alá. (Na jó, ritkán fordul elő és sosem direkt.) Sorszám megvan, beálltam a sorba, ami a kérlelhetetlenül forró napocska szeszélyeinek alárendelt ablak alatt kígyózott, és feladtam a helyes kis dobozkáimat. Dolgom végeztével, a kijáratnál majdnem beleütköztem a görnyedt hátú bácsikába, aki a botjára támaszkodva csoszogott a zöld automata felé. Már majdnem megsajnáltam, amikor kifelé fordultomban azt láttam, hogy egy irtózatossallert ereszt neki a masinának, még mielőtt megpróbálta volna felfedezni az egyetlen, óriási piros gomb rejtelseit. Egy finom kézmozdulattal és egy mondat segítségével rávezettem a megoldásra szegény ördögöt.

Csak azért nem csóváltam nyilvánosan a fejem a szakadéknyi kulturális és minden egyéb különbségen mert féltem, hogy valaki nemes lelkű rám küldi a hőségambulánsokat.

"Változás helyett hegszövetet vagy tyúkszemet és bőrkeményedést növesztünk a lelkünkön, ami eltakarja, és amikor csak tudunk, megfélemlítjük róla, hogy mi van benne."

2007. augusztus 13.

Nos, azt az igen érdekes és egyáltalán nem kellemes megállapítást hoztam a múlt héten, hogy csurig vagyok tömve szorongással, amely méreteiben egy térdre kényszerített elefántcsordának is becsületére válna. Erre csak azért nem jöttem rá idáig, mert valahogy nem fogtam fel a definícióját a szónak, azaz nem jutott el a tudatomig, hogy tulajdonképpen mindenkinek van valamilyen formátumú szorongása, és az én amorf, lelketlenül sürgető kis (nagy) homályos félelmeim is azok. Most már azt is tudom, hogy ahogy felnőttebbé váltam és egyedül hagytam a puszta nagy istenverte létezésben, ezek a dögök úgy sokasodtak minden irányból. Aztán rátett még egy lapáttal, hogy nem sikerült épkezláb mintát hoznom otthonról, amiből meríthetnék, milyen, amikor az ember úgy normálisan (vagy legalábbis kevésbé lelki szélütött hatásúan) eléldégél.

Ez legalább olyan volumenű felismerés volt, mint amikor pár éve ecseteltem egy kollegának, hogy esténként furán feszít az állkapcsom, és akaratlagosan kell ellazítanom a fejem alsó traktusát, hogy ne a saját fogcsikorgásomra ébredjek. Ő azt mondta nekem, hogy üdvözlő a stressz világában, és hogy ne fordítsak annyi energiát a szívinfarktuszom mielőbbi előidézésére.

1. Virginie

Találkozunk. Az első pillanatban lenyűgöz. Gyönyörű. Búcsúzunk. Levelzünk, nevetünk sokat, megosztom a gondolataimat, érzéseimet. Ő lassabban és nehezebben nyílik.

Hónapok múlva megint találkozunk. Suhan az autó. Summertime, when the living is easy... Mögöttem van érzem. Már megint szeretem. Mennyit álmodoztam róla. És most végre itt van. Az örökkévalóságnyi idő csak letelt...

Elalszik mellettem. Simogatom a hátát. Megcsókolom az arcát. Alszik. A csóktól kifut rajta a hideg. Megint arcon csókolom, megint beleborzong. Végigsimítom az arcát. Puha bőre van. Nagyon fiatal még. Alszik, nem bántom, de nem tudom megállni. Nyakába hajolok, hogy minél jobban érezzem az illatát. Boldog vagyok. Vajon tényleg alszik, vagy csak félálomban van? Felébresztem. Kérdi miért... most már tudom nem kellett volna. Végigsimítom a kezét, határozottan eltol magától. Kérdőre von. Mit akarok, hiszen... ugye tudom én is. Persze hogy tudom de engem nem érdekel. Én a pillanatnak élek, keresem a boldog momentumokat. Még akkor is ha csak 1 perc az egész. Szeretném elmondani, de nem hagyja. Nem a teste kell, csak az érzés, hogy szeressen, hogy szerethessem. Ezt nem tudja, talán sosem tudja meg.

Próbálkozom elmondani mi van bennem, de vastag falba ütközöm folyamatosan. A felém eső oldalára nagy kövér betűkkel írva ez áll: "NEM". Frusztrál, hogy nem ért meg, ráadásul nem is akar megérteni. Nem tudom mit gondol. Csak ez a nagy "nem" világít, izzik velem szemben. Nem tudok mit kezdeni vele. Bevágom az ajtót. Hallom utánam szól... nem válaszolok. Most nincs értelme. Csak egy kicsi lyukat hagyott volna azon a falon...

Megjövök, alszik, lefekszem, alszom. Felébredek. Álmatlanság gyötör, hisz ott van mellettem. Borzasztó érzés, leírhatatlan. Az elérhetetlen utáni vágyakozás. Megértettem, hogy hiába az egész. Mégis reménykedek.

Azt gondolom, legyen már vége, csak jussak haza minél hamarabb. Egyszerűen fáj, hogy látom. Néha találkozunk. Beszélgetünk. Egyre rosszabbul vagyok, hiszen alig alszom. Lehangoltság, főleg akkor ha látom, hogy vidám és boldog mással. Féltékeny vagyok. Nagyon. Borzasztó érzés. Éjjel megint hozzábújok kicsit, tesztelem. Most nem tol el magától. Ezt jelnek veszem, és egész éjjel ezt elemezgetem, ábrándozom. Reggel persze kiderül hiába. Nem emlékszik semmire... mélyen aludt.

Utazunk. A visszapillantótükörben látomásként tűnik fel az arca. Olyan mintha engem nézne, de nem. Csak az utat figyeli ő is. Nem tudom mit gondol, sosem. Pedig kérdeztem már... hiába, csak visszakérdez. Nagyon erősen védi magát. Dehát ki nem? Megértem... én is voltam ilyen, talán jobb is volt úgy.

Naplemente, mindenki alszik az autóban. Bámulom a tájat. Beégetem, ha tudnék rajzolni most lefesteném, annyira gyönyörű. Megérkezünk. Zavarja, hogy jól érezzük magunkat. Mindenki külön alszik, ő ráadásul nem is mellettem. Megint féltékeny vagyok. Alig tudok elaludni, aztán mégis sikerül valahogy. Hiába a test kiköveteli a magáét. Nagyon jól alszom, csak rövidet... reggel az óra előtt ébredek, ez igencsak ritka eset. Felébred ő is. Rámnéz. Most egy nagy kérdőjelet látok rajta. Kíváncsinak tűnik, talán álmodott valamit? Nem szól, nem szólunk. Bárcsak megkérdezte volna. Enyhén biztató pillantást véltem benne felfedezni.

Elbúcsúzunk, megölelem. Nagyon jól esik... minek kínzom magam vajon? Mindegy talán fél év múlva megint találkozunk. Pakolunk, egyszer csak megjelenik az autónál. Tökre zavartnak tűnik, én is zavarban vagyok. Ottfelejtettük a sapkát. Elköszönünk megint, de már nem úgy. Elfordul, sétál visszafelé. Pizsamás sziluettje lassan eltűnik a házak között.

2. Agy-lány

Dózer fesztivál a Kultiban, ma este az elektronikáé a főszerep. Milyen lesz a zene? Talán már hallottam őket egyszer, így reménykedem. Nem lesz túlhangosítva?? Barátaim eljönnek? Sok kétely gyötör...

Megérkezünk. Sok ember mindenfelé... valaki már játszik a koncertteremben, benézek: zúzós... Mentő ötlet támad: igyunk! Sör+unicum, iterálva --- hatásos kombináció. Bemegyünk hallgatni, újabb zenekar jön, ez már sokkal jobb hála az alkoholnak. Részegség azért nincs, de jó a hangulat.

És akkor meglátom a szemem sarkából Őt. Nagyon fiatal, törekeny, csinos. Néha egymásra pillantunk. Megszólít...

Szünet. Újabb ital. Kezdődik a fő előadás, most megkeresem a tömegben. Váltunk pár szót. Anita vagyok... szia én Géza. Ritmikus zene, mozgatja a testeket. Egy pillanatra egymáshoz érünk. És megint... Összetapadunk, ő előttem... csípőnk együtt mozog. Hihetetlen érzés, álomszerű boldogság árad bennem, már szerelmes is vagyok. A haja tapintása, az illata, a mozdulatai... Ő az! Mindig rá vágytam, őt kerestem. Nem hiszek az érzéseimnek, biztosan álmodom csak. De nem, ott van előttem minden mozdulatát rezdülését érzem a testemen. Elgondolkozom... megkerdezzem csókolózunk-e? Nem merem... Aztán egyszer csak megfordul, karjaimba ölelem és megcsókolom. Visszacsókol! Édes a csók... finom puha a szája, nagyon jó az íze. Bárcsak megállna az idő és örökké tartana e pillanat. De nem, eltol magától. Ujra táncolunk. Csípője a zenére ring, követem. Megint csókolózunk, és táncolunk. Az eget nézem... lehetséges ez? Körülnézek, látja mindenki, milyen boldog vagyok? Remélem. Ez az érzés percek alatt körbejárna az egész világot, ha hagynám.

Vége a koncertnek. Ez nem lehet. Mégmég akarom! Kimegyünk... ruhatár. Elvesztettem a jegyem. Elkérem a számát. Elválnak, ő siet. Biztos zavarban van, én is úgy vagyok. Ciki, de nem mehetek vele, nincs kabátom. Nem baj, majd holnap hívlak, jó? Jó!

Megyünk hazafelé... szinte repülök, be nem áll a szám. Én vagyok a világ legboldogabb embere. Otthon nem tudok aludni, csak ő jár az eszemben. Bármit megtennék, csak hogy megint lássam.

Felhívom. Ma nem ér rá... de holnap igen. Szuper! Talán kibírom addig. Muszáj lesz. Találkozunk, nagyon furcsa. Rohan, miért?, alig érem utól.

Kávézó. Beszélgetünk, minden témában benne van. Sok szempontból egyezik az izlésünk. Sorolja a kedvenc zenekaramat. Nem hiszek a fülemnek, nem hiszek a szememnek. Megtapogatom a karját, álom e vagy valóság. Úgy érzem minden stimmel, Ő az. Siet, elválnak.

Telefonálunk. Valami nem jó érzem, érzi, leráz. Ebédelünk. Zavartak vagyunk. Mi történik? Találkozunk... úgy tűnik végre megint minden jó.

És mégsem. Levelet ír, ne találkozzunk többet. Darabokra hullok. Nem értem, bár tudat alatt éreztem már hogy így lesz. Nem volt kölcsönös az érzélem, én belehaltam volna ha kell, ő nem. Ez látszott. De akkor miért miért miért? Hiszen az első találkozásakor még annyira jó volt minden. Írok neki levelet. Elfogadom, felfogom, de nem értem. Kérlek, mondd el miért. Így nem értem, nem tudom elrendezni. Nem válaszol... itt vagyok megint egyedül, az álom végétért. Nem tudok mit kezdeni a történetekkel, inkább kiírom magamból.

Hát így lett e bejegyzés.

Extreme fiction

A gödör aljáról csodálom a napot (www.pipacsok.blog.nlcafe.hu)

.....Torokszorító volt az érzés. Már megint kiürült a családi kassza és a holnap biztonsága egy homályos, szürke függönyön keresztül mutatta magát. A kislányom a lábam alatt sertepetelt. Mi lesz veled emberke? - kérdeztem tőle, magamtól és a sírás kerülgetett, mert nem találtam a választ. A párom gyűrt arccal, magába zuhanva, szomorúan de mégis bizakodva - mert bizakodni kell, mert ha már az sincs akkor már csak az üresség marad - ment el dolgozni, pénzt hajtani, hajszozni. A szegénység fáj. Megfeszíti az izmaimat és ideges, feszült bénulást hoz az idegszálimra. Látok és érzek és teszek, de kedvetlenül, félve és rettegve. Mi lesz holnap? Mit eszünk? Mit eszik a gyerekem? Hogy lesz cipője? Miből lesz pelenkája? Közben mosolygok, mert neki még ez a mosoly a minden és ölelek, ölelem a párom, mert neki meg ez most a létezés és próbálok nem elmerülni és nem kétségbeesni....

.....Meg kell találni magunkban, a széthordott, elgyötört lelkünkben azt a kis talpalatnyi földet, amelyre építhetünk és fel kell ismernünk az eszközöket, amelyeket kapunk az építkezéshez. A természetet, a mosolyokat, a szeretetet és mindazt ami jó az életünkben. Néha nagyon-nagyon nehéz tudom. Én is elbukom, lebukom de nem volt még olyan, hogy nem kelljek fel.

Béke van. Várjuk haza Apát. Kétezer forint. Ennyi tellett. Ma még maradt Anyukám hurkájából, holnap meg paprikás krumpli. A gyereknek szerencsére meg van a gyümölcs, még egy kis babapiskóta is jutott. Hála ezért is....

.....Felelősségünk van nőként. Nagy nagy felelősségünk. Világot teremtünk nap mint nap, a családuk szereteteink világát. Olyan természetes észre sem vesszük, de motorja, kitalálója, formálója vagyunk annak a kis közösségnek amiben élünk. Kell, hogy egyenrangú legyen a kapcsolat igen. Kell, hogy a férfi erőszakkal (akár lelki akár testi erőszakkal) ne ölje meg bennünk azt amit a lelkünk akar. De ahol a nőt teremteni hagyják ott a nő teremthet és nem mindegy, hogy mit. Nagyon sokan elfelejtették ezt. Nem értékeljük, semmibe vesszük azt a csodát, amelyet csak a mi nemünk képes megteremteni. Amikor a férfi fáradt, nyűgös a nő ad neki támaszt, menedéket, a nő oszlatja el a borús felhőket a teremtés koronájának feje fölül. A nő teremt meleget, szeretetet, az ő keze nyomán lesz szép terítő, meleg vacsora az asztalon. A nő figyel és figyelmes. A nő simítja el a vitákat és a nő éleszt fel érzéseket. Minden mozzanatunk, érzésünk kihatással van a többiekre. Ha mi rosszkedvűek vagyunk, a többiekre is ráragad a rosszkedv, ellenben ha vidámság van a lelkünkben az képes elűzni a többiek tespedtségét. Táplálunk. Szellemileg, lelkileg, testileg. Mi határozzuk meg, hogy bekapcsoljuk-e a TV-t a gyerekünknek, vagy összébújva elolvassunk neki egy mesét. A mi felelősségünk, hogy mi kerül a család tányérjára. Tőlünk függ, hogy el tudjuk-e csinálni a lusta férjünket egy-egy színházi előadásra, vagy egy kiállításra. Tőlünk függ, hogy az élet, a családuk élete mennyire izgalmas és színes. Hogy elmegyünk-e megnézni a nagymamát, hogy adunk-e a levesből a beteg szomszéd néninek. Hogy rábeszéljük-e a többieket egy kis kirándulásra, hogy meghívjuk-e a barátainkat vacsorára. Kis Istennők vagyunk a saját kicsi világunkban. Ezért fontos nagyon, hogy mi jól legyünk. Ezért fontos, hogy a vidám és kiegyensúlyozott anyafeleségszerető szerepét válasszuk, ne pedig a kihasznált mártírét. Sajnos sokan esnek ebbe a hibába. Szánnunk kell magunkra időt. Ami első látásra önzés, az hogy barátnőzünk néha, hogy inkább olvasunk nem mosogatunk, hogy néha bevonulunk a fürdőszobába és órákig nem jövünk ki onnan (kinek mi a feltöltődés) azt valójában a családukért tesszük. Valójában senkit sem érdekel, ha néha nincs kivasalva a ruha vagy néha ott marad a mosatlan, de az ha nem vagyunk a lényünkkel jelen az hiányt okoz a szereteteink lelkébe. Ezért, ha fáradtak vagyunk pihenjünk. Senkinek sem kell egy fáradt nőszemély, se a férjünknek, se a gyerekeinknek, sem a barátainknak. Kapcsolódjunk ki néha és töltődjünk fel. És ne felejtjük

el, hogy mindaz ami bennünk van, kívül fizikai és lelki valósággá fog válni. Azzá a valósággá, amelyet a minket körülvevő emberek nap mint nap megtapasztalnak. Ha szeretjük őket, adjunk nekik egy kis csodavilágot. Az egésztest nem tudjuk megváltoztatni, de az ajtón belüli terület csak a miénk. Varázsoljuk otthonná, menedékké, lelki támasz kuckójává, a szeretet csarnokává. "Csak" ennyit tehetünk. Mi nők....

.....Mayus kapott egy bilit. Hazavittük, pelus ledob, gyerek ráül. Vigyorog a kis szentem, néz, hogy most akkor mi van. Mayuskám pisiljél psss.psss, kakiljál mmm. mmm. Gyerek vigyorog tovább, azután egy hirtelen mozdulattal feláll a biliről, lép kettőt és a kis pólóját a hasán felemelve széles vigyorral a szőnyegre csurgat....

.....Az álmaink szabnak határt a valóságnak. Minden előbb a fejben dől el és csak azután lesz belőle fizikai valóság. A gőzgép, a Csillagok háborúja, a demokrácia, Harry Potter, a szendvics, a Micimackó mind mind csak egy gondolat, egy terv, egy elképzelés volt valaki fejében és csak utána öltött testet. Amit nem álmodsz meg magadnak az nem fog megvalósulni....

.....Négy óra, reggel. Jóleső, hűvös levegő járja át a lakást. Minden alszik, csak a madarak csivitelnek odakint, most nem nyomja el hangukat az autók zaja. Mellettem a Kedves szuszog, most nem rúgta le magáról a takarót, a kicsi lány viszont igen. A másik szobában hason fekszik a rózsaszín kis plédjén és az igazak álmát alussza mint az apja. Betakarom. Boldog vagyok. Teljes. Békés. Most bennem van minden és benne vagyok mindenben.

A tegnap nem így indult. A Kedves arcán mélyülő ráncok, lelkében sötét fellegek, a jól ismert árnyak vigyorogtak körülöttünk. Jól végezték a dolgukat. Menni akart, szökni, bújni. Valahová ahol nem a nyomora, a keserűsége várja. Engedem mindig, szárnyakat nem szabad kitépni, szabadságot megnyirbálni, de most önzőnek kellett lennem. Mondtam tedd félre magad, nem menj, most szükségem van rád. *Etess, nézd - éhezem. Takarj be - fájom. Ostoba vagyok - foglalkozz velem. Hiányod átjár, mint buzá a házban. Mondd, - távozzon tőlem a félelem.* Mondtam mi kell. Hogy ő kell, hogy hiányzik. Hogy gyerek, pénztelenség, de nem szabad elfeledkeznünk egymásról. Hogy nem csak apa meg anya vagyunk, hanem szeretők, barátok is, egymás lelkének feltöltői, egymás testének feloldozói. Akkor még csak a sérelmével volt elfoglalva. Idegen volt és távoli. Egy kicsit büntetett, de nem érdekelt. Azután eltelt egy óra, kettő. A pici lányunk körülöttünk rohangu és hozta vitte a szeretetet. Barátok jöttek, mentek. Az elvetett magok kicsíráztak. Ölelések születtek meg kedves szavak, törődés, féltés, megértés és egyszer csak ott volt. Ott volt az én szeretett, szerelmes párom, a másik felem és teljes lett a világ. Nem történt semmi más csak egy férfi megértette, hogy mit akar a nő és megadta neki. Nem csak nézett, de látott is engem, nem csak ismert, de tudott is engem. A szombat szokványos leple alatt ott volt a szerelem. Nem az a fellobbanó, gyorsan hamvadó kis érzés, hanem az amit akkor látsz amikor idősebb bácsi segíti fel a feleségét a buszra....

.....A legtökéletesebb csoda a világon. Nevet, huncutkodik, ha elcsen valami érdekeset kotrecol be a másik szobába, behúzza a nyakát közben és kezecskéit összeszorítva örül a "zsákmánynak". Ha mérges felhők borítják el a szürke szemeit és néz dühösen, az izmai bekeményednek a száját összeszorítja. Ha nyűgös jön megy összevissza és nyűg és nyűg és nem jó neki semmi az sem ha felveszem, az sem ha nem, az aduász ringatás is csak egy ideig hatásos. Ha fáj valamely a vállamba fúrja a fejét és megpihen rajtam, a hátát simogatom és érzem, hogy jobb neki. Akarni tud nagyon, csak csodálom ezt a spontán erőt, ami ha felnőttben lenne benne hegyeket tudna arrébb tolni. De a legjobban szeretni tud, bújik, ölel, szorít, ránk hajtja a fejét, a lábunkra, a vállunkra, a hátunkra és átadja önmagát a megzavarhatatlan, békés szerelmetességnek. Kicsi angyalka, szórja, sziporkázza önmagát és mindig több lesz általa, kacag, nevet, incselkedik és egyetlen mosolyával elűzi a leghatalmasabb

és legsötétebb gondot is. Igazi kis nő, kacérkodik rendesen, a buszon kiszúrja a jó pasikat és vigyorog rájuk, de csak nekik járó nőcis vigyorgással. Az emberekre nyíltan, tisztán, őszintén mosolyog és nem érti ha nem mosolyognak vissza. (Ilyen is van néha). Mondom maga a tökély, sokkal szebb, mint aminek megálmodtam, szívet melengető gyönyörűség, a lányunk, az édes pici kicsi lányunk....

.....Mostanában: Ülök a gép előtt, írok. Mit csinálsz? - kérdezi. Írok- mondom. És elmegy. Nem kérdi: Mit írsz? Kinek írsz? Miért írsz? Ha lehet elolvashatom? Mert TE HÜLYE NŐ, ÉRDEKEL HOGY MI VAN ABBAN A KIS FEJEDBEN, HOGY MI VAN A LELKEDBEN!

Miért sírsz? Melyik dal égeti a szívedet? Melyik íz után fogsz sóvárogni ha nem lesz? Mitől félsz mostanában? Mit gondoltál miközben leégett a tej a gázon? Mi a vágyad, álmod? Hogyan simogassam a nyakadat, hogy jó legyen neked? Ott akkor téged megaláztak? Gyere Kicsim borulj rám és sokkal jobb lesz? Megbántott? Na csak találkozzam vele, majd megmondom neki, hogy kivel szórakozzon! Tényleg jó volt az a könyv? Szerinted én is elolvassam? Nem hiányzik Neked a könyvtár? Annyira szeretted könyvtárba járni! Tornázol még? Tudom, hogy ez Neked fontos, abba ne hagyd, ha abbahagyod ejnye bejnye! Tudom alig van mit ennünk de spóroltam a cigipénzemen és vettem két színházjegyet, tudom, hogy ez után sóvárog ég a lelked mióta 12 éve leszálltál a Keletiben! Nem tudtam virágot venni, de csórtam neked egy fürt cseresznyét a fáról. Figyelj, én nem csak úgy mondom, hogy szeretlek, komolyan is gondolom, nem azért szeretlek, mert itt vagy, mert jó vagy, AZERT SZERETLEK AKI VAGY, és akarok rólad tudni mindig újra és újra. Érdekelsz. Mesélj csak mit írtál a blogodba ma délelőtt?

Ha lenne anyukám, igazi anyukám megkérdezném tőle, hogy most mit csináljak? Megkérdezném, hogy jól álmodom? Hogy van alapja annak amit szeretnék? Sok párral, boldog, elégedett párral, olyanokkal akik leéltek egy életet beszélgettem már és egy sem volt aki azt mondta volna, hogy nem voltak nehézségek, szakadékok, gödrök. Egy sem mondta, hogy nem volt magány, hogy nem akartak néha menni, menekülni. De átlendültek rajta és megőrizték a boldogot, most meg ott rohangásznak az unokák a kertben. Ha lenne anyukám kérdezném meddig tűrhető a társas magány? Társas magány ez egyáltalán vagy csak maga az élet? Küzdjek még, harcoljak, várjak? Tudom, ha lenne pénz a gondok súlya alól kikerülő Kedves, tele lenne szerelemmel és odaadással? De mi van ha soha nem lesz pénz? Mi van ha így éljük le az életünket, mi van ha örökké a keserűség szemüvegén keresztül (nem) lát engem? Sokat kérek, ha azt kérem ebben a szar pénztelenségben is legyen élet, legyen szerelem! Hogy néha söpörjük félre a gondokat belőlünk és csiholjunk egymást melegítő tüzet?! Sokat kérek? Sokat?....

.....Sötét szobában édes lélegzet legyél. Zuhanó testem alá toljad a párnát. Segíts fel ha elbuktam és ne ítéld. Bújj belém és bújj belém ismét. És majd a megfáradt, öreg, vérekes kezemre tedd, öreg és megfáradt kezed. És lásd bennem, lásd bennem akkor is azt a lányt aki most vagyok.....

.....Tegnap délután bekukucskált hozzánk egy angyal. Óvó szárnyaival összeterelt bennünket az édes hármast. A baba kacagott, Apa kacagott, Anya kacagott és játszottunk, hancúroztunk, szeretünk. Ismét adtunk egy pofont a nyomorunknak.....

.....Új erő érkezett. Lecsendesült a lélek. Le kellett mennem az aljára, hogy kapaszkodjak fel ismét a fény felé. Jó megint nagyon. Az élet körforgásában most a remény, a feltöltődés és a szeretet jön ismét.

Kaptunk az ELMŰ-től egy felszólítást, nyolc napon belül fizetnünk kell máskülönben kikapcsolják a villanyt. Türelmesek voltak így is, hónapok óta el vagyunk maradva. Ha két nappal ezelőtt jön ez lórúgásként hatott volna, de most nem tör össze, nem hagyom, hogy összetörjön. A gyertyák szépek:)

Kicsilánynak van egy új szokása. Mielőtt leteszem a kiságyába aludni végigdőlök az ágyon és ő rám fekszik. Úgy mint régen, amikor még baba volt és altattam, ringattam hosszú éjszakákon át. Hihetetlen, az én örökmozgó lányom megáll pár percre és belém bújik. A cumikát kiveszi a szájából és gagyog. Mintha elmesélné, hogy mi történt aznap, én meg kérdezek - Igen Drágám úgy volt? És mi történt még?. Kicsi feje a vállamon pihen, ölel, szorít én a hátát simogatom. A legcsodálatosabb, kicsordul tőle az ember lelke. Azután leteszem aludni. - Itt vagyok kint, bármi baj van szóljál, tudod, jövők én is apa is. És mosolyogva, boldogan, békével a szívemben húzom be magam után, kicsit résnyire hagyva az ajtót....

.....Egy kis vidéki városban születtem. Anyukám és Apukám gyalog ment be a szülőotthonba, amikor megkezdődtek a fájások. Anyu mesélte, hogy langyos meleg volt amikor elindultak. Gyalogoltak egy órát. Mire beértek már szülhetett is. Pár nap múlva amikor kiengedték már leesett az első hó. Egy kis vályogházban laktunk a város szélén egy erdő mellett. Villany, víz nem volt. Petróleumlámpával világítottak, pedig már a hetvenes éveket írtuk.

Egyszer kiskoromban megittam a pálinkát. Oda volt kikészítve az asztal szélére. Mivel mindig pálinkáspohárból kaptam a vizet, azt hittem most is az és felhajtottam.

Apu verte anyukámat. Emlékeim nincsenek erről, de az él bennem, hogy megyünk, menekülünk a keresztanyámhoz. Másnap Anya látetetet csináltat RÓLAM. (Hát igen én sem maradtam ki) A papírt bemutatta bíróságon, azonnal elválasztották őket. Pedig nagynagy szocializmus volt. Család védelme meg minden.

Apu imádott minket. Igen, igen nagyon szerette Anyut is és engem is. Emlékeim vannak arról, milyen volt amikor átölelt. Egyszerűen csak nem bírt megbirkózni a démonjaival. Sokat szenvedtem a hiánya miatt. Nem az alkoholista, verekedős apám hiánya miatt, hanem EGY APA hiánya miatt. Miután elváltak nem találkoztunk. (Kétszer futottunk össze az utcán pár mondatra csak: Hallom jól tanulsz? meg ilyenek, mindkét alkalom után bőgtem) Ő eleinte akarta tartani a kapcsolatot, de Anya elvadított tőle. Ma egy magányos, beteg öregember. Megbocsátottam neki. Küldtem képet az unokájáról is. Lehet, hogy majd találkozni is fogunk. Anyu egyedül nevelt mamáméknál. Közben volt egy sikertelen házassága, amiből megszületett az öcsém. Onnan is az erőszak miatt kellett menekülnünk. Ismét a nagyszüleimhez. Anyu eltartott minket a fizetéséből, szép volt és reménykedő. Sajnos egy kétgyerekes elvált anyuka akkor is óriási hátránnyal indult az egyedülállókkal szemben. Voltak szerelmei, de egy sem kötött ki nála végleg. A két gyerkőc mindenkinek szálla volt a szemében. Az én szép anyám lassan feladta az álmait, beletörődött és az alkohollal vigasztalta magát. Megtörtént a rendszerváltás. A fizetése lassan már semmire sem volt elég.

Anyu nem volt anyatípus. Ő ragyogni született. Színésznőnek kellett volna mennie. Különben is a mi családukban a gyereknevelés kimerült az adj enni, járasd iskolába és ruházd 18 éves koráig-ban. Nem az ő hibája, ilyen. Így kell szeretni, elfogadni. És meg kell bocsátani.

Sokáig haragudtam rá. Sokáig haragudtam Istenre, amiért ilyen gyerekkort szánt nekem, de azután elkezdtem gondolkodni. Ha nem szeretek bele az olvasásba és nem találok rá könyvekre, amelyek építenek és kiemelnek a gödörből ma egy életképtelen, széttört, dühöskeserű ember lennék. Ma már látom Anyu mennyit szenvedett, látom, hogy nem akart rosszat, hogy semmi hibája nem volt csak annyi, hogy rosszul szeretett és gyenge volt. Hiszek abban is, hogy én választottam ezt az életet én választottam a szüleimet. Nem azt nézem, hogy milyen szenvedések árán, hanem azt, hogy mennyi mindent tanultam meg ezekből az évekből. Talán az ami lettem általuk, pont az kell majd ahhoz, hogy beteljesítsem az életutamat.

Nekem nem volt Barbie babám, gyerekasztóm, márkás cipőm, egy ótvar biciklivel jártam iskolába, amit egy utcával arrébb lakatoltam le, hogy ne lássák. Nem volt színes TV-nk, fürdőszobánk. Karácsonykor anyámék mindig addig itták az áldomást, míg be nem rúgtak és ha a nagynéném nem lep meg minden évben valamivel ajándék sem lett volna. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy anyu az elején még igazi anya volt, csak az évek során lett egyre rosszabb és rosszabb. A körémvarázsolt szeretete a torkán legurított alkohol mennyiségével fordított arányban csökkent. Mi, az öcsémekkel nem kaptunk csomagolt tízórait, csak pár forintot csemtünk ki anyu pénztárcájából. Könyvekbe menekült gyerekkor.

A középiskolát egy farmerrel csináltam végig. A második évben sajnos lett rajta egy tintafolt. Szar ügy. Volt még két bársonynadrágom is. Néha előfordult, hogy nem száradt meg a vasárnapi mosásból a naci és hétfőn reggel hajszárítóval meg vasalóval szárítottam. Vajon hányan mentek akkor félvizes nadrágban iskolába?

Anyu végre abbahagyta az egyik hapsitól a másikig életmódját és az aktuális barátjának szült egy kislányt. A mai napig együtt vannak. Szerencsére emiatt már nem kellett szégyenkeznünk. Anyu meg a mostohaapám imádott bulizni. Könyörögtem én, hogy hagyják abba az ivást és a mulatószénét, mert holnap témazárót írunk, a fenét nem érdekelte. Volt, hogy két-három óra alvás után mentem iskolába.

De nem az anyagi nélkülözés, a szégyenkezés volt a legrosszabb, hanem az, hogy anyu sohasem kérdezett. Nem tudta, hogy kik a barátaim, hogy mikor hol járok mit csinálok. Tudom nagyon sok tinédzsernek ez maga a kánaán, de én megpusztultam egy: jól vagy kislányom?-ért.

Egy-két jó barátnőm volt. Meghallgattak, megértettek, elfogadtak. Megmentettek. Komolyan. Amikor elkezdtem szórakozni bővült a barátnők köre. Kaptam kölcsönruhát, sminkelhettem a sminkcuccukkal, nagymamámtól néha kaptam pénzt és nála volt külön szobám is, ugyanis 17 évesen odaköltöztem hozzá.

Nagyon sok barátom volt, de a komoly kapcsolatok rendre elkerültek. Általában akkor szakadt vége a nagy ismerkedéseknek amikor kiderült a családom anyagi és erkölcsi helyzete. Egy fiú volt aki mindezt felvállalta és szeretett nagyon, de amikor az anyja meg az apja megfenyegette, hogy nem fedezik az egyetemre való bejutását ha nem szakít velem akkor inkább a jövőt választotta.

Éltem, álmodoztam, érettségi után tanultam és dolgoztam és gyűjtöttem a kis pénzemet, hogy elmehessek a szülővárosomból.

Egy bőrrönddel érkeztem Budapestre, munkásszállón laktam, nem volt senki akihez szólhatnék. Szép lassan álltam talpra. Lett munkám, albérletem. Normális életem, de sohasem kerestem annyit amennyit félretehetnék. Volt, hogy 25ezer forintot kerestem és abból 15ezer volt az albérlet.

Amikor megismerkedtem a Kedvessel nagyon hamar összeköltöztünk. Elindítottuk a közös kis életünket, hittel, reménnyel. Ő belefogott egy vállalkozásba én munkahelyet váltottam. Bőven ki tudtuk fizetni a számlákat, jutott ételre, ruhára is.

Azután egyik napról a másikra, az a terület, ahol a Kedves dolgozott befagyott. Nem jött több megrendelés, de a dolgozókat ki kellett fizetni, a tb-t ÁFÁ-t meg be kellett volna fizetni. Az üzlettársa még időben elhagyta a süllyedő hajót és nem hagyott mást csak adósságot maga után.

Ez egy ördögi kör. Aki egyszer beleesett nem menekülhet. A spirál leránt. Az adósság újabb adósságot hoz maga után. Kedvesnek nem volt bevétele én egyedül meg nem tudtam fizetni a kiadásainkat ezért kölcsönkértünk. Hát így kezdődött. Ha lett volna saját lakásunk nem lett volna semmi gond, de az albérlet rengeteg pénzt felemésztett és azt bizony ki kellett csengetni minden hónapban.

Aki volt már munka nélkül az tudja, hogy milyen. Hónapok teltek el eredmény nélkül. Reggel expressz, állásinterjúk. Most már szerencsére dolgozik ezerrel, sikeres és jól is keres, de ez a jól

nem elég. A felhalmozott adósságot ugyanis törleszteni kell és emiatt a havi kiadásunk nagyon sok. Hát így van az, hogy még mindig nem értük utol magunkat.

Aki azt hiszi, hogy panaszkodom nagyot téved. Egészségesek vagyunk, szeretjük egymást, vagy egy csodálatos kislányunk és velünk van a remény. Voltunk már fent és leszünk is, biztos. Csak azért írok arról, hogy néha nehéz, hogy mi bánt, hogy éppen mi az aktuális gond, hogy enyhítsem a nyomást egy kicsit, hogy könnyebb legyen. És könnyebb is.

És ami a legfontosabb. Az amit ma élünk, megélünk nem egyedi. Magyarország bajban van, nagy bajban. Sokaknak marad nagyon kevés ételre, megélhetésre miután kifizették a számlákat. Sok gyerek jár a tavalyi cipőjében, éheznek az iskolában. Sok nőnek nem jut új ruha, anyák örülnek, ha a gyerekeknek turkálni tudnak ruhát. Sok-sok férfi temeti a tenyerébe az arcát, mert nem fizetik meg, vagy mert nincs munkahelye. Az emberi élet itt és most nem emelkedett és nemes, hanem keserű és gondokkal teli. Ezért sem panaszkodhatom. Nem vagyunk egyedül. Szegényedik velünk az egész ország. Reméljük egyszer kilábalunk, mi is és minél többen.

Lehetnék megtört, elgyötört, szidhatnám a Jóistent, de nem teszem. Mindaz amit megéltem látóvá tett. Látom az élet egyszerű szépségeit, az értéket, az értékest. A fájdalom árkokat vésett a lelkembe, de ezeket a mély árkokat szeretettel tudom feltölteni. Valójában sosem hagyott el az őrangyalom. Barátokat adott, könyvek soraival óvott, odafordított a szép felé. Megtanított megbocsátani és látni a dolgok értelmét. Nem vette el a hitemet, van reményem és erőm. És nem vagyok egyedül HÁRMAN vagyunk. Család vagyunk.

Nem azt mondom, hogy néha nem sírok, nem esem kétségbe, nem dühöngök. De igen. Engem is elhagy az erőm. De felállok és megyek tovább, mert muszáj. Mert ha a padlón maradok akkor vége.

Mert táncolni kell Uraim! (és Hölgyeim!) A zene meg majd jön valahonnan!.....

Pipacsvír

Visszatekintés

1.-4. hét

Első tesztet szombatra programoztam be, a ciklus 14. napjára. Émelygéssel ébredtem aznap, ami bizakodással töltött el, de nem voltam benne biztos, nem az izgalomtól van e az egész. Csak kitalálom, beképzelem.....addig figyelem magam, hogy émelygek e, míg tényleg..... Ebben jó voltam, meg kell hagyni. Mindenesetre, hajnalban kiugrottam az ágyból és a WC-be osontam. Nem voltam híve a "teszteljünk együtt Apával" mozgalomnak, egyedül akartam végigcsinálni. Remegő kézzel engedtem a merítő tesztet az anyagomba.

A kontrollcsík nagyon gyorsan megjelent, aztán semmi. Negatív. Kifejezetten csalódott voltam. 29. ciklusnap, ébredési hő fenn...."Persze én bolond, hogy is gondolhattam, hogy terhes lehetek, hiszen még csak ma kellene megjönnie....hol itt a meglepi?" Aztán rájöttem, hogy a fenébe, álljunk csak meg...túl mélyre merítettem azt a nyavalyás tesztet. Így viszont érvénytelen az egész...Ááááá.....Több nem volt otthon, elhatároztam, nem is tesztelek jövő szerdáig. Kevés elkeserítőbb és depresszióba hajszoló dolog van egy babára vágó számára, mint egy undok negatív teszt. Kerülni kell, ha csak lehet.

Vasárnap ugyanúgy émelyegtem reggel és ez boldoggá tett. Így utólag, nem is tudom, hogy bírtam ki, hogy nem szereztem valahonnan egy másik tesztet, de azonnal....Talán mert annyira úgy éreztem, hogy minden pillanatban megjöhet a micsodám. Egy alkalommal egy hiperszuperben nagybevásároltunk, amikor egyszer csak azt éreztem, hogy na, most végem van. 100% hogy megjött. Lőttek ennek a ciklusnak is. Óriási volt a készletés, hogy a kb. a porcukros, kristálycukros polc közelében letoljam a gatyám és szembesüljek a tényleges helyzettel. Sok vásárló ugyan nem kóválygott, őket nem zavartam volna igazán. A biztonságiak ellenben lehet, hogy hívták volna a mentőket, ha meglátnak a monitorjaik egyikén egy őrült nőt, aki mint egy eszelős a bugyiját vizslatja.....Otthon hatalmas volt a megkönnyebbülés, hogy egyelőre megúsztam, mégsem jött meg. Dehogyan jött, dehogyan jött, Popim már meg is ágyazott odabenn magának....

Mire erről meggyőződhettem, volt még izgalom, elég. Hétfőre egyenesen tűkön ültem, a 16. dpo-nál (ovuláció után eltelt napok száma) tartottam, a ciklusom 31. napján....Piri anyó már 3 napot késett nagyjából. Pokoli messzinek tűnt a szerda reggel....Délután nem bírtam tovább, az ebédszünetben beugrottam a drogériába. Elszántan meg sem álltam a teszt polcig és farkasszemet néztem a kínálattal. Most másfajta tesztet kerestem, csak az volt a szempont, hogy ne "mártogatós" legyen. Mert az nem nekem való, valami egyszerűbb kellett a magam fajtának. Mint kibiztosított kézigránátot, úgy vittem a pénztárhoz a kiszemelt példányokat. Nem volt a fejemben semmilyen koncepció, hogy a szerdára időzített tesztelést előbbre hoznám, de az irodában égette a táskámat a kis csomag, képtelen voltam dolgozni. Újra és újra csak a széken terpeszkedő táskámra sandítottam.

Fél 2 tájban nem bírtam tovább, felpattantam és kivágtattam a WC sötét félhomályába zsákmányommal. Rövid úton idegrohamot kaptam. A teszt valóban másfajta volt, mint amit elszúrtam szombaton, na igen, annál csak *bonyolultabbnak* tűnt. Most is reszkető kézzel próbáltam a sötétben kiokosodni magam a használati utasításon, de nem sok türelmem volt hozzá. Mérgemben összegyűrtem, kisimítottam néhányszor a papírost, közben magamra zártam az ajtót, nehogy a toalett forgataga megzavarjon.

Elvileg fordítgatni kellett a tesztet erre arra ilyen és olyan szögben. Izgalmam olyan intenzív volt, hogy nem tudtam igazából koncentrálni az utasításokra, mindent háromszor el kellett

olvasni, hogy egyszer felfogjam...."A csudába, mégis merítőset kellett volna venni..... Csak nem rontottam volna el rögtön kettőt zsinórban. De most már mindegy." A budiban olyan sötét volt, hogy nagy hiányát éreztem egy zseblámpának.

Végül nem is sikerült az előírt időtartamig pisilnem a kis furmányos tesztre, bántam is én. Végre végeztem. Nagyot sóhajtottam Lehajtottam a WC tetejét és rátelepedtem. Már csak ki kellett várni....Ma is emlékszem, fel tudom idézni a radiátor színét és típusát, az egész közeget, ami körülvelt. Csak bámultam üveges szemekkel a radiátorra. A tetején nyugodott a teszt, mivel az egyetlen vízszintes felület ez volt odabenn. Közben a szívem majdnem kiugrott a helyéről...Egy perc múlva felpattantam, mint akibe villám csapott és megkuksiztam az eredményt. Semmi. Negatív. Ez meg hogy lehet?? Ekkor jöttem rá megrendülten, hogy lelke mélyén, tudat alatt én nagyon is számítottam a pozitív eredményre. Csak valami rejtélyes módon, még magammal sem álltam szóba, hogy ezt bevalljam magamnak. Ez furán hangzik, de valahogy így volt.

Kivert a víz, visszaültem a WC tetőre, ami nagyot nyekkent alattam és zavarodottan azon törtem a fejem, hogy akkor mi is van velem? Hogyhogy nem jött meg és terhes sem vagyok? Miért van a hőm az egekben???? Talán valami ciszta? Vagy tényleg a hormonjaim szórakoznak velem?...Eltelt még 2 perc, és amikor már semmi értelmes és nem értelmes gondolat nem jutott eszembe újdonságként, mely a jelenlegi helyzetemet jól leírta volna, vetettem egy utolsó reményteljes pillantást a tesztemre. Golflabdányira düledt mindkét szemem. Ott volt a másik csík.....Ott volt....Először alig mertem lélegzetet is venni, nehogy leheletemmel elpárologtassam a csíkot és a szemem sem mertem levenni a tesztről...Még eltűnik itt nekem a bizonyíték. Feltéptem az ajtót és kivittem a fényre a toalett sötétjéből. Édes Istenem, tényleg ott volt, nem a szemem káprázott és nem is képzelődtem. Soványka, rózsaszínecske, haloványka, meg sem közelítette a kontrollcsík erősségét. Mindazonáltal kétség kívül az enyém volt. Létezett, nem csalás, nem ámtítás!

El nem tudom mondani, mit éreztem. Más lett minden azonnal.... Számítottam erre, mégis az esélye olyan kicsi volt. Hiszen még csak az első aktív ciklust írtuk HSG után...Alig kaptam levegőt és annyi gondolat röpködött a fejemben, miközben egyet sem tudtam igazán elkapni, hogy zúgott szegény. Mindig úgy képzeltem, hogy majd ugrándozom örömben fel-alá, mint egy őrült bakkecske, és közben majd szétvet az öröm. Mint amikor a nyelvvizsgám eredménye jött postán. Sikítottam, ugrándoztam, tomboltam.

Ez most másfajta öröm volt. Nem ugráltam sehová. Talán ahhoz túl nagy dolog volt ez, kicsit sokkot is kaptam, el sem akartam még hinni....Nem tudom. Pislogtam a tükörképemre, a mosolyt persze nem lehetett letörölni a képemről. Kezet mostam, megmostam az arcomat is, újra mélyeket lélegeztem.... és megint a tesztet bámultam.

"Milyen nevetségesen egyszerű is ez most már, hiszen csak két csíkosat kell pisilni és egy világ nyílik meg előtted. " **De egyszerű egy frászt!** Elérhetetlennek tűnt az a második csík olyan sokáig. Volt még hátra néhány óra a munkaidőmből, visszamentem hát az irodába. Már nem teljesen ugyanaz az ember voltam, aki néhány perce kijött onnan.

6. hét

Az első UH

Már az ötödik héten is émelyegtem, és ez - ahogy az várható, sőt elvárható volt - nem változott a hatodik héten sem. Előfordult egy-egy este, hogy mégsem volt hányingerem, akkor meg amiatt idegeskedtem, hogy miért nem émelygek? Ugye minden rendben van a babával? Másnap reggel aztán megkönnyebbülten és megnyugodva adhattam át magamat a hányinger

különböző fokozatainak, illetve mehettem hányni rohamléptekkel. Ekkor még tudtam értékelni ezt és valahol perverz módon örültem is neki. De már nem sokáig...

5+4. napon voltam először orvosnál. Gondoltam, nem árt, ha megnézi a Doktorúr hová is ágyazódott be, bár én 98%-ban biztos voltam benne, hogy jó helyen van. Valahogy ezt megérzi az ember. Szerencsétlenségemre egy szerdai napot fogtam ki, ami általában rekord számú betegforgalmat jelent a rendelőben, így több mint 3 órát váraкоztam, mire bejuthattam. Akkorra fáradt, éhes, szomjas voltam, még szerencse, hogy a váróban igen jó hangulat alakult ki, este 9-re egészen összebarátkoztam a kismamákkal és kismama jelöltekkel. Megegyeztünk, hogy aláírásgyűjtést indítunk, legyen tévé is a váróban, valamint szendvics, üdítő és aprósüti. Ennyit minimum megérdemlünk, ha már ennyit várakozunk.

"Odabenn" a rendelőben nem cifráztam semmit, csak annyit mondtam vigyorogva, hogy van 2 db pozitív teszt (igazából 4-et használtam el, de annyit nem mertem felvállalni). Az asszisztens nő rögtön kapcsolt, „Jajjjj, de jóóóó!” – ujjongott. Doktorúr reakciójára nem emlékszem, talán mert nem is volt neki. Ahogy visszagondolok, egy szót sem szólt, talán próbálta emlékeiből előhalászni a velem kapcsolatos információkat. Vagy egyszerűen meglepődött a gyors sikeren. Ez a változat a valószínű, mert később megjegyezett olyasmit, hogy ha tudta volna, hogy ilyen hamar „összejön”, szólt volna, hogy teli hólyaggal jelenjek meg az első UH-n.

Mindenesetre minden teketória nélkül felpattant a székből, lekapcsolta a villanyt és engem az ultrahangos ágyra vezényelt, mondván, hogy az utolsó vérzésem napját tekintve, már biztosan látunk valakit. Hasi UH-n is. Azt hittem, ott őszülök meg szépen lassan. Éveket öregedtem percek alatt. Kezdetben nem mondott semmit, csak némán pásztázta a monitort. Jobb dolgom nem lévén, a fejem felett lógó festményt bámultam, de inkább a keretét és vártam az ítéletre. Egyszer csak - szerintem évek múlva - annyit dörögött Doktorúr, hogy jó vastag a nyálkahártya, ez terhességre utal valóban..... Az asszisztens is elhagyta a helyét és a monitort figyelte. Néma csend volt, amit a doki megint újabb néhány év múlva tört meg...”És tényleg tetszett készíteni 2 tesztet is???” - ha tudnád, hogy négyet is...- gondoltam, de csak egy igent tudtam fogcsikorgatva kipréselni.

Amikor már magam is éppen kételkedni kezdtem, hogy terhes lehetek, meglelte a kis pontocskát a monitoron a doki, de épp csak egy pillanatra, hogy hajsza!nyit megnyugodjak, aztán váratlanul sóhajtott egyet az UH, majd elsötétült a képernyője. Túlmelegedett a szerencsétlen és kikapcsolt. Nem csoda. Fél 10-et is elütötte az óra és 5 órakor kezdődött a rendelés. Mégsem igazán akartam elhinni, hogy ez velem megtörténhet. Várni kellett öt percet, hogy kissé hűljön a masina, úgyhogy én tovább ismerkedtem a rendelő enteriőrjeivel. Amikor a gép magához tért, megnyugodhattam, hogy Popim jó helyre ágyazódott be, mérete is korának megfelelő, minden rendben.

Egyetlen dolog, amit éreztem, az a nyugalom és megkönnyebbülés volt. Nem sírtam, nem nevettem. Az asszisztens, meg is kérdezte, hogy *örülök, ugye?* Valószínűleg a reakcióm más volt, mint amihez hozzászoktak. Hát persze, hogy örültem. Az nem volt kifejezés. Mindössze arról volt szó, hogy nem tudtam és nem akartam kimutatni az érzelmeimet ott és akkor. Otthon, igen, az más. Ez az én fura természetemből adódott, amit még nem ismertek, ezért nem is érthettek egészen. 2-3 hét múlva rendelt vissza Doktorúr szívhangot kukucskálni, addig is kímélet, Elevit. És hát ugye szerinte egyszerű ez, ha van mivel és van kivel...Ha-ha-ha....

Reka20071212

A Képzelt Író alkotói válságban

Maximillian a monitor sápadt fénye előtt ült, meredten bámult a semmibe. A folyadékkristályos képernyőn az atomok észlelhetetlen sebességgel ütköztek egymásnak, majd tértek másik pályára. De írónk szeme előtt ez rejtve maradt. Lázasan kutatott az emlékei között. Az iménti álmában még tisztán látta, mi több, megélte a Történetet, s most képtelen szavakba formálni. Álmok, éjszakai jelenések, víziók. Az ő képzelete ébrenléti állapotában nem működött. Képtelen volt akkor kószálni határtalan Világában. De amikor leszállt az éj, s álommanó gondosan beszórta a Jóéjt Porral, a másodperc tört része alatt átlépett abba a Másik Világba. Gyerekkorában fedezte fel éjszakai utazásai során világteremtő képességét, s névvel is illette az új világokat. Szinte már várta, mikor mehet aludni. Nem is aludni, álmodni. S ezen álmokból születtek a könyvei. Kírta magából mindazt, amit látott, érzett, megtapasztalt. Ott, abban a különös Másik Világban.

De ma nem ment az írás. Csak ült bambán, nézett mindenfelé, de nem látott. Elveszett a Valami. A Valami, amit sosem tudott megnevezni. Már-már azon töprengett, kiegészített. Nincs már több mese egy képzelte világról. A szereplők megjárta saját útjukat, beteljesítették a kiszabott sorsukat. Mindig úgy érezte, amikor egy történetének végére pontot tett, a Valami megváltozott, átalakult, de az is lehet, kicsit meghalt benne. A Valami, ami nem semmi, de nem is minden. A Valami, amit sok ember Lelkében látott felcsillanni, majd eltűnni.

Ma nem ment az írás. A szövegszerkesztő új dokumentuma üresen vibrált. Egyetlen betű sem jutott eszébe, amivel elkezdhetné volna az első mondatot. "*Ma nem megy az írás*" sóhajtott lemondóan, majd a gépet otthagya magában zümmögve, elnyúlt a rozoga kanapén. Alig tette le a fejét a kézzel varrott díspárnára, már álmodott is. Átlépte a Képzelet Kapuját, s már nem aggasztotta, hogy ma nem ment az írás...

Vízió

„Ma ez nagyon nem akar összejönni...”

A hajnal hidegen kúszott be a szobába a félig nyitott ablakon. Maximillian álmatlanul forgolódott a rozoga kanapén. Felült, körbenézett a csöppnyi szobájában a reggeli derengésben, a hajnal hűvös érintését érezte magán. Kikászálódott a kanapéről és leült a gép elé, amit este bekapcsolva felejtett. A képernyőbe lustán tért vissza az élet, a word dokumentum office cicája alvást színlelt. Maximillian leütötte az első betűket, amik szavakat, mondatokat alkottak, s amikből bekezdések születtek, párbeszédek, egy történet.

Egy történet a magányról.

Maximilliant világ életében körberajongták a nők. Sikeres volt, gazdag, könyveivel mindent elért, amit csak akart. De a Valami csak nem akarta megmutatni magát. Hajszolta, kereste, néha megtalálta, hogy aztán újra elveszítse. Magányos volt. Elmondhatatlanul az És ez ihlette legújabb történetét. Egy történetet egy lányról, aki útra kell, hogy megtalálja a Szerelmet. Egy lányról, aki volt, mikor hitte, megtalálta, de csak annak egy silány másolatával találkozott. Egy utazás, egy magányos utazás. Maximillian magáról írt. Lelkének azon feléről, akit keresett. Minden csepp erejével igyekezett hinni, ha megírja ezt a történetet, akkor a lány az álmainak világából valósággá válik.

Ekkor az ajtó kinyílt. Maximillian nem vette észre. Túlságosan bele volt mélyedve a szavak gyöngyként való fűzésébe. Halk léptek igyekeztek felé, s csendben megálltak a háta mögött. Két puha kéz takarta el Maximillian szemét. „*Hé, nem látok...*” Maximillian hátrafordult, s ott találta, akit keresett. Csillogóan ragyogó acélképek szempár nézett vissza rá. Az író szíve majd kiesett a helyéről, úgy dörömbölt a mellkasában...

Csapzottan, izzadságtól csatakosan tért magához. Az előbbi kép csak egy álom volt. Egy valóság-hű álom. Maximillian csak ült, némán bámult maga elé a sötétben. A hajnal még messze járt. De tudta, a hajnal eljön, s a lány is vele együtt érkezik majd...

A találkozás

„Minden éjjel álomba sítam magam...” mondta a lány, s szavait követve könnyekkel telt meg a szeme. Az ablakon bekúszó ébredező Nap sugarai körbevonták törékeny alakját, ahogy ott ült a rozoga kanapén. Maximillian próbálta megfogni a kezét, de minduntalan a fény után markolt. Hiába, egy álomban nem minden az, aminek látszik, gondolta keserűen. Ugyanakkor úgy vélte, hogy a lány véletlenül sem a saját világának kitalált szereplője. Neki valóságosnak *kell* lennie.

„Ahogy végiggördültek a könnycseppek az arcomon úgy éreztem, egyre könnyebb leszek.” Folytatta a lány, közben szemeivel Maximiliánt fürkészte. „Minden egyes könnycsepp Lelkem fájdalma volt. Egy, kettő, három, sok csepp. Elmúlt érzelmek felett érzett gyász. Aztán nem maradt több könny. Végül megkönnyebbültem, üressé váltam, s szinte úgy éreztem, lebegek. Ekkor fedeztem fel azt, képes vagyok kapcsolódni a világokhoz. Világokhoz, amelyek folyton sűrölják egymást. Míg alszunk a lehetőségek az átjárásra szinte könnyebb, mint a lakásod egyik helyiségéből átjutni a másikba. Nyilakkal jelzik, merre menj, melyik utat válaszd. Sokan kószálnak e világok közt, de sokuk pusztán álomnak nevezik, amikor másnap felébrednek, s emlékfoszlányokként megmaradt éjszakai látomásaikra visszagondolnak.” A lány lassan beszélt, Maximillian tudta, nincs sok idejük a reggeli ébredésig, mégsem akarta sietetni őt, a lány hangja megnyugtatóan hatott rá. „De vannak démonok - lehetne más szót is találni rájuk, mert e meghatározás nem klasszikus értelmében kell elképzelni őket. Ezek olyan démonok, akik nem hagynak továbbmenni. Gonoszul suttognak a sötétben és visszarántanak a keserű emlékezés bugyraiba.” Maximillian, én félek...

Maximillian felébredt az óra egyenletes csörgésére. Keveset aludt az éjjel, elmacskásodott izmait egyetlen nyújtózkodással próbálta életre kelteni. Leült a gép elé, de a szavak megint csak nem jöttek.

Tökéletesen le tudta írni, ha valakinek zokogott a Lelke, értett a magány megfogalmazásához, tájakat festett le betűkből, de a Szerelem szavakba formálásához fíkarnyit sem érzett. Álmosan bámult ki az ablakon. A reggeli forgalom beindult, szürke emberek igyekeztek szürke életükkel álllelkükkel, vagy éppen lelketlenségükkel egyik helyről a másikra. Maximillian azon tűnődött, vajon közölök hányan éltek már át a Szerelem erejét. Talán nem sokan. Ha így lett volna, talán nem lenne ennyi szürke úr és hölgy az utcákon. „Ilyen egyszerű lenne? Csak szeretni és kész?”

Az Északi Fény Virága

„Valaha itt egy virág ragyogott.” Mutatott egy szolidan díszített cserépre a lány, melyben száraz virágföld porzott. „Sok kőszá ismerte, sokan jöttek látogatni, de igazán csak kevesen gondozták. Őket is elsodorta az Életük, a virág egyedül maradt. Mindenkinek tetszettek a színei, a szirmai, a fénye. Sokan fűrdöztek benne anélkül, h csak egy csöppnyi Szeretettel viszonzták volna. Meghalt a virág. Elfogyott az ereje.”

Maximillian csak állt és nézte az üres cserepet. Az Északi Fény körbevonta őket, ahogy ott lebegtek a látszólag semmiben. A lány feléje nyújtotta a kezét, melyben valamiféle virágmagot tartott. Az író kivette a kezéből a magot és behelyezte a virágcserep közepébe majd elegyengette a földet körülötte.

„Soxincs késő helyrehozni a hibákat.” Folytatta a lány. „Bár a virág már sosem lesz a régi, talán már a színe sem lesz étellel teli, talán a fénye is megkopik.”

Maximillian felébredt. A szerkesztőségben találta magát az asztalra borulva, nem túl kényelmes pózban. Este elnyomhatta az álom a jegyzetek felett görnyedve, miközben azon típródott, mi lehetne a legtalálóbb címe történetének. Hála a lánnyal folytatott éjszakai beszélgetésnek, mostanra már pontosan tudta. *Az Északi Fény virága...* Az irodába lassan érkeztek az emberek,

ám senki sem foglalkozott vele. Maximillian mégsem érezte levegőnek magát mások figyelmének hiányából adódóan. Éppen ellenkezőleg. Mások voltak jelentéktelenek. Mások, akik élvezik a virág Szeretetét, de eszükbe sem jut adni cserébe, "hiszen a virág dolga a Szeretet". Mindenki csak a maga hasznát lesi. „*Talán a történetem megváltoztatja az emberek hozzáállását a virágokhoz...*” Maximillian úgy döntött, tesz egy sétát a tengerparton, ahol mindig igazán szabadnak érezhette magát ébren is, miközben a sirályok röptét kísérte figyelemmel.

Az utolsó bejegyzés

„*Valami baj van, Maximillian... A virág nem tér magához... valami baj van...*”

Az író feleszmélt látomásából, amiben a lányt látta kétségbeesetten a cserép mellett. Noha aprócska hajtás indult fejlődésnek kettejük Szeretetéből elültetett magból, a kis virág szára újra elsoványodott, szürke lett. Maximillian csak egy percre szundikált el a kocsiban, amíg lakásától a könyváruházig értek. Ha ő vezetett volna, akkor... De erre nem gondolt, inkább hálát adott az égnek, hogy a kiadó gondoskodott autóról és sofőrrel is.

A könyváruház több emeletes épületben árulta a legkülönbözőbb témájú köteteket. Maximillian legújabb könyvét ma itt mutatják be s kerül eztán forgalomba. A legújabb könyv. Maximillian úgy gondolt rá, mint életének egy hosszabb korszakának a lezárására. A magánytól való búcsú. „*Mert ma itt lesz a lány.*” Az író kiszállt a kocsiból, a könyváruház hátsó ajtaján ment be, ahol már várták őt. Beleveszett egy színes forgatagba. Mindenki körülötte forgott, de ő mégis távol érezte magát a kavalkádtól. Felkísérték az emeletre, ahol kisebb közönség gyűlt össze a tiszteletére. Régebbi írásainak, könyveinek rajongói. „*Vajon mivel érdemeltem ki az elismerésük eddig?*”

Az író leült egy asztal mögé. Jöttek a kérdések sorban, amikre türelmesen válaszolt. De a Lelke máshol járt, csak fizikailag tisztelte meg jelenlétével az egybegyűlteket. A Lelke egyre csak azt az ismerős szempárt kereste. Egyre hevesebben dobogott a szíve, lázasan kutató a jelenlévők tekintete között. De nem találta. A lány nem jött el. A lány nem volt ott. Életének fő művének bemutatását a lány elmulasztotta. „*Hiszen neki írtam...*”

Elhangzott az utolsó kérdésre is a válasz. A rövidre szabott állófogadáson körberajongták, körbehízelegtek őt. Mint egy farkas kutya, akik egy szelet húst akarnak kihízelegni gazdájuktól. Maximillian fáradt volt, hosszúra nyúlt az este. És a lány nem jött el. A könyvbemutatóra kiszabott földi idő lejárt, a biztonsági őrök lassan kiterelték a tömeget. Elcsitult a világ. Az író még tétovázott néhány percet, a szeméit dörzsölte. Majd elköszönt a szervezőktől és lement a földszintre.

Ahogy kilépett az épületből, egyszeriben minden világos lett számára.

Emily ott várta. Kezében a könyvének egyik újonnan megjelent példányát tartotta. Az író most már azt is megértette, miért nem jött be a lány az épületbe.

Odalépett a tolokocsi mellé majd elindultak a tengerpart felé. Szótlanul haladtak végig a síkátoron, ami a sétányra vezetett ki. Ide már elhallatszódott a végtelen kékség szüntelen hullámvásznak hangja. Maximillian óvatosan felemelte a lányt a tolokocsiból, s levitte a partra. A homok selymesen meleg volt, ontotta magából a nappal beszívott napfény ízét. Mögöttük a város fényei égtek, előttük a víz morajlott s a Hold kerekded orcája uralta az eget. Szavak nélkül is tökéletes volt a pillanat, amit megéltek. A virág az Északi Fényben újra szírmot bontott.

* Történt egyszer, h egy lány és egy író találkozott a Képzelet szövevényes világában. A lány a valóságban egy baleset miatt nem tudott járni. Az író élete mesés volt, de mégsem boldog, nem találta a *Valamit*. Lelkük mégis minden éjjel táncot járt a csillagok ösvényén. Közben mindvégig ott volt a *Valami*. Együtt.

Írói megjegyzés a Képzelt Íróról: Az Északi Fény virága novellaláncolat során született meg alakja. Talán a Jung-féle bennem élő animus... Író, aki gondolatait érzéseit nem fél publikálni. Képzelt, mert csak Nolasynban létezik. Így fér meg a képzelet és a valóság a blogomon.

Néhány gondolat a Képzelt Írótól

Bejegyzés a Képzelt Íróról II.

Az ablakon bebukfencezik a szél, magával sodor durván letépett méregzöld leveleket, leszakadt kisebb gallyakat. Vadul cibálja a felaggatott szélcsengőt, hangja vészjóslóan cseng bele az éjszakába. Bezárom az ablakot, a vihar nem zavartatva magát tombol tovább. Nézem a villámok görbe vonulatát, ahogy a felhők alatt cikáznak érrendszert rajzolva a sötét gombolyagokba. Nézem, ahogy az ablakon végigcsurog a víz, a földetérés következtében szétloccsant égi áldás nedűje. Csak állok ott, és figyelem a kinti életet. Csak állok ott és figyelem a pusztítást. A vad elemi erő féktelenségét. Újabb éjszaka, amit álmatlanság kísért végig. Másnapra beesett szemek, kávé és máris zombiként kikapcsolt tudattal lépek ki az utcára, a többi sorstársam közé. A vihar addigra visszavonulót fúj, de fekete fellegek maradnak az égen, emlékeztetve minden halandót arra, a természet bármikor lecsaphat. A természet az úr. Az ember is csak egy miniatűr hangya a természet talpa alatt, akit bármikor eltaposhat úgy, hogy talán észre sem veszi a műtyűrt a cipője alján. Látom magam előtt, ahogy holnap az egyik lábam a másik után fog előre vinni. A Lelkem messze elkóborolva új tájakon barangol. Megyek előre, a kötelesség rángat az ezüstszálon keresztül. Kötelesség.

De ahogy most állok itt, a becsukott ablak előtt, és a villámok másodpercenkénti fényjátéka újra és újra tükört formál az ablakból, amiben saját képem látom viszont, azon tűnődöm, miért ne mehetnék ki. Amikor süt a Nap, kedvesemmel kiülünk a rét egy olyan szegletébe, ahol nem jár annyi kósza kiránduló Lélek. A kockás pokrócon heverünk, miközben az égi kísérőnk egyenletesen melenget minket. A Föld és a Nap szerelme engem mindig lenyűgöz. Vagy a madaraké az égben a repüléssel. És a sort még hosszan folytathatnám, de mégis a legnagyobb csodának a Lelkek közti tiszta Szerelmet találok.

Ezúttal egy méreteiben minden eddigit felülmúló villám hasít keresztül az égbolton, több másodpercen keresztül lehet látni ágait. Mint egy égi fa, amelynek élete csupán addig tart, míg a mi retinánk képes felfogni. Kedvemre való ez az idő. De nem állodogálhatok itt, az ablakban, egyedül. Gondolataim már így is rendszertelenül ugrálnak egyikről a másikra, úgy, ahogy az esőcseppek pottyannak le meghatározhatatlan sorrendben. Zavaros, kusza sorok lesznek, amiket a következő percben íróasztalomnál vetek le a fehér lapokra. Nem tehetek erről a szokásomról, régimódi vagyok, nem szeretem a monitor villodzó fényébe kiteljesíteni írói törekvéseim. De érzem, van még mit elmondanom ennek a Világnak. És ha majd egyszer véget ér az itteni pályafutásom, bárhova is kerüljek, tudom, nem, nem is tudom, érzem, ott is fogok tudni miről írni. Lélektől Lélekig.

Meggyújtok néhány gyertyát, az áram messzire szaladt a vihar elől, a vezetékek némán futnak a falakban. Leírom az első sort. Aztán a következőt. Majd új bekezdés. Van miről írni. Mindig van. És ennek legfőbb oka az, hogy élek. Élek, az itt és mostban és találkozok. Találkozok Lelkekkel, helyekkel, helyzetekkel és az ezeket átszövő érzelmekkel. És amíg nem felejték el nyitott szemmel járni, nem lesz gondom az írással. Amíg hagyom, hogy megérintsen a világ, addig nem lesz gondom az írással. Amíg nem zárkozom be, addig nem lesz gondom az írással. Amíg képes vagyok Szeretettel és elfogadással megélni a mindennapjaim, addig nem lesz gondom az írással. Amíg...

A vihar közben alábbhagy, újra kinyítom az ablakot. Friss esőillat tölti be szobámat. Messze Keleten a Hajnal tétova sugarai törnek át a felhőhadtesten. Messze valahol még dörög az ég, de már távoli a hangja. Erőtlen. Mára elfogyott a szufla. Belőlem is. Az írást befejezem - A Tükör, Az Új Kezdet - kerül címnek a papír felső sarkában szabadonhagyott foltra. Kicsit összeszaladnak a sorok, a tinta nyomott hagy, de én így érzem Igazinak.

Ninares

Hósi blogáruló (www.apuska.freeblog.hu)

Sziget fesztivál (2005)

zéró déj'z ill és brutál

Tény mi az, meg mit mondok, eljött a Nap, 7-re mond a gondnok, fel... s leviszi a szemetet. Majd jön, csak búcsúzik 'ill és' kámforra válva kidzsál a Szigetre azt ott ragad, mert megérinti a fesztivál, a hangulat, az érzés, s az asszonyra nem hasonlító álmai nője azúri vendégkörből. Csak úgy véletlenség, nem tehet róla, összehozza őket a tömeg s vonzás, és a közös balsors így fordul jobbra.

Szemem nagy, szám meg csak akkor, ha beszélek. Jól érzem magam, mint induláskor kifutópályán a gép. Diszkó, veri.

rózsaszín

Érzem magam, áthatóan - orrom rég nem őszinte-, másképp. Furcsa dolog rádöbbszenni a másnapon esendőségünkre, hogy milyen az alkat s részei, menyire komplex a szerkezet, s milyen összehangolt felügyelet szükséges folyamatos működtetéséhez, hogy úgy amúgy (semmikor) minden flottul klappoljon. Ott van mondjuk a fej. Hogy valami van benne, bizonyíték rá ez s más szellemi termék, s jelen esetet véve a zsongás mi kusza, és küldetésében dilemmát okoz: büntető válaszreakció, vagy hosszan elnyúló mámor? Döntésképtelen vagyok. Aztán ott van a láb és a fenék - benne izmok szarta-szene, szerte-szét: sikítanak, kiabálnak, észrevételükért rimánkodnak - csúcskihasználtságukról vita sincs. Koraesti fél nyolctól haj, na, ligetbe tartó negyed négyig koncertek sorozatán álltak és nyúlták meg helyüket, hogy a levezető körsétáról már szó se essék.

narancs is sárga

Bénító iszapenger húzódkodott elmém gyönyörködtetően súlyos gondolatcsíráira, noha fogantatásukkor paszulyerdőként képzeltem el általános képességeik okán járó sorsuk, melyet itten aprítok fel Nektek, drága blog-olvasó gyerekek, tűzifára-gyufaszálra. Se baja puska, várok a tisztító apályig, addig'len játsszunk játékos játékot s vicceset. Időutazásost! Mi volt előbb? A kakukk vagy a tojás? A ma a holnap tegnapja, s a tegnap a tegnapelőtt holnapja... levezethető logika múlt évszázadra is, afféle néven nevezett kőkemény és csupasz rokkeridő szakra, teknő fakultás nélkül – előre a múltba, vissza a jövőbe-, retro-tájm, full-szervíz.

neonzöld

Nevem Bond, nem Al Capone-, zsákomban az időjósolt jégkorszakra elegendő melegedő azt jó, még a kutya se szagol, se motoz. Ja és jut eszembe, ízes ajkú Reisz András (meTETTerológus) kapja bel! Miatta vágtam magam vízhatlan esődzseki-réverbe, miatta ül most pólusaimon pállott penész, köszönöm a kérdést, az ég ugyan felhős volt, de nem esett és melegebb is volt, mint Sziget-éjjelente valaha, vagy mégis esett – valahol ezt olvasom-, de szerintem kamu!

Madrid – szikrázó napsütés; Párizs – viharos szél; London – szakadó eső; Berlin – felett az ég; Budapest – te csodás, te fekvő/ébredező, mutasd meg arcod a világnak!

A máskor oly zsúfolt nagyszínpad előtti süppedős rét... S hogy mitől búzlik? Talány.

pipacspiros

Ott ahol a part szakad, végződik a Sziget, ott ahol a kurta farkú, ma még Toi-Toi, amúgy liget, utolsó nap, tört lendület, kisnyugdijas számol (tehetség a rendszerváltozásból), kisnyugdijas fizet, rá, hogy van egy hét együttéled... fiatalság, jövő, remény, szabad erkölcs, főnyeremény, ó azok a '92 előtti évek, „Sziámi múltb Péter” mondjad minek, kellett Vúdsztok, Pepszi,

ésatöbbi, fájt valami? Nem volt hakni? Hogy nyaranta jöttél lakni, ide a kerületbe, ó Istenem, ó Budára, özönvíz zúduljon a csalánfádra, miért, mondd, ó, miért zavart elme, zavart fű (jó, azt értem), zavart csend, oda az én békességem, hagyjátok már abba végre, sopánkodott öreg néne, panelajtaja és a létminimum küszöbén, mikor utoljára behatoltam a K-hídon át.

Mormon vagy mormog? Szerintem, mormog. Tehát szigetzőld elméletem mormogom, ismételem – gyenge testem, gyenge jellem-, agyalapi leporellón a lista, rajt' villódzó sorok: ez kimaradt, ezt nem láttam... hülye gyerek, feje kerek, tégy meg mindent, ha mered! Oké-oké, persze. Nézzük csak. Koncertügyileg, hoppá, minden várakozáson felül teljesítettem! De. Idén sem volt bándzsi-ugrás, kereoki, másnál alvás, sziget-lagzi, strand és foci, titkolt randi, civil falu, ping-pong, mozi, pogó, színház, csocsó, luminárium... Előre Vitézek!

VOLT fesztivál (2006)

2006 ott VOLT

Mészáros, üvöltöttem, majd egy higgadt Chuck Norris-os pörgőrúgást elengedtem, és hősi hanyag eleganciával visszasétáltam aranyon habzó sörömhöz.

Vonzó alternatívát nyújthattunk egynehány korai kakasszótól megtévelyedettnek. Szépen lassan, de biztosan, többek körénk települtek, majd szimplán a piknik-szerű szituáció nagyszerűségébe ragadva maradtak és tovafejtegették velünk az örökérvényű bölcsességeket, mint például a szerelem, az esztétika, a hogyan legyünk gazdagok, és a legnagyobb öröm a söröm méltán népszerű fogalomkörét. Brillíroztam. Világmegváltó ötletekkel rukkoltam zsinórban elő, melyek leghasználhatóbbika a Mega Instant Biznisz, melyhez már csak a bevállalós fejlesztőmérnököket keressük, kutatjuk. "Por, papír, tasakban a minden, oldja fel egy pohár vízben" szlogennel a jövőben egyéni igényeket is kielégítünk, noha mégis csak a tömegtermékekben gyanítjuk a siker zárába hibátlan illeszkedő üzletünk kulcsát. Képzeljétek csak el, kedves olvasók! Instant mobil vécé, instant strandpapucs, instant mentőhelikopter, instant függőágy, instant nagyszínpad... a lehetőségek (nem csak fesztivál szerte) egyszerűen korlátlanok! Ha belendül a bolt, akár instant földrészekre is vállalhatunk megrendeléseket.

EFOTT (2006)

csillám porverte EFOTT

Sörökkel megvezetett alkalmi hölgykoszorúnk amatőr, de szerencsés gurukként hogy hogy nem minket választottak ki és kísérték le a part menti beszélgetős szegélyre, ott aztán a részletekre nem, csak arra emlékszem, hogy egy telefonszám birtokában előzmények nélkül felálltam, és lelkes padovánként újabb vadcserkészésére indultam, mentségemre szóljon, az őszinte cáfolatig abban a meggyőződésben, hogy akit választékos nyelvezetemmel zaklatni mertem, hittem, tényleg ismerem.

...képet nem mostam, csillogott, bebuktam. Bebuktam? Éreztem, hogy csibészként dobtam egy adag rossz fát a tűzre, de olyan szépen pattogott, hogy igazándiból még nem is bántam, nyeltem a füstöt én is épp eleget, bennem a kisördög e minimál revanson nevetett, bár én vele kacagni nem tudtam. Félmondatnyit sem magyarázkodtam, felesleges lett volna, mert se nem én, se nem hülye ő, kivel hosszabban számolok, csak döntésképtelen. Milyen furcsa a sors, hátha pont ez a helyzet, mi segít.

Sziget fesztivál (2006)

vízválasztó

Csípős maceszgombócszószbán pirított meterológushús pecsenyére vágyom párolt bűnbak oldalbordákkal, a laposan kiklopfolva. Mert kell, hogy valaki lehúzza a vizeslepedőt az égről, és feszült viszonyunk okán a Mindenhatót most nem zaklathatom.

A part menti frontvonalon meghúzódó haditudósítóiink több külön forrásból hitelesített és megerősített híresztelése alapján "*Neszetek nektek hitetlenek a nyakatokba víz, bocsánatunkért esedeztetek!*" szövegezésű röplapokat szórtatok hétfőn sötétedéskor idegen felségjelzésű kilágítatlan lopakodó helikoptereitekről az épülő sátrak közé, s noha ismeretlen tettesként próbáltatok bevonulni a mitikus köztudati történelembe, egy dologgal nem számoltatok, hogy a felhők mögül pillanatra kibukkanó Hold fényénél majd avval jól bebuktok, ahogy az ötletvezér pilóta H. Bóna Márta különleges vonalvezetésű szemüvegén beazonosíthatón megtörik az égi csillám!

és légy boldog!

Tárgymutató funkciós jegyzetfüzetem egyetlen bejegyzése: "már a héven kiváló csöcsöket láttam..." egy gyermekin édes, két copfos, 30-hoz közeledő tüneményes babaarchoz tartozón - hazamenős jeggyel [...] veszett tempónak sose jó a vége, pihenni is kéne; majd ha fagy, de nehogy fagyjon!... vége. Node az örök témára visszatérve, mert ez itt ugye egy hírhedten csajozós pajkos blog (ez jutott), vagyis tetteim az olvasó igényeihez mérten, legjobban úgyis az ismerkedés lehetősége vonzza a mindenkit, hisz fesztiválhelyütt leszólítani nem kihívás, hanem kölcsönösen támasztott igény, kisujjból kirántás, hogy néhány jó mozdulattal már nem is lesz több dolgunk idén, hónapokig kitartható varázs, csak fújni kell, ha fújni kell, ettől parázs, a hangulat, mi ideköt, minket, majd élményekkel össze.

beteges mesteremberek

Péntek-szombat került alvás híján egy karikába, mekkora papagáj fér egy kalitkába, és mennyi műértő egy délutáni szuperprodukció elé, ha akkora tehetséggel bír, mint maga fő-fő kultuszteremtő, a legnagyobb vitéz, a lehengerlő, kinek tehetsége áldott, marketingje remek, s csak azért nem nagyszínpadi fenegyerek, mert a hosszú élet titka nem a gyakori vagy akár ritka éjjelbe hajnalba reggelbe tartó vad tivornya, vagyis éljen a délután három, Uhrin Benedek egy év kiéhezett szünet után ismét a fesztiválon, mely valaha köré épült, s majd vele múlik el, no meg a mindent vivő vízöntözővízzel.

finá-lé

Oszoljatok, oszoljatok, nektek a mókának vége. Mi meg elmentünk még utoljára a szemmel cicisimogató vizespólós térre, hol megdöbbenem vettem ügyre, hogy sok a jelentkező, formás keblű és bátor, minden férfit meggátol abban, hogy hátat fordítsanak nekik. Ravasz bestiák, tudtam volna mutatni nekik egy privát bulit...

VOLT fesztivál (2007)

esőtánc, kannaváró, fogadás...

Egy kanosan agyafúrt szingli-pillanatunkban elindítottunk egy páratlan feszt-tornát sörtétrefufutóra, melynek egyik sikeresebb eredménnyel kecsegtető édes szőke verziója csodás egyszerűséggel csak le "pocsék ló"-zott! Ez persze a versenyben elért pontszámomat tekintve pontosan 0, mi bár tökéletes forma, de a fogadásban hátrány, hisz ott a pont már a

mértékegység meghatározója: 1 pont = csók, 3 pont = ujjakra ragadt punci illat, 5 pont = szex.
Brrrr. Undorító férfiak!

domb, d'n'b, fordulat...

Szemeink legeltették. A meredező bimbók és a ringó keblek látványa engem még ma is ugyanúgy lenyűgöz, mint tette ezt velem szopós pólyás koromban. A természet illetően csodáit elismerő diszkrét domb-kurjantásaink a ritkuló esőfelhőkön át így minimum az angyalokig jutottak, de hát ember bízva bízz, soha ne tagadd meg önmagad - főként, hogy pontvadászó fogadásunk még javában tart, az esélyek minden más helyszínhez képest többlettel bírnak, hisz röpké forgalomszámláló statisztikánk alapján az ivararány: 61% nő, 39% pasi.

Művészetek Völgye (2007)

a meglepő végjáték

Áááá! Úgy vetettük rá magunkat a híg zsírra, mint a megvadult Xénák és a nyomában loholó hetekig koplaló hiénák! Felfaltunk mindent. Bármiben fogadni mertem volna, hogy a környéken senki nem volt nálunk bűdösebb, de hogy jól lakottabb és elégedettebb sem, az is biztos.

Az ajtó fölötti táblára az volt kiírva: Szerpentin Italbolt. Csodálatos! Nevében a szintisza vidéki romantika, szereplői évek óta odajáró igazi őszinte arcok, mi vendégek, csak alkalmi nagyfogyasztók, de ezt minden nyíltságunkkal vállaltuk, majd szokás szerint megbontották nekünk a literes rumot. És ekkor látomásom volt, poharamba a fölötte függő neonról mintha belecsöppent volna a fény...

Alkalmi táncpartnerem ilyen időjárási körülmények között a szomszéd faluba haza egyedül nem küldhettem, ezért felajánlottam, ha ő vállalja szagom, én vállalom, hogy ugyan kettőnket egy hálózsákba, de száraz helyre lefektetem...

Sziget fesztivál (2007)

elverte a port

Jobb és bal csipám két határozott mozdulattal kentem szét gyűrött arcszerkezetemen, mikor is a már régről ismerős fesztivál-helyzetkép hangos köszönéssel fogadott reggel. Egyik oldalt a zuhanyozni és fogmosni induló kicsi bimbók rántották fel a sátor cipzárakat és tekintgettek ki a sajátos sziget élővilágra bamba fejjel, másik oldalt a masszív bulihiénák tomboltak még és űzték a vidám afterpartijuk kezükben sörrel, vagy épp gyanútlan hopp, ájultak el spontán a nagy hejehuja közben, a hűsben.

bomba robbant?

Kb. 25.000 szigeten tartózkodó nővel számoltunk, akiknek a fele facér, s elvben hajlandó egy kalandra. Ezek közül levontuk azokat, aki hozzám túl öreg/fiatall, nem jövök be neki, lesbikus, vagy csak szimplán aszexuális sörimádó fajta. A pontos szám így lecsökkent 3.369-re.

Arról már nem szólt a fáma, hogy ez a 3.369, aki hajlandóságot mutatna arra, hogy bejöjjön velem a sátramba, az én igényeimnek mennyire felelne meg, s ha már ott feküdnének, mennyire lennének engedékenyek... Lehet, ez még a Szigeten sem egy könnyű játszma?

búcsúdal

Frappáns végszó kell? Ám legyen.

Kifelé menetemben egyszer még megálltam, és segítettem egy durván szétcsúszott lánynak sátra

összehajtogatásában, mert láthatóan egyedül neki nem ment. És közben elmúlt estéjét lényegében elmesélte: "LSD-t sem kaptam, meg is erőszakoltak...", itt belenyúlt szoknyájába és megsimogatta punciját "...és a kisgyerek még belém is élvezett. Na jó. Nem nyavalygok." Viszlát Sziget!

apuska

Karácsony előtt, alatt, után 1. rész
2007.december 28.

Először is kedvenc karácsonyi történetemet osztanám meg alább, amit már csillió-millióan végighallgattak, és most végig is fogják olvasni. Szóval, sulis utolsó napján hivatalosan délig el kellett hagyni kedvenc épületünket. Ennek eleget téve 11kor mindenki lelécelt az osztályterem kitakarítása után. Az igazgató úr /későbbiekben: Szakáll/ felfedezte a megmaradt három darab fogas egyikén a tornacipőmet, amit én már két héttel előtte hazavittem (?). Otthon rájöttem, hogy két ugyanolyan cipőt vittem be, és az egyik fél éven keresztül a törpék kabátja alatt bújkált. Mindegy, nagyobb gondom is volt ennél. Ugyanis, aki húzott engem, vett nekem egy könyvet, ami már korábban a tulajdonomat képezte. A délután folyamán elvesztettem és visszanyertem a hitem az emberiségben, de totál végletekben gondolkodtam. Reggel apuék elvittek a suliba egyébként, és kaptam 500 Ft-ot kajára, meg volt nálam 80 a reggeli kávéra, amit szokásomtól eltérően valamilyen rejtélyes oknál fogva nem fogyasztottam el. Hol tartottam? Ja igen, a könyv, ami már megvolt. Szóval, első állomás a nyugati Alexandra volt, ahol is megálltam az ajtóban, lobogtatva a zsír új könyvem, amihez ugye nem volt blokkom szemkontaktust keresvén az egyik eladóval. Végül sikerült, megmutattam neki, bebocsátást nyertem. Felmentem az elsőre meglátogatni Árpit, de szegény barátom előtt nagyon nagyonhosszú /direkt írtam egybe/ sor állt. Nem is vette észre, hogy ott voltam, mindegy. Visszamentem a földszintre, és megkerestem a szimpatikus fiatal hölgyet /akiről utóbb kiderült, hogy Katának hívják/ és előadtam neki a problémámat, miszerint: 'Hát őőő vettem ezt a könyvet, de kiderült, hogy a delikvensnek már megvan, de nincs hozzá blokkom, és hát nem lehetne esetleg, hogy...'

'Blokk nélkül sajnos nem tudunk vele mit kezdeni'

Jó, hát gondoltam, irány a Libri a Westendben. Útközben szembejött velem egy kisebb könyvesbolt, amiről kiderült, hogy nem is árulják azt a könyvet, de menjek el az antikváriumoshoz, biztosan tud vele valamit kezdeni. Hát jó, célba vettem az antikváriumost. Azt mondta, hogy csak használt könyvként tudja megvenni. Oké, gondoltam, akkor tovább. Bementem a Westend Libribbe, ott is álltam egy darabig a bejáratnál a könyvemmel lobogtatván, végül beengedtek. Találtam egy éppen szabad pénztárost /én egy Isten vagyok, komolyan! Karácsony előtt 3 nappal egy könyvesboltban szabad pénztárost találni.... /Belekezdtem a mondókámba:

'Hát őőő van ez a könyvem, és hát nincs hozzá blokkom...'

'Blokk nélkül nem tudok vele mit kezdeni'

Jó, hát gondoltam, akkor vissza az antikváriumoshoz. Bemegyek az 1998 Ft-os könyvvel a hónom alatt, és kérdezem az ipsét, hogy mennyiért venné meg.

'600.max 700'

Néztem rá a hatalmas kék szemeimmel, amik könnybe lábadtak abban a pillanatban, mondtam neki, hogy kösz, és kíváncsiorogtam az aluljáróba. Szorongattam a könyvem, és zokogtam. Ja, és motyogtam is. Hogy lehet, hogy ennyi empátia nincs az emberekben?? Főleg Karácsony előtt?? Igazából az antikváriumosra haragudtam, mert van különbség előadásmód és előadásmód között. És különben is, biztos vagyok benne, hogy az új könyvek közé tette volna. Ez csillió-millió százalék! Hogy lehet valaki ennyire kegyetlen?? Legalább mondta volna azt, hogy bocsi, ez a szabály vagy mittudom én. Gondoltam magamban, veszek egy cigit és hazamegyek. Inkább megdöglöm a két ugyanolyan könyvemmel, de nem adom oda annak az embernek! Beálltam az újságosnál a sorba, és meggondoltam magam. Nem is veszek cigit, hazamegyek aztán jólvan. Mentem a metró felé, és eszembe jutott, hogy a körúton van még egy Libri. Hát, próba cseresznye, célba vettem a boltot. Ott is álltam az ajtóban egy kicsit, mire

észrevettek az eladók és bebocsátást nyertem. Odamentem egy babaarcú, szőke lányhoz, és elmondtam a jól ismert mondókámat. Erre ő elírányított egy piercinges, fültágító, vörösszemű egyénhez. Neki is felmondtam a szöveget, mire ő átvette a könyvet, és elkezdett valamit babrálni a gépen. Kisvártatva kinyomtatott valami papírt, és kérdezte a nevem. Aztán a lakcímem. Engem vert a víz. Odaadtam neki a lakcímkártyámat, amit rövid idejig vizslatott, majd közölte, hogy be is diktálhattam volna, hiszen ő nem BKV. Jó, mondtam neki, bocsi, csak hát le van szívva az agyam így karácsony előtt /nem akartam mondani neki, hogy 8 könyvesboltot végigjártam már/. Mire jött a felelet, hogy nem vagyok egyedül. Mármost az agyleszívással. És akkor jött a sokk: felemelte a vonalkódleolvasó-izémicsodát, és rászegelte a könyvre. Életem egyik leghosszabb pillanata volt. Gondoltam, ha most leolvassa, akkor nyert ügyem van. De ha nem, akkor végem. Akkor nem megyek már tovább. ÉS LEOLVASTA!! Mondta a csávi, hogy áraban levásárolhatom. ÓÓÓÓ Mondom, királyság, zsírságosság minden jóóó! Megkérdeztem, hogy merre vannak a Vavyan Fable könyvek /utóbb jöttem rá, hogy ezt inkább nem kéne, mivelhogy Fable könyvet vittem vissza/. Megmutatta, és én szomorúan konstatáltam, hogy azok már mind megvannak nekem. És akkor, az Isteni szikra, A BALEK. Igen, nekem az kell! Körülnéztem, nem láttam sehhol. Elkaptam egy eladót, és megkérdeztem, hogy megvan-e nekik az. A srác nem mondott semmit, csak megfordult. Egy fal telis-tele csak A balekkal. Ó, mondom, jólvan, már megint alkottam. Odacsattogtam, áhitattal a kezembe vettem, és a következő csoda: 582 Ft-tal volt drágább. És akkor mondja valaki, hogy nincs Isten! Hazafelé mentemben a nyugati aluljáróban kedvem lett volna odamenni az antikváriumoshoz, a képébe nyomni A balekot, és megmondani neki, hogy dugja fel magának a 600Ft-ját! Nagyon boldog voltam. Folytatása következik.

Karácsony előtt, alatt, után 2. rész
2007. december 30.

Egy ilyen délelőtt után öröm volt hazatérni, és birtokba venni a lakást takarítás céljából. Igazából csak elmosogattam meg rendet raktam a konyhában és szevasz. Este, hogyhogy nem a Nyugati Alexandrában kötöttem ki Müller Péter Jóskönyv című remekművével, dedikálás céljából. Természetesen blokk nem volt nálam, így hát a jólismert módon megálltam az ajtóban, könyvemet lobogtatván. Bejutottunk Barival, és mivel volt még időnk, feldzsassoltunk Árpához, aki kért 5 perc szünetet, amiben elmeséltem neki lelki meghurcoltatásomat. Végre eljött a másnap, anyuék leléptek, kircsi, alhatok, lustulhatok egész nap, aztán majd valamikor délután csinálok valami látványosat. És nem. Tesókám kitalálta, hogy Lacinak ő még KÖNYVET szeretne venni. Jó, mondtam, menj, vegyél, Ámen. Nem. Menjek vele, én jobban értek hozzá. ÁÁÁÁÁ. Jó, és hova? Hát csak nem a Nyugatihoz? És de. Jó, Alexandra, menjünk. Talált egyet, de csúnya volt kívülről, hát menjünk át a Westend Libribe. Jóó, menjünk. Hát ott nem talált semmit. Vissza Alexandra. Ó, mondom, én nem bírom, kint megvárlak. Várok, várakozok, közben beszéltem Krisztivel, mi másról vagy inkább ki másról, mint Leviről? Na mindegy, Etelkám kitalálta, hogy anyuéknak is venni szeretne valamit. Jó, irány az aluljáró, de ott nincs semmi. Engem az ájulás kerülgetett, de komolyan nagyon rosszul voltam. Menjünk vissza a Lehelhez. De neki nincs bérlete. Mondtam neki, hogy én most nem tudok annyit sétálni, megvárom a Lehelen. Röpké 20 percet fagyoskodtam a piac előtt állva, miközben 5.1-es hangzásban hallgattam 4 erősen pigmentált egyéntől, hogy 'Szaloncukorakasztóóó, csillagszóóóóóóóóó'. Egyébként nem vagyok rasszista, de ez kicsit nekem is sok volt.

Végre valahára hazaértünk, ettem, pihentem, és nekiálltam a portám átrendezésének. Igazából csak a piásüvegeket akartam lepakolni az alsó polcra, hogy látszódjék a piros kisautógyűjteményem. Aztán végül kibővítettem az egész szekrény átpakolására. Közben megjelent a Jézuska apu képében egy túlevelűvel viaskodván. Én teljesen átrendeztem az íróasztalomat és

környékét, és meg kell mondjam, sokkal jobban érzem magam kevésbé zsúfoltan. Mindezt anélkül, hogy bármi kis jelentéktelen papírcetlit is ki kellett volna dobnom. Szóval, megjött a fa, megjöttek a szülők, megjött a veszekedési kedv /vagyis a karácsonyi hangulat :D/

Már megint vére menő szócsatát vívtam nemzőimmel, és végül aludni tértem. Másnap reggel sem volt ünnepibb a hangulat, tehát elkezdtem takarítani. Egy árva szál cigi elszívására sem volt alkalmam. Ettől kicsit idegessé váltam. Na meg attól, hogy kedves nővéremnek a ruhái szanaszét voltak, és hazajött /egyébként eléggé lepukkant állapotban/, és megkértem, hogy rakja el a cuccait. Erre nagyon csúnyán összevesztünk. Ja nem, nem is így kezdődött, hanem hogy Etelka kiborult, hogy anyu miért is nem engedi, hogy Szenteste a Lacinál aludjon. Hát vajon miért is? Ja, mert Szenteste volt. Általában igazat adok neki, de most nem éreztem így. Most anyuval értettem egyet, és ezen persze vérig sértődött.

Végre, valahára anyuék indultak a fürdőkádba, már dörzsöltem a tenyerem, hogy most akkor jóól elszívok egy cigit, mire is csöngettek, hát nem a Mami áll az ajtóban?? Kiborultam. Nem. Csak egy pillanatig. Aztán sikeresen visszaszereztem és megőriztem a hidegvérem, bevonultam ajeszt csomizni /igazából nem beszélek így, ezt a stílust külön fenntartom valakinek ;)/. Kihajoltam az ablakon, és jött a megváltás. De nagyon siettem, mert templom előtt én is fürcsizni akartam. Wazz, hogy beszédűtam attól a cigitől!

Eddig tartott az előző blogjaimból összeszedett bejegyzés, innentől kezdve most írom, élőben, csak ide, máshol nem fellelhető ez az írás ;)

Én is sznob dolognak tartom, hogy egy évben egyszer, karácsonykor elmegyünk a templomba, dehát ez az anyu vesszőparipája. Már megint újhullámos előadás volt, és persze a két tesóm jóól kihúzta magát a templomolás alól. Hirtelen ötlettől vezérelve lejjebb tettem kontyomat a sapkában, rádöntöttem a tarkómat, és jóízűen elszundítottam.

Lehet, hogy ez tiszteletlenség, de nem hiszem, hogy ahhoz, hogy az ember higgyen valamiben templomba kéne járni. Nekem képmutatás az egész. Nekem nem abból áll a vallás, hogy igen, Isten, Szentháromság, templom, böjt, ima ima hátán, Jézus keresztfeszítve, Hegyi beszéd, hasonlók. Én hiszek abban, hogy egy ember akarata elég erős ahhoz, hogy megváltoztassa azt, amit meg kell változtatnia. Hiszem, hogy minden ember jónak születik, és nem azért bántanak, mert az én személyem ellen van kifogásuk, hanem saját magukkal nem tudnak megbékélni. Pontosan ezért is tudok megbocsájtani. Mindenkinnek. Vagy legalábbis igyekszem. Hiszem az általános Nagy igazságot, miszerint 'Ne játsszál vele!'. Be is tartom. Akit nem kedvelek, békén hagyom. Nem játszom vele. Hiszek egy felsőbb erőben, amit hívhatunk Istennek, Buddhának, Jahvének vagy Lajosnak, aki vagy ami befolyásol ezt azt. De nem vonalat húz előttünk az útra, hanem szelet küld a jó irány felé. És az ember eldöntheti, hogy követi a szelet, vagy szembefordul vele. Akkor viszont tele megy homokkal a szeme, bedühödik, és másoknak árt. Na erről beszéltem az előbb. Ezért bocsájtok meg, mert nem tudják a helyes utat. Nem fogok még egy marék homokot az arcukba dobni. Okosabb vagyok ennél, kikerülöm őket. Majd rá fognak jönni. De azokhoz a dolgokhoz, amiket itt leírtam nem kell templom. Ezeket mindenkinek magában kell felismerni és megoldani. Ennyit erről.

Tíz perccel a vége előtt felrezzentem, és kioldalaztam a padsorból anyu mellé. Közöltem vele egy nyomós érvet, amiért nekem rögtön haza kell rohannom, és milyen rossz, hogy el kell mennem a templomból, sajnálom, meg minden, de otthon nekiállok cserébe a panírozásnak. Szóval kiszabadultam. Csípős, téli levegő, a nap második cigije a számban. Templom vonzáskörzetének pánikszerű elhagyása. Lassítás. SÉTA. Nagyon jól esett, bár sajnos nem volt hó. Nagyon szeretem azt a fajta nyugalmat, amikor sötét van, ropog a lábam alatt a hó, és sétálok. Csak sétálok, úticél nélkül, nem sietvén, ráérősen. Bár Szenteste rohadtul nem értem rá, és célom is volt, mégis az a fajta séta volt. Természetesen egy kukában helyeztem el a csikkemet, és hazasétáltam, ahol kedves Hapikám már várt rám. Leverte mondjuk a víz, amikor megszólalt a csengő, hiszen még nem szabadott volna hazaérnie senkinek. Kicsivel utánam megérkeztek a család idősebb tagjai. Természetesen kitört a családi veszekedés, de már

megszoktuk.Így szeretjük egymást.Vagy nem.Én már nem is tudom mit gondoljak.Inkább nem gondolkodom.Nem teszek semmi olyat,amihez nem értek.

Végül mindenki túlélte a családi vacsit, és bementünk ajeszt bontogatni.Először a mama ajándékát kaptuk meg, 2-2 lábtű mindenkinék.Kircsi, tovább.Etelka ajándéka.Lila szájjé.Mintha a lila az én színem lenne.Tudom,tudom spirituális fejlődés blablabla.

Borítékok a földön.Kiválasztottam egy szimpatikusnak tűnő darabot, és belenéztem.Vagy pénz vagy valami egész más.Sárga papír: B.K. anyád apád barátnőd.Hát akkor nem pénz.Bari annál azért kreatívabb.Még egy papír,rajta az első sor: Liebe(r) Marta Sin,Nem bírtam tovább olvasni, egyszerűen kitört belőlem a zokogás.Neeem.Ezt nem hiszem el.Talán a mai napig sem fogtam fel.De tudtam.De nem hittem el.Die Ärzte koncert.Neee....Jó, felhívom Barit, közöltem vele, hogy ilyen nincs, köszönöm, és boldog karit.Ebben a sorrendben.Ezüton is az egész Sin családnak köszönöm a közreműködést.

Ezek után apu kitalálta, hogy nézzünk családi videókat.A kamera velem kábé egyívású, ergo rólam van a legtöbb felvétel.Jó, még a velem pocakos anyuról is van videó.De a baba Babéről van a legtöbb.Éppen hangosan röhögünk Hapin, amikor megszólalt a telefon /ja,egyébként direkt váltogatom az igeidőket/.Ki más lehetett volna, persze, hogy egy napot sem bír ki nélkülem, kedves bachátom, Levente.Közöltem vele,hogy mi van, megérdeklődte, hogy mi ez az üvöltés, mondtam, hogy apu röhög.Megállapította,hogy akkor nálunk is tetőfokára hágott a hangulat, és bejelentkezett hozzám csütörtökre.Jólvan, fiam, gyere.Néha tényleg úgy érzem, mintha a fiam lenne, de néha azért meg tud lepni.De ezt majd később kifejtem.Nehéz ám úgy írni,hogy tudom,hogy az érintettek el fogják olvasni, és meg fogják vitatni velem, hogy miket hordok én itt össze.Nehéz úgy írni, hogy nem mindig lehetek őszinte.Mert vannak dolgok, amiket még az érintettek sem akarnak megtudni.Szerintem.Tudom, hogy az őszinteségemről vagyok híres, és ha másért nem, ezért a tisztelet csírája felvetődik velem szemben,de nem lehet mindig.Őszintén szeretem ezeket az embereket, és azt hiszem, tudom, hogy jobb,ha vannak dolgok,amiket nem tudnak meg.Mostmár elfáradtam.Ja, már 2008 van.Mindenkinék tetszése szerint bújjék.

Karácsony előtt,alatt, után 3. rész ***2008.január 2.***

Másnap reggel, amikor Etelka fölkel, megkérdeztük tőle a Hapival(aki még nem tudná, ő a másik nővérem,időben Etelka és köztem jött a világra), hogy hogy érzi magát.Apu meghallotta ezt kintről, és kérdezte, hogy kérünk-e kávét.Nem,nem, még csak 8 óra, aludnánk tovább, de később igen.Anyu teljesen kiakadt.Hogy mi nem akarunk a családukkal lenni.Flegmák vagyunk.Mindenre húzzuk a szánkat.Nem szeretjük őt.Tiszteletlenek vagyunk.Lusták vagyunk.Soha nem csinálunk semmit.Semmi sem szent.Na, erre már mi is kiakadtunk, tényleg, mekkora bunkó dolog egy hajnalig tartó videózás után, nekem a téli szünetben, tesómnak a szabad délelőttjén 10-11ig aludni!Hihetetlen...Mindenesetre kimentünk, és lezavartunk egy röpke fél órás családi veszekedést.Én baromi nyűgös voltam, fáradt is, 'minden bajom' is volt, elsírtam magam.Ez egy kicsit jót tett a kisültnek érzett szemeimnek.Visszafeküdtem hát az ágyamba.Erre anyu zendített rá.Jó, kimásztam, tök kómasan elkezdtem rágcálni valamit, ami a kezem ügyébe akadt, családi reggeli keretében.Nem volt túl finom.Megint nekiálltak cseszegetni engem,hát megint nekiálltam sírni.Nem vagyok amúgy hisztis, de ha nem magamtól kelek föl, és különösen, ha így keltenek,nem pedig egy 'Jó reggelt kiscsillag, hogy aludtál, tessék, itt a habos kakaód/kávé /akármid'-del,akkor nagyon csúnya vagyok /ébredés közelében amúgy is.../, csúnyán viselkedem, és utálatos bunkó vagyok.A jóízű veszekedés és a rosszízű kalács-kuglóf-vagy-micsoda után bevonultunk a nappaliba, és megnéztünk valami filmet.Szegény Hapinak dolgoznia kellett menni.Hát ez van.Én a film után nem is tudom,mit csináltam,de

egyszer csak ebédet kaptam, majd kidőltem, és egy hatalmasat aludtam. Esti vendégünk volt, ebben az évben rendhagyó módon nem mi mentünk mindenkihez, hanem hozzánk jöttek az emberek. Aznapra apu tesójának a lánya, vagyis az én unokatesóm volt műsoron és az ő kisfia. Annak a gyereknek olyan tipikus Pint feje van... Kerek, pofazacsis, nem túl értelmes... 100% a család tagja...

Másnap, amikor fölkeltem, nekiálltam takarítani. Mosogatás, rendrakás a konyhában, utána elindulás befelé, pakolás, söprés, mindezt halkán, mert az agonizáló tesókám aludni próbálna. Aztán még csináltam valamit, de már nem emlékszem. Vagy mégis, de már nem emlékszem. Ja, igen, hajtmostam/már eléggé rámfért! / aztán nekiálltam fonogatni. Közben családként az Ál/Arcot néztük. 'Barackot. Imádom a húsos barackot.' 'Ó páternosztér, az apád susztér, az anyád varga te meg egy maarhaa'. Később befutott Jókörösztyanyám. Sokat változott ő is, és a családunk kapcsolata is. Sajnos. Régen nagyon jó volt. De már semmi sem ugyanolyan. Ezt nem írom most le. Amúgy később sem. Nem mintha titkos lenne, de hosszú és nincs hozzá kedvem.

Aztán befutott Gabi bácsi. Családi videók, süti, ajesz, Kérdezz! Felelek! Alvás. Következő nap. Reggel felkelés, Mosogatás, rendrakás a konyhában, utána elindulás befelé, pakolás, söprés satöbbi. Telefon jobbra-balra, anyuék nem érnek haza. Na, de jó, le kell mondanom Tonót. Azért lelki furdalásom volt majdnem egész nap. De hát nem értek haza. Én meg tök jól éreztem magam Levivel. Beállított ugyanis öltöny nyakkendő, minden pöpec, meg is lepődtem, meg meg is mérgesedtem kicsit, mert abban a pillanatban pattantam ki a zuhany alól, csorgott rólam a víz, egy szál törölköző volt rajtam a mínusz 8°C ellenében, ez meg állt és hatásszünetelt az ajtóban. Udvarián megcsodáltam, majd beparancsoltam az ajtó innenső oldalára és az orrára csuktam a fürdőszobaajtót. Kicsivel később jólfésülten (?), jólöltözötten, jószagúan megjelentem a konyhában. Ja, mivelhogy közölte, hogy mi most aztán elmegyünk valahova. Őőő... jólvan, menjünk. De hova? Szerájba. Megosztottam vele fenntartásaimat a hellyel kapcsolatban, amit most nem szeretnék közzé tenni, gondolom kedves cimborám örömeire is(...). De azt mondta, nem lesz gond. Még sosem ettem azelőtt törökül. De nagyon bejött, és nagyon jól éreztem magam, és nagyon hálás vagyok, hogy oda keveredtem. Fincsike volt! Aztán hazafelé én vettem 4 liter tejet, ő meg egy kenyeret, és mentünk haza a piacról. Hazaértünk, felmarkoltam némi pénzt, és mentünk a pipaboltba. Vettem tömítést, elkísért a Blaháig, felrakott a villamosra és hazajöttem. Ettem és elaludtam.

Másnap rosszul ébredtem, de betegségem nem akkor volt a csúcán. Ki sem másztam az ágyból. Anyuék nem voltak itthon, én meg csak dögledeztem. Etelka viszont feltámadt poraiból, és nekiállt mosogatni. Elment, és én kisebb megszakításokkal végigaludtam a napot. Este felé fölkeltem, fölöpörtem, tessék-lássék pakoláztam, majd fürödtem, és felöltöttem legszebb Ramms+eines pólómat, és indultam le Barihoz a kocsiba. Barinál már csúnyán dögvősen voltam, de jött Tomi, hozott valami nagyon rossz ízűt, de meleg volt és ez a lényeg. Meg volt nála 3 Streptils vagy hogy írják. Nah, le is mentünk Rockiba, mint annak a rendje. Köszöntem Lacinak, bevezettük Tomit, és beléptemre felhangzott a Reise, reise. Jól éreztük magunkat, ettünk tortát, amit Baka sült. Fincsike volt! Még sosem ettem Rockiban... Beszélgettem Zoli5tel, kiderült, hogy mekkora cimborák vagyunk (?), jah, rekedtre üvöltöttem magam, farkasszemmel néztem a fulladásos halállal, végül haladékos nyertem. Hazamentünk, lefeküdtünk Barinál, aztán nem hagytak audni, pisilem, hazajöttem, frászt hoztam a családra és lefeküdtem aludni.

Babe

Bonni krónikák (www.bonn.freeblog.hu)

2005.11.17

Megérkeztünk, leadtuk a kabátokat, majd hirtelen megpillantottuk az egyik kollégánőt. Frank még más ismerőseit is felismerni vélte a tömegben én meg csak szimplán röhögtem magamban az Ally McBeal rajongó nőtömegben, akik elcipelték életük párját. Volt előzenekar, egy helyes keletnémet srác, aki Hamburgban él már 8 éve. A saját verseit zenésítette meg egy szál gitárral. Na jó, nem volt egy virtuoz, viszont kellemes, tábortüzi, kávézó dallamokat csalt elő.

Közel fél óráig zenélgetett, egyre növekvő sikerrel.

Aztán megjött az a nő, akire leginkább a nők vártak. Egy igen előnytelen fekete izében, amiben úgy tűnt, kofferméretű segge van. Na ez volt az első, ami feltűnt. A másik, hogy szinte nem is látszott rajta az a 8 év, ami az első Ally McBeal epizod óta eltelt. És még csak nem is ültem túl messze a színpadtól. (Készültek fényképek, kollégám digi és a saját analóg ketyerémmel. A digik elég nagyok, majd lekicsinyítem őket, és akkor mindenki megnézheti jól.) A koncertről igazából négy dolog hiányzott... dohányzóasztal, kávé, cigi, és egy hely, ahol táncolni lehet... A hangulat fergeteges volt, az utolsó két Ally McBeal dallal a tetőpontra hágott, a ráadásokat mindenki állva tapsolta végig. Na igen, a vájtfülőek... persze nekem van egy csomó cd-je, még anno Böblingenben el is loptak kettőt. Eredetit. A mai napig meg tudtam fojtani egy kanál vízben a bunkót.

Na mindegy, közel két órán át tartott a koncert, szóval Vonda Shepard rendesen megdolgozott a pénzéért.

Én már az elején eldöntöttem, ha lehet, szerzek autogrammot. Nem, nem vagyok autogrammgyűjtő, van otthon egy dedikált M.E.Z. albumom, egy Gospel együttestől egy másik, a Princesstől egy belépőkártya, és ennyi. Nem szereztem Patrick Stewartól, Kate Mulgrowtól egyet sem, pedig ők a kedvenc kapitányaim a Startrekben.

De itt van az az előadó, aki az egyik abból a 3 előadóból, akiknek minden lemezét (lehetőség szerint) megveszem. És a véletlen úgy hozta, hogy pont egy hónapja vettem egy Vonda Shepard albumot, ami nekem még nem volt meg. Persze becsomagoltam a hátizsákomba :). Amikor már a többség elment, és a roadie-k a felszerelést pakolázták, odamentem az egyik sráchoz, aki kétszer gitározott is a színpadon. Hogy megoldható lenne-e esetleg? Hát persze, tök aranyos vagyok meg minden...

Na ezt el kell képzelni. Tehát itt vagyok én, 29 évesen. Hátamon a hátizsák, sőt mi több, két vállra vetve, és állok ott, mint egy tinédzser. Még nekem is szinte lehetetlen elképzelni. Szóval ott állok, néha dumálunk, hogy klassz volt, meg tetszett, amikor AC/DC-t játszott a gitárral, meg hogy nem lehet Magyarországon Vonda Shepard albumot kapni. Ő meg biztatgat, hogy rögtön jön. Persze én sasszememmel kiszúrtam, hogy két csaj jön ki az öltözőből, szívem vadul kalimpált a bordáim börtönében, egyébként tuti kiugrott volna a mellkasomból, és irány az öltöző... Betörni nem akartam, hát vártam addig, amíg kijön a bodyguard mögött. Rövid tétovázás után sikerrel kinyögtem: "Would you mind giving me an autograph?" és nyújtottam a cd-t. Szerencsére neki volt alkoholos filcce, közben meg már el is készült egy sokszorosított fotó, szintén aláírással (ezt ~2 perccel később kaptam meg).

To külföldi
Love,
Vonda

Megköszöntem, és elviharoztam, mert fogalmam sincs, ilyenkor mit kell csinálni. Kint rágyújtottam az első szembejövő aschenbechernél, és remegő kézzel szívtam az első slukkolt. Aztán megláttam a két gitárost, és aláírtam velük a koncertjegyet. A következő dialogust még elcsíptem, mielőtt elmentünk:

"So, feeling better?"

"Yes, I feel better."

Jók voltak.

Az est fénypontja (a férfiak számára) az a momentum volt, amikor Vonda rongya (komolyan... egy darab rongy, amit hátul a hátán összekötött) elszakadt. Mármint a kötőfék. Rohanás átöltözni, addig a gitárpengetők feltalálták magukat. Hihetetlen, de majdnem nagyobb sikerük lett a rögtönzéssel, mint Vondának.

A koncert mély nyomokat hagyott mindkettőnkben. Amúgy meggyőződésem, hogy kolléga csak azért jött el, mert tetszem neki. A buzi jelzőt erőteljesen tagadta, ráadásul más ráutaló magatartást sem tapasztaltam nála. Egyébként miért jött volna el velem, egy általa tök ismeretlen csaj koncertjére. Még azelőtt, hogy bevittem volna a cd-t az irodába

Utána meg elmentünk kajálni, a kitőzött japán helyett egy spanyol helyre. Kagyló és rák volt a menü. Hatalmas kagylók, és közepes méretű rákok. Egyszerően, de hihetetlenül ízletesen. És pont akkora méret, hogy még tudtam volna egy falatot enni, de egyébként pont jóllaktam. Az este további részében nehezemre esett németül beszélni. Viszont csodálatosan folyékonyan ment az angol. Az este végére erős angol akcentussal törtem a németet. És nem azért, mert szánt szándékkal csináltam volna. Na jó... az utolsó 10 percben már azért :)

2006.8.02

Az egyetlen jó dolog abban, hogy megint C-vel szívok az az, hogy a futások elején van időm (és memóriám) egy kis blogot írni.

Hétfőn kaptam egy ilyen smst: "aludj jól, álmodj szépeket". Namost Frankkal valamikor kialakult egy tradíció, mikor is először mondtam neki, hogy "álmodj szépeket". Kb. Úgy nézett rám, mint Ulrich Ricardára, amikor parisert kért (a párizsi amúgy az óvszer alternative megfelelője – németül). Azóta van ez a kis szokásunk: "jóéjt", "aludj jól", "vigyázz az úton", "álmodj szépeket".

Írtam Symournak esemesről, mire felsóhajtott:

- öregem
- nem vagyok az öreged :D
- tök jó lehet
- micsoda ?
- így smsezgetni a főnököddel...

Szóval a tegnap este wespennesti sörözés után úgy köszöntem el tőle, hogy "Tschüss, Chef!"

2006.08.15.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy felelőtlen kiscsaj. Ez a kiscsaj, aki nem is volt szőke, nem is volt (túl) buta, nem is volt annyira felelőtlen, hisz épp felelősségtudata hajtotta őt Bonniig, hogy elegendő pénzt keresvén betömje a pénztárcáján felelőtlensége okán támadt lyukat. Na igen, nem kellett volna kapitányabb lennem a kapitánynál, akkor nem süllyedtem, süllyedtünk volna el a hajóval együtt. Mindez azonban már a múlt.

Ahhoz, hogy az ember Bonnban dolgozhasson, négy dologra van szüksége.

1. repülőjegy, vagy azzal ekvivalens transzportalasi lehetőség.
2. szállás. Lehet ugyan aludni az irodában, de az ember egy idő után igen büdös lesz, nem tesz jót a gerincnek és az interperszonális relációknak sem.
3. némi nemő költőpénz. Tapasztalatom szerint ha az ember összehúzza a derékszíját, akkor 100 euróból heti 1 kocsmázással ki lehet jönni.
4. és végül, de nem utolsó sorban nem árt egy munkahely. Már csak azért is, hogy a költőpénz hónap elején pótlásra kerüljön.

Történetünk főhőse mindezen dolgokkal rendelkezett annak idején, amikor megérkezvén átvette kollégája lakását. A lakást a kolléga találta, minden bizonnyal nagyon örült neki, hiszen a fekvése igen kedvező, központi. Ráadásul Jimmy sokszor emlegetett kocsmája, a Weiher's Eck is barátságos közelségben van - ahol a három kitétel mindegyike teljesül – olcsón, jól (és sokat), gyorsan. Arról ne is beszéljünk, hogy a munkahely 20 perc séta, amit felelőtlenség lenne legalább egyszer nem abszolválni (pontosan egyszer!).

A lakás egy kedves kis lyuk, ~20 nm-en a legfontosabbak: szoba, nappali, étkező, konyha, ajtóval elkülönített wc+tusoló. Ezért felelőtlenünk fizet egy konkrét összeget, ami nem érdekli, mert ő felelőtlen, és mert úgyis a cég fizeti. A cég fizeti is, többé-kevésbé rendszeresen. Felelőtlenünknek több összetőzése is van a házinénivel, akit immáron a házisárkány elnevezés illet, kölcsönös megsértődések után a sárkány kijelenti, hogy ő utálja felelőtlenünket, aki nem nyilatkozik arról, hogy az érzés kölcsönös. Miután közöltem vele, hogy nem vagyok vevő Rilkére, sem egyéb baromságokra, abba is hagyta a spammelésem.

A mai levelét nem tudtam hová tenni. Hisz utál. Frankkel jól leveleztünk a témában, majd egyszer csak ez jött:

"örülj neki, hogy megszabadulsz a nőtől...

<tréfa>

... és egy kedves, szeretetreméltó, helyes fickóval bonn legszebb lakásába költözhetsz
</tréfa>"

Ok, tudom, kockák vagyunk mindahányan. De nem aranyos? Meg a végén meglágyítja a szívem.

2006.08.16

Miénk a lakás! Megvettük őket kilóra! Eljátszottuk a szerelmespárt, akik végre össze akarnak költözni most, hogy nekem adminisztrációs okok miatt ki kell költöznöm! Volt még egy másik pár is, akik majdnem olyan jók voltak mint mi, de mi szimpatikusabbak voltunk.

Most már csak 2-3 umzugskartonra van szükségem a hét végéig, összepakolok mindent, ami nem kell a jövő héten, és elviszem Frank szüleihez.

Az élet egyre szebb...

2006.09.18

Tegnap másfél órás késéssel, de megérkeztem Bonnba. Frank várt a reptéren, kevéske bőröndömet (a szokásos mennyiség dupláját) bedobtuk a kocsiba, aztán irány az új lakás. Néhány dobozt is felcipeltünk, amit Frank elhozott a szüleitől, a leglényegesebb, a matracom mellett. Kipróbáltuk a Mexican Train dominómat, friss szerzeményemet. Ketten ugyan nem az igazi, de ez olyan, amit 8 személyig lehet játszani, azaz jöhetnek Joachimék is pl. a Magyar estre. Vagy csinálunk egy USA estét. Szóval ott voltunk az új lakásban, ahol a fürdőszobán kívül még van konyhabútorunk (ebédlő nélkül), valamint az ágyam. Lámpa a fürdőszobában, konyhában és az előszobában van, minden mást be kell szerezni. Függönyöket is. De first things first, először festeni kell, mert mind a sötétkék falam, mind az egyéb fehér falak hülyén néznek ki, ahogy betömték a lyukakat, néhol pedig koszosan. A konyhát viszont felavattuk, mert én éhes voltam, úgyhogy főztünk húslevest maggiporból, raktunk bele tésztát, aztán az egészet mindmegettük. Elmosogatni nem mosogattunk, mert a mosogatógéphez még nincsen tablettánk. Ma tervben van egy bevásárlás (én tervezem) mert szerdán céges vándorlás lesz, hétvégére pedig egy bremeni bográcsgulyásfőzést terveztünk, kifesteni pedig ki kell, és jó lenne ikeából is valamit alkotni.

2006.10.12

Mondhatnám, hogy a mai napom a békés semmittevés jegyében telt - legalábbis eddig, de ez sem igaz. Miután feleslegesen próbálkoztam további beszélgetést kezdeményezni haverommal, meg órákon keresztül ébren voltam. Ebben csak az a szép, hogy fogalmam sincs, hogy mit csináltam. Reggel ennek köszönhetően édesdeden sikerült elaludnom, majd az ágyban elkövetett reggeli tornagyakorlatok helyett játszottam egy kicsit a notebookommal. Anyám telefonhívása ébresztett rá arra, hogy talán be kéne menni dolgozni. Legalábbis a melóhelyre. Itt sikerült észrevennem, hogy a dvd-ről hiányzik a képek fele, ráadásul azt se tudom hol vannak, és különben is. A mysql-t is hiába telepítettem fel új hobbimhoz, mert valami security beállítások miatt nem működik. Azonkívül telefonálgat az egész világ, és különben is, jó lenne, ha átalakulnék kft-nek, mert itthon a "szabadúszó programozó" kifejezés egyéni vállalkozó esetében összefügg a kényszervállalkozóval. Azzal persze senki sem törődik, hogy én nem akarok alkalmazott lenni. Seymour mondta, hogy nem írok az érzéseimről. Hát tessék, most itt van. Kicsit össze vagyok zavarva. Ott van ugye leendő lakótársam, aki amúgy egy kedves figura. Pont azon az úton halad, amivel engem simán behálózhat, ha ez a szándéka. És ott vannak a rokonaim, üzletfeleim és barátaim, akik az ekszuvőnket tervezgetik. És most együtt fogunk lakni. Én pedig itt nyavajgok, és nem tudom, hogy mit és hogyan tegyek. Mert ellenkezik az elveimmel és a szándékaimmal, hogy kollégával, mi több, főnökömmel, bármi több legyen köztünk mint barátság.

Meggyőzendő magamat álljon itt az amcsi filmek kedvelt mérlege:

- + kedves, jószívű, és szemmel láthatóan kedvel engem
- + emiatt a német meló miatt sorra mentek tönkre a kapcsolataim, többségük még azelőtt, hogy lett volna belőle valami, ezt valószínűleg nem tenné tönkre, hogy csak 2 hetente találkozunk (már ha), hiszen úgyis mindig együtt lógunk
- + jól megértjük egymást (lásd fent: "úgyis mindig együtt lógunk" - kivéve, amikor nem)
- + nem közömbös, különben nem lógnék vele.
- + nincs barátnője (különben hogy tudna állandóan velem lógni)
- + lakva ismeri meg egymást az ember, mi előbb összeköltözünk, ha bármi is kialakul (ennél több, az mostantól lesz). Ennyivel előrébb leszünk, mint a többi pár. Már ha pár leszünk.

- * kapcsolatban nem érdekelnek az anyagiak, a volvo cabrioja viszont kifejezetten vonzó
- * kívülről mindenki azt hiszi, hogy mi már rég együtt vagyunk (idegenek ilyesmit jobban megtudnak állapítani)
- német, én pedig nem akartam itt elkötelezni magam
- kollégám, a főnököm, ilyet láttam már és nem lett jó vége. Más kárán tanuljon az okos.
- nem egy Brad Pitt, de hát ki az (Brad Pitten kívül)? Én se úgy nézek ki, mint Sandra Bullock.
- láttam a lakását, mielőtt kitakarított volna (és az enyém is csak kicsit jobb)
- nem volt szerelem az első látásra, Puccini se szólt, és nem egy filmsztár (mint a 'The Mirror has two faces'-ben)

Az eredmény egyelőre 6:5. Valamit kihagytam volna?

2007.04.11

Update következik egy őszöreg bejegyzésemre. Ott alul kell nézni, az utolsó mondatot. Meglágýtotta. Már el is felejtettem, milyen az, ha az ember nem egyedül ébred. Nagyon jó.

Kronikas

The non-adventures life of Mike (www.lifeofmike.freeblog.hu)

In the kitchen

Detteeanyu üzenete:

Ákos szétcsap közted, ha egy hónapon belül nem dugsz

Detteeanyu üzenete:

ezt nemtom hogy érti "szétcsapközted", lehet hogy bevállal :-O

Mike üzenete:

csaknem

Detteeanyu üzenete:

ezhüje Ákos voltam

Mike üzenete:

de nem is tudom, előbb Kyannek kell dugnia

Mike üzenete:

mert Kyan azért erősebb mint Ákos sztem

Mike üzenete:

és éééééérted, ő jobban megöl

Mike üzenete:

mint Ákos szétcsap

Ilyen motivációval felvértezve ma elindultam munkahelyemre és izgatottan készültem a nap minden percére. Korán értem be, mivel helyettesítenem kellett a recepción brutális hajnali 8-tól. Néztem, ahogy érkeznek a többiek és vártam, a marketing osztály mikor teszi tiszteletét az ajtóban. Jött is egy marketinges, de nem **my marketing guy**, hanem a cukifiú, aki überjól néz ki és édes beszédhibája is van, kicsit pösze. Én csak türelmesen vártam. És vártam. Aztán szem felcsillan, **my marketing guy** megérkezett. A kis édes minden nap úgy csinál egy kicsit érkezés után, mintha dolgozna, majd pedig elindul reggelizni. Kivártam a pillanatot, majd spontán megjelentem a konyhában, hiszen nekem is kellett egy kis forró csók, izé... forró csoki... Kifelé menet körbenéztem, és úgy döntöttem, hogy becsukom a konyhaajtót.... Belülről... Addigra ő már ott állt a mosogatógép előtt, kezében a tányérjával. Kicsit rémülten/csodálkozva nézett rám, hogy miért is csukom be az ajtót. Nem szóltam semmit. Ő próbált kérdezni, megszólalni, de nem hagytam. Odaléptem hozzá és megcsókoltam. Gyengéden... ő meglepődött, szóhoz sem jutott.... Letette a tányért a pultra és nem szólt semmit, a hűtő ajtajához nyomott és szenvedélyesen megcsókolt.

Persze nem így történt.

De történhetett volna.

De nem.

Csak dumáltunk és próbáltunk úgy viselkedni, mintha nem lennénk zavarban. Miközben én legszívesebben azt ordítottam volna neki, hogy 'Nem látod, nem érzed, hogy mire vágyom? Nem veszed észre, hogy azt akarom, hogy itt és most hanyatt vágj a konyhaasztalon?' De mi csak zavarban voltunk. Mindketten.... Dehát ez van. Pancserek vagyunk. Oké, talán csak én vagyok pancser.

official decision

Az Országos Mike Életét Megkönnyítő Bizottság

1/2007. (X. 15.) határozata

Az **Országos Mike Életét Megkönnyítő Bizottság** a randi lemondási eljárásról szóló 1997. évi C. törvény 117. §-ának (1) bekezdésébe foglalt hatáskörében eljárva a sokak által benyújtott országos népi kezdeményezés tárgyában meghozta a következő

határozatot:

Az **Országos Mike Életét Megkönnyítő Bizottság** elrendeli a **my marketing guy**-ra vonatkozó jövőbeli tervek maximális módosítását. Az OMÉMB továbbá megállapítja, hogy fent említett személy társadalmi és marketinges erőfőlényével visszaélt azáltal, hogy elzárkózott a Mike és közte szombat délután esedékes randin való részvételtől.

A módosítás kiterjed:

- nem lesz több kedves e-mailezgetés munkaidőben és utána
- nem lesz több spontán összetalálkozás a konyhában
- nem lesz több pajzán módon kétértelmű kijelentés
- nem lesz több kedveskedés
- nem lesz több panaszkodás barátoknak, miszerint my marketing guy még mindig töketlenkedik
- nem lesz több vágyakozás konyhában eltöltött kellemes percekre vonatkozóan
- nem lesz több programlemondás annak érdekében, hogy a my marketing guy-os randin Mike kipihent és szép legyen
- nem lesz több más férfiaktól származó randi visszautasítása

A határozat ellen fellebbezni a meghozatalától számított 3 napon belül az **Országos Mike Életét Megkönnyítő Bizottságnál** lehet.

OMÉMB a bírság kiszabását mellőzi, amennyiben **my marketing guy** legalább említést tesz arról, hogy mennyire sajnálja, hogy le kellett mondania a randit (e-mailben nem számít, csakis verbális közlés útján lehetséges). Amennyiben ez nem következik be 24 órán belül, a bírság mértékét **Mike** határozza meg (maximálisan kiszabható bírság: 20 lemondott randi, 10 'na-most-akkor-jól-keresztbehúzkod-mymarketingguynak' eseménysor, 1 pohár ital my marketing guy fején landolva)

A módosítás hatályba lépett 2007. október 15.-én 15:39-kor, amikor my marketing guy kedvesen mosolyogva, ám egy kurva szó nélkül elhagyta az irodát.

Indoklás:

I.

„Ööö, erre csak azt tudom reagálni, hogy most ettem kagylót. És finom volt. (...) Nyugi Mike, lehet, hogy úgyis csak egyéjszakásra kellett volna. És te meg úgyis többet szeretnél volna, nem? És különben sem érdemli meg, hogy miatta felhúzd magad.”

II.

"ha your marketing guy lemondogatja a megbeszélt randit (és utána nem ő ajánl fel másik időpontot, helyet), akkor egyszerűen nem jössz be neki. eredj és keress magadnak olyan pasit, aki odáig van érted!" (by Greg Behrendt)
ilyen egyszerű. :)"

III.

„akkor your marketing guy bebukta, és nem tudja, mit hagyott ki. ;) szar neki, főleg, hogy buta ahhoz, hogy erre rájöjjön. :)"

IV..

„mmg elmehet az anyjába, mar bocs...sok hülye pasi!"

V.

„jajj drágám :(Ez annyira ehh..."

VI.

„Mit akarsz Te attól a marketing guytól? (...) Te meg olyan szép vagy! És okos, és kedves, és intelligens, és gyerekes (jó értelemben, hogy nem keserített meg az élet). Nem kell neked egy ilyen buta pacák, aki ennyire, de ennyire határozatlan, besavanyodott, vén főszer.. Ha nem képes felfogni, hogy ez élete nagy lehetősége, hogy legyen egy jó csaja, akkor kapja be. Vagyis: KAPJA BE!!, csupa nagybetűvel,;)"

Céges karácsony

Na, akkor most közkívánatra megosztom veletek, hogy milyen is volt a céges karácsony: Azt hiszem, a ruhám jó vásárlás volt, mivel még a fogason lógott, amikor megmutattam **A**-nak, a recepciócsajnak és ő ujjongott, hogy *jújjideszépségesgyönyörűséges*. Aztán nap közben kábé hatszor elmondta, hogy *'Te leszel a legszebb ma!'*. Jól esett ám ;) Aztán jött a délutános recepció csajszi, **dr. Szöszi**, aki szintén hasonlóan nyilatkozott a ruháról, csak még intenzívebben, mivel ő elég intenzívenátélős csajszi. Aztán felöltözés a nagyvezír irodájában, **mmg**-t megkérve, hogy húzza fel a zipzáramat. Na, neki még zipzárhúzás előtt is az volt a nyilatkozata, hogy 'ejha' vagy ilyesmi. Aztán álltam felöltözve az irodámban, az ajtó előtt (kb 10 méter) elsétált a **jópasidenős** kollégám, bepillantott hozzám, majd visszafordult és bejött jól megnézni engem. **Mmg** kérdezte is tőle, hogy *'Mike is rajta van a mai menün?'* Szóval azt hiszem, jó ruhát választottunk :D (A bulin mindenki megdicsért, hogy csini vagyok, egy vadidegen pasi is (a cég budaörsi irodájából), meg olyan szavakat is rám aggattak, mint 'bákirálynő'. :D) Az ezutáni részre inkább nem térnék ki, csak megemlíteném, hogy a tervezett 11-es indulás helyett fél 2 körül indultunk vissza Pestre, mindenki totál kész volt, úgyhogy elmaradt a Soho. Viszont én ma délután fél kettőre értem haza. Inkább nem részletezném a dolgokat, de **mmg**-nek elég kreatív megoldásai vannak a lakás bebútorozására ;)

Durvul a szítu

Mmg ma ismerősnek jelölt iwiw-en. Aggódom, hogy túl intimmé válik ezáltal a kapcsolatunk.

Élet a konyhában

Ma melóban új információhoz jutottam. Az egyik **jópasidenős** kollégám hónapokkal ezelőtt nagy boldogan megállapította, hogy rájött, kire is emlékeztetem: olyan vagyok mint a csajszi a Kockásfülű nyúlból. Ma pedig a délutáni konyhai létezés alatt közölte, hogy egy BBC-n futó reggeli mese szereplőjére hasonlítok. Most akkor honnan tudjam ki is vagyok? A teljes összezavarodás kedvéért a **HR-es** srác pedig azt mondta, hogy szerintem olyan vagyok, mint a zenetáboros csajszi az Amerikai pitéből – ez arról jutott eszébe, hogy mondtam, hogy az imaházunk élő közvetítést ad az istentiszteletkről a neten. Ezt a felismerést a konyhában is megosztotta a fiúkkal, amikor **jópasidenős** nagyban helyeselt. Én erre azt mondtam, hogy *'de nincs is fuvolám, úgyhogy mégse nem lehetek én az a csajszi'*. Nem sokkal később **mmg** elárulta, hogy a konyhai jelenet után az irodájukban a **jópasidenős** oldalba bökte, kacsintott és a fülébe suttogva ezt mondta: *'hebe, akkor biztos te voltál a fuvola'*. Azt hiszem nem ártana munkahelyet váltanom. Najó, nemis ;)

A nap tragédiái

No3.

Ma egész nap dolgoznom kellett. De nem csak úgy, ímmel-ámmal, hanem istenigazából. Még jó, hogy mára nem osztottam be semmi tanulni valót. Az a vicc, hogy arra az időszakra, amíg nem voltam melóban (két nap), vettek fel helyettest. Éppen ezért úgy gondoltam, hogy nem lesz felhalmozódó meló. Tévedtem. Megint naiv voltam.

No2.

Még mindig nem tudok rendesen smárolni úgy, hogy balra döntöm a fejem. Ez életem nagy kudarca. Az egyik. Jó, most már menni megy, de tök kell koncentrálnom... ami ugye nem éppen a csók lényege. **Mmg** pedig fejetbalradöntős, így hát ha mellőzni akarom az erős koncentrált, nekem kell kétvállra fektetnem és letámadnom. Ami persze nem az erősségem ;)

No1.

Azt hiszem, allergiás vagyok **mmg**-re. Kiütést kapok tőle. Tök komolyan. Végülis nem gáz, csak egy egészen kicsit :S Biztos nem passzolnak a ph-értékeink...

Posztirodalomszigorlat

Megvolt a szigorlat. Még nemtom, hogy úgy értjük-e a 'megvolt'-ot, hogy bárki is meghúzott-e valakit vagy sem. Nem vagyok róla teljesen meggyőződve, hogy sikerült meggyőződnöm a vizsgáztatókat mérhetetlen jártasságomról az irodalom területén. Még jó, hogy írásbeli vizsga volt, mert így tudtam azért belehazudni ezt-azt. Ami szóban nem megy, mivel mindig elpirulok, ha hazudok... ezért sem szoktam hazudni.

Utána pedig elmentem a dolgozómba, ahol sikerült ismét 10-es e-mailváltásokat alkotnunk **mmg**-vel. Aztán ő kitalálta, hogy valami nagyon vicceset írt és elmegy humoristának, én meg jól mondtam neki, hogy inkább ne legyen főállású vándorhumorista, mert hát... hát izé... Őszinteségemet enyhén nehezményezte. Úgyhogy írtam neki egy formális bocsánatkérő levelet, melyben rávilágítottam arra, hogy miért is nem kellene vándorhumoristának mennie: érveim között szerepelt, hogy fontos munka áll még előtte, feltétlenül ki kell dolgoznunk együtt a corporate identity-t. Természetesen céges papírra írtam mindezt, céges pecséttel ellátva és aláírva, asztalára céges borítékban elhelyezve. Aztán ő szintén céges papíron, szintén rendkívül formálisan elfogadta bocsánatkérésemet. Ilyen levelezéssel telt a munkahelyemen töltött hat óra. Ezért jó, ha együtt dolgozol a... pasiddal... legalábbis a környezetem megszavazta, hogy **mmg** a pasim. Tehát ilyen az élet, amikor együtt dolgozol a *pasiddal*... Mert másra aztán nem is jó, mert még mindig nem dugtunk az áhított helyeken. Persze ezeket csak én akarom.... Mindegy. Aztán hazafelé beleröhögtem az arcába. Pontosabban bele a szájába, mert elröhögtem magam, hogy 'basszus, még mindig nem tudok balra döntött fejjel smárolni!'. Aztán meg lenyeltem a rágómat. Akkor ő röhögött, én nem. Azt hiszem, meghagyom a rágóval smárolást a tinédzsereknek. Pedig valaha jó voltam benne. Baszki, öregszem! Amúgy meg most utálok is, mert lehet, hogy nem is találkozunk szombaton... pedig már akartam találkozni vele... terveim voltak... már előre stresszeltem magam... olyan gondolataim voltak, mint: 'Nem akarok nagyon kirúgni a hámból, mert szombaton én hányingermentesen kufni akarok. De még nem biztos... olyan bizonytalan vagyok ;)'

'amúgy mi nem biztos? az hogy kufni fogsz, vagy az hogy hányingermentesen akarsz kufni? :)))'
'A szombati programmal kapcsolatban nem tudom, hogy.... Hogy kufunk-e.... Mert tudod, én problémás vagyok és már előre tudom, hogy amire készülök, hogy mostmárakkorténylegigazán, abból soha nem sül ki semmi jó. Á, csak HP vagyok ;)'

Aztán **Gery** válasza az volt a picsáskodásomra, hogy ... á, le sem írom, de soha nem mondta még nekem senki ilyen eufémizmusokban kifejezve, hogy céda vagyok ;)

De probléma megoldva, senki nem fog kufni itt senkivel. De SENKI!!! Mert akit kufircoláson kapok, azt kinyírom! Széttépem! És nem a szó szexuális értelmében... bár figyelembe véve olvasóim 70%-ának nemi identitását, talán mégiscsak a szexuális értelem lenne a legfenyegetőbb ;)

Nem bevallott hepineszség

Tegnap az volt, hogy én tök dáthás voltam (sőt még vagyok is) és igyekeztem a környezetemben élő férfiegyedek immunrendszerét tesztelni... Oké, leginkább **mmg**-ét. Én kérdeztem, hogy akarja-e egyáltalán, hogy megfertőzzem, vagy inkább postpone-oljuk terveinket, de aztán azzal hencegett ismét, hogy őt úgysem lehet ledönteni a lábáról... (höhö, én másra emlékszem) legalábbis betegséggel nem (na, így már talán helytállóbb a kijelentés). Úgyhogy tegnap beleadtam mindent. Volt olyan, hogy asztal fölött csókolóztunk, amelyet asszem én még nem. Aztán meg körbesétáltuk az egész várost, mert azt teszteltük, hogy én

hányszor tíz percig bírom ki megfagyás nélkül. Meg olyan is volt, hogy ő mondott valamit, mire én megkérdeztem, hogy nem fél-e tőlem, nem fél-e attól, hogy én még mindig 'veszélyes' vagyok (ezt a jelzőt ő aggatta rám), de ő nagyon bátran azt mondta, hogy ádehogya és akkor a következő percben hirtelen azon találtam magam, hogy oda vagyok bilincselve a korláthoz. Nahátna, igazán felnőttek vagyunk.

Csak az a szex...

Mostanság új játékot játszunk **mmg**-vel. Felfedeztük a szado-mazo életmód értékeit. Annyit hallottam már arról, hogy fokozza a gyönyört, ha fojtogatják egymást a felek, az oxigénhiány növeli a kényszeret és hasonlókat. Gondoltunk hát egyet és kipróbáltuk. Hát nem tudom, nekem annyira nem lett tőle hirtelenjében orgazmusom. Talán az rontotta le az egésznek a lényegét, hogy amikor éppen kaptam levegőt, akkor meg orrot fújtam.

Mike színházba megy

Tegnap voltam színházban. Tudom, tudom, betegszabin vagyok, ne rófláljak erre-arra, de kaptam **Gery**től színházjegyet. Eredetileg vele mentem volna, de neki közbejött valami, és volt olyan rendes, hogy odaadta a jegyeket nekem. Úgyhogy **mmg**-vel szépen elvonultunk a színházba és megnéztük a *'Jövőre veled ugyanitt 2.'*-t. Tök jóóóóóó volt :D Sokat nevettem tegnap. Kezdve az elindulással, ami úgy nézett ki, hogy megbeszéltük **mmg**-vel, hogy fél7-kor találkozunk a színház előtt, ő viszont úgy gondolta, hogy meglep és eljön eléem. Tehát úgy tervezte, hogy mivel elhozta az egyik céges járgányt, majd megáll az utcánkban és ott jól leszólít engem, hogy héciájösszegykörre vagy ilyesmi. De hát én egy elkényeztetett kis liba vagyok, úgyhogy betegségre és tipegős cipőkre való tekintettel **Apu** kivitt a városközpontban található buszmegállóba. Ennél fogva úgy nézett ki az esemény, hogy **mmg** látott egy bordó autót elszáguldozni az utcánkban, a nyomunkba eredt, autósüldözött, majd pedig sikerült leráznunk őt (nem számított rá, hogy Apu 'U' alakban fog kanyarodni). Valami csoda folytán pont jött a busz, ami bevisz a városba, úgyhogy szépen odakészültem a felszálláshoz. Hallottam, hogy dudál egy autó, hátra is néztem szépen – gondoltam, talán **Apu** dudál, hogy a változatosság kedvéért a kocsiban hagytam a fél pár kesztyűmet/ernyőmet/táskámat/üvegicipellőmet, de boldogan konstatáltam, hogy nem ő dudál, hanem egy vadidegen autó, úgyhogy szépen felpattantam a buszra. Sikerélményem is volt, ugyanis nagyon gyorsan sikerült helyet vadásznom, amikor vadul elkezdett csörögni a telefonom, majdpedig **mmg** beleszólt, és élénken érdeklődött, hogy nem akarok-e inkább autózni egyet vele. Nem röhögtem, csak egy egészen kicsit ;) De végül azért eljutottunk a színházba és sokat neveltünk és jó volt. Bár rájöttem, hogy abban a szakaszban vagyunk, amikor még szerencsésebb dolog moziba menni, merthogy a színházban mégsem illik cuppogni össze-vissza. Elég hosszúnak éreztem az előadást ;) Utána meg nagyon éhes voltam, de **Anyu** úgy engedett el csak a színházba, hogy hazajövök, amint vége van az előadásnak. Úgyhogy szépen meginvitáltam **mmg**-t a kerületünk hatalmas és fényűző McDonald's-ába, ahol öltönyben és blúzban minkbencsiribiriékszerben ettünk hamburgert és sültkrumplit, miközben mindketten sms-t írtunk. Hiába, a modern kor gyermekei vagyunk. (jó, ő már nem annyira, de úgyis én voltam az ötletgazda)

Mike is being happy

Hihhihi, tegnap kaptam fogkefét mmg-tól... Szép lilát, mert mostanában mindenem lila. És ő figyel az ilysemire ;)

Most épp ott tartunk, hogy a kapcsolatunk (ujjdehíhetetlen) együtt töltött netto 7 napját 8-ra kellene emelni, de ez nem nagyon sikerül, tekintve, hogy múlt hétvégén én utaztam el, most pedig ő repülget Londonba (persze utálok meg irigylem is egyszerre). De azért próbáljuk hasznosan tölteni az időt. Például eltervezzük, hogy megnézzük a Ponyvaregényt és végül az lesz belőle, hogy zuhanyzunk, kufircolunk, kaját rendelünk, kufircolunk, kajálunk az ágyban és így tovább...

Hátezvan velem

Nos, csak gyors helyzetjelentek, hogy miért is nem írok. Azért nem írok, mert dögunalom az életem, maximum a következő három dolog történik velem:

1. veszekszem a zanyámmal, amiről nem jó írni, mert csak még dühösebb leszek tőle
2. azon idegelem magamat, hogy hogyan is fogok tudni levizsgázni vagy egyáltalán csupán eljutni is a vizsgáig
3. a fenti kettő elleni stresszkezelést alkalmazunk *mmg*-vel dugás formájában

Színház

Mmg-vel éppen a színház felé tartunk, amikor hirtelen úgy érzem magam, mint egy filmsztár. Egyenesen Rene Russo-nak érzem magam a Halálos Fegyver 3-ból... vagy Mel Gibsonnak... Ezt még mindig nem döntöttem el. Egyszer csak közli, hogy szolidaritott velem, illetve a halálos kozmetikai sérülésemmel, mert hogy, izé... a szombati este után némi sérülései lettek intim helyen. Mire én, hogy nekem meg még mindig piros a bimbim, úgy megharapta. Az övé is. Aztán megmutattam a nyakamat (amit ugyan a délelőtti imaház miatt erősen lesminkeltem – mindhiába), ami totál lila volt. Ő a száját fájlalta. Én megmutattam, hogy még mindig ott van a foga nyoma a combomon.

Azt hiszem, én nyertem a sebhelymutogató versenyen.

Hát így élünk mi, ketteskén.

Mike

Egy egyetemista naplója (www.unicathy.freeblog.hu) Belgiumi kalandok

2007. 02.09.

Kedd: = Welcome Day. 10-kor kezdődött, egy fél órát ismerkedhettünk egymással. Majd fél egyig csak előadásokat tartottak nekünk, hogy mit hol lehet/kell csinálni. Meg DVD-t néztünk Gentről. Egy kicsit az alternatívabb részéről. Aztán ebéd: a szendvics finom volt, meg feltöltött. Plusz legalább kibírtam az utána következő két órás városnézést. A két idegenvezető nem mindig állt a helyzet magaslatán, de legalább nem untuk halálra magunkat, hogy X-ben Y mit csinált, miért építtetett két tornyot egy helyett, etc. Este vacsiztunk, ami svédasztalos volt, így tényleg jóllakott mindenki. Este pedig buli volt a Decadance-ben. Előtte Max-ékkal ittunk forró csokit a Chocolatebar-ban. Tényleg nagy a választék, meg irtó finom volt. És nagyon édes. Úgyhogy jó lett volna, ha úgy találják, ahogy az osztrákok a kávé: mellé adnak egy pohár vizet. De utána a belga sör elvette az ízét. Ami finom. Egyébként jó helyen lakunk, mert a merőleges utcában van szinte az összes szórakozóhely.

2007.02.12.

Bruges is szép hely. Csak ne esne itt minden nap. Mert úgy eláztunk szombaton, hogy majdnem facsarni lehetett belőlem a vizet. De szép volt, jó volt + az idegenvezetők is aranyosak voltak. Este forralt bort adtak a Porterben, úgyhogy mindenki meg akarta kóstolni. Finom volt, de ezt csak fel kellett melegíteni. Nem úgy, mint otthon, hogy a fűszereket is nekünk kellene hozzáadni.

2007.02.22.

Szombaton este az amerikaiak láttak vendégül egy pár embert, ami igazán jól sikerült. Beszélgettünk, ettünk-ittunk, + megkaptuk a felhatalmazást, hogy bármikor okkupálhatjuk a konyhát, ha nekik is adunk az elkészült finomságból. Szerintem elég fair, csak még a receptek hiányoznak a megvalósításhoz.

Vasárnap Aalstban néztük meg a karnevált. Mókás volt, mert minden pasi nőnek öltözött, de volt olyan is, akit nem lehetett megkülönböztetni.

Kedden Antwerpen volt soron, bár a korán kelés itt nem az én műfajom. De legalább bejártuk a gyémánt kerületet, ami gyönyörű. És rájöttem, hogy olyan jeggyűrűt szeretnék. (Meg herceget hozzá.) Megnéztük hozzá a templomokat, katedrálisokat is. Délután a kikötőben néztünk szét, majd egy pizzeria teraszán vacsoráztunk februárban. Egy élmény volt, bár ismétlést csak melegebb időjárás esetén kérek.

2007.03.02.

Tegnap is az amerikaiak rendeztek közös kosztolást. És mindenki szeret. Mert tiramisu jégkrémet vittem, ami mindenki kedvence. Ja, és nevem van. Mert az ugyanazon országból jövőket csak finneknek, görögöknek hívjuk. De egyedüli magyarként az igazi nevem használják. Ami tök jó.

2007.03.05.

A SMAK múzeum szép volt, az elefántot külön szerettem. A tárlatvezető pedig tényleg él-hal a művészetért. Legalábbis olyan átéléssel beszélt róla.

Szombat volt a halálos kimerülés napja. Az Atomiumhoz mentünk, ami még nem lett volna fárasztó. Felmentünk a tetejére (lifttel), és onnan néztünk lefelé. A nap is kisütött akkorra, úgyhogy szép volt Brüsszel látképe.

2007.03.12.

A hétvége egy kicsit szórakozós is volt. Mert sörfőzdét látogattunk szombat délután. (Pedig én csak az Atomium belépőm árát akartam visszakapni az ESN irodában. ;-)) Amiben előző nap történt egy kis baleset (felrobbant az egyik tartály). De azért körbevezettek minket. Kicsi, családi üzem volt, de itt gyártják a világ legjobb sörét. Ezt nem én neveztem el, hanem egy amerikai újságíró. Szóval úgy igaza is volt. Mert a látogatás után megkóstolhattuk a söröket. Volt vagy ötféle, úgyhogy nem unatkoztunk.

2007.04.06.

Tegnap voltunk török pizzát enni a csoporttársakkal. Vagyis négyen voltunk. A 30-ból nem is rossz. De a pizza végül finom volt, bár én eleinte féltem, hogy hát azért mégse olasz, de végül ízlett. Beszélgettünk, vitatkoztak, meg ilyenek.

2007.04.23.

Szóval mivel is kezdjem a mai napi írásom?

Talán azzal, hogy kezdem nem szeretni a statgépemet (vagy a Google-t), mert tényleg arra a kifejezésre, hogy 'mit kezdhetek magammal, mint jogász' ezt a blogot kell kiadni második találatnak? Igen, lehetsz naplopó Belgiumban. Vagy lehetsz szorgalmasan tanuló eminens Gentben. (Vagy Dzsentben, ahogy tegnap Juliette Lewis sem tudta eldönteni, melyik a helyes.) Meg még sok egyéb is: pl. profi túrakerékpáros. Mint én szombaton. 80 km egy nap alatt. Bruges oda-vissza. Mire hazaértünk besötétedett, pedig itt 9ig világos van. De sütött a nap, a társaság is jó volt, mert a szlovák srácokkal mindig jól lehet szórakozni. Vasárnap este a Juliette and The Licks adott koncertet a Handelsbeurs-ben. Asszem írtam, hogy nem ismerem a zenéjüket, úgyhogy nyitott voltam mindenre. És tetszett. Az előzenekar jobban, bár ugye róluk sem szoktunk hallani. De ezek után kell a Metro Riots-ról. Szóval szuper este volt. És rájöttem, hogy elhajíthatom lassan az ESN kártyám. Mert ugye kellett volna vinni, hogy tudják, hogy tényleg tag vagy. Erre belebotlok Simonba a bejáratnál, aki éppen osztja a jegyeket. Az egy dolog, hogy a nevemen gondolkodott, de szerintem a hasonlóság miatt megjegyezte.

2007.04.30.

Az időjárás miatt morgok, mert a szép, napos délelőttök és délutánok arra ingerelnek, hogy elfogadjak minden egyes meghívást, programot, amit nekem címeznek. Vagyis péntek este képes voltam elszaladni az uszodába az ESN-nel. Többen féltek, hogy mi lesz, mert ugye ismerjük a srácokat, de végül csak egy kevés fröcskölés, úszás lett belőle. Akartunk szokást csinálni abból, hogy jó idő esetén este kiülünk az egyik csatorna partjára beszélgetni. Többen lemaradtunk a mostaniról, de belefutottam az egyik belga csoporttársamba, úgyhogy megint van egy csomó új ismerősöm. Ezt szeretem, mert lassan nem tudok úgy végigmenni a városon, hogy ne kelljen legalább hat embernek integetni, köszönni. Szombat: bár kép nincs róla, de átléptem a határt. Mert a múltkori Bruges-i kiruccanás után mindenki csatlakozni akart a biciklis társasághoz. És elmentünk Terneuzen-be, ami már Hollandiában, a tengerparton van. Gyűjtöttünk kagylót, megtapasztaltuk, hogy mennyire hideg a víz.

Vasárnap: végül engedtem a csábításnak, hogy megtanuljak minigolfozni. Szép baráti program volt. A másik dolog, jó, hogy csak öszzvissz heten voltunk, mert így is három óra alatt jártuk be a pályát.

2007.05.02.

Éljen május elseje! Ahogy a régi dal mondja. És az, hogy ez volt az első igazi baráti ünneplős munka napjám, érthető. A finneknél ez egy kicsit másképp néz ki, úgyhogy szerveztek egy pikniket a parkba. Szóval ettünk-ittunk, jól beszélgettünk, majd hogy a sportos életmódom

folytatódjon, frizbizzunk, focizzunk egy kicsit. És egy kis anekdota: ahogy piknikeltünk a parkban, egyszer csak vagy hárman mondták, hogy nézzek rájuk. Mindnek élesítve a fényképezőgépe. Úgyhogy egy pillanatig tényleg fontos embernek érezhettem magam. Szép nap volt.

2007.05.10.

Nem pocskoltam el az életemből másfél órát. Azaz ma beültem egy előadásra, amit a Nemzetközi Bíróság egyik bírása tartott. Nekünk nem volt kötelező, de érdekes volt. Főleg mivel az ügyeket, amikről szó volt, már tanultam.

Egyébként fogadás lesz péntek este. Póló-osztós, beszélgetős, képvetítő. Bár a képekről lemondanék. És még egy fogadás. Ahogy végül maradok június végéig, május végén elmehetek a diplomaosztókra. Igen, nekem már az is lesz. Bár csak okleveles Mélyföld szakértő leszek, de akkor is. Eggyel több szép papír, amit kithetek a falra a majdani irodámban.

2007.05.15.

A hétvége egy részét lefoglalta az ESN. Péntek este egy kedves fogadást tartottak, ahol végül megkaptuk az emlékpólónkat. Nekem tetszik, ráadásul a felirat tökéletesen illik az itteni élményeimhez. Mert azt írtak rá, hogy szerencsém volt Gentben. Bár még nem vagyunk a végén, de szerintem nem lehet elrontani. Vagy legalábbis remélem.

Egyébként tök jó érzés, amikor valakivel majd' két hónapos mosolyszünet után kezdesz el újra beszélgetni. Mert pénteken végre szóba állt velem újra az egyik belga srác. Azt még nem beszéltük meg, hogy mi okozta a csendet közöttünk, de legalább beszélgetünk. És ez felvidít.

2007.05.25.

Ma választják a Miss és Mister Erasmust. Csak azt nem értettem, hogy miért akart engem meggyőzni mindenki, hogy induljak rajta. Úgyis tudjuk, hogy nem nyerhetek. Túl szégyenlős vagyok én ezekhez (értsd: nem merek kiállni 50 ember elé és elkezdni énekelni vagy táncolni). De remélem, valaki közülünk nyeri. Mert végül egy páran vették a bátorságot.

De Thermanal. Jelenleg az a hely, amit eddig szerettem, most azonban kezdem ki nem állni. Az ok ugye bár egyszerű: ha valahol több mint 3 órát tanulással töltesz, kezd az agyadra menni. Az is, hogy nem tudok szabadulni Nicktől. Mert ugye kell nekem hazaugrani vacsoraidőben. Eközben kell a fél ESN-nek a Porter House előtt ülnie és integetnie nekem. Aztán ugye felkerekedik az ember, hogy tanul tovább. Erre a kedves barátja azt a kérdést szegezi neki, hogy ugye segíteni jött. Nem. Vagyis igen. Magamon segíteni, nem a Miss Erasmus választás szervezését.

2007.05.26.

Sanna és Jamie. Miss és Mister Erasmus. Ennyit a tegnapi választásról. Meg annyit, hogy Sanna olyan boldog volt, mintha legalábbis a Holdra lőnék fel holnap. Aztán ugye beszélgettünk mindenkivel, akit legalább látásból ismerünk. Úgyhogy megint olyan jól informált vagyok, mintha én is belga lennék. De ez megint az én hibám.

2007.05.30.

Világhírű lett a magyar konyha. Vagyis tegnap főztem. Vagy sütöttem, kinek hogy tetszik. És megtanítottam Corey-t is, hogy kell kisütni a tészta. És első alkalommal jobb volt, mint én. Úgyhogy kicsit féltékeny is vagyok. Meg örülök is neki.

2007.05.31.

Fél héttől diplomaosztónk van. Na jó, nem az, de akkor is. Papírt kapunk arról, hogy fél éven keresztül minden csütörtök este elmentünk 8 után vacsorázni. És a tradíció az volt, hogy előtte beültünk egy-egy Low Countries előadást meghallgatni. Nem, fordítva! Mindegy, úgys össze vagyok ma zavarodva. Mert megtudtam, hogy én leszek a második, aki átveszi. Kész rémálom. Nem eredményességi, hanem keresztnév sorrend lesz.

2007.06.01.

A tegnapi fogadás jó volt. Kaptunk narancslevet meg chipset. Egyébként meg másodikként tapsvihart kaptam. Akkor még mindenki lelkes volt. Majd lehet, hogy lesz róla kép is. Legalábbis remélem. Az első előadás képünk. Hihetetlen. Előtte pont beszélgettük, hogy tanuló képünk nincs is. Nem is fogják elhinni, hogy nem turisták voltunk, hanem diákok.

2007.06.09.

Akartam írni, hogy fél perce, de ennél jóval hosszabb időt vett igénybe, amíg bejött a freeblog. Szóval akkor nemrég leszűrtem, hogy a mai nap tele van furcsaságokkal. A legutolsó az volt, hogy a spanyol srác képes volt magyarul köszönni nekem.

1. Megismert.
2. Tudta, hogy magyar vagyok.
3. Köszönt.
4. Azt mondta, hogy 'Szia!'

(A megfejtés egyébként, hogy magyar barátnője van, akit ismerek az ardenneki kirándulásunk óta.)

2007.06.13.

Hogy médiasztár leszek állítólag a hétvégén, az legyen az én bajom. Mert kell nekem utolsóként bemenni vizsgázni. Előtte pedig a folyosón álldogálni. Arra járt egy fotós és közölte hollandul, hogy képriportot készít, és csak legyek ideges nyugodtan, ő meg csinál egy pár képet.

2007.06.21.

Péntek délután az eddigi legnagyobb zivatar kapott el, ahogy tekertem hazafelé. A portás srác viccesen meg is jegyezte, hogy ma már zuhanyra nincs szükségem. Nem volt, de száraz ruhára annál inkább. Szóval ez volt a kaland része. Meg az is, hogy utána két srác várt a portán rám. Hozzá vagyok szokva, hogy ha valaki azt mondja, hogy 9 előtt jön egy kicsivel, az azt jelenti, hogy negyed 10kor még ne aggódjak miatta. Ezért nem is siettem. Viszont a belgák úgy tűnik pontosabbak, mint a görögök (ők tényleg mindig késnek egy órát, vagyis nem késnek, csak görög idő szerint jönnek). Majd kedélyesen beszélgettünk a közös helységben.

Szombat... Megint bbq, megint a Fabiola teteje, megint zuhogott az eső. Élőzene is volt: a holland és a bolgár srác előkapta a gitárját, és egyhuzamban játszottak vagy három órát. Aztán pihentek egy kicsit, majd kezdtek előlről. Egyébként pedig csak két dalt tudnak összesen. ;-)

Vasárnap: Luxemburg! Megint új országot adhatok a "Helyek, ahol már jártam" alkalmazásomhoz a facebook-on. De miniállamokat nézni jó! Mert ott minden kicsi. Értsd: megnéztük a királyi palotát Brüsszelben, hatalmas. Megnéztük a hercegi palotát Luxemburgban, aranyosan kicsi. Az üggyársak is nagyon szépek voltak. (Lefordítva: Casemates - attól függően, hogy ejted, más is lehet, nemcsak kazamaták.)

2007.07.11.

Utolsó hét... Senkinek nem kívánom. Rossz látni, ahogy elmennek azok az emberek, akikkel sok mindent átélsz az elmúlt hónapokban, és az asztalok kezdenek egyre kisebbek lenni. És hogy mi történt pontosan? A Vooruit helyett a Troll Bar-t látogattuk meg utoljára. Még mindig tetszett. Szerda este kedélyesen beszélgettünk a negyedik emelet konyhájában. Néztünk égő

ananászt, kóstoltunk is (persze már nem égett). Aztán ugye a szerda este nem fejeződhet be máshol, mint a Porter's-ben. Aznap estére Nickék kitalálták, hogy egymás pólóira írassunk kedves üzeneteket. Már másnap reggel derűtséget okozott a visszaolvasás. Persze a kedvencem is megvan: egy szép rózsza. Aztán a többiektől is érzékeny búcsút kellett vegyek. Csütörtökön megtartottuk az utolsó tradicionális ebédünket Barb-bal. Délután a napfényben Oostendét látogattuk meg, hogy ötévesnek érezve magunkat rohangálhassunk a tengerparton. Szép város, szép tengerpart. Pénteken az utolsó estét töltöttük el együtt. A nagy hír a hely volt: a Limonada! Volt elegendő helyünk, és végül még finomat is ittunk.

Aztán szombaton elbúcsúztam szobától, kolitól, várostól. Majd nekiindultunk a 18 órás hazaútnak. Annyira nem volt rossz. A 10 fokos hőmérséklet különbség azonban igen. De hazaértem.

Cathy

Hihicsiripihenye (www.elemlampi.freeblog.hu)

Vonatnaplók, 2006. november

Még a nyugati aluljárójában kezdődött, mikor pár indián/eredeti, rézbőrűek/ sípjaikon füttyögve zenéltek, kínai étterem-sztájlban. Szinte láttam a rocky hegységről lezúduló nemes vízeséseket, természetellenesen kéken, a párafolton áthidaló szivárványt, a sasok a kopaszodó kanadai talajon árnyat, s szárnyat vetve köröznék vijjogva, s a totemoszlopok tövében megannyi indián rágja narkóízű pipáját. Hát ez az, a lélek elkalandozhat a vadrezervátumokba a magyar aluljáró sötétjéből, és magyar honfitársaimnak még a lépte is megváltozott, mikor az indiánok ősi módszereikkel forogtak körbe körbe a földön.(szemben a brékesek nyomták, nagy volt a konkurencia). A zenei aláfestés. Ne dőlünk be. A csöves, aki az imént szökölt át egész Budapestet, elnyomva csikkét egy kukába, a zene nélkül szomorú élőlény csupán. Most azonban lobbanó kabátjával, felszegett állal közelít lassított felvételen, egy mártír arckifejezésével, és ahogy azt mondja "Nincs egy cigid, kishölgy?", no hát az maga a csoda. Az összes frusztrált járókelő, olyanná változik, mintha egy boldog filmből vágták volna ki őket. Sétálnak természetes élőhelyükön, és hiába vágnak utálkozó arcot a zene hallatára, hiába próbálnak meg csakazértis nem ütemre lépni, én bizony röhögök nagyon. Gyönyörű. A VII. kerületet kiégették a randalírozók, nyilván politikai megfontolásból, a parlamentet lepisálták, a margithídra meg állatokat festettek, és végül; a millenáris parkra magasról szartak. Én igazán csak remélni merem, hogy maradnak az indiánok. Budapest már szinte párizs, kiáltom boldogságtól könnyező szemmel a szélbe! hiába futnak el az etiópok és hiába fordulnak politikai menedékjogért svédországban a manyiéék, már csak percek kérdése, és mi leszünk a keleti svájc. ti-tá | ti-tá(szün): | |

Leszállok, és punktum, megyek és szívok el azon nyomban egy cigarettát, mert információ-áramlat gyötör.

vonatnaplók II. 2007.

a vonaton ülök, ülök a vonaton és ismétlem magamban.

most úgysem tudok írni. nem megy, szemben szerelmes gerlicepár bűg, egymás lábát indiszkréten markolászva. nyílik az ajtó,(egyébként mindig érdekelt, vajon jó tiszt lettem volna-e egy aknaszedőhajón), belép egy szörme, nyuszi. világos..rózsaszín fejfedője alól nájlón-afró-tincsek féreglenek elő nagy burjánzva. a hímgalamb orrát fújja, a nősténygalamb, álá tojó szex-mangáról értekezik.

aszongya

-Figyelj, társam, a manga eredetileg igen pajzán célokat szolgált..tudod, japánban az emberek nem úgy csinálják a dolgokat, mint itt kishazánkban! hiába vagyok patrióta, a manga nagy szemit, lila haját, hosszú, vékony lábikráját jobban kedvelem, mint bármennyi hamisítatlanul magyar, alacsony, nagy potrohú várkisasszonyt. kérek fagyit!-mondja, azzal a fiú ölébe hajol.

-Figyelj, párom, tél van és hideg, összeszorul a torkod, ha hideget nyalsz, aztán engem, és kész is a vírus-fertőzés! Ezt nem teheted..Dehát ha annyira akarod, veszek neked egy bödön fagyit"

-Ó én mátkám, dehát jön értem apu autóval, ha nagykeszire érünk, megcsörgetem, és megkérdem, nem-e venne nekem bödön fagyit!...

(azthiszem, a kadét-képző kicsinált volna, nem vitás, aztán az a sok tájfun a tengeren, no meg a saját üldözési mániám, szemtelenségem, és nyelvességem(épp nem abban a bizonyos megfelelő mértékben) aztán végülis bizonyára hadbírószág elé vezettek volna, az első tiszt és a főhadnagy nem szereti a nőket, biztos buzik)

néztem, ugyanúgy, mint most, és a csím lelassult, olyannnyira, hogy már szinte nem is mozgott. tudtam, hogy megöli magát és tudtam, hogy én öltem meg, csakis a porszívó miatt. olyan egyedül vagyok. vigasztalj meg.(ezen a ponton beúszott a képbe egy tálcányi keselyű) Segíts nekem, az apám megőrült, de nekem kell társaság és én egyedül vagyok, csak a kis csím van nekem, csak a kis csím, senki más és nem akarok megint sírni, mint egy bögőmasina."

Hát ez érdekes. Nekem még csím sincs és mégis megvagyok. Illetve van, amikor előjön és cikázik ide-oda nagy vígan, de amúgy nélküle mászkálok színházba és Visconti-filmet nézni és nélküle is megvagyok. Utálom a fényt, márpedig a csí fénnel jár.

Hogyan segíthetnék hát egy álommanónak, aki az apjára panaszkodik, ráadásul még gyilkos is? Nevetéges.

mhvnskdugfkdnschdszalagavatóéidshzuféjkydhcvéoidszf 2006. dec. 2.

Nem tudtam magamról, hogy ennyire rosszul viselem a társadalom nagy eseményeit, s hogy ennyi rossz pillanatban lesz részük a közelemben levőknek. Nem vagyok a formalitás, az újdonsült hagyományok tisztelője. Nem stimmel valami női lelkemben, hiszen nem érzek szinte szexuális izgalmat egy menyasszonyi ruha selymes fehérségétől, meg egy pár tsillogós cipőtől. Márpedig a szalagavatókon csak úgy sűrögnek és persze forognak a sok menyasszonyok, a vőlegények meg hiába teklergik őket körbe, úgyse nézi senhki az unalmas fekete frakkjukat. Sajnos már az elején besokalltam a sok sznობtól, a kisvárosi nagypolgároktól, akik a kínai piac-sztájt keverik lui vittonnal, s mellé nagy párfümfelhőket eregetnek negyedóránként, mint valami gőzmozdonyok. A sok könny és fényképezőgép vaku isten haragjára emlékeztet, és ahogy nézem a táncolókat, nem tudok szabadulni az ilyenfajta mondatoktól az agyamban " atyám, bárcsak leszakadna az egyik szoknyája" "jézus, add, hogy beszakadjon a tetőn egy desszantos" "Kérlek, máriám, te szentséges szűz, legalább egy eltévedt mosómedve ugorjon már be abba a különösen fos-ronda konyt-kreálmányba és rágja le azt a ronda nagy fejet az igazgató nyakáról.

De az egyetlen, amiért tűrtem és nem kezdtem csendes demonstrálásba(illetve csak ritkán), Cicó volt, isten egyik legtökéletesebb teremtménye, legalábbis kulcsíny szintjén mindenképp, aztán a belsőségek, mint tüdő és máj már a következő hét témája lehet. Úgy förgött-porgott, mint egy kis menyasszony-marcipán...egy tornatermi padló mintájú esküvői tortán. Minden elfogultság nélkül mondhatom, ő volt a legszebb. Azért azt sajnós meg kell jegyeznem, hogy nem mindig lehetett pontosan beazonosítani, tekintve a sok egyforma ruhát, így néhányszor egész más lányokat láttam a legcsodásb'nak. Azután ott volt az az oszlop is, amitől pont nem láttam semmit és senkit.

ódzkodom és rémes, és borzalmas, mire jó ez a uniformizálás, ez a giccs és hogy lehet kiválasztani egy napot, amikor kötelező a jókedv és a kellemes bizsergés és a könnytől csillogó szemgolyó?

Elnézve a nagyestélyis rokonokat és barátokat és iskolatársakat, rá kellett jönnöm, hogy tolsztoznak teljesen igaza volt és a nőket büntetni kéne a túlzott szépségükért. csúnyán néztek rám, mert fél lábbal felmásztam a kötélhágcsóra és a keringő alatt cigánykerekeztem, mert már nem bírtam a nagy mozdulatlan meghatottságot. Mindegyik tolongott sokezer kamerájával, meg telefonjával, hogy közepszerű, homályos emlékképeket kattintgathassanak a fiuk-lányuk egyetlen olyan napjáról, amikor "ő a legfontosabb" persze nekem ezek unalmas vadidegenek voltak, egy sör mellett sokkal fontosabbak lehettek volna, mint ahogy egymás mellett araszolnak ugyanúgy és ugyanolyan ruhában és ugyanolyan sminkkel és hajjal, bezzeg ha isten

küldött volna egy mosómedvét, rögtön kiderült volna, ki az egyetlen, aki félelmet nem ismerő mozdulattal kiválik a tömegből és megmenti a megveszekedett vadállattól áldozatát.

Elvártam volna továbbá, hogy papok száguldjanak a terembe és "pater noster", meg ilyenek kíséretében, hajukat tépve brékeljenek a padlón, és "gloria, in excelsis deo" sújtsa őket villám, akkor kacagva tapsoltam volna boldogan, mint sósperecet szopó kisgyermek a cirkuszban. Jing Lí Csí erre azt mondaná(ha egyáltalán létezne ő), hogy

"Sose becsüld le a trágya értékét, hiszen mi lenne a termőföldekkel, ha a tehenek nem szarnának?"

Ma

Ma természetlen vagyok és ezt most persze, hogy nem úgy értem, hogy nem szültem még egyetlen gyereket sem, ezzel nem növelve az amúgy is vészesen csökkenő magyar populációt. Egyszerűen csak ülök, vagy állok, s olyan, mintha állandóan fel kéne ébresztenem magam, persze nem alszom, dehát majdnem.

Nohát arra jöttem rá, hogy bizonyos zenék beindítanak bennünk, emberekben bizonyos nosztalgikus funkciókat, úgy mint könnyezés, szagokra való visszaemlékezés, férfiaknál esetenként erekció.

Ebeknél ezek a funkciók inkább-úgymond-állati-reakciók, cirkuszban szocializált példányok sokszor kényszeresen szaltóznak, vagy ugranak át pillanatnyi akadályokat, úgy, mint például korlát, holttest, tengeralatjáró, kínai papírsárkány, stb.(nyilván a helyszíntől és szituációtól függően).

Most is hasonló muzsika megy a háttérben, melytől ismét gyermeknek érzem magam, s ellenállhatatlan vágyat érzek reá, hogy édesanyám puha és lanygos ölébe fúrhasam arcom, vagy hogy bátyám sípcsontjába rúghassak, esetleg varázsfőzetet kutyljak a sínek melletti töltésekről felkapart, elgázolt állatok tetemeiből, s néhány egyéb összetevőből, pl fahéj. (csak hogy jó legyen az illata)meg cukor, hogy az íze is jó legyen. Ezek a narkotikumnak nem minősülő, függőséget nem okozó érzések, anyagok azok, melyekért minden ember és állat él. Azt hiszem, fontos ezt tisztáznunk ahhoz, hogy életünket a megfelelő síkra terelhessük, s véletlenül se tévelyedjünk vakvágányra, úgy mint a drogozás, ivás, szexuális élvezetek mértéktelen hajszolása, etc.

klepjoahendz.

vége vége a hétnek.

És elérkezett a mélypont vége. Egy teljes hétig dolgoztam rajta tudatosan, tudattalanul, s most megszakadt, mint valami egyenes fénycsóva a világűrben. Nem gondoltam, hogy még meg tudok így döbbsenni, azt hittem, nincs már lejjebb. Tegnap este még a bicskát csuklóztam, próbálgattam a görge, ereim útján, még csak nem is komolyan: kacagva és kíváncsian. S íme, új erőre kapok, s gyengébb vagyok, mint valaha, mint kő alól előcsúszó kígyó. Feltámadott a Krisztus. A hajnali madarak ordítva, rekedten csirpegnek, s szállnak a hajnalodó égboltba, mint bágyadt pernye a tűz körül. A lendület megszakadt. Az ív megszakadt. Vége. Látom, mint hull alá erőtlenség, a mély, zöldes, fingszagú iszapba, a tó gyomrába. Az ív megszakadt, nem mozdul már tótükör, csak bágyatag' réved az ég felé. A fenék halott, nincs ott hínár, se kagyló. Nincs már, mi megzavarná ezt a csendes békét. Nincs itt semmiféle illúziók tarka tengere, nincs itt zománcozott kád, levendulaillatú habfürdővel, nincs szivárványszín olajfoltos országúti tocsolya, nincs könnyek tava. Csak kong az üres csend. Egy hete indult az ív, sehova se tartott.

Soha, sehova sem halad. Áll és pang, begörbed, mint egy selyemszalag a szélben, begörbed lilán, vagyépp pirosan, vagy színtelen, szagtalan. Ez a mi századunk. a pangás. Az ülés, a nyugalmi póz, a magzati kényelem, a békés burok biztonsága. Állandóan lesben állok, nevetséges, groteszk pózban, ugrásra készen, jelre várva. Örökké csak jelekre várok, a lázadás jeleire, a béke megtörésére, egy elhulló zsebkendőre, egy repülő borosüvegre, egy behorpadó cilinderre. s nem győzők csodálkozni, mikor megértem, nincs itt semmiféle jel, semmiféle lázadás. A tó vize csendes, palack, zsebkendő gyűrűt nem fodroz, hideg be nem fagyasztja, tavasz ki nem olvasztja. Imbolygok, körülfolly ez a higanyminőségű, sűrű páráváz, mindig nedvesen, lúdbőrözöm. Körülöttem fóka oldalaz, sebe vörös fátolcsíkot húz. Mint ébredő csecsemő sírnék fel, de hangomat elnyeli a köd, s ismét beleveszek az őrlítő, bénult álomba. Beszív-kifúj, egyenletesen. Így halad az ív, apró göböket üt A és B pont közé. Valaki fáradtan, utoljára kinyújtja benyálazott ujját, egy kis szelet remélve. Nem mozdul a levegő, hullám nem lehetséges. Azunk tehetetlenül, egyhelyben forogva, némán. Egy sirály bukik a víz alá, sárga csőre berepedt, elszáradt, Szárnya megnyugvást kavart a vízbe, apró gyöngy-buborékok indulnak pörögve a felszín felé. S aztán megint csendes a mély, arcomat körülsimogatja folyós hajam celofánfátyla.

. Márpedig mára nem fáj.

Néha még mindig kiabálnék, és hisztériás botrányt csapnék, levágnám magam a betonra, a legjobb rózsaszín, fodros kis rucimban, mint gyerekkoromban, hogy a végén a levegőt beszippantgató, szégyenteljes megbánással feküdjek ernyedten a sötét szobában, arra várva, hogy mikor jön be anyám, mikor kérhetek bocsánatot tőle-szavak nélkül-a karjaiban.

Persze, hogy szeretném.

Nem is arról van szó, hogy nem lennék boldog, nem is, hogy szomorú volnék, egyszerűen kezdek nem hinni az emberi jószágban, és ez a lehető legborzalmasabb, mert arra enged következtetni, hogy saját magam se vagyok már jó.

Torz és kiábrándult ez a század, és akik néha belekiábalják valami nagy, süvítő szembeszélbe, hogy ez hazugság, nos igen, azok miatt lesz ez másképp. De letettem a görcsös, fájdalmas, térdbeverős, orrvérzős kiabálásról.

Elhúzó, mert semmim sincs.

Kissé keserűbb ez a fajta szabadság, mintha az ember mindent boldogságból tenne. De akkor is szabadság, és akkor is ez a legfontosabb.

Miért kéne, hogy ott kezdődjön, hogy az ember bármit megmer tenni? Hogy idétlen hangokat produkál, vagyépp végighullámoz az andrássy-n, a fején egy párnahuzattal, vagy a metróon a "mókus" "méretre szabott kondorkeselyű szavakat kiabálja a csendbe?mert éppen ahhoz van kedve? Igen. De ha elveszti a funkcióját, ha értelmetlen cirkusz az egész, akkor ez már nem szól másról, mint a saját, elfuserált, középszerű, unalmas, megalázkodott és kiábrándult életvitelének kompenzálásáról. A szabadság első, jobb esetben második "szintjéről", kezdeti stádiumáról, amely azonban nem biztos, hogy valaha is továbbfejlődik.

Elhúzó, (Hollandiába) mert gondoltam egyet, és mert semmi az ég világon nem köt ide a nyelven kívül. Kiábrándultságom nem orvosolható, pedig egyszerű volna. Sose kértem mást, gyerekkoromban sem, csak őszinte szeretet, aminek ő, pillére nem érdek, nem gondolati sík,

méginkább nem unalom. Fontos: ez általánosságban értendő, nem is olyan régen értettem meg, hogy nem lehetünk egymás számára olyan fontosak, mint ahogy az nekem tetszene. Én még mindig ezt tartom ugyan jónak, sőt, a legjobbnak, a békét, a szeretetet, az elfogadást. De amikor hirtelen rádöbbsz, hogy még az sem érti, miről beszélsz, akivel az életedet élted le, s még az is eltaszít, szó nélküli, de egyértelmű búcsút véve tőled, no igen..Akkor úgy érzed, megszakad a szíved, és reggelig sírsz, nem hisztizel, csak gyászolsz valamit, amit őszintén szeretted: az őszinte szeretetet.

Ez a búcsú viszont nem fájdalmas, mert csak jelképként szolgál, de csak én fogom tudni, hogy mitől búcsúzom, talán örökre.

Még mindig itthon dekkolok, és az izomgörcshöz párosuló gyomorgörcs kéjes és reszkető érzésével azon morfondírozok, vajon van-e lélek, van-e isten, és leszek-e boldog úgy, mint 15 éves koromban..

Az egyöntetű "nem" válaszok alapján arra is rádöbbenek, hogy egy nagyon mosolygós és az újra nyitott pesszimista vagyok.

2008.április

Tűkön ülve cigarettázom az erkélyen, csak egy pillanatra elképzelem azt a tüdődarabot, ami még nem szürke, vagy fekete. Nem lehet. Nincs.

Szóval így telnek az óráim, és már nagyon mennék, de a kamionos utazás hátránya ez az őrjítő, fesegető várakozás, közbejövő napeltolódások, késő áruk, ésatöbbi.

Látens paranoiámban szörnyű képek úsznak az agyamba, és elegendem van, nem akarok gyanakodni, meg nem akarok gondolkodni többé, a gondolatok kiölik az emberből a vidámságot.

Tegnap bementek sétálni a városba, üldögéltem a platánok alatt, aztán az erzsébet tér felé vettem az irányt, és már értettem, miről beszélt dávid: a sok ember láttán teljesen bepánikoltam, és a teret kikerülve lehúztam a Dunához. Azon is gondolkodtam, hogy szívesen találkoznék össze egy barátommal, akit rég nem láttam, csak hogy ne kelljen gondolkodnom. De végigpörgetve a neveket a fejemben rájöttem, hogy alig van barátom.

Az ég nem sok jót ígért: minimum égszakadást-földindulást, a levegő úgy mozgott, hogy üsszefújta a hajamat, meg lebegtette a gatyám szárát a bokám mellett.

Este a sötétedő utcák sárga fényében kicsit kerregtem, azon gondolkodtam, hogy vajon leszek-e boldog, de legfőképp tudatlan? Vajon akkor, amikor már boldog leszek, tényleg boldog leszek, vagy csak átmeneti állapotnak tekinthető, bármikor tovaillanó mentális(és fizikális) illúzió csupán?

aztán eleredt, és megint annyi más dolog is eszembe jutott, az, hogy két verekedő kutyával álmodtam, és mindkettőnek én voltam a gazdája. Szét akartam őket választani, és csak fehér fogsorvillanásokat láttam, és éreztem, hogy elered a vérem.

A másik, ami mostanában mindig eszembe jut, hogy a világon hány ember gondolkodik épp erről,amiről én és hány ember mondja ki épp ugyanezt, hogy " ha már úgyis ennyien vagyunk, akik ebben a pillanatban épp ugyanezt gondolják, akkor köszönök! Helló!" és elmosolyodom a helyzet abszurdításán. Asszem rengeteg láthatatlan barát és társ teremődik a magánytól, és csak apró pirulákkal lehet őket visszaterelni oda, ahonnan jöttek.

Eszembe jut anyám, bevillan, ahogy régebben a szabadsághegyi elmeklinika lakóiról mesélt, akik között egy férfi mindenféle emberarcú egereket látott, és rettegve beszélt, sokszor nem is tudott megszólalni, egyszerűen örökre egyedül maradt az egereivel. Rémes.

A biciklisfelvonulásba is véletlen cseppentem bele, hálózsákkal és sátorral a hátamon, tekertem egy sort, és régi barátaimgyűűjében eltöltöttem egy néma félórát, hallgatva a kacajokat, vicceket, anekdotákat, nézve az embereket, és elfogott a szeretet. Mindegyikük olyan vidám volt, úgy mosolygott, mint a gyerekek. Úgy ültek ott körben, mint 12 óvadás. De nem bírtam velük beszélni.

Nos, rég nem írtam ide ennyit, sokáig nem is fogok, remélem, ma már elindulok, és nemsokára megérkezem cogolinba. Ez a 2 napos késedelem nem jött jól, megint elbizonytalanodtam saját magammal kapcsolatban, félek, mi van, ha a hippik közt sem tudok feloldódni, és félek, mi van, ha Laci, a kamionsofőr meggondolja magát, és azt mondja, idefigyelj Zsuzsi(merthogy úgy hív) inkább nem viszlek el, mert idegesítesz. Vagy ilyesmi. De mennem kell, mert muszáj!

elemlampi

Myrablog – Egy elmebeteg nő naplója (www.myrablog.freeblog.hu) Gondolkod, pedig árt

2007. január 30., kedd 21:04

Máig tisztázatlan kérdés, hogy miért is vonzódtam előszeretettel egészen a nem is olyan távoli múltig bezárólag a deviáns, éretlen, érthetelen, mostani gondolkodásom szerint a *lúzer* szóval remekül összefoglalható fazonokhoz. Találok rá magyarázatot, nem is egyet, például meg akartam írni őket, ki akartam bogozni a személyiségüket, valami hétköznapiól eltérőre vágytam, széles körű tapasztalatokat kívántam szerezni a *ki mint hülye*-temakörben, izgalmasak voltak, mint ahogy kiszámíthatatlanok is, halálra untam magam; persze, ezek mind jól hangzanak és részben igazak is, de minden magyarázathoz hiányolok valami esszenciális, alapvető igazságot, amely valahol a saját tökéletlenségemmel lehet szoros kapcsolatban. Például az sem igaz, hogy fent említett illetők minden esetben alkalmasak voltak unaloműzési célra, hiszen pont ma meséltem Ancsinak egy kis vicces történetet, amely egyébként ezt az egész témát generálta, miszerint egyszer réges-régen, vagy legalábbis évekkel ezelőtt üldögéltem a Duna-parton, az Északi összekötő közelében romantikus jelleggel egy sráccal, akiről később bebizonyosodott, hogy egy igazi IQ-harcos, és ennek már ott, abban az egyébként ígéretes lehetőségekkel bíró helyzetben is voltak aggasztó előjelei, mert ígéretes lehetőségek kihasználása helyett sacc per fél óráig értekezett róla, hogy ő mennyire gyűlöli a szúnyogokat, és eddigi, különben eseménytelen élete során milyen úttörő módszereket dolgozott ki a megsemmisítésükre, amelyeket majd be is fog teljesíteni, ha meglesz hozzá a megfelelő anyagi, erkölcsi és szellemi fedezete, amelyeknek, köztünk szólva a mai napig nem jutott birtokába semmilyen formában. Számomra két alternatíva kínálkozott, vagy belököm a Dunába, elejét véve a további hülyeségáradatnak, és ezzel az egyébként hálátlan szúnyogok több nemzedékét is megmentem a kipusztulástól, (ezt kellett volna tennem, igen) vagy megpróbálom a vicces oldalát nézni. Ezért továbbra is nagyon kedvesen néztem, és közben belül zokogtam az elfojtott röhögéstől, mert lelki szemeim előtt megjelent a Fókusz stábja, ahogy éppen a valóságtól teljesen elrugaszkodott XY-nal készítenek interjút a frissen feltalált szúnyogirtószeréről

Olyan egyébként sokszor máskor is volt, hogy beszél valaki, fontos valaki, és idegesít, mást várnál tőle, nem az időjárást, nem a napi viszontagságokat, valamit, ami számít, próbálok beleszuggérálni a fejébe, mit vársz tőle, de nem érti, miért is értené; meg olyan is van, amikor beszél valaki, fontos valaki, és nem fogod fel, mert annyira figyelsz rá, a részletekre, az összehatásra, hogy mit vált ki belőled, hogy mit váltasz ki belőle, hogy szétszéled a figyelmed, vagyis másra összpontosul, mint amire kéne.

Kicsi füvezős hülyegyerekeket azt hiszem kinőttem amúgy, más dolgok érdekelnek, más emberek érdekelnek, én is más vagyok, kicsit érettebb, kicsit megfontoltabb, kicsit kevésbé depresszív, csak az a hülye érzés maradt meg, hogy valami nem jól van, nem vagyok a helyemen, mintha még mindig valami kilátástalan úton lennék, de nem tudom, hogy jófelé megyek-e; keresek valamit, ha megtalálom, úgyis észreveszem, annyiszor hittem már, de sose; le akarok végre ülni fáradt mosollyal a kellemes szertetteljes melegben, kinyújtani a lábam, felsóhajtani, hogy végre, igen, megcsináltam, és élvezni, ahogy finom, barátságos hullámokban előnt a biztonságérzet, amilyen még egyszer se, soha eddig még.

Jajj, mi van velem, pozitív gondolkodáás, hahó, itt vagy még....?

Gondolkod, sokadik rész
2007. február 3., szombat 9:11

Mi köthet össze két, évek óta boldogtalanságban élő embert? Például az, hogy az egyik félnek fogalma sincs róla, hogy ő tulajdonképpen boldogtalan, és ha valaki venné a bátorságot, és megemlítené neki, ő lenne a legjobban megdöbbenve.

Mi az, hogy boldogtalan? Mi az, hogy boldog? Mindkettő mítosz, délibáb, illúzió, létezhetetlen, elvont fogalom, romantikus hajlamú leányregényírók szótárának kedvelt elemei, az elégedettséghez pedig nem kell sok, ha valaki kellőképpen sekély érzelmileg. Van munka, van hol lakni, van hol aludni, van kreatív jellegű hobbi, és van egy nő, aki mellett el lehet lenni, miként befőtt a polcon, ami nem változtatja a helyét, nem tesz hirtelen mozdulatokat, és eszébe sem jut megvalósítani önmagát, mert még a végén összetörne.

Van egy nő, akivel nem is lenne gond, ha szépen megülne a seggén, nem zaklatná örökösen fárasztó lelkizéssel és magyarázatkereséssel, mintha szándékosan és beteges alapossággal kutatná a problémákat, amelyek egyébként nincsenek is, csak az ő ostoba, dupla-x-kromoszómás fejében; nem kell róla tudomást venni, és akkor egy idő után megunja.

Boldogság, ugyan....ki olyan naiv, hogy ilyesmikre vágyjon?!

Például a sikerületlen emberpár másik fele, aki olyan érzékeny, olyan szerencsétlen, olyan maximalista, hogy érzi, évek óta érzi, hogy valami nincs rendben, vagyis már szörnyen hosszú ideje nem érez semmit; egy háttal él együtt, amely néha a számítógép előtt gubbaszt, néha az ágyban fekszik mellette közönyösen, köztük Mariana-árok mélységű, beláthatatlan szakadék, benne szemfájdító sötétség, és komor, jeges, csontdermesztő szél; próbál minél nagyobb zajt csapni, de kiüvöltheti a tüdejét, hangja elenyészik, mire átért a túlsó partra.

Néha magába néz, ott keresi a megoldást, és büntudat marcangolja a tökéletességre törekvő idealizmusa miatt, hiszen mások is így élnek, akár éveken, évtizedeken keresztül, mint egymás mellé befogott két ló, végtelenben találkozó párhuzamosok, de ez nem nyugtatja meg, hiszen a Mónikasót is sokan nézik, mégsem ezt tekinti követendő példának.

Büntudata van, nem tudja eldönteni, hogy valóságtól elrugaszkodott nagyravágyás, vagy természetes szükséglet, hogy másra áhítozik, közömbös hallgatás helyett beszélgetésre, megszokás és lanya szeretet helyett élő, lüktető, bizsergető érzelmekre, az övével összekapcsolódó szempárra, amelyben ott a válasz az összes buta, fel sem tett kérdésre, valakire, aki mellett sugárzó, energiával teli, kíváncsi nőnek érezheti magát.

Aztán úgy gondolja, hogy benne van a hiba, lehet, hogy senkivel nem lenne képes normális kapcsolatra, túl neurotikus, túl sérült, túl egoista, rosszul rakták össze a kedves szülei, kifelejtettek, vagy beleraktak valamit, amit nem kellett volna; beletörődik, hogy ez minden, amit várhat az élettől, köszönje meg, hogy egyáltalán valaki elviseli, és fuldokol tovább, görcsösen győzködve magát, hogy igenis csodálatos hegyi levegő az, amit belélegez.

Mi tart össze két ilyen embert? Megszokás, félelem az egyedüllétől, gyávaság a változtatáshoz, kényelem, közösen fizetett számlák, közösen vásárolt használati tárgyak, lustaság, *jajj-csak-meg-ne-bántsam-a-másikat*, aki egyébként legfeljebb egy hónapig szarul érezné magát, aztán kivirulna és magára találna.

Bár sokáig úgy tűnt, a megfejtés mégsem a múltban van, pedig az is lezáratlan akta, nyitott kérdés volt, de sok év után megoldódott; a megfejtés a jövőben van, a szellemi-lelki fejlődésben, a fokozódó tisztánlátásban, abban, hogy az ember egyedül is teljes egésznek érezze magát.

Ezt most magamról írtam, vagy másról? A múltról, vagy a jelenről? Értsd, ahogy akarsd.

Ha valóra akarod váltani az álmaidat, előbb ébredj fel.

***A pozitív gondolkodás bukása, avagy minden változik, semmi sem az, aminek látszik...
2007. szeptember 25., kedd 18:31***

Elültek már a pozitív gondolkodás negatív utórezgései, végigfutottak az idegpályákon annak rendje és módja szerint, majd beépültek az univerzum végtelen energiájába, hátrahagyva néhány alamizsnaként odavetett tanulságmorzsát.

Az ígéret szép szó, ez a sztori meg egyébként is megér egy postot, hiszen néha mindenki megáll egy pillanatra, és rádöbben, hogy pont olyan az élete, akár egy végtelenített Zoltán Erika - lemez, ugyanazokat a hibákat ismételteti újra és újra, régi ismerősként üdvözlí őket, belecsap a tenyerükbe és leül velük sörözni; meg persze ugyanazok a beteg hülye fazonok mindig, akiket meg akarsz menteni; gyere kislány, szoktasd át az oroszlánt a vegetáriánus étrendre, nyilván sikerülni fog.

És amikor már végképp elvesztettem a hitet magamban is, egyszer csak ott van, olyan magától értetődő természetességgel, mintha évszázadokkal ezelőtt is ott lett volna, mint a táskám sarkában megbúvó utolsó szem Algopyrin egy másnapos reggelen. Ilyenkor meg kell állni, mielőtt kisodrónál egy beláthatatlan kanyarban, tehát megállok, rendezem az életfunkcióimat, és egyre nagyobb érdeklődéssel figyelem.

Ott van, és ragyog.

A nyakatekert, neurotikus problémáimra egyszerű és derűs mondatokkal felel, amit én sötétnek látok, azt ő rögtön megvilágítja, annyi lelki erő sugárzik belőle, hogy szinte mágneses tér vibrál körülötte, és minden gesztusa, minden megnyilvánulása arról beszél, hogy különleges és kivételes ember vagyok, míg végül eléri azt, amit senki más: elhiszem én is. Én, a hitetlen, én, a cinikus, az önmarcangoló, az önpusztító. Az ő kedvéért kikapaszkodok az önutálat nyálkásan posványos gödréből, sütkérezek a sokattudó, simogató tekintet fényében, majd szárnyalok, megállíthatatlanul.

Érdeklődéssel figyel ő is, vagyis inkább csodálattal vegyes rettegéssel, ahogy a thaiföldiek nézhettek a tsunamira. Az ő élete pontosan behatárolt, szabályozott és korlátokkal védett, mindig is a kitaposott, biztonságos utakon haladt, nem laposkúszásban tüskés bokrok alatt, mint én; és a józan, letisztult vonalvezetésű világnézetén sehogy sem férnek át a beteg dolgaim, mint ahogy a népszerű gyerekjáték háromszögletű lukán sem lehet a kör alakú formát áttuszkolni. Nem érti, miért kell magaslati pontokról halálugrani, vagy száguldani egymásba olvadó, nyílt tereken, ahelyett, hogy csak simán élvezném az életet, és kibontakoztatnám a tehetségemet, ami szerinte.

Kicsit kifordít magamból, leszakad rólam az éveken át dédelgetett nihilista, negatív attitűd, amely mögé olyan jó volt elbújni; normális akarok lenni, pozitív akarok lenni, kedvesen mosolygó, üres fejű stepfordi feleség akarok lenni, akitől nem kell félni, akit a rendes fiúk anyukái ideális párnak tartanak a rendes fiúk számára.

De a fizika törvényeit nem lehet kikerülni, a vonzás szabályait nem lehet kijátszani, Nancyhez Sid illik, nem holmi jóra való bankárfiú, és Catherine Earnshawnak Heathcliff az igazi párja, nem pedig Edgar Linton.

Zavartan keresi a formát a közlendőjéhez, látom a szemén, hogy szívesebben lenne urológusnál, meg azt is, hogy nem, ő nem akar természeti csapást; gyáván behúzódott egy hermetikusan lezárt betonbunkerbe, mert átláthatóan unalmas négyzetrácsos lap az élete, és én csak ne firkáljak rá élénkpiros alkoholos filctollal, különösen úgy ne, hogy még a vonalból is kifutok.

Úgy döntöttem, hogy inkább barátként fogok viszonyulni hozzád, és egyébként is unalmasnak tartanál; ezt ismételtetem heteken át kényszeresen, míg a szavak elvesztik eredeti jelentésüket, majd új értelemmel telnek meg, és közben hisztérikusan röhögök kínomban, röhögök a szájalmas, becsődölt kísérleten. Én középserű akartam lenni, ő meg nem akart az lenni, kudarcot vallottunk mindketten, de hát ez a világ rendje.

Már elolvadt a szikra, csak a leszálkásított, esztétikus külalak maradt, meg a cinikus félmosoly a szám sarkában; kár, hogy tököd nincsen, barátom - gondolom néha szomorúan. Ő meg azt mondja, látom az érdektelenséget a szemedben, bólintok, mert ez már így lesz, most és mindörökké. Ámen. Sic transit gloria mundi, meg ilyenek.

Se füle, se farka filozof

2007. november 29., csütörtök 15:43

Csak akkor találhatod meg azt, akire igazán szükséged van, ha nincs benned frusztráció és düh és birtoklási vágy és félelem. Ha igazából nincs is rá szükséged. A szükség egy kényszeres állapot. Ha görcsösen szükséged van valamire vagy valakire, akkor nem állsz összhangban saját magaddal, az életeddel, a gondolataiddal, akkor valaki másban akarod megtalálni az élet értelmét. És ez mindjárt magával hozza a birtoklási vágyat, a kétségbeesett kapaszkodást, azt az érzést, hogy csak valaki más által lehetsz teljes ember.

Aki önmagában, a saját lényében, érzelmeiben, gondolataiban és tapasztalataiban keresi a belső békét, a teljességet, aki törekszik rá, hogy összhangban éljen saját magával és a világgal, az nyugalmat, erőt sugároz, annak nincs szüksége rá, hogy valaki más által teljesítse ki az életét. Az ismeri és tudja magát, és nem azért keres párt, mert kilátástalannak érzi az életét, és nem csimpaszkodik bele fuldoklóként minden egyes törékeny szalmaszálba, hanem érzi, hogy egy nap sorsszerűen találkozik azzal, akivel találkoznia kell.

Ha két ember találkozik, és hatással vannak egymásra, az egész csak addig szép, addig felhőtlen, amíg egyszerűen és tisztán örülnek a másik létezésének, nincsenek elvárásaik vele szemben, nem akarják minden eszközzel magukhoz láncolni és a saját képükre formálni. Pedig ez előbb-utóbb óhatatlanul bekövetkezik. Képes egyáltalán valaki egy kapcsolatban önzés és elvárások nélkül élni?

Nem várható el senkitől, hogy úgy viselkedjen, ahogy mi tennénk hasonló helyzetben, vagy ahogy mi szeretnénk. És az élettől se lehet elvárni, hogy egy regény cselekménye szerint alakuljon. Bár az életnek megvan a maga anarchikus szépsége, amely bármilyen regénnyel vagy filmmel felveszi a versenyt, mégis más. Nem annyira sablonos, nem annyira pontos és kiszámítható.

A frusztrált, görcsös és rettegve kapaszkodó ember nem vonzó, és mérhetetlen távolságra sodródott saját belső lényétől. Csak frusztrált és görcsös és negatív dolgokat képes bevonítani, amelyek még jobban elmélyítik ezt a szörnyű állapotot. Önmagát gerjesztő folyamat ez, ördögi kör, amelyből csaknem lehetetlen kilépni.

Miért olyan tehetetlen az ember, ha valaki elképesztően rövid idő alatt megrázza, felkavarja, és gyökerestül felforgatja? Miért van abszurd módon kiéhezve az efféle élményekre, miért van az, hogy szinte örömet leli a szenvedésekben, amelyekbe a nulla kilátással kecsegtető kapcsolatok torkollnak? És miért szédül és mámorosodik meg a nulla kilátással kecsegtető kapcsolatok bizarr varázsától, amikor előre sejthető a gyászos végkimenetel?

Olyan kérdések ezek, amelyekre egész eddigi életemben kerestem a választ. Szinte mást se csináltam, mint a teljes elbutulásig belehabarodtam reménytelen illetőkbe, és vagy meg akartam őket változtatni, vagy csak annyit akartam, hogy én legyek számukra a világ közepe, a legkülönlegesebb, a *femme fatale*. Mindegyikük másért volt reménytelen. Beteg, depresszív, önpusztító, narcisztikus művészlelkek. Beteg, depresszív, önpusztító, narcisztikus lelkek, híján minden művészetnek. Olyan emberek, akik engem tartottak betegnek, depresszívnek és narcisztikusnak, és féltek, hogy túlságosan felkavarom a békés állóvízben tocsogó életüket. Gyávák, akik féltették a biztos, de unalmast, és eszükben se volt odadobni az izgalmas, de bizonytalanért, pedig a lelkük mélyén semmire se vágytak jobban.

Aztán ha nem sikerült, és az ilyenek sohasem, akkor persze szenvedtem, keményen és mély átéléssel, mint aki a világ összes gyötrelmét hordja a vállain. Pedig mindig én akartam, én kerestem, vagy legalábbis nem tértem ki előle.

Az a mi bajunk, hogy túl sok könyvet olvastunk, mondta nemrégiben anyám egykedvű beletörődéssel, és én hajlamos vagyok igazat adni neki. A könyvek, a filmek, és a nyálas-romantikus dalszövegek többnyire nem az életről szólnak. Arról szólnak, ami az életről az alkotójuk eszébe jut. Képzeletről, vágyálmokról, *bárcsak-úgy-lenne* érzésekről. Az alkotó emberek egy más dimenzióban élnek, így képesek létrehozni valamit, ami megmozdítja a szívünket, és az egyszerű, hétköznapi halandók, mint például én, hajlamosak összekeverni ezt a más dimenziót a valósággal. Azt hiszem, megpróbálok leszokni erről.

Huszonöt éves korára már sok ember megtalálja önmagát. Vagy legalább azt hiszi, hogy megtalálta. Én még a közelébe se jutottam. Talán ha hajlandó lennék kompromisszumokra, ha kevesebbet agyalnék, ha pozitívabban gondolkodnék, már nekem is sikerült volna. Talán csak rossz helyen kerestem. Ezentúl nem másokban fogom, hanem saját magamban.

myra

Ecet és olaj (www.ecet-es-olaj.freeblog.hu)

Egy blogger, akivel kölcsönösen olvassuk egymás írásait kommentjében az írta nekem: „Lehet, hogy Te én vagyok?” Ez jó, bár túlzó kifejezése annak, amit én is érzek az ő blogját olvasva. Mindketten úgy gondoljuk, hogy önazonosságunkhoz nélkülözhetetlen a hagyományok ismerete, hiszen ez eredményezi a folytonosságnak azt a tudatát, amely segít velünk megértetni, hogy mivel az előttünk volt dolgok általunk tovább élnek, mások által a mi dolgaink is tovább fognak élni. És ebben nagy szerepe van a főzésnek, és a családi ételnek.

Szüleim a harmincas években születtek, a negyvenes években nevelődtek, és az ötvenes évek második felében teremtették meg saját egzisztenciájukat. A legrosszabb időszak volt ez a hagyományok őrzésére. Felnőttként, töredékekből raktam össze azt, amit a család múltjáról tudok, és most egy kicsit jobban értem a hatvanas-hetvenes évekbeli szüleimet, és családtagjaimat. Ma már tudom, miért olyan ételek szerepelnek a családi étlapon, amilyenek, milyen hagyományok, vagy milyen hagyományok hiánya segítette őket oda.

Nagyanyám névnapján eszembe jutott, hogy olvastam egy levelét, amiben beszámol arról, hogyan, milyen étrenddel ünnepelték meg. Megkerestem a levelet, és még több minden eszembe jutott. A levél azok között volt, amiket a nagybátyám kapott, és gyűjtött össze, míg a kolozsvári egyetemen volt joghallgató egy évig, és utána katona volt, szintén egy évig. Abban az időben Kolozsvár ideiglenesen hazánkban tartózkodott, és a katonáskodás egy éve pedig a háború utolsó éve volt.

Drága Pityukám!

Nem tudom leírni meglepetésemet, hogy a tegnapi napon csomag is és virág is jött Tőled. Öszintén mondom, nem vártam mást, csak egy levelet, de nagy volt a szomorúságom, mikor hat levél közt egyik sem a tied volt. Ekkor már azt gondoltam, bátha csomag jön,, és úgy is lett, megjött a mákdaráló. A csomag külsején ezt a felírást link dumának gondoltam, de amint felbontom a csomagot, hát egy igazi mákdaráló volt. Nagyon jól tetted, hogy ilyenre gondoltál, mert ez egy olyan dolog, aminek hasznát is vesszük. Délben, pedig megérkezett a virág, szép nagy tulipán cserépben. Nagyon szépen köszönöm, hogy ilyen gazdagon rám gondoltál, ezért cserébe küldtem ma egy kis maradék csomagot.

Most egy kis beszámolót tartok az ünnepi ebédről. Itt voltak Nagy Gáborék, Égetőék, Bandi bácsiék, továbbá Makó és Székely keresztapa, Keresztmama és mi báziak. Az ebéd volt: csigaleves, csirke, illetve kakaspaprikás, galuskával, csirke és karmonádli volt sütvé, tejszínes krumplival. Fánk, édes és nem édes lepény, alma. Ez volt a vasárnapi program.

Szerdán délután jött Zolnayné, később Anci, majd Etel néni, Keresztmama és Székely bácsi is itt voltak. Az uzsonna volt: habos kávé kaláccsal, illetve először likőr, kávé, pogácsa, aprótészta, dió és mogyoró torta. Lizám és Annuska nem jöttek el, de még a másnapján se, mert mikor a levelet írom, már hat óra van, és még nem jöttek. Góth Irénkéék voltak itt a kisbabával ma délután.

Az ajándékok a következők: Keresztmama, egy felszolgáló tálca (én kívánságom), Székely bácsi egy olyan tál, mint karácsonykor küldött és egy kis fehérvirágos üvegtányér. Apu három pár barisnya. Lajos, egy cserép kaktusz

virág. Öcsi egy gyümölcsös, esetleg kenyeres tál. Zolnayné egy könyv. Etel néni egy sótartó. Polyákné egy cserép szép nagy ciklámen és végül Sada három drb levelezőlap, és egy csomag hársfatea. Még Ilus a kislányokkal egy feszületet vett, az oltárra. Ez is az én kívánságom volt.

Üdvözlét a következőktől kaptam. Tóth Ernőné, Szabó Jancsi, Bánky Zoli, Tárkány Géza és Mimiéktől. Ezzel be is zárom már a beszámolómat, mert talán unod is már olvasni.

Még azon jól mosolyogtam, hogy az inget, amibe elmentél, most vetted le. Eddig éppen négyszer kellett volna tisztát vened. Nem is bánám én, csak a mosónő nem bírja kimosni azt a nagyon piszkos ruhát. A fehér inged itthon volt, a csomagban ma elküldtem.

Egyébként jól vagyunk, szeretettel csókolunk,

Anyu

A levél dátuma: 1944. február 17.

Nagyanyám és nagybátyám 1927-28 körül

1944 februárjában az emberek mákdarálót vettek, habos kávét főztek és inget vasaltak. Nem telik el félév , és nagyanyám levelei arról számolnak be, hogy lovas kocsival indulnak a Dunántúlra, a front elől. Szerencsére visszaértek, nagybátyám is hazajött. Kolozsvárra nem ment vissza és a jogi tanulmányokról is lemondott. Gyerekorvos lett, és nagy tisztelet övezte, amikor 35 évesen gégerákban meghalt. Nagyanyámtól csak ezt a két évet töltötte távol. Orvosi egyetemi tanulmányai alatt és házasemberként is haláláig otthon lakott.

Az ételsorok pont, azok, amiket később is főzött nagyanyám. A csigaleves egy gazdag tyúkhúsleves, amihez egy speciális kis szerszámmal maga csinálta aprólékos munkával a csigának nevezett tésztát. Nagyanyám konyhájában csak csirke és sertés fordulhatott elő, halról és marhahúsról szó sem lehetett. A tejfölös krumpli a kedvencem volt. A reln-ben sült tepsziben (két olyan szó, amit csak nagyanyámtól hallottam). Karikára vágott krumpli volt leöntve tejföllel és pirosra sütvé, de hogy nyers vagy főtt krumpli volt-e az alapanyag, és mi volt a fűszerezés, már sose tudom meg.

Nagyanyámék hárman voltak lánytestvérek, ketten különösen összetartottak. Amikor nagyapám és nagybátyám meghalt, nagyanyám hozzánk költözött, de minden héten meglátogatta 30 kilométerre lakó nővérét, ilyenkor nála is aludt. A közbeeső időben, pedig biztosan váltottak egy sárga színű postai lapot, amin megbeszélték a világ folyását. Nagyanyám gyöngybetűkkel, hibátlan helyesírással, gördülékenyen írt, a nővére, pedig akadozva, tele helyesírási hibákkal, de ugyanolyan szeretettel:

Édes Juliskám

Szerencsésen hazaérkeztem a pongyolák körül már szétnéztem de nem találtam megfelelőtt semárban se nagyságban mert az olcsobak kis számuak és háromnegyedes ujuak.

A kifli recept 1/2 kg liszt 1/2 dkg só 5 dkg zsíral eldörzsölni 4 dkg élesztőt langyos tejben 4 kocka cukorral megkeleszteni. Ha megkelt jól kidagasztani 10 percig pihen akkor 6 cipóba formálni. Ismét 20 percig pihen azután tányér nagyságúra nyújtani olvasztott zsíral megkeni és 8 részre vágni. Kifli alakra sodorni sós és töröt köménymagat meg szórni és kisütni ígyvan leírva szorol szora. kicsi Zsuzsika hogy van Irjál ne soká

Szeretettel csokol benneteket

Iréнке

A két nővér mélyen vallásos volt, nevüket a harmincas években épült neoromán stílusú templom egyik üvegablakán örökítették meg. Talán mindenki elfelejtette ezt, vagy a fiatalabb nemzedék nem is tudott róla. Én véletlenül láttam meg, és a két névre figyeltem fel. Apjuk, az én dédapám emlékére adományozták nagyanyámék, akinek a teljes neve szerepel a feliraton. Később visszamentem lefényképezni, de akkor már egy szekrényt tettek a sekrestyébe, az ablak mögé, alig látszik belőle valami.

phzs

Elle a l'air d'une princesse, cette petit (www.petitefille.blog.hu)

„Szeretni bolondulásig, de finom lenne,
Csak az a másik észrevenne, s benne lenne.

Fantáziám kalandozó, te vagy talán a nekem való
Valakit bolondulásig szeretni volna jó...”
/Szécsi Pál: Szeretni bolondulásig/

Szeretni, szerelmesnek lenni, vágyakozni jó, de mi magunk vagy éppen a szeretett vagy a vágyunk tárgya ezt megnehezíti. Válogatás három év próbálkozásaiából.

2005. április 21. Valami van a levegőben

Van valami fűszeres illata a levegőnek, ami egyelőre megmagyarázhatatlanul leng körbe, de valahogy idegen is. Jobban mondva ismeretlenül ismerős.

2005. szeptember 14. „Szerelmeim”

Azért milyen elvetemült dolog már tőlem, hogy odalegyek a köz- és magánjogért, és nyálcsöppenésig hallgassam a Tanszékvezető fura Urat. Fűjj :]

2005. szeptember 23. A makacs

Tudok ám hisztizni is, csak jól titkolom, bár ezen úgyse lepődsz meg, ha olvasod, hiszen lányból van vagy mi a szösz. Egészen addig sikerült feszítenem a húrt, hogy Férj házhoz jött, jobban mondva rózsák közt rejtőzve duzzogtam ő meg addig udvarolt, hogy kénytelen voltam igent mondani. Végül is megérte.

2006. január 15. Szakítópróba

Úgy hiszem, az egész azzal indult, hogy bejelentkezett és rám förmedt, hogy mi az a gusztustalan anime figura a kép sarkában, és mi végett változtattam nevet. Elküldtem a francba. Ő meg? Dacból, sértődöttségből, szakított. Pislogtam. Áh nem, ez valami félreértés lehet. Így nem szakítunk. Bár saját saram is van ilyen téren. Igen, sms is tabu. Döbbenten meredtem a monitorra még mindig és a másik végén már csacsogtam, hogy valami nem stimmel. Persze, tudtam én, hogy az elmúlt időben oly sokat találkozok bizonyos személlyel, de vak módjára bíztam benne. Nem bízunk ilyesmiben, sose igazán. Mert becsap, kihasznál, nevet rajtad és még Ő játszik sértődöttet olyanért, ami meg sem történt igazán. Várakozunk, és gondolkozunk. Mit rontottunk el közösen. Igen, nem önvádaskodás, hanem komplexebb. Valamiről elfelejtkezhettünk. Biztosan.

2006. január 24. újraegyesülés

Ha sejtet, hogy úgyis szakítani fog miért hiszel neki újra, te lány? Miben bíztál, hogy megváltozik, megváltoztok, sikerülhet? Nevetnem kellett, mikor ráébredtem este a film címének igazi jelentőségre. *Csak szex és más semmi.*

2006. március 18.

M.A.G.U.S. A játék vége után. Csak sodródtunk az árral, ilyen se volt még velem. Bár azt hiszem főleg az volt az egészben a megnyugtató, hogy védve, azaz biztonságban éreztem magamat a karjai között.

2006. június Hooligans: Királylány/részlet/

*„Hiába bívlak, tudom, fel se veszed
Ha mégis, azt mondod: tele a noteszed
Amit ma megkapsz, holnap el is dobod
Ha velem vagy, folyton csöng a telefonod”*

2006. december

Ma egyetlen pillantással zavarba ejtettem egy hímeget, aki -ha eltekintünk testékszerétől- egész vonzó megjelenésű. (azért bevallom, egy fehér, vagy fekete zsabós ing. *nem ábrándozik ááááh nem*) cirka 180 magas, enyhén göndör hosszú feketésbarna haj, vékony, de nem túl sovány, csillogó, sötét szemek, mosolya aranyos, és "zenész". Kiderült, hogy death metált hallgat. Végig nézve, rajta amikor csak bámul bele a kiskutyás bögrébe, félszeg mosollyal...olykor lopva rám pillantva és nem tudva, hogy mit is kérdezhetne. Zavarban voltam, már hozzászoktam, hogy sok esetben nekem kell újra és újra lendületbe hozni a beszélgetést, de.. most nekem sem ment. Történt valami apró csillogás, vigyorgás, és a tipikus gátlásos, nem dumálunk hülyeségeket, idegenek előtt blokk.

2007. február 20.

És Ő mesélt nekem. Mindent. Egyébként a férfiak jellemző szokása, hogy még van, de már közben alakul a másik, az új? o.O De mellette ugyan félek, hogy talán mégsem velem történt mindez. Tényleg kell lennie akkor ott annak a szikrának, mert ez az volt, első látásos. Legalábbis részéről. Részemről, amolyan "hű de jól néz ki..." kommentár volt, de amikor elkezdtünk beszélgetni.. és. megismerni egymást. Amikor tegnap megtudtam, hogy vasárnap voltak kávézónkba és... mit ivott? persze, hogy az éééén kedvencemet. Tudod, ez annak a legmesszemenőbb jelen, hogy tényleg odáig van érted. Úgy áll/ül, fordul, véletlen hozzád ér, hogy tudod ott belül, hogy nagyon-nagyon szimpatikus vagy neki és nem csak odáig fajulna az egész, hogy összegyűrünk egy lepedőt. Kár, hogy ez csak kevés esetben igaz, mert valami nem kerek körülötte. Érzem. Tudom.

2007. március 3.

Juhuj.. de elképzelni is alig tudom, hogy miért kell minden létformára féltékenynek lennie? Ezt ki nem állhatom. Komolyan. Még a végén előbb lesz vége, mielőtt igazán belevághattunk volna. -.-" Utálom, ha meg akarnak kötni. Eh.. ne nyavalyogjak igaz? Legalább van, aki miatt lehet azt is.

2007. március 8. Internetes udvarlás, mert jóféle

Szia, kézcsókom!

Vidám,talpraesett,romantikus,humoros,kalandkedvelő,szerető,jóságos
,és szerény - ilyen vagyok, hasonló partnert keresek.

Ráadásul szeretem a mosolyt, amely a lélek tükre.

Egy olyan szép-csinos, érett ifjú hölgyet keresek, akivel vidámabbak lesznek napjaink egymás segedelmével.

Nagyon fontosnak tartom a partnerre való odafigyelést és a vele való törődést. Szeretem, ha a partnerem elégedett, és boldog. Lehet, hogy van egy kis önzés is ebben - ha valaki boldog mellettem engem is hamarabb boldogít (?).

Sikeres (mi is a siker?) üzletember létemre, a sok munka, utazás mellett egy kis szeretetre, társaságra, vidámságra vágyom. Szeretnék sok mindent együtt csinálni: Szórakozás, utazás, szerelmeskedés, problémamegoldás,.. Ha megismerkedünk, és esetleg megfelelek én is neked, szívesen elvinnélek a tengerparti luxus apartmanomba (a villa még épül), vagy Erdélybe, ahol szintén most építettek gyönyörű helyen egy gyönyörű rönkházat. Anyagilag azt hiszem, jól állok, de érzelmileg ill. partner szempontjából nem. Ez pedig nagy hiányérzettel tölt el. Jó volna valakivel együtt élvezni az élet örömeit, amelyekhez az anyagi feltételeket megteremtettem.

Ezért is, aki nekem kedves, annak szívesen segítek mindenféleképp - pénzügyileg is. Félreértés ne essék, sértődés és sértési szándék nélkül. Ezt jó szívvel teszem, bármilyen ellenszolgáltatás nélkül.

Remélem rövid levelem semmiben sem sértett meg, és bizakodom a válaszodban.

MEGADOM CÍMEMET AMELYRE INGYEN ÍRHATSZ: l@hotmail.com

Szeretnék rólad többet megtudni.

Tisztelettel,

L

U. i. Ne rémítsen el semmi, és senki. Jobb vagyok, mint gondolnád.

Én mindig is hangoztattam, hogy egyszer egy olyan hapsi kéne, akinek sok pénze van, meg lelke is... no tessék. És életkorra is annyi, amennyit terveztem. Nem, nem válaszoltam neki.

Littleprincesse

Pickwick Portfolio (www.mademoiselle-pickwickportfolio.blogspot.com)

Egy bloghoz ugyibár illene valami bevezetést írni, hogy milyen alkalomból... meghogy ez egy különleges nap... vagy hogy új fejezet kezdődik az életemben... ésatöbbi, ésatöbbi, ésatöbbi. De nem. Nincs alkalom, az új fejezet már egy éve elkezdődött (t.i. A Nagy Francia Emigráció), és ez az esős-ködös novemberi nap pedig csak attól különleges, hogy most kezdek el írni az onlajn naplómbe bele. És nem bírok én most hosszú és magasröptű értekezést írni arról, hogy milyen tanulságos és magvas gondolatokkal fogom megtölteni a blogom, s hogy majd itt összesítem minden élettapasztalataimat a soronkövetkező generáció számára, egyrészt mert erre nincs semmi garancia, másrészt meg dógomvan.

Máma csak in medias res számolok be, hogy miféle hasznos dolgot tanultam meg az isiben:

gourmand [gurma(n)] = falánk

gourmet [gurmé] = ínycenc

Nagyon jó hogy végre ezt is tisztáztuk, mert toujours elfelejtem a különbséget.

(A francia nyelv elsajátításának egyik előnyét abban a tényben látom, hogy mostmár minden különösebb nehézség nélkül tudok Poirot-ul beszélni, sőt mi több, még helyesen is ejtem a szavakat!)

Hogy ne hiányozzon tanulságos eset se a naplóból, elmesélek egy történetet:

Az anyukám jelezte még napokkal ezelőtt, hogy útjára indított egy kis batyut tele különféle apró csecsebecsékkal, melyek kedvesek ugyan a női szív számára, de nem különösebben értékesek. Türelmesen várok, lesem a postást, majd hazatérve kinyitom a ládát, és egy fura formájú csomagot lelek benne: a címzés gondos ám ismeretlen kézírással írva, de konkrétan nekem címezve; a formátlan bigyó olyan alapossággal van körberagasztva La Poste feliratú szigszalaggal, hogy a papír már ki se látszik alóla; az egész még egy La Poste feliratú zacskóba tuszkolva úgy nézett ki mintha egyenesen a Francia Állami Postahivatal karácsonyi meglepícsomagját tartanám a kezemben, úgyhogy magamban fohászkodva, hogy lehetőleg ne levélbomba vagy antraxvírus legyen a küldemény, nekiláttam hogy felderítsem a belsejét. Percekig tartó dühödt tépkedés és irgalmatlan puffölés után végre lefárasztottam a téphetetlen-vághatatlan külső szigszalagburkot és sikerült hozzáférnem a tartalmához, ami egyrészt az anyukám által küldött csecsebecsékből állt (hiánytalanul!), másrészt egy levélből, melyen az alábbi sorokat olvashattam franciául és(!) angolul:

Dear Madame XY,

The enclosed item was damaged during mail processing. We regret any inconvenience caused by the damage.

We will continue working to improve our methods and equipment to minimize the risk of such incidents reoccurring.

Hoping you will renew your confidence with us in the future.

Yours faithfully,

Costumer Service. (és itt egy La Poste logó)

Hát mit is mondhatnék? Könnybe lábadt a szemem.

Lehet szidni a Nyugatot, de Magyarországon csak az volt, hogy a helyettespostás mindig összegyűjtött egy heti levelet, hogy ne kelljen minden nap fölmásznia a dombon Zsóka barátságosnám házához!

Ma jött a suliba egy japán ürge, akinek konkrétan Cobra a neve. Nem nikknév, hanem anyakönyvezett keresztnév. Elég jól nyomja a franciát, bár én egy megveszekedett szavát se értem. Valamit csinálnom kell ezzel a távol-keleti akcentusfóbiámmal, mert még ezt se tudtam volna meg, ha Katarzyna barátnőm nem fordítja le nekem a japánFranciát lengyelFranciára, mert ő egész jól megérti Cobrát, én viszont őt értem meg egész jól. Ugyanez volt a kínai Ho-Ann-al is, akit mindig majd szétvetett a mondanivaló, de még a nevét is egy teljes fél évbe telt mire felfogtam, és azt is csak azért mert leírta nekem. Sose felejttem első találkozásunk kínos pillanatait. Háromszor makogta el, hogy bo-zsú-jű-má-pill-o-án-é-vo, mire én háromszor vágtam rá udvariasan, hogy Excusez-moi! Je ne parle pas chinois, mire végül megunt és faképnél hagyott. Pár órával később jöttem csak rá, hogy valszeg azt akarta mondani: Bonjour! Je m'appelle Ho-Ann. Et vous? Csórikám barátkozni jött, én meg elüldöztem! Ezután aztán többet soha nem is szólt hozzám, hacsak nem volt feltétlenül muszáj.

Hát Télanyó úgy határozott, hogy mégis meglátogat minket az idén, és nyomban meg is érkezett nagy sebbel-lobbal.

Ma bementem az isibe tizennégy-nulla-nullakor verőfényes napsütésben, tökéletesen száraz időben, majd kijöttem az isiből tizenhét-nulla-nullakor, és már bokáig érő hóban gázoltam egészen az autóig. Majd mire letakarítottam a kocsit, és ellapátoltam egy jégvakaróval (20 fokos tavaszi időben általában híján vagyok egyéb felszerelésnek, és a jégvakaró is véletlenül maradt bent) a méteres kupacot, amit a hókotró tolt mögém, már 15 centinél jártunk, majd mire felaraszoltam a kórházig, begyűjtöttem a férjemet és csekélyke 75 perc alatt hazaértünk az amúgy 5 perces útszakaszon, már simán beterített mindent a 18-20 centis hótakarójégpáncél.

Külön nehézséget okoz ilyenkor a kórház puszta megközelítése is, ugyanis errefelé nem igazán vannak felkészülve az ilyesfajta időjárásra. Az autószerelőnél például csak hírből meg képről ismerik azt, amit mi úgy nevezünk, hogy TÉLIGUMI, ezért mikor kilukadt az egyik kerekünk nem sokkal a kiköltözés után, kénytelenek voltunk lecseréltetni az összes gumit, mert sehogyse tudtak keríteni egy téligumit az autóra. Aztán van még az is, hogy a város fele a hegyen terül el, példának okáért a kórház is, és elég sok az igen meredek útszakasz, amit elég rémisztő lehet letisztítani, de a saumuriek nem is vacakolnak vele, hanem a harmadik darab hópohely leesése után a meredek utakat az egyszerűség kedvéért lezárják és punktum. Utána marad az a lehetőség, hogy vagy se-ki-se-be, vagy az ember megkerüli az egész várost, meg még két másikat, és megpróbálja megközelíteni egy viszonylag laposabb részből kiindulva a lezárt városrészeket.

De aztán hazaértünk, és végső soron, ha az ember meleg kakaót kortyolgatva, vastag pulcsiba bújva, gyapjúzokniban és hóemberkés mamuszban ácsorog az ablak előtt, és bámul ki a szakadó hóesésbe, akkor igen kellemes tud lenni az estéje, és látványnak sem utolsó.

Ma volt egy utam Szürreáliába.

Az egész azzal kezdődött, hogy mikor kimentem a parkolóba, a motorháztetőn ott figyelt két szürke macska. Úgy ültek mint két szfinx, le se vették rólam a szemüket, és csak akkor ugrottak le az autóról, amikor beindítottam a motort.

Aztán a boltban egyszer csak szembe jött velem három kislány. Ugyanazt a rózsaszín kiscipőt, csíkos harisnyát, barna szoknyácskát és rózsaszín kabátkát viselték. És ugyanazt a fejet. Hármásikrek voltak, ahogy az a nagykönyvben meg vagy on írva.

Aztán egy tökéletesen néptelen útkereszteződésben elrobogott az orrom előtt egy kétméteres kamaszfiú egy húszcentis motoron. Közben meg vihogott, mint egy fakutya. Nem viccelek,

tényleg akkora volt az a motor, mint egy kiscsoportos háromkerekű biciklije, és a srácnak háromrét kellett hajtogatnia magát, hogy fel bírjon rá ülni.

Aztán a hídon megláttam egy csókolózó párocskát. A férfi bőre a legébenfeketébb fekete az egész földkerekségen, egy komplett Men in Black szerelésben, de napszemüge nélkül, a nő viszont tejfelszőke, alabástrombőrű szépség volt, káprázatos hófehér nadrágkosztümben.

Ekkor úgy éreztem, többet ma már nem bír elviselni a lelkem, de aztán bekanyarodtam a parkolónkba, és az egyetlen üres helyen ott figyelt a két szürke macska. Beálltam, kipakoltam, bezártam az ajtót, a két macska pedig felugrott a motorháztetőre, elhelyezkedtek szfinxülésben, és le sem vették rólam a szemüket, amíg be nem értem a házba.

Most megebédelek gyorsan, és elindulok az isibe. Remélem útközben találkozom majd egy nyúlkirálynővel, és néhány pikkdámának öltözött kártyafigurával, akik esetleg egy hatalmasra nőtt gombán lógázhatnak a lábukat.

Az a jó ebben az isiben, hogy szinte minden hétre esik valami megünneplendő esemény. Múlt héten kínai újéveltünk, tegnap pedig welszi Saint David napot tartottunk. Igazából hivatalosan ma van Saint David napja, de Riannon, a welszi csoporttársnőm kapott egy fülest, hogy ma elmarad az isi, és tegnapi süttöt nekünk egy egész tepsis Traditional Welsh Cakes-t Gooseberry Jammel, és megtanította az ünnep nevét ősi welszi nyelven: Dydd Gwyl Dewi Sant hapus! Ez annyit tesz, mint Happy Saint David's Day! A süti nagyon finom volt, mint egy puha, édes pogácsa mazsolával, ami nem mazsola hanem ribizli.

A doki ma odasompolygott hozzám, és megkért, hogy készítsek neki egy banánturmixot. De most ne úgy csináljam, ahogy szoktam (két banán, két deci tej, picinyke méz, egy lehelletnyi rum, és pirított mandulaszeletek), hanem olyat szeretne, amelyet gyerekkorában ivott a Ferenciek terén lévő Jégbüfében (fél banán + fél liter tej).

Nos, úgy tűnik, a szocializmus őrajta is alaposan elvégezte munkáját.

A doki ma madárinfluenzia továbbképzésen van: gyakorlatoznak. Maszkot meg gumikesztyűt húznak, és az egyik csapat karanténba zárja a másikat. Itt ezt nagyon komolyan veszik.

Legszívesbben talán indítanék egy háztartási blogot mondjuk a főzőblogok, kismamablogok és vércsigablogok mintájára, és posztolnék benne mindenről ami közvetlenül vagy közvetetten kapcsolódik a takarítás, és úgy általában a házvezetés témaköréhez.

Példának okáért megemlíteném a virágvásárlásnál kapott, kifejezetten a virágcsokor szakszerű hurcolására tervezett háromszög alakú zacskót fülekkel, valamint magát a csokrot is, amihez alanyi jogon jár egy zacskó virágszó a hosszabb frissességért, valamint egy pici pezsgőtabletta, ami egy ipari oldószer hatásmechanizmusával pucolja le a csokor végleges elhervadása után a vázán képződött vékony vízkőréteget.

Aztán írnék még a helyes kis koronggá kompaktolt mosóporról is, ami tényleg éppen annyi mosásra elegendő amennyi rá van írva, valamint arról a balhorogról, amit az olvadósműanyag burokkal ellátott öblítőlufika jelent, és amivel az volt az egyetlen bibi, hogy az olvadósműanyagoknak elfelejtettek szólni, hogy ő a természetnél fogva a teljesen elolvadós

műanyagok kategóriájába tartozik, és az a felfedezés, hogy a frissen mosott ruhák tele vannak nyálkás, ámbátor igen illatos takonydarabkákkal rövid úton véget vetett az öblítőlufikák és az ÉN kapcsolatának.

Meg írnék a boltról ahová járok, és ahol külön VIP pénztárt tartanak fenn a mozgássérültek és a nagypocakos kismamák részére, ami széles, és mindig nyitva van, és ahová érdekes módon soha nem pofátlankodik be jogtalanul egy lélek sem. És van még az a pénztár, ahol azokat várják nagy szeretettel, akik csak két szelet szalámit meg egy egérfogót akarnak venni, meg arról is írnék, hogy itt a pénztáros nem kezdi el addig lehúzogatni az árut a szalagról, amíg az előző vásárló nem fizetett és pakolt el kényelmesen, majd egy "további szép napot" felkiáltás kíséretében (a pénztáros hölgy útravalójával) el nem távozott, hanem mosolyogva kivár, mialatt az egész sor kedélyesen elcseveg az aktuális időjárásról. És hogy miért tud mosolyogni a pénztáros? Azért tud, mert itt a civilizálatlan nyugaton nem ismerik a 24 órán át nyitvatartó élelmiszerbolt intézményét, meg 12 órás műszakokat, hanem pontban hétkor minden bolt lehúzza a rolót, vasárnap meg egyedül az éttermek üzemelnek, mindenki más pedig a jól megérdemelt pihenését tölti a családjával.

Herpeszes Bömbi, avagy post a szomszéd kiskrapekről

Most épp azt keresem a szótárban, hogy *"Ha nem hagyod azonnal abba a trombitálást te büdös kölök, akkor kitépem a macid szívét, és beletömöm a fújókádba!"* De így egybe sehol sem találom.

Hja, Franciaországban karcsúra építik ám a falakat... Azt is tisztán hallottuk, amikor az öcsi készült...

Ezt a táblát egy benzinkúton fotóztam, konkrétan egy benzintartály oldalán lévő dobozról. A felirat rajta, a Couverture Anti-Feu annyit jelent, hogy Tűzálló Takaró, és alant látható a használati utasítás is mellékelve. Erről órákig lehetne értekezni, de én nem teszem, csak annyit jegyeznek meg, hogy ha az ember netán jelen van egy ilyen tartály felrobbanásakor, és ráadásul olyan közelségben áll a dobozhoz, hogy képes lenne kezét kinyújtva magához venni egy ilyen takarót, akkor szerintem már édes mindegy, hogy a szétrepült cafatjait bebugyolálja-e vagy hagyja szénné égni őket. Ennél már csak az lenne cifrább, ha netán egy euros érme bedobása után lehetne hozzájutni a kérdéses védőfelszereléshez.

A Tarik ma megint előadta a "három gyerekem van" magánszámát az új diáknak.

A Tarik az egy szaúdi fickó, aki velünk jár az isibe, de szerencsére csak ritkán, mert alapvetően nőellenes és röhögve röhög. Hosszú hetek után ma ismét megtisztelt minket a jelenlétével, és sajnálatos módon ez megint egybeesett egy új diák első napjával, amikor is szokás szerint mindenki bemutatkozik pár szóban az újoncnak, és kapcsolatot épít vele. Az újonc egyébként egy szerb leányzó, vagyis már nem annyira leányzó, viszont abszolút kedvenclistás. Majd mesélek még róla alant. Szóval jött a bemutatkozás, és a Tarik reflexszerűen beszúrta a mondandójába, hogy házas, meg hogy van három gyereke. Erre a Drg... (elfelejtettem a csaj nevét, de felírtam, majd megnézem) megkérdezte tőle, hogy "fiúk? lányok?". Tarik habozás

nélkül rávágta, hogy fiúk természetesen. Persze erre aztán volt nagy fölhördülés a teremben (túlnyomórészt nők vagyunk), ugyanis történetesen tudjuk, hogy Tarik felesége novemberben adott életet egy tündéri kislánynak, aki egyébként már a második lány a családban, de ezt is csak kénytelen-kelletlen vallotta be az apja. Hímsoviniszta dög.

Az új lány, aki szerb és akinek elfelejtettem a nevét, tulajdonképpen még talán három évet sem töltött a saját hazájában, mert a papája valami diplomata, és eddig élt már Oroszországban, Olaszországban, és Angliában, és most meg a férjével megint új országba került. Foglalkozására nézve szuséf abban az angers-i étteremben ahol a férje meg a séf, a két O-s országban tanult főzni, és beszél négy nyelven, de már a franciát is elég jól makogja. Teccik.

Megint egy francia tanulsággal lettem gazdagabb: rendez-vous mindenekfelett!
A párizsi utazás napján nem akartunk a saját autónkkal kimenni az TGV-hez, hogy ne álljon a Dönci egy hétig az állomás parkolójában, ezért gondoltuk mi, hogy majd hívunk egy taxit. Még az a szerencse, hogy előző este a doki felütötte a telefonkönyvet kinézni egy taxitársaság telefonszámát, hogy ha lehet előre megrendelje a taxit reggel 6:40-re, mert ha nem teszi, csak másnap reggel derül ki, hogy itt nincsen olyan, hogy egy taxitársaság sok taxival, hanem sok társaság van egy taxival. Vagyis minden taxisnak itt saját egyszemélyes vállalkozása van, és randit kell megbeszélni előre. Két taxis eleve elutasította a kiszállást, mondván ők olyan kora reggel még nem dolgoznak, az még vastagon szundiüdő, egy azt mondta, hogy nem ér rá, mert vadászni megy, végül egy másik, bár a száját húzta, hogy korán kell kelni, de ráállt a dologra, és meg is érkezett pont időben (csak két utcányira lakik tőlünk) kócosan, begyógyult szemekkel, és hangosan nyögdécselve, hogy milyen álmos. Visszafelé aztán inkább egy barátunkat hívtuk fel hogy jöjjön ki értünk a vonathoz.

c'est ~~fini~~ Fibí...

A város csöndes, nincsen áááram,
tej savanyodik a hűtőhááázban,
de lenyelem én a mééérget,
mindjárt kikapcsol a gééépem!

pápáá-pápápápápápáá....

Mademoiselle

Húsz jel, hogy túl régóta élsz Belgiumban

2008. június 10., kedd

Hát ez is egy kicsit megkésve, bocs!

1. Amikor kereszteződéshez közeledsz, és nem állsz meg automatikusan, ha neked van elsőbbség.
2. Kereszteződésben csak jobbra nézel és kanyarodsz (a bal nem számít, figyeljen ő, neked van elsőbbség).
3. Ha gyalogosként közlekedsz, akkor a sétáló sebességeddel lépsz le a zebrára, és logikusan át is engednek.
4. Étterembe kéred a sót, borsot (általában csak ezek a fűszerek vannak), mert tudod, hogy bármilyen tetszetős is, de ízetlen a kaja.
5. Nem mész már át az út másik oldalára, ha halas bolt előtt mész el, sőt már nézegeted a különféle halakat.
6. Már meg tudod inni az irgalmatlanul rossz kávénak nevezett sötétbarna lötytyöt, és már nincs is hányingered tőle.
7. Májustól szeptemberig este 10 után még süt a nap
8. Már észre sem veszed, ha el kezd szemerkélni az eső, az esernyőt csak akkor nyitod fel, ha percek múlva is esik.
9. Már nem fürkészed az időjárás-jelentést, hogy holnap esni fog-e vagy nem, már nem számít.
10. A szendvicsedbe automatikusan sorolod, hogy mit tegyenek (még akkor is, ha alig fér a szádba), és így is annyiba kerül, mintha csak sonkát és sajtot kértél volna.
11. Ha kimarad egy-egy busz, már nem bosszankodol, hanem tudomásul veszed.
12. A gyógyszerértárban nem kínálnak órákat, pár óra múlva itt a kért gyógyszer és a gyógyszerész megkérdezi, hogy írhatja-e a nem felírt gyógyszert az orvosunk nevére.
13. Ha beteg a gyerek és simán felhívod a legnagyobb fejet, aki Belgiumban létezik, ő konferencián ül, elnézést kér, és pár perc múlva visszahív, megbeszéli a gyógyszerésszel, hogy mit adjon, majd küldi a receptet (mindig küldi).
14. Nem csodálkozol már, hogy következő nap (szombat) délelőtt csörög a telefon, és a professzor keres, mi van a gyerekekkel?
15. A kutyák fejébe (hajába vagy milyébe) nincs se színes gumi, se színes csat és így is aranyosnak látod.
16. Már nem zavar, ha a bevásárlásodat mások gyerekei végig üvöltik, és a szülőket egyáltalán nem érdekli, hogy mi a gondja a gyerekének. Már téged sem érdekel!
17. Teljesen logikus, hogy kártyával fizetsz.
18. Már nem bámulod meg a hányingert keltő színekben pompázó lányt, aki veled szembe jön, mosolyogsz rajta, mert látod, hogy ő így boldog.
19. 17 fokban már kijelented itt a nyár, nem fázol rövidgatyába, pólóba, és nem érted a vendégeket, miért vannak összekucorodva a sarokba, félig összefagyva.
20. Már nem érdekel, esik-e hó idén vagy nem, a kérdés az, hogy karácsonykor süt-e nap, és lesz-e legalább +10 fok.

Jaj, és még annyi lennel!

Gratulálunk Szabolcs!

2008. május 27., kedd

Amíg elkészül a beszámoló a szombati iskolai ünnepségről (biztos vagyok benne, hogy Kedvesem ujjai is bizseregnek már a billentyű fölött), hadd osszak meg veletek egy nagyszerű hírt:

Idén Brickner Szabolcs nyerte az első díjat ének kategóriában a Belgiumban évente megrendezésre kerülő Elizabeth Királynő Zenei Versenyen. Gratulálunk!

Bővebben olvashattok a [Le Soir oldalán](#) (francia).

Széchenyi Fürdő Brüsszelben (jobb későn mint soha)

2008. május 15., csütörtök

Majd' két hete készülök betenni ezt a videót a Széchenyi Fürdő makettjének az átadásáról a Mini Európában. Igazából össze akartam vágni két másikat is, de nem biztos hogy összejön.

Szóval akkor hiánypótlóként azoknak, akiknek nem volt alkalma elmenni az átadásra, kedvcsinálóként azoknak akik ezután fognak elmenni, és csak úgy azoknak, akiknek nincs lehetőségük élőben látni.

(A zene kicsit szentimentálisra sikerült.)

A cím nem csak az én lustaságomat tükrözi, hanem a négy évet is amit a magyar épületre kellett várni a Mini Európában. Mindenesetre megérte, nagyon szép lett.

Dinokiállítás

2008. május 23., péntek

Amikor dinókról esik szó, a **Jurassic park** jut eszembe. Kedvenc jelenetem, amikor a szereplők növényevőket csodálják, ahogy azok a fák lombkoronájából esznek. Azt hittem túlzás a gigantikus méret, és csak a hatás kedvéért mutatják akkorának az állatokat. Nos, ezt a tévedést eloszlatta a múlt heti látogatás a természettudományi múzeum **dinó kiállításán**. A lábszárcsont tényleg óriási, az állat feje pedig kétszer olyan magasan lehetett. Az ember törpének érzi magát mellette.

Nem csak ez a gigantikus sípcsont ejtett ámulatba, hanem úgy általában a **dinoszauruszok** felépítése, csontozata. A masszív farok, amivel a testsúlyukat egyensúlyban tartották, a borotvaéles fogak és karmok amelyekkel áldozataikat szétmarcangolták. Ahogy az újra összeállított csontvázak között sétáltunk, az volt az érzésem, hogy egy másik faj dicső korszakának az emlékeit nézegetem. Olyan korét, amikor a gyenge, apró embernek nyoma sem volt. Amikor a nagyobb, erősebb, gyorsabb és vérszomjasabb egyedek uralkodtak. Valyon mi okozhatta a **kihalásukat**?

Kevesen tudják, hogy Belgium területén, Bernissart közelében is **tucatnyi iguanodon csontváz** fekszik több mint háromszáz méter mélyen. Azok pusztulása is gyarapítja a talán soha meg nem oldható rejtélyek körét.

Gulyásparti

2008. május 1., csütörtök

Ha a magyarokról beszélnek a nagyvilágban, előbb utóbb szóba kerül a gulyás. Nem is nagyon van olyan, aki legalább ne hallott volna róla, munkatársaim is sűrűn bólogatnak, igen, ők is ettek már. Ilyenkor gyorsan eloszlatom a félreértést: az a szósz kinézetű valami amit a Bizottság éttermeiben készítenek talán pörköltnek elmenne, de semmiképpen sem gulyás. Ilyenkor elmondom nekik, hogy az egy leves, és tartok egy rögtönzött folklór előadást a marhákat terelő gulyásokról.

Nos, amiben ma volt részünk, az magasan felette állt az üzemi kosztoknak. A mai gulyásra találó lenne a reklám, amiben a háziasszony tíz érve az étel mellett, hogy megnyalja mind a tíz ujját utána. Mi tagadás, jól voltunk ma tartva: kezdetnek finom gulyás, aztán mákos és diós guba. (Ma megtanultuk, hogy kifli híján bagettből is remek a guba.) Beszélgetés mellé virslis falatok és túrós süti, befejezésül a lefényképezett torták. Persze előkerült jóféle magyar pálinka is.

Minden adott volt tehát az oldott hangulathoz, és remekül éreztük magunkat. Kedvesem a megmondhatója, én inkább otthon ülő típus vagyok, de örülök neki, hogy annak idején elkezdett elcipelni társaságba. Most már tudom, hogy szüksége van az embernek barátokra, és arra, hogy időnként átbeszélgessen egy kellemes délutánt.

Köszönjük a kedves vendéglátást!

Grand Bigard

2008. április 27., vasárnap

Szombaton egy gyönyörű ajándékot kaptam Gyuszitól! Nem mondta meg, hogy hová megyünk, de 9 után elindultunk csak mi ketten valahová.

Egy gyönyörű kastélynál álltunk meg Groot-Bijgaarden-ben, egy közeli flamand kis faluban. Már kívülről is nagyon szép volt a kastély, az óriási fák mögött, de ami a hídról tárult elénk, az mindennél szebb volt.

Egy olyan kastélyba mentünk el, ahol tavasszal megnyitják a kapukat és szebbnél szebb virágágyás között lehet sétálni egy gyönyörű régi parkban. Rengeteg képet, videót készítettünk nárciszokról, tulipánokról, jácintokról, ezekből szemezgethettek ha az alsó képre kattintotok. A gond csak az, hogy hiányzik hozzájuk a madárcsicsergés, az illatok! A park sajnos már csak május 4-ig van nyitva, bővebben itt találtok róla:

Ha szép idő lesz akkor bátran látogasson el oda. Piknikezni nem lehet, ki is van írva, de van egy büfé rész is, van egy játszótér gyerekeknek. Mi 2,5 óra alatt bejártuk az egészet.

Star Wars (stava) kiállítás

2008. április 2., szerda

Az úgy kezdődött, hogy Gyuszi péntekre vett ki szabadságot, mert megígértük a gyerekeknek, hogy elmegyünk a Star Wars kiállításra, ami éppen itt van most Brüsszelben. A szünet utolsó napján el is indultunk. Kifizettük a jegyet, mire kérdezi az emberke, hogy a sztavára jöttünk? Nézünk rá, hová? Sztavára? Kb. 3. értetlenkedő mondat után Gyuszinak beugrott, hogy talán a Star Wars-ra? Igen, igen a sztavára. Miután jól kiröhögtük magunkat a kocsiban el is tudtunk indulni, és már csak

időnként tört ki hol egyikünkől, hol másikunkból a hangos nevetés. Gyszi mondta, hogy ő még akár hol járt, akár hol hallott a Star Wars-ról az mindenhol Star Wars volt, de itt ezt is átfordították, így lett belőle nemes egyszerűséggel sztava.

Na, de bementünk, mindjárt a bejáratnál fogadott minket Anakin űrhajója. Ezek a gépek azok, amiket a forgatáson használtak, élethűek. Barnus nagyon meg örült, hogy láthatja ezeket a dolgokat, egyik kedvenc filmje a Star Wars.

Aztán bementünk a kiállításra. Minden résznek szenteltek egy helyiséget. Kiállítva sok-sok makett, a ruhák, amikben a színészek játszottak, a csodás fénykardok. Nagy képernyőn a szobának megfelelő filmből részleteket vetítettek, és arrébb egy kisebb tévén bemutatták, hogy készült az a rész, a színészeket, trükköket, a

számítógépes jeleneteket.

Természetesen ezeket csak az új első három részben láthattuk, mert a régi részokről nem voltak ilyen felvételek. Megtudhattuk, hogy és mikor alkotta meg Lucas a művet, melyik részt mikor készítették. Barnuskám szó szerint idegenvezetést tartott Katinkának és nekem, mindent elmondott, hogy mi melyik részben van található, mi történik a makettek alapján.

Láttuk a robotokat, meg is beszéltük, hogy milyen jó lenne egy Artu nekünk otthonra, elcsiporoghatna ott köztünk. Még fénykép is készült Katinkáról és Dávidról, beöltöztek, kaptak fénykardot.

A végén volt egy bolt, ahol lehetett vásárolni Star Wars relikviákat, játékokat, fénykardokat, pólókat. Itt egy kicsit elszomorodtunk, mert nagyon-nagyon drága volt. Barnus nagyon szeretett volna egy fénykardot, de a legolcsóbb is 45 euró volt, a másik 120. Végül is megállapodtunk egy pólóban, hogy legyen valami emléke mindenkinek arról, hogy itt jártunk. Hétfőn persze már mindhárman ebben feszítettek az iskolában.

Elmentünk ebédelni egy Mekibe, igazán kellemes nap volt, sokat nevettünk és a lényeg, hogy végre egy kicsit megint együtt voltunk mi hatan. A lányok már sokszor külön utakon járnak, és bizony hiányoznak, örülünk, ha együtt mehetünk el valahová, bár ezek egyre ritkább alkalmak. De igen tudom, ez az élet rendje, csak úgy motyogok itt magamban!

Ha van kedve bárkinek, akkor igazán ajánlom ezt a kiállítást! Nem túl hosszú, talán 1,5-2 óra alatt jártuk végig, nagyon látványos, még a kisebb gyermekeknek is. A végén lehet fényképezkedni, videót készíteni emlékként.

Tolvajtempó

2006. január 10., kedd

Az élet itt sem fenéig tejfel, néhány kellemetlen élmény éri az embert errefelé is. Például itt is vannak tolvajok. A múltkor szemtanúja voltam egy lopásnak, erről született az alábbi szösszenet. Azt a keveset amit a franciául zajló párbeszédéből megértettem, kreatívan kiegészítettem (hja, az írói szabadság).

Tolvajtempó

A tempó először lassú, amíg a tolvaj figyel és keresi következő áldozatát. Ki lesz alkalmas arra, hogy megfosszák értékétől? A középkorú hölgy a bevásárlószatyorral, aki valószínűleg a zöldség és a tejtermékek között tartja pénztárcáját? Barátnőjével beszélget, észrevennék az akciót. Vagy a fiatal lány, aki kerekese bőröndjét húzza, hátizsákja a vállán, kicsit szétszórtnak tűnik. Pénze valószínűleg a hátizsák oldalzsebében van, kis szerencséivel meg lehet szerezni. De nem! Az idős férfi a kézitáskával ideális célpont.

Fehér ing, rövid krémszínű dzseki, világos nadrág, fekete cipő. Rövid, ősz haja tovább kerekíti gömbölyű fejét, arany színű szemüvegkerete intellektuál kinézetet kölcsönözne neki, de ezt ellensúlyozza keskeny, összeszorított, lefelé görbülő szája, ami "hagyjatok békén, megvan a magam baja" érzést kelt az emberben. Kora miatt lassabban reagál már a dolgokra, néha keze is remeg kissé. Táskáját mellére szorítja, így van a leginkább szem előtt, főleg a zsúfolt buszon.

A háromtagú tolvajbanda szerint viszont könnyű eset az öreg, és ezt be is bizonyítják.

A tempó kezd gyorsulni. Megérkezik a helyijarat, zsúfolt mint mindig, és itt is legalább húsz ember akar felszállni. A triumvirátus becserkészi az áldozatot. Egyikük az öreg előtt lép fel a buszra, a másik szinte egy időben vele. A harmadik követi, és úgy helyezkedik, hogy senki se férközhessen közéjük. A bácsi felszáll, megtorpan, nem tud tovább menni az előtte álló emberektől.

A tempó felpörög. A harmadik férfi még nem szállt fel a buszra, most lehajol, és az öreg cipőjét és nadrágja szárát kezdi ütögetni, mintha lenne valami rajta, amitől gyorsan meg kell szabadulni. Az idősebb férfi lenéz, hogy mi történik, szinte mindenki figyelmét eltereli a manőver, ez is a célja. Ezt a pillanatot használja ki a második férfi, akit bizonyos mértékig az első takar az emberek elől. Benyúl a táskába, kiemel valami tárcafélét, és már ugrik is le a buszról.

A tempó tovább pörög, de most másfajta feszültség mozgatja: menekülni kell a szajréval. A bűntettet elkövették, nincs visszaút, pillanatokon belül rájönnek az utasok, hogy mi történt. Rohanni kell a zsákmánnyal, egérutat nyerni. A három férfi a közeli vasútállomás felé fut. Először a buszsofőr kapcsol.

- Uram, ellenőrizze a táskáját! Ellenőrizze a táskáját! Nem lopták el a tárcáját?

A bácsi először fel sem fogja, hogy neki szóltak, a futó férfiak után néz csodálkozva, hogy ezeket meg mi lelte. Aztán leesik neki a tantusz, de a tolvajok már befordultak a sarkon. Táskájába nyúl, matat egy kicsit.

- Az irattárcám! Ellopták a tárcámat!

- Volt benne pénz?

- Pénz nem, csak az összes igazolványom. Utánuk megyek - mondja, és már le is szállt a buszról.

Az utasok néma döbbenettel fogadják az eseményeket, akik hátul ülnek észre sem vettek semmit, csak előre tekintgetnek, hogy mikor indul már a busz. A sofőr néhány szóval megtárgyalja a dolgot néhány elől ácsorgó utassal.

- Minden nap történik egy ilyen - szól középről egy hölgy. - Szemét banda!

Az öreg hamar feladja, milyen esélye lehet három furge fiatallal szemben? Még ha utol is éri őket, a tárcát nem tudja visszavenni tőlük. Visszamegy a autóbuszhoz és felszáll. Néhány együttérző szó kíséretében megkapaszkodik, szája még keskenyebbre húzódik, és az úton azon töpreng, mi legyen most.

A tempó lelassul, ismét nyugodt. Mivel pénzt nem találtak, a csalódott tolvajok újabb áldozat után néznek. Egy gazdátlan irattárca hever a szemetes mélyén.

Mészáros Csilla és Gyula

Sanyika naplója (www.sanyikanaploja.blogg.hu)

Benevolo Lector Salutem!

Daróczy Sanyika vagyok, lassan egyéves. Úgy gondoltam, hogy itt az ideje a naplóm közreadni. Apró részleteket bocsátok a nyilvánosság elé a születésemtől kezdve. A vér nem válik vízzé - Anya segít, bölcsész, vagy mi. Én diktálok (mint mindenben), ő ír. Jó szórakozást mindenkinek!

Így kezdődött a történet.

A napló első bejegyzése

Ma vagyok utoljára 3 hónapos. Jobb is, mert anya úgysem tudta már követni a hetek múlását, mikor kérdezték tőle, mennyi idős vagyok. Mindenki nagy szemeket meresztett rá, mert állítólag idősebbnek nézek ki. (Szerintem ez ebben a korban még nem probléma).

A napot elég korán kezdtem, de mit tegyek, megéheztem. Nekem nem sokat mondanak ezek a számok: 2.35, 5.40, 7.15, de anya minden reggel sorolja őket. Ja, meg, ami befolyik, az ki is folyik.

Senki se higgye, hogy olyan egyszerű sötétben kakálni, pisilni, emelgetni a lábam, nyögdecselni, meg felkelteni anyát.

Nem értem, miért hiszik, hogy a gyerekek pillanatok alatt képesek visszaaludni a pelenkacsere után.

Én különösen szeretem hajnalban a nyálamat fújkalni, meg beszélgetni, anya nem vevő erre.

Ma kegyes vagyok, hét után kelek fel, apa bekukkant, rohan dolgozni. Na, ezt se látom estig. Addig anya, anya, anya.

Felhúzza nekem ezt a zenélő micsodát, de szerintük nem unom én ezt a micsodát???!!!

Ezek a reggeli ceremóniák elálmosítanak. Hálósákból ki, ruhából be, szellőztetés, ágyazás, nézek néniket, bácsikat egy színes dobozban (reggeli hírek a televízióban, anya megfogalmazásában), telefon a nagyiknak.

Jó, de nekem szükségem van egy félórára még legalább. Hiába énekl anyá, hogy Ringasd el magad, nem megy.

Majd a kocsiban. A séta, az jó. Az öltözködés az nem jó, főleg, hogy egy ideje annyi mindent rám erőltetnek.

Megyünk a postára, még szerencse, hogy kevesen vannak, mert ehhez nekem nincs türelmem.

Ki a szabadba!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Az a sárga valami ott fölön néha zavarja a szemem, de meleg, meg jókedv jön belőle.

Anyá már menne haza, de olyan jó itt szunyálni.

Ebéd után úgy szeretem, ha a mama is mellettem fekszik, így elég közel van, ha hirtelen megszomjazom.

Mire apa hazajön, összeszedem a gondolataimat, hisz alig egy óra áll rendelkezésemre, hogy elmeséljem a velem történeteket.

Néha máshova néz, nem rám, ilyenkor megrúgom. Képes azt a dobozt nézni, amiben emberek vannak, Híradó, vagy mi.

A nap csúcspontja a fürdés. Ma anya a soros. Hagy egy kicsit csupaszon, nem is értem minek az embernek ruha.

Ettől a víztől úgy megéhezem, de nincs egyből kaja, mindenfélét kitalálnak, hogy húzzák az időt. Szemcsepp, kenőcsök, na végre lámpaoltás.

Cuppanok anyára, ma rendes lesznek, hamar végzek, mert ma megy a kedvenc sorozata.

Az ember legyen jóban az anyjával.

Jó éjszakát.

Szuri

Itt ma valami történni fog, megjelent nagymama, anya új ruhákat vesz ki a szekrényből, mintha siettetne az évéssel.

Na, mondom, bele is raktak a kocsiba.

Ismeretlen terep, erre még nem jártunk. Babakocsik útközben. Mi lesz itt? Nemzetközi Babakocsi Találkozó?

Megérkeztünk, egy csomó sorstárs. Sorban állunk, vagyis fekszünk a kocsikban, néha sírás hallatszik. Mi lesz itt?

Anya kicsit ideges, nagyí nyugtat, de én nyugodt vagyok. Kivesznek, jobb is, mert már kezdett a hátam nyomódni. Bevisz anya, fehér köpenyes nénik, már láttam őket valahol, de nem ugrik behol.

Rátésznek egy mérlegre, majd megmérnek. Hú, már kezdtem izgulni, hogy valami komolyabb jön.

Nem hagynak békén, levetkőztetnek. Egy hideg valamit tesznek a mellkasomra, aztán a hátamra, ez kellemetlen.

A számat is kinyitják, ez rossz.

Anyu, mi lesz ebből??

És ekkor egy szűrás.

Aaa

[illegible]

Anyuu

Ááááááááááááááááááááááááá

Felkap, ringat, puszilgat, de már késő. Ezt megjegyeztem, nem vagyok hajlandó megnyugodni.

Mi az a szöveg, hogy ez csak egy szúnyogcsípés, meg a többi rizsa.

Úgyis bömbölni fogok, hallja meg a világ mi történt.

Ne nyugtassatok, vigyetek haza!

Nem megyünk egyből? Gyógyszertár?

Bömbölök, bömbölök, néhányan ijedten benéznek a kocsiba.

Van egy kompromisszumos ajánlatom, anya kivesz a kocsiból, a karján visz hazáig, talán elhallgatok.

Hajlok a békés megoldásra. Így egyébként is sokkal érdekesebb a táj. Nem is értem, hogy a szokásos séták is miért nem így történnek. A karján ringatózom, már nem is sírok, nem is fáj semmim, nincs hiszti.

Végre otthon, a sok sírástól már úgy kiszáradt a szám, fáradt is vagyok, szopcsit akarok, erre inni kell.

Remélem többet nem lesz ilyen kalandom.

(Azóta már tudom, hogy néhányszor még át kell élnem a szurit.)

A tej

Mikor még anyán belül voltam, gyakran eltűnődtem -időm volt bőven- hogyan fogok én a későbbiekben táplálékhoz jutni, ha kikerülök innen.

Nem rossz ez a zsinóros módszer, de ezután is anyához leszek kötve??

A hasamat nagyon szeretem, ennek hangot is adtam az első perctől kezdve.

Elvágták a köldökzsinórt, ijedten néztem, hogy mi lesz. Itt a kinti világban minden más, de egy állandó, az éhség.

A születésem után én olyan, de olyan éhes lettem.

Ordítottam: kaját, kaját, kaját!!!

Ekkor láttam meg őt, meg azt a két valamit, ami úgy hívogatott magához, hogy nem, tudtam ellenállni. Rácuppantam anya egyik halmocskájára, az elején nehezen ment, de belejöttünk mindketten. Azóta csak iszom, iszom ezt a fehér finomságot.

Ezt iszom reggel, délben, este, éjszaka, ha éhes vagyok, ha szomjas.

Néha csak a szemem kívánja, meg aludni is úgy az igazi, ha cici a számban van. Szépen gyarapodom is tőle, már 8450 gramm vagyok.

Érdekes, hogy nem unom. Ahogy hallom anyától, még másfél hónapom van és mást is fogok enni.

Na, erre kíváncsi leszek. Anya meg a főzés😊😊😊😊

A torna

Még anya hasában voltam, bevallom férfiasan, igen keveset mozogtam. Néha rúgtam egyet-kettőt, főleg, ha megéheztem.

Sőt, igazából ki sem akartam jönni! Az orvos bácsi térített jobb belátásra, hogy itt az idő.

Mikor megszülettem, olyan meleg volt néhány hétig, hogy a mozgásom kimerült a verejtékben úszásban.

Na, de eljött az idő, rájöttem, jó rúgkapálni. Jár a kezem, jár a lábam, nyújtogatom őket jobbra-balra.

A fejem fölött van egy zenélő játék. Mindig felhúzzák, a muzsika már egy kicsit már untat, de kitaláltam egy új játékot.

Köröz felettem a baglyocska, a méhecske, a madárka, én pedig célzok a lábammal és eltalálom őket. Ez a röppálya érdekesebb.

Jó még alvás idején lerugdosni a takarót, mondjuk anya ezt nem díjazza.

A kezemet is jobban tudom már kezelni, célirányosan a kanalat ütöm, mikor próbálják beadni a K vitamint.

A sok mozgás után persze lazítani is kell, anya olyan profi módon masszíroz.

Kitalálták, hogy letesznek egy pokrócot a földre és hagyják, mozogjak nyugodtan. Cselesek, a játékaimat úgy teszik le, hogy ne érjem el őket.

Csúszom-mászom, de megszerzem a kedvenceket.

Szerintem egyre jobb figurákat mutatok be, harisnyában könnyen mozgok, bár a pelenka akadályoz néha.

Minden este körbeülnek és nézik a mutatványaimat. Múltkor elkápráztattam őket, a szüleim szerint ez történelmi pillanat: november 2-án, este fél hétkor megfordultam.

Vág-óóóóó

Észrevettem, hogy nővök. Egyre több mindent elérek, tudom csapkodni a tv képernyőjét, a kiságyban már alig van hely forgolódni, az íróasztalon a számítógép még éppen megússza, hogy nem vizsgálok meg közelebbről.

Sőt, azt is észrevettem, hogy rajtam is nőnek bizonyos dolgok. Nő a hajam, nő a körmöm a lábamon, a kezemen. A szüleim, pedig valami oknál fogva nem hagyják őket szabadon növegetni.

Kezdetben nem igazán tudtam ellene semmit tenni, túrtam, ahogy egy olló nevezetű valamivel anya bizonyos időközönként nekem esett, és levágta körmöm. Most már nem hagyom magam, rúgok, hisztizek, birkózom, szép kis csata minden alkalom. A lábamon még csak hagyján, de a kezemen, szerintem abba bele is lehet halni.

Legutóbb meg mit ki nem találtak!!

A nagyival szövetkezve anya le akarta vágni a hajam. Hozott mama ollót, nyesőt, új játékokat, hogy lekössenek. Anya az ölébe ültetett, majd nekiláttak. Mintha áramot vezettek volna belém,

forgattam a fejem, kapálóztam, na, hozzám ne nyúljanak! Mama fürgeségének köszönhetően sikerült néhány tincset lenyesniük, mivel úgy gondolták, hogy a fülemre még csak szükség van, abbahagyták. Győztem!!!! Valahogy nem tudok megbarátkozni az ollóval.

Fogas kérdés

Az ember szájában vannak olyan dolgok, amik ott is maradnak, akármit is tesz. A nyelvemből egy van, de a fogaim száma egyre gyarapodik. A fogak hasznosak, mert mindent meg tudok rágni velük: újság, könyvek, játékok, bútorok (bár lassan leszokom róluk), és a kaja. Most már kevés étel adja fel a leckét, főleg, ha a fogamra való. ☺

Csak azt nem értem, miért nem nő a fogak száma észrevétlenül. Nem tudom nem észrevenni, mikor egy fog megjelenni készül a számban. Sokáig csak nyűgös vagyok, az ujjaimmal próbálom az ínyemet nyugtatni, éjszakánként nyugtalanul alszom, nappal hisztizek, legutóbb még be is lázasodtam. Anya és apa is gyötrődik ezeken a napokon, de nekem mégis rosszabb. Van valami kenőcs, ami segít, még az íze is tűrhető. Elméletileg a nehezen már túl vagyok, de igazán nincs ínyemre, ha fáj az ínyem.

Hisztiiii

Ha a szó fegyver, a hiszti hatalom (szerintem). Mivel még nem tudok beszélni, korlátozottan tudom csak a szüleimmel megértetni mit is akarok. Mondom, mondom a magamét, de néha, mintha süketek lennének. Ekkor felemelem a hangom, erősebb leszek, képes vagyok még néhány könnycseppet is a szemembe varázsolni. Ezt nem bírják sokáig, teljesítik, amit kigondoltam. Rájöttem, hogy ezzel sok mindent el lehet érni. Azt eszek, amit én akarok, azzal játszom, amivel én akarok, arra megyek, amerre én akarok. Még örülhetnek, hogy csak a lakásban alkalmazom a módszerem. Ahogy néhány társamat megfigyelem, az utcán is toporzékolnak, sőt vannak, akik elég magas fokon művelik, még a földre is vetik magukat. Persze van, amikor ellenállnak. Anya elég jól bírja a hisztimet, apánál korábban célt érek. Azért fárasztó meló ez, jobb lenne, ha már tudnék beszélni, és akkor megtárgyalhatnánk, hogy ki is az úr a háznál.

Elvonón

A mai világban már az anyjában sem bízhat meg az ember. Olyat tett, tesz velem, ami nem szép tőle. Le akar szoktatni a szopcsiról. Ilyenekkel jön, hogy már 17 hónapos leszek, aludni akar éjszaka stb.... Ez engem nem igazán hat meg, szeretem a tejcsit, a cicit (szerintem sok kisdéd férfitársam így van ezzel). Bevet mindenféle módszert, hogy célt érjen. Apával akar elaltatni, különböző kotyvalékokat próbál belém tömni (tejpótlók, vagy mik), de engem nem lehet leitatni velük, a természetest szeretem. Hat hónapig csak tejet ittam, szerintem az is szép tőlem, hogy 10 hónap alatt addig eljutottunk, már csak éjszaka ragaszkodom hozzá. Hangot is adok nemtetszésemnek, de belefáradtam. Inkább alszom, bár hajnalban még jelentkezem az engem megillető cseppekért☺

Picasso

Van egy új hobbim, a rajzolás. Rájöttem, hogy azok a színes fapálcikák kiválóan alkalmasak arra, hogy a papírokat betöltssem különféle jelekkel. Persze kipróbáltam, hogy mire rajzolnak még a ceruzák. Ennek a kísérletezésnek esett áldozatul a kanapé, a fal, a bútorok. Mindezt titokban próbálgattam, mert úgy vettem észre, hogy a szüleim nem igazán örültek neki.

Mióta megvan az íróasztalom, nyugodt körülmények között firkálhatok. Remekműveim az ifjú Picasso-t idézik legfőbb műértőm (anya) szerint. A papírlapokat jobban szeretem, mint a füzeteket, bár az a lényeg, hogy mindig tiszta lappal induljak😊😊

Az a legjobb, mikor nekem rajzolnak. Apa és anya azt állítja, hogy nem tudnak rajzolni, de nekem tetszenek az alkotásaik. Filccel és tollal is szívesen próbálkoznék, de határozottan eltiltottak tőle. Lehet, hogy a ceruzákra is ez a sor vár, mert munkaeszközömmel a kezembe estem el, s az arcomat kidekoráltam vele. Nem egyszerű a művészek élete😊😊

Hinta-palinta

Ahogy nővök, úgy változnak az igényeim a játékok terén.

Mikor még egész kis pöttöm voltam, kaptam egy hintát. Mivel még csak kúsztam-másztam, valahogy nem éreztem magam biztonságban, csak görcsösen kapaszkodtam. Egy idő után ráadásul ki is híztam, nem bírta tartani a súlyom, a szüleim továbbajándékozták.

Mióta már járok, s bebarangoltam a környéket, felfedeztem a játszótereket, újra rátaláltam a hintára.

Most azonban kifejezetten tetszik, a magam kis nyugis tempójában órákig el tudnék ringani benne, ha apa és anya is vevő volna rá.

De az igazi, amit semmi sem múlhat felül, a KÖRHINTA. Húsvétkor próbáltam ki először, nagyon szuper. A szüleim alig tudtak a szó szoros értelmében elvonszolni onnan. Már kezdtem aggódni, hogy várhatok egy évet a következő alkalomra, mikor anyáék megleptek.

A környékünkre költözött egy kis vidámpark, s egy délután meglátogattuk.

Már tapasztalt szemmel álltam neki a kívánt jármű kiválasztásához, ezúttal egy motort és egy mozdonyt próbáltam ki. A szülői szigor csak ennyit engedélyezett, mondván, a többihez még kicsi vagyok. Alig várom már, hogy nagyobb legyek, s felülhessek az összes hintára, na meg a dodzsem.....

Kertész leszek...

Kertész leszek, vagy fakéreg vizsgáló, vagy vakondtúrás lazító, vagy fűnyíró vezető, vagy traktoros, vagy kukásautó vezető.

Most leginkább ezek a szakmák kötik le a figyelmemet. A napi séták során átvizsgálom a környékünkön lévő növényzetet. A fákat megsimogatom, a kergüket próbálom leszedni, értékes kincsekként viszem fel őket a lakásba. A fűcsomókat is szívesen tépném, de rájöttem, hogy milyen szuper gépekkel lehet ugyanezt a munkát elvégezni. Naphosszat el tudnám nézni, ahogy kaszálják a fűnyírók a fűvet, persze leellenőrzöm, hogy sikerült-e, s hatalmasat játszanék a fűkupacok között, ha engednék.

A vakondtúrások átlazításában már nem tudnak meggátolni a szüleim. Kétféle technikát dolgoztam ki, az egyik a csupasz kezes, a másik a bottal túrkálós. Azért örülök, hogy vakondokkal még nem találkoztam.

A hétfő és a csütörtök délelőtt legfontosabb eseménye a kukásautó megjelenése. Három kukát ürtének ki a mi házunknál, mindig megnézem. A bácsik már ismernek, integetnek is, bár nem én vagyok az egyedüli kukásautó rajongó.

A traktorok mégis a legnagyobb kedvenceim. Még kimondani is azt voltam hajlandó először: tra. De a traktorok megérnek egy új történetet😊😊

sancica

Vörös Pezsgő (vorospezsgo.blog.hu)

Mióta írni tudok, írok. Leírtam mindent gyerekként ceruzával páírra, aztán tollal, leírtam levélbe, vagy csak leírtam és nem küldtem el. Többször nekiugrottam naplónak is, blognak is, aztán abbahagytam - majd újrakezdttem. Mert ez nem olyasmi, amit csak úgy abba lehet hagyni... Mert az írás választja az embert, és nem az ember dönt úgy, hogy ír. Mert ez olyan késztetésféle, hogy amiket érzek, azokat átadjam másoknak csorbítatlanul, hogy megtaláljam ennek módját, és hogy olyan szemmel nézzem a világot, hogy azt más is lássa. Alább egy válogatás a Vörös Pezsgő c. blogomon közzétett írásaimból.

Hullócsillag

Gyerekkorom nyári éjszakáin a naptól felmelegedett úton szoktunk feküdni a barátnőimmal, és néztük a csillagos eget. Ha figyelek, most is érzem a hátamon az aszfaltból áradó forróságot. Utáltuk, ha autó jött, és fel kellett kelni, úgy éreztük, nincs joga megzavarni minket. Nagyon szerettem felfelé nézni. A végtelen ég, tele titkokkal, azt jelentette nekem, hogy a világ nem csak annyi, amennyit látunk belőle. Nem lehet csak ennyi. Ha sokáig néztem, előfordult, hogy a körülöttem lévő, valóság nevű őrület megszűnt létezni néhány pillanatra. Azok a pillanatok éltettek.

Tudod, amikor hullócsillagot láttam, mindig azt kívántam, hogy boldog legyek. Anyával minden évben nagyon vártuk azt az időszakot, augusztus 11-étől, amikor sok van. Amikor az emberölő mindennapokból elmenekülhettünk kicsit a hétköznapi csodákba. Olyankor kint feküdtünk az ablakban éjszakákon keresztül, és figyeltünk. Ahogy megláttam lehullani egy csillagot a fénycsóvjával, olyan erővel tört fel a szívemből ez a kérdés, és olyan mélyről, hogy esélyem sem volt bármi más óhajon gondolkodni. Előbb jött, mint a csodálkozás és hódolat a természeti jelenség leírhatatlan szépsége előtt.

Csak legyek boldog. Bármilyen út vezet is oda. Sosem szabtam meg, hogy mi jelenti a boldogságot ebben a világban, még azt sem, hogy nekem pillanatnyilag mi jelentené. Tudtam, hogy nem tudhatom. És bíztam benne, hogy van valaki, aki viszont tudja. Az, akitől kértem. Ott volt ő is, a végtelen ég rejtélyében.

Rég nem láttam már hullócsillagot, de ez a kívánság a szívemben él, örökké - ahogy mindenkiében, kimondatlanul is. A szívem csalhatatlanul jelzi, ha letérek az oda vezető útról. Mert az, aki tudja merre van, meghallgatott. Ma már tudom, hogy ő nem az égből van, hanem a szívünkben lakik, és a szemünkben látszik.

De, tudod, nagyon sokan még sohasem néztek így az égre. Sokan csak elvétve méltatják pillantásra a csillagokat. És vannak, akik még életükben nem láttak hullócsillagot. A világ még az ilyen elérhető csodáktól is megfosztja magát.

Néha, amikor látni az eget, felnézek, hogy megváltozott-e, mióta éjszakákat szenteltem neki. Hogy ott vannak-e még a csillagok? Talán nem is lepődnék meg, ha már nem lennének, csak az üres, fagyos sötétség. Ahogy idelent.

De a csillagok nem szűnnek meg ragyogni akkor sem, ha senki sem néz fel rájuk. Akkor sem, ha a csend eltakarja őket. És néhányan közülük még akkor is feláldozzák magukat azért, hogy villanásnyi fényük szikrát gyújtson a szívekben, ha az emberek már nem is mondják ki, nem is ismerik szívük igaz kívánságait.

Vörös Pezsgő (2008.07.10)

Nem mondta meg, mikor jön, csak azt, hogy jönni fog. Két héten át minden nap tájékoztattam a napi programomról, hogy megtalálja, amikor ott lesz végre. Nagyon vártam.

Nem is tudom, vártam-e ennyire valaha bárkit, vagy bármit. Vártam, hogy ott álljon az ajtóban, ne szóljon semmit, csak megöleljen, ahogy előre mondta – „*mint még soha senki*”... hogy megnyugtasson, és feledtessen, és csak itt és most legyen, csakis Ő legyen, és a világ minden bajával együtt megszűnhessen körülöttünk egy rövid időre – annyira vártam már ezt. Az agyalásba belefáradtan, meginogva a hitemben, csalódottan és sírni sem tudva, szomorúan de semmit nem bánva, minden mindegy élettérzéssel – kimondhatatlanul vártam. Őt, aki tudta, aki látott, aki értett, aki végig mellettem volt ezerkilométerekről is.

Nem úgy vártam már, mint barátot.

Negyed kilenckor szólalt meg a csengőm. Furcsa érzés volt. Ott volt végre, akit jól ismertem és jól ismert engem, de a legközvetlenebb pillanatainkban csak egy messzi ismerős volt, egy „londoni barát”, egy kéz, aki az üzenetet írta, egy lélek, aki olyan más és mégis elér a lelkemig... elektronikus jeleken keresztül, néha akadozó, elmosódott képként a monitoron. És most itt van, hús-vér valójában – igen, biztos, hogy Ő áll az ajtó előtt.

Mintha súlyos döntés lett volna kinyitni az ajtót, nem rohantam, csak lassan nyúltam a kulcsért. Vajon hogyan ölel? Tíz éve ismertem, de nem tudtam elképzelni.

És ott állt, falnak támasztott háttal. Néztük egymást pár pillanatig. Bejött. Letette a csomagját. És - először kicsit zavartan - magához szorított. És én is Őt magamhoz. Sokáig. És még annál is egy kicsivel tovább. Jóóó volt :)

Aztán készülődni kezdtünk az előre megtervezett kocsmatúrára. Elsőként megkínáltam valamivel – csak *vörös pezsgő* volt a hűtőmben. Aztán nézte, ahogy haját mostam... – és ez engem egy kicsit sem zavart... Aztán a várva várt érkezés öröme, a fellélegzés, hogy vele biztonságban vagyok, Pest éjszakai fényei a francia ablaknál állva, a meleg szoba a hideg téli estén, meg a vörös pezsgő elintézte már a többi... :)

Ez volt kettőezerhét december tizenkilencedikén.

Most Londonban élünk és Szerelmesek vagyunk, ilyen nagybetűsen :)

Én mondom, a Vörös Pezsgő egy bájjal :) Persze önmagában nem működött volna, ahogy ez a blog sem érne semmit önmagában – a lelkét megérinteni csak annak lehet, aki hagyja élni a lelkét.

Szélforgók

A volt párom születésnapja. Az első, amit közösen ünnepeltünk.

Nem vettem neki semmi különöset, csak egy bonbont, meg egy képeslapot, amire kedveseket írtam. Megfőztem a kedvenc kajáját (mert tudtam, hogy azt többre értékeli, mint egy tortát...), megterítettem szépen albérletünk egyetlen szobájának közepén álló kis kerek asztalon, gyertyát gyújtottam, kinyitottam egy üveg bort. Meglepetés volt, nem számított rá. Amikor hazaért, már azon érzékenyült, hogy mit főztem (egyébként rendszeresen főztem, nem ez volt a meglepő). Aztán elolvasta a lapot, és könnyes lett a szeme. Amikor meglátta a terített asztalt a gyertyafényes szobában, már nem bírta tovább... Ott zokogott fél óráig. Hogy neki még soha senki ekkora jót nem... Még ennyit sem, pedig igazából apróság, szerintem.

Amikor szakítottam vele három év után, ültünk ugyanabban a szobában, és elmondta, hogy ez lesz a legkedvesebb emléke az együtt töltött évekről, mert még senki sem csinált neki ilyet. Akkor gondoltam csak bele, hogy nekem egyetlen ilyen emlékem sincs tőle... (Sem senki másától...)

Sosem tudott meglepni, vagy ajándékot választani nekem. Nemhogy csinálni... De nem bántam, mert a szándék megvolt benne, csak a képesség hiányzott... Pedig mindig elmondtam ézerszer, ha valami tetszett, hogy megkönnyítsem a dolgát, mert nagyon szokott kínlódni.

Vannak azok a színes szélforgók, tudjátok. Virágboltokban árulják őket. Volt az utcánkban egy ilyen virágbolt, rengetegféle színű és formájú szélforgójuk volt. Gyakran megálltam

megcsodálni őket, és elmondtam neki is, hogy mennyire tetszenek, milyen jól mutatna egy ilyen télen az erkélyen, kis szín a nagy szürkességben. Ő minden nap elment mellettük munkába menet, és munkából jövet. Szerintetek egyszer is eszébe jutottam?... Nem kerülnek sokba, nem számított nagyigényűségnek, hogy szerettem volna egyet. Egy palack borért is képes volt sokszorosát kiadni... Meg ingyenc kajákra, vitorlás kiállításra, akváriumra, szivarra... De az én kis színfoltom a nagy szürkességben nem számított, kicsit sem hatotta meg.

Megvehettem volna magam is, de én tőle szerettem volna megkapni, mert neki is jól esett volna, hogy végre olyasmit adhat, aminek igazán örülök. És olyan elérhető volt, nem a csillagokat kértem, hogy lehozza. Vagy épp az ilyenek jelentik a csillagokat?... És ő elsétált minden nap a lényeg mellett kétszer is, míg végül a lényeg is elsétált mellőle... És nem vettem el tőle többet, mint amennyit adtam...

Ma már ez jut eszembe a szélforgókról, úgyhogy nem szeretnék...

Telihold

Szeretem a teliholdat. Lenyűgöz, és megborzongat, és eszembe jutattja, milyen kicsik vagyunk, és mégis milyen fontosak... hogy az élet egy csoda. Szeretek csak állni, és nézni megbabonázva. Látni rajta a „földrészeket”. És ahogyan ott feszít az égen teljes méltóságában és fényében. Ahogyan odateszi magát. Szeretem, hogy bevilágítja a szobát, és minden kicsit misztikus lesz tőle.

Te meg szoktál állni megnézni? Átadni neki magad, minden figyelmed, kihasználni az alkalmat, hogy megszűntesd magad körül a pörgő világot, letedd a gondokat, kilépj magadból kicsit? Hát én igen. És hát szeretem is ezért magam, hogy ilyeneket csinálok.

Tegnap este is ezt csináltam egy kicsit. És elgondolkoztam közben, hogy miket gondolhat és érezhet az, aki nem hagyja, hogy a telihold odaszögezze a tekintetét a naptól megvilágított testéhez. Hogyan lehet egyáltalán egy ilyen mellett elmenni?... Mennyire kell a földhöz tapadni ahhoz, hogy ezt ne lássuk meg? Sose tudtam nem észrevenni, sőt. Kerestem. Vártam. Kint csüngtem az ablakban. Álltam a kollégium negyedik szintjén, ami csak egy helyiség volt a tetőn, tele régi szagú tantermi bútorokkal, asztalokkal, kopott székekkel; álltam a tetőre vezető, kulcsra zárt üvegajtó előtt, senki sem tudta hol vagyok, senki sem keresett, és csak néztem az éjszakai várost, felette a holddal, belefeledkezve. Olyankor erősebben éreztem, hogy élek. Hogy vagyok.

Milyenek beül azok az emberek, akik nem csinálnak ilyet? Semmiféle formában, sehogyan nem tudnak megállni? Akik nem érzik olyan nagyon, hogy vannak?... Hogyan lehet úgy élni?

Őszintén szeretném tudni. Felfedeznék egy új világot, azt hiszem. És anélkül, hogy minősíteném, bebarangolnám szívesen. Talán, hogy tudjam, miért csinálok én ezt eredendően... Hogy mi a különbség, és hol van itt mégis a hasonlóság? Hol vannak az emberek az emberekben?...

Leslie

Doris naplója (www.doris.blog.hu)

Sünmese

Utcán lettem találva, mert azs autók közt futkosódtam.
Hm. Jó nagy vesélyben voltam ám én ott...
Jött egy pici ember, meg egy nagy nőci, és felkaptak és futottak, és forró, zajgó járműben zötyögtettek.
Aztán hűvös fűre tettek...hmmmm, de fincsi volt a meleg asfalt után.
Kaptam almát, de nem mertem megenni (tisztá emberes volt, biztos fertőz).
Volt ott egy rezsgő állat. Folyton kapkodott meg simatolt. Ugrált körülötte két idétlen gombócforma nyüsögő...én még ojjjat nem láttam.
Fel is kapaskodtam erre a nagy kiugró mifenére, mert gondoltam, azután már csak jobb lehet.
Erőssen kapaskodtam, kapaskodtam, kapaskodtam, aztán ...hopp....Kijugrottam.
Sabadsáááág, juhéééé!
Ágyő emberiség, ágyő kutyaság, ágyő beton, meg mindenek...én mentem.
Ti meg mozgolódjatok tovább a lekövezett világotokban...ha azs úgy jó nektek :-)

Sünmese II.

Van ám még nekem is ilyen sünis mesém régről.
Mamámnak ez az egyik kedvenc története.
Szóval mikor annyi időse lehettem, mint most Picike, egyszer mamámékkal kimentem a tanyára (ez az a titokzatos, kúriaszerű hely, amiről már írtam).
Ők dolgoztak a földeken természetesen, én pedig szórakoztattam magam, egészen addig, amíg el nem untam az egészet. Egy darabig nyafogtam, hogy menjünk már haza, végül kijelentettem, hogy én már tovább nem maradok, csao és viszlát, én balra el.
Jól van, kislány, itt a kulcs, indulj, ha ezt akarod.
Mama könnyedén mondta ezt, hisz jó 6 km- re voltunk a falutól, gondolta, pár száz méter után úgyis megriadok vagy elfáradok és jövök majd vissza.
De én nem ám.....:-)

Bizonyosan megbántam százszor közben, de nem viseltem volna azt a szégyent, hogy feladom.
Meg aztán jó kis kihívás volt, alkalom az egyedüllétre, próbatétel, miegyéb.
Úgyhogy róttam az utat, szorítottam a kulcsot.
Jó sok idő múlva találtam egy sünit.
Mit tegyek, mit tegyek? Kibújtam a pólómból, abba fogtam bele és vittem magammal. De szúrt így is rettentően, így a következő tanyába bementem, hogy segítséget kérjek. Szépen elmondtam, mi a gondom, kaptam is egy papírdobozt, és mentem tovább.

Már kis híján bent voltam a faluban, mikor mamáék piros hátú trabantját meghallottam mögöttem brummogni. Emlékszem, nagyon csalódott voltam, mert tényleg úgy terveztem, hogy mire ők megjönnek, én már otthon lóगतom a lábamat. :-(
Hazavittük a sünit és a papa elmesélte, hogy cukros tejjel lehet megszelídíteni az ilyen szúrós kis komákat. Adtunk is neki, de persze odébbállt azért.
Ezt a történetet a Rabi néni (akikhez bementem) még sok- sok év múlva is mesélte mindenfelé....kérdezte mamámat: Mi van azzal a kékszemű kislánnyal, aki úgy szorította a sünijét ott a homokban?
Hogy mennyire szeretem én azt a makacs, nagyszemű lányt!
Szívesen eldumáltam volna vele, ha annak idején találkozunk.

Made in China

Biztos mindenkinek van kedvenc üzlete. Ahová szeret bemenni vásárolni, mert mondjuk nagy a választék, vagy jók az árak, vagy ilyesmi.

Nekem is van kedvencem.

Hahaha...ez egy kínai bolt itten minálunk (bizony, szoktam ám én kínaiban vásárolni, bár tudom, hogy ez nem trendi manapság).

Na és vajon miért szeretek ott vásárolni?

Hát barátom...az üzletvezető...egy főnyeremény.

Minden ottlét egy élmény.

Természetesen kínai. Ez több dolgot is azonnal determinál:

Először is még lábujjhegyre állva is alig a mellemig ér.

Másodsorban nem tud magyarul egyáltalán (de AKAR!!!- ez még sokkal rosszabb, mintha csendben lenne).

Harmadsorban rendkívül segítőkész. :-)

Negyed sorban egyáltalán nem ért a ruhák jelzéseihez, számozásához...semmihez, amihez egy ruházati eladónak értenie kell, viszont mindent maga akar intézni.

Az életed ebben a boltban épp ezért a következő módon zajlik: Bemész, lecsapod a fejed, hogy hátha nem vesz észre, és akkor nyugodtan keresgélhetsz (persze esélytelen a dolog, mert eleve sokkal nagyobb vagy nála, meg a cipőd is kopog, meg nincs is túl nagy forgalom, tehát emberünk boldog, hogy ott vagy).

Iszkolsz a megfelelő termékekhez, nézegeted, fogdosod, ő pedig rohan utánad, hogy jelezze, milyen figyelmes.

Nos, tegnap anyáknapis fehér inget kerestem Nagyfiamnak.

Ezerrel tepertem az ingekhez, de sajna elakadtam. Becsomagolva ugye mindegyik ugyanakkora, a számozásból pedig semmit nem tudtam kinézni. Van 34- es, 35-ös...aztán 40- es, de az már férfiméret. A gyerek 152- es a magyar mérce szerint...agyaltam, hogy ha a 40- es már felnőtt, akkor a 152- es vajh mi lehet???

De sebj, már jött is a segítség :-)

- Mit akar? (Ah, milyen kedves...)

- Inget.

- Mekkora?

(Na itt jött ki a kisördög belőlem...kaján vigyorral néztem a szemébe)

- 152- es.

Erre ő teljesen megzavarodott:

- Van itt ez gyerek...33- mas...36- os- és szedte kifelé a polcról egymás után a cuccokat.

- Aha. Ez jó, de melyik a 152- es?

Erre témát akart váltani (cseleees):

- Csak fehér..

- Látom, éppen azt keresek. Fehéret. 152- est...

Állt és nézett föl rám...azt hiszem, éppen belelátott az orrlyukamba...

Végül feladta. Kétségbeesetten körbenézett, és nagyot kurjantott:

- Hé, gyere! (Ez az eladónak szólt, aki némileg többet ért a dologhoz), ő pedig megsemmisülten távozott a pult mögé, és persze előre dörzsölte a kezét, gondolva, hogy az egyetlen dolog, amihez ért (jelesül a pénztárgép csattogatása) hamarosan elkövetkezik.

Mi ezalatt kibontottunk a lánnyal két olcsó ingecskét, közben megbeszéltük, mennyire

agyalágyult számozással bírnak létezni a made in China termékek, végül megállapítottuk, hogy Fiam típusú emberrel még bizonyosan nem találkoztak ott a Nagy Fal mögött....gyereknek túl nagy, felnőttnek túl pici...hö, marad a tavalyi ing.

Ami pedig ezúttal elmarad: a pénzsámlolás a kasszában :-)

Elégséges szolgáltatás

Azt hallottad már, hogy pár hónapon belül itt lesz az új technológia, amellyel szoláriumozás közben fehérítheted a fogaidat?

Hurrá! Hurráhurrá!

Gyanítom, ez valami olyasmi lesz, mint az a "sínes- uv fényes" ízé, amit most a fogorvosok 70 ezerért csinálnak a rendelőkben. Csak nem sínnel, hanem szájszeccel. Bekened a zselével a fogaid, aztán kifeszíted az ajkaid, hogy amíg habtested szénné égeted, addig a fogazatod egyre fehérebb legyen. Jófasza ötlet.

Tegnap este adtam magamnak 12 percet, és amíg hevertem, úgy jól magam elé képzeltem az egész szitot.

Szóval most ott tart a szolikultúra, hogy kapok önbernítós kencét, cukorkát. A fejemnél egy gombot, amivel szabályozhatom a zene hangerejét és a ventilátorokat.

Hamarosan már a fogam is fehéredhet.

Mire használhatnánk még ki a 12 percet?- ezen agyaltam.

Hát pölö ha nem plexin fetrengenénk , hanem rögtön egy masszírozó ágyat építenének a csövek fölé, akkor jól átmozgatnánk a testünket.

A kilógó végtagjainkat parafinos pakolásba tekerhetnénk, hogy mire végzünk, babaszerűvé puhuljunk...

Vagy minden gép mellé járhatna egy gyönyörű királykék, zseléállagú vibrátor. 12 perc az minimum egy numera- ha ügyes vagy, akár kettő is :-)......jujjj!

Na és a végén, mikor önbernítótól csöpögve, felpuhulva, fogfehéredve, minden porcikánkat átmasszírozva távoznánk, az a kis hosszúkörmű baba ott a pultnál joggal kérdezhetné kajánul kacintva:

- Nos, hölgyem, kielégítő volt a szolgáltatásunk?

Internet és egyebek

Van az úgy, hogy egy vasárnap reggel úgy ébredsz, hogy net nélkül már egy napot sem szeretnél tovább élni.

Keringsz a lakásban várva, hogy életed párja felébredjen, és megbeszélj vele ezt a "netovább" dolgot.

Ő pedig felébred halál másnaposan, mert előzőleg kerti partyban volt(atok), s ő reggelig ült a barátaival egy üveg pálinkát szopogatva, míg te egész korán hazatértél aludni.

Szóval kimászkal a hálóból, adol neki vizet, gyógyszert, s ő feljajdul:

- Áh, nagyon szarul vagyok!

- Milyen kár, pedig bemehetnénk a Tescoba. Megnézném ezt a T-mobilos internetet.

- Ok., adj tíz percet!

Akkor pedig bementek, ő ül a bolt előtt amíg intézkedsz. Sápadt és levert, és épp ezért olyan léleksimogató kinézni rá az üvegen keresztül.

Mert ott van.

Az is gyakran eszembe jut, hogy mikor mélyponton voltunk, sokan mondták neki: így csináld, úgy csináld, ezt mondd, azt mondd, majd akkor ez lesz, jó lesz, hidd el. Ő meg nem úgy csinálta. Csinálta, ahogy jónak látta. Elkerülte az okosokat, nem hagyta, hogy befolyásolják. Nem tudta, mi lesz a vége, néha pánikba esett, máskor belefásult, hol így, hol úgy.

Azt hiszem, ha megfogadja a kéréstlen tanácsokat, ma nem biztos, hogy együtt lennénk. Vagy nem biztos, hogy így lennénk.

És hogy mi ennek a tanulsága? Nagyjából semmi.

Talán csak annyi, hogy nincsenek csodareceptek. Minden ember más. Máshogy kell bánni vele. Nagy szerencsénk van, ha ráérünk a megfelelő "módszerre". Megszerezni, megtartani, vagy netán visszahódítani valakit kifinomult technikát igényel. Empátiát, ösztönösséget, tudatosságot- ezt így mind együtt. Ha pedig végiggondoljuk a kapcsolatunkat, néha nagyra tudjuk értékelni, ha a párunk ezt jól alkalmazza.

Nagyra értékelem, hogy nagyra értékelsz :-). Hogy 5, 10, 15 éve rám tudsz hangolódni, tudsz szeretni, küzdeni értem, tiszteletben tartani, segíteni.

Na jó. Ennyit arról, hogy hogyan és miért pont vasárnap lett újra internet nálunk :-).

Szívatalos

Múlt héten jött egy levél az Apeh- től. Már a boríték láttán kivert a víz...Nézem: A bevallásom FELDOLGOZHATATLAN!!! 8 napon belül pótoljam, mert lesz majd mindenféle büntetés, meg meggyás. Remek...

Kb. 150 000 forintot fizettem egy könyvelőnek az elmúlt egy évben, bízva abban, hogy jó lesz a dolog, erre mégse nem jó.

Telefon: mi ez? Könyvelő nem tudja, majd utána néz.

Hétfőn szól, hogy nem érti, kettő bevallás ment be, mit küldtem el?

Éééén? Semmit.

Akkor menjek már be, hogy megtudjuk, mi ez. Telefonálok.

Rongyosra cigarettázott hangú 50- es ügyintéző- a levélen találtam a nevét. Végig sem engedi mondani, mi bajom, neki elege van abból, hogy mindenki ügyében két- három ember telefonálgat, minek kellett kettőt beadni (de nem adtam beee!) De itt van. Mikor menjek be? Rajta van a levélen. Nincs rajta. Nincs? Nincs. Akkor holnap déltől háromig. Jó.

Bemegyünk.

Viszem a fiúkat, mert utána szüleimet is meglátogatjuk.

Sorszám, ülés, várás...

Nagyfiam hanyagul keresztbe font lábbal, térdén könyv, az állát finoman támasztja alulról. Igazi kamaszkodó intelligencia. Áááh, de milyen gyönyörű!

Szemben ülök velük, figyelem őket.

Okoska fáradt (egész délelőtt veszekedtek a kicsivel, mostanra halál kimerült). Figyeli a várakozókat, gátlás nélkül néz vissza az emberek arcába. Mellette Picike egy noteszal- tollal. Rajzol.

Végre felszabadul egy hely mellettük, átülök, szemközt egy 60 körüli nő kedvetelve nézegeti őket.

Na igen. Szépek is így egymás mellett.

Azt mondják, olyanok, mint az ikrek. Pedig debogy! Annyira mások, annyira különböznek...hogyan lehet keverni őket?

Végre behívnak. Picikét viszem az irodába- jobb az elővigyázatosság. Így biztos nem lesz balhé kint.

Kedves ügyintéző, és persze ahogy meglátja a gyereket, olvad máris, mint a Magnum...bezony, mindig mondom, hogy ilyen helyre gyerekekkel kell menni.

Nem túl kicsivel, nem túl naggyal, épp olyanal, akinek láttán a nők hivatalnokból anyává, nővé avanzsálnak.

Segít mindenben, hibernálja a bevallást. Merthogy anyaságomról a hivatalos elszámolás elment egyszer, aztán egy másik a könyvelőtől, és ezt így nem lehet, mert az már önellenőrzés kellene, hogy legyen....áááá, jegyzetek, nem nagyon értem, de van rá 5 évem, hogy rendbe tegyem, de ha lehet, minél hamarabb...nem, nem, semmi baj, csak egy lap hiányzik. Huh, ezt megúsztam-hiába, a hivatalos ügyeket mindig így élem meg. Megúszeni, ha lehetséges. Szóval vége, mehetünk lazulni anyáékhoz.

És megettem fél kiló félérett szedret, valamint fél kiló teljesen érettet, dumáltunk jókat, megnézegettem a csodás kertjüket...jó volt, nagyon jó.

Egy csomó feszültséget otthagytam náluk a szederbokor alatt...remélem, mostanság nem járnak arra. Addig legalábbis, amíg a szél el nem fújja, eső el nem mossa...

Doris, a komisz

Regék a Vastrabant vándorlásiról és zajzásiról(www.vasttrabantolas.blog.hu)

2007. október 13-ra virradó éjjel, Kecskemétről hazafelé, kisbuszbéli álomból riadva, némi alkoholos túlfűtöttségtől hajtott enyhe, de legalább hangos szófosásba gabalyodva az a gyönyörű gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy blogot írok zenekarom, a Vastrabant (VT) hányattatásairól. Hátha lesz, aki elolvassa...

A szófosás kezdete, avagy kicsi lukban kicsi koncert

2007.10.12., Kecskemét, Kilele: Septicmen, Vastrabant, Fürgerókalábak

Eredetileg 3-ra beszéltük meg a találkozót, mert, hogy ugye mégse kellene elkészünnünk, (félig matinébuli, 8-kor kezdés, 6-ra illene ott lenni,) meg nem is a szomszédba megyünk. Aztán valószínűleg mindenkiben tudatosult, hogy Kecskemét és az a 80km talán mégsem a világvége, így fél négyre módosult a randi. Szokásomhoz híven késtem pár percet, de így is csájníz árusok és különböző csinosságú menyecskék vonulást kellett csodálnom huszonpercen át mire befutott Vanessa (ő a buszocskánk). Beraktuk a elektronikát és irány Arnie, hogy a bőrök is útra kelhessenek.

Nem volt egyszerű a feladat, Arnie összegyűjtése sem, de a városból kijutás még kevésbé, lévén péntek délután (mindenki megy valahová, vígan pőfékelve, lehetőleg egyedül szorongva autójában)...

Elértük végre az autópálya hőn áhított aszfaltját és aggódva hallgattuk Vanessa nem szokványos zörejeit, melyek vélhetően a felfüggesztésből indultak zavarkeltő útjukra. Az út mondhatni eseménytelenül telt, eltekintve a rengeteg elmebetegségtől, melyet kedélyesen összehordtunk négyesben (van ugye Laló, aki gitáron bazsevál és kajabál, Arnie, aki a csapat verőembere, Lau, aki basszul és vonyít és mellesleg én vagyok, valamint a hivatalos ród avagy stáb, aki Milu).

Már majdnem benn voltunk Kecskemét szitiben és láttunk is párat gyönyörű magenta plakátunkból, amikor FürgeBalu hívott, hogy késnek és jó lenne, ha érkezükre rendbe raknánk és felszerelnénk a színpadot. Viszonylag könnyen meglettük a helyet, picike ajtócska egy picike lépcsőcske aljában, melyből egy szintén nem túl nagy pinece tárult fel a maga keskeny, de nem túl hosszú, viszont erősen boltíves, és kellemesen hangulatos mivoltában. A színpadocska leginkább dobogó volt. Alacsony, keskeny és nem túl mély, így hárman még viszonylag kényelmesen elfértünk rajta de a többszereplős előadások miatt már aggódtam pöppet.

Bémutatkoztunk a főnöknek, megcsodáltuk a pultos leányt és elkezdtek a hurcolkodást és a doberdő felállítását. Ez utóbbit Milu és Arnie művelte, ezalatt én lelkesen sörit vásároltam mindőnknek. Magamnak Anti bácsi legsetétebb nektárjából egy kriglivel, a többieknek meg a velágosból, igény szerint. A szeptikusok (Septicmen legénység) 7-re ígérték magukat, sikerült is 8 előtt pár perccel beesniük. Gyorsan felkúsztak a világot jelentő deszkákra, csináltak egy gyors beállást, aztán mégsem kezdtek rögvést a muzsikálásba. Paráztunk picit a csúszás miatt, ugyanis 23 órakor abba kellett fejezni a zajzást. Aztán Gyusziék mégis a húrok közé csaptak és nagyjából bő félórán belül lethrashelték a jelenlévők fejét. Bár új a dobos (két próba és kb. egy hónap van mögötte a bandában) és talán picit érződött is, hogy biztonsági játékot játszik, abszolút összeszokottnak tűnt a csapat.

Aztán jöttünk mi. Szétfűttük a dobhártyákat, – aki volt már VT koncerten, tudja miről van szó, – majd szétcsaptuk a lecsót a lábosban, átmozgattuk a jelenlévők egy részének enervált végtagjait, valamiféle táncra ösztökélve őket, és megmozgattuk picit a arc- (mosoly) és rekeszizmokat is.

Az est folyamán elfogyasztott nem sok sörök és bertus a majdnem átvirrasztott éj miatti fáradtsággal keveredve meghozta a már említett antiszájzármat, azaz verbálisan kényszerszórákoltattam útitársaimat. :)

A hazaút kicsit kalandosabbra sikerült, úgy gondoltuk ugyanis, hogy jobb nekünk minél többet menni a ótópályán, mert az gyors, még akkor is, ha mi nem is oly rettenetesen. Ezért a Kecskeméthez legközelebb lévő felhajtón szerettük volna birtokba venni a szupersztrádát. Ez sajna nem jöhetett össze, mivel egy mikrobusz szépen felvillanyozva és kitáblázva elállta az utat. Megkérdeztük a benne posztoló elvtársat vagy polgártársat (a setétben nem lehet kivenni, hogy milyen színű, bár a buszon narancsszínben villogtak a lámpák, ha ez jelent valamit...), hogy ugyanmár, akkor mikor és hol lehet mégis Pest felé... Jól útbaigazított bennünket és rövidesen láttuk, hogy Földvár (dél) felé visz utunk, az autópálya pediglen kikerült a látókörünkől... Köszönjük!...

...hazaérvén a drágám botor módon félálomban megkérdezte, hogy miújság?, majd alig győzte visszatönni belém az áradó élmény- és bötűözönt. Reggelre (majdnem dél) kialudtam lelkesedésemet és már szófukaron meséltem az eseményeket, de a gondolat, hogy le kéne írnom, csak nem akart békén hagyni.

Az édes csintalanságok, az apró részletek sajnos az idő homályába vésznek, így még a következő napi hajósi témák is uncsik lesznek majd, de a továbbiakban igyekszem naprakész és izgalmas lenni.

Amennyire tudok. :)

Borsod szépségei, avagy eltévedni jó (nem lehet)

2007.10.20. Miskolc, JMB Rock Club: Radio Criminals, Vastrabant, Beholder

...Ózdon kettévált a csapat, Mr. Szöllősi a lányokkal a nagyszülőkhöz vette az irányt, mi pedig beültünk egy csajniz falodába. A skacok hamar választottak, de én (vegetáriános vagy mi a szősz lévén) elég nehezen szántam rá magam a kétes összeállítású finomságok (?) közüli választásra. Végül valami sült, bundás zöldség és pirított tészta landolt a tányéromon. Picit olajos, eléggé fokhagymás, nagyjából ehető volt. Nem fogok rászokni, az tuti. Szomjoltásra sört vásároltunk, ami kicsit helyrebillentette szervezetem egyensúlyát, lelkem békéjét. Evés közben a kajálда ablakán át csodáltuk az éppen vásárlásba/ból igyekvő hölgyeket, majd Lalóval a Kasza Fesztén történetekhez hasonlóan megállapítottuk, hogy a borsodi lányok igen szemrevalóak. Az út további részében Atival tartottunk egy kis magyar rocktörténeti áttekintést a 90-es évek undergroundjáról, olyan neveket emlegetve, mint a The Bedlam, a Slogan, a Screen, az Adam 30 vagy a Mask.

Megálltunk egy benzinkútnál, hogy némi olajjal nedvesítsük Vanessa száraz bendőjét, mikor is kiderült (200 km-re Bp-től), hogy a zenekar és az autó vezetője a boltban hagyta a tárcáját. Iratostul, lojvéstul. Se pénz, se jogsi, se forgalmi... Csak ügyesen, szoktam volt mondogatni...

Miskolcra beérve eltévedési bajnokságot rendeztünk. Eleinte magunkban (Vanessa + 4 botor utas), helybélieket megkérdezve tekeregtünk a nem túl egyértelmű, de legalább egymásnak itt-ott ellentmondó útbaigazítások alapján. A fő instrukció az volt, hogy a templom mögött kell bekanyarodni. Persze, hogy előtte kellett, csak az a szerencsés templom nem akart sehogyan sem szem elé kerülni. Meg is jegyeztem, hogy én csak panelházakat látok, sehol egy templom. Mire Arnie barátunk közölte, hogy, amit keresünk az paneltemplom. Mondanom sem kell, sírtunk. Aztán meglett az imahely, körbe is jártuk párszor, majd a kisavas vagy mi a szősz zezgugos, hegyrefelkúszó, éppcsak autónyi széles síkátoraival ismerkedtünk. Volt köztük olyan, melyben többször (3) is jártunk, de célt nem találtunk. Attila kezdett kicsit kiborulni, hogy hogy a izéságbe lehet, hogy az arra lakók, dolgozók, szórakozók nem tudják, hogy hol is van a szomszéd utca és a benne lévő JMB nevű hely. Kifakadását laza anyázással és ajtócsapkodással

támasztotta alá. Mi pedig diszkréten kuncogtunk. Magunkon, rajta és azon, hogy milyen jól félrenavigálnak minket. Bár nem is volt olyan vicces. Felhívtuk Beholderéket, akik már játsztak rejtélyes célállomásunkon és megvártuk őket egy palacsintázó palota előtt, hogy majd ők vezetnek. Dombról le, újra fel, majd együtt újra meglátogattuk a feketebika nevezetű néhai műintézményt, amit mi aznap már többször is... Majd az ő buszuk eltűnt, mint Petőfi abban a bizonyos sűrű légben. A lényeg, hogy mi leltük meg legelőbb a DzsieMBít, ahol lelkesen, a nyári fesztivál szép sárga karszalagjával várták a muzsikusokat. Velkamdrink helyett. :(

Érdekes hely ez a viszkiről elnevezett pub. A megszokottól eltérően nem a pincében, hanem az emeleten van a koncertterem. Nem túl nagy, nem túl drága, kellemes hely. Van csocsó viszont nincs (legalábbis ottjártunkkor nem volt) világítás a férfi rötyin. Ezt szóvá is tettem, mire megkaptam, hogy „Valami gond van?”. Mondtam, hogy „Részemről semmi, nem nekem kell felmosni a körbelocsolást...” :)

...hamar bevégeztetett az est, megpróbáltunk zökkenőmentesen kitalálni a városból. Nem volt egyszerű, de lényegesen ügyesebbnek bizonyultunk, mint befelé. Az M3-ast kerestük lelkesen, amiben a táblák nem nyújtottak elegendő és megbízható segítséget, mivel ez a szám-és betűkombináció nem igazán szerepelt rajtuk, csak az eu-s E-akárhány, így a Matrica/Vignette felirat (melyet a város szélén már-már mantraként mormoltunk) volt egyedül nyomravezető. Gyorsan leszáguldottunk Füzesabonyig a sztrádán, ott engem kilakoltattak Idősanyáméknál, a többiek pedig irány tovább Kisnánára (Arnie szülei) és Ózdra. Bele a sötét éjbe... Béjbe...

Siófokról jelentjük

2008.02.16. Siófok, Art Rock Café: Freak Of The Week, Hisztéria, Pazar

Két hónappal és egy nappal a legutóbbi, Rocktogonalis lemezmegmutató után újra meg- és bemutatásra indultunk. Ezúttal az új hangembert Dávidot akartuk bemutatni a Balaton partiaknak és akartuk alávetni a koncert (mint pudingnál az evés) próbájának.

Gyűlés hatkor a szokásos tankoldánál. Utazás Dávid vezetésével, az ő szolgálati mikrobijában, mely némileg tágasabb, mint Lajosunk mindönknek kedves Vanessája. Főleg így, hogy szinte semmit nem kellett vinni. Kávé és bivali típusú setét ser magunkhoz vétele, valamint a legújabb, a mancsban megjelent kritikánk megvásárlása és elolvasása után irány a magyar tenger.

A buszban feltöretnek a dobozosok és elhangzik a köszöntő is Milupától:
- Igyunk Laló első ivós útjára!

Mire Arnie rögtön kontrázik:

- És az utolsó.

Szegény Laló, hátha nem most ihatott utoljára... Az út vidáman robogott alattunk. Vagy inkább mi robogtunk fölötte. Mindegy.

Több lányos apuka is van a csapatban, így felmerült, hogy vajon milyen sráccal állít majd be először az apai szívnek oly kedves leánygyermek. Arra jutottunk, hogy inkább egy az arcán törött varjúsárnyat viselő imós legyen, mint egy hidrogénszőke diszkógömb. Az előbbieket ugyanis csendes, maguknak való emberek, mondhatni ártalmatlanok. Csak szomorkodnak. De ez nem is csoda, ki ne búsongana, ha folyamatosan varjúsárnyat kellene az arcán hurcolnia. Persze az is szóba kerül az avtópályán, hogy hol is kell azt elhagyni ahhoz, hogy biztosan odaérkezzünk, ahová indultunk. Így izgalmas tóparti városokról, mint az eltévelyedés lehetőségeiről beszélgetünk. Többek között Keszthelyről és Badacsonyról is. Ez utóbbit könnyű, de ízes bora miatt Lalónk hamar kedvenc meglátogatnivalói közé sorolja. Ahogy Hajóst is, ahol az ősszel nem a megfelelő időben voltunk ahhoz, hogy borozhasson és ne

villámsebesen kihűlő lángost kelljen majszolnia a csillagfényes fagyban, a lakodalmas hangulatú sramlisátor mellett.

Azt sajna már nemtom, honnan jött fel, na nem a Hold, hanem a trafik igének a ragozása: én trafok, te trafszt, ő trafik, mi trafunk, ti traftok, ők trafnak. Ha nem vigyáznak, akkor nagyon rátrafnak...

Dél-alföldi élményhegyek

2008.05.17. Szeged, Garabonciás: Vastrabant, Molotov Koktél, Zord

Tizenegyedtől a Deko Tv számára forgattunk. Igen-igen, az valami divatcsatorna. Vagy inkább ilyen mindenese, praktikus? Nemtom. De nem kell aggódni, nem mi kezdtünk el divatolni hirtelen! Laló görülfrendje, – vagy szelerme, ki hogyan szeretné hallani a titulust – Barbro ilyen ruhatervező, kreátor, dizájnner vagy mi. Rajta keresztül, általa, vele vagy éppen tán miatta kerültünk képbe. Olyan jellegű összefonódással, - a már említett párkapcsolatosdin kívül - hogy Ő tervezett a banda számára, részére, nekije öltözköztetőkészítőket, hogy szebbek és dizányosabbak lehessünk a színpadon, pl. a korábban említett, de időben későbbben bekövetkezett Metalchamp-en. Persze kizárólag a zenekar hivatalos színeit, a trabant(libafos)zöldet és a feketét felhasználva. Fekete ingzetünkhöz gyönyörű nyakkendőt és pompászöld lábbelit, egészen pontosan tornacipőt készített. Tulajdonképpen, vagy legalábbis részben ezek megtervezéséről és kivitelezéséről szól a filmecske, s ennek okán szerepelünk benne mi is, mint tulajdonképpen megrendelők. Nagy kaland volt. Nagyon jófej volt a stáb s tök jó, hozzánk illő módon és mértékben beteg ötleteik voltak. Rögzítettünk autóból kiszállást, lakásműhelybe érkezést, ruhapróbát (nyakkendőkötést), dumapartit vendégművésszel, aranylemez-átadást és szabadtéri lépcsőn elkövetett vágóanyagot is. Arnie volt a sztár. Eszelőseket mondott (mint tudjuk, ritkán szól, de akkor nagyot) és kézen állva jött le a lépcsőn. Szájtátva bámultuk...

...a Garabonc megtalálásában a Fade Out dobos Jenő segített telefonos koordinációval. Sőt bringával elénk is jött. Egy kicsit. A biztonság kedvéért. Mi voltunk az elsők. Aztán kisvártatva befutott Miskolc thrash hordája a Zord. Egyedül az estét nyitó Molotov Koktélnak nem akaródzott befutni. Koktélunkra várva megkóstoltuk a helyi főzésű (Szögedi) söröket és pizzákat rendeltünk. Meg bosszankodtunk. Legfőképpen én. (Abban úgyis jó vagyok)...

...Szúnyogokkal viaskodtam odakinn. Próbáltam nem etetni őket. Tennem véremmel. Meg azt csodáltam, ahogy Dávid a szálldosó denevérekkel játszik, apró köveket dobálva fel a kis butáknak, akik bogárnak vélvén azokat, le-lecsaptak rájuk. Talán Deniék (Zordének) pizzájának befutása is késleltette a kezdést. Csak az biztos, hogy ők is derék csúszással rövidítették játékidejüket s egyúttal sajnós a miénket is.

Irgalmat nem ismerő metaljukkal azonban már nem tréfáltak. Hangosak és zordak voltak. A bőgős egy erősen sportos alkatú (kigyúrt), szókitett harcsabajszú (vagy szakállú?) fickó mindenkit az ex-pankrátor Hulk Hoganre emlékeztetett. Színpadi megjelenése és játéka is igen kemény és feszes volt. A thrash sose volt igazán az én műfajom (közismerten dallamhívő vagyok), ezért meg a szélsőségesnek ható hangerő miatt csak mérsékelten tudtam élvezni az egyébként, főleg Deni konfjai és a srácok lelkesedése miatt közönségbarát bulit.

Aztán jöttünk mi. Gyorsan, fürgén, ahogy szoktunk. Lehet, hogy lusták vagyunk vacakolni a beállással? Vagy kakkantunk rá? De az sem kizárt, hogy ügyesek vagyunk!!! Nagyon úgy tűnt, hogy mi arattuk a legnagyobb tetszést. Az egybegyűlteket szinte kivétel nélkül jól látható mozdulatokkal élvezték a dínomdánomot. Még a pult népe is. Két skac bevallottan a klip miatt tolta el a arcát és hallójáratát a bulira. Nem hiszem, hogy megbánták volna, hisz igen szorgosan bólogattak. De a többieket sem kellett féltetni. Mindenki lelkesen és hangosan hozta tudtunkra, hogy jó a buuuuulíííí! Bár maroknyian voltunk, igazán frankón éreztük magunkat. A szabott időkereten belül. Sőt azon is túl, bár akkor már hangszerek nélkül.

Nagyon összepajtaszkodtunk a helyi, Betonkeverő című rággyműsor prominens személyiségével, VT dalok éterbéli népszerűsítőjével, Balázssal és a volt Baby Bone, ma Feedstuff (jó kis stoner zúzás) gityós Lukács Lacival. Invitáltak bennünket együttivásra (ezt nagy respekttel elfogadtuk), ottalvásra és reggelig tartó bulizásra. A Bolyhos nevű vegyes lé, meg kell hagyni, kellemes itókának bizonyult. És a Szögedi serek ízével sem volt gond. Lacitól kaptunk ágyas páleszt az útra (milyen jól is jött az másnap a gyomromnak...) és persze mindenki visszavár bennünket ősszel egy népesebb, de hasonlóan fílinges partira. Ki nem hagynánk! Jessz!

Szűrés negyven fokban

2008.06.23. Budapest, Filter: Na&akkó?!, Vastrabant

Ez fasza volt. Őszintén szólva nem számítottam ennyi emberre, ilyen fogadtatásra. De úgy is fogalmazhatnék, hogy nem ilyen fogadtatásra számítottam. A legmeglepőbb a két trümetalfan cimborám Somakoma és Bistyákbá véleménye volt. (Na jó, kicsit azért bíztam valami kedvező visszajelzésben.) Som egyszerűen zseniálisnak, Lac pedig, kérdésemre, hogy - Azért szórakoztató volt?

- Igen az, de nem ez a jó kifejezés, mert hatványozottan az volt. - göcögéssel válaszolt. Ez azért megnyugtató. Léven, hogy kevéssé az ő műfajuk, amit tolunk.

Az egész úgy kezdődött, hogy pár nappal az esemény előtt datafixálódott az ügy. Legalábbis az a része, hogy mi is jelen leszünk. Ha jól tudom. Bár nyugodt szívvel állíthatom, hogy elég kevés információval rendelkezem a buliról, még így utólag is.

Somával randiztam a Lujzametronál, hogy Tekézzünk, aztán együtt vonuljunk által a szűrőbe. Muszáj volt már meglesnem a híros Tekét, amiről annyit regélnék. A hely szerintem átlagos, kerthelyiséggel (oda nem jutottam ki, asszonygák tele volt) és ahogy elnéztem, jobbra rokkerokkal. Megittunk egy sört, összeszedtük a Lacit (nem pont ebben a sorrendben) és átvonultunk. Persze útközben venni kellett a két szomjas teve miatt újabb pánczélosokat, amiket természetesen nem lehetett levinni a pinyóba, ahol várakozásommal ellentétben 680 fok és 115%-os páratartalom fogadott. Gyorsan meg is lett az esőerdő hangulatom: izzadtam, mint inka a domboldalban. Már érkezünkör szerencsésen lemaradtam az első zenekarról (alulinformáltságom bizonyítéka, hogy a nevüket sajnos még mindig nem tudom), mely állítólag olyan halkan nyomta kellemes bárzenéjét, hogy a függönyön túl nem is lehetett hallani, hogy játszanak. Sajnos a Na&akkó?!-ből sem sokat láttam hallottam (társasági életet éltem), bár ők azért átszűrődtek valamelyest. Vagy ilyesmi. Az azonban kiderült, hogy az új, aranyos kis énekes lány nem oly bátortalan, mint elődje, hisz ha jól láttam Diszkóvágásunk alatt még táncizott is kicsit hátul a félhomályban...

Megkaptuk a színpadot és a cuccot (semmit kellett vinnünk, lustaságunk überfokra kielégítve), amiért a meghívással együtt köszönet a Na&akkó?!-nak, (Hú de nem egyszerű leírni a nevüket. Azannyáját nekije) és bele akartunk vágni. Csak a Lalónak szánt erősítőbe belebújt a kisördög. A technika őr döge. Lecserélték. Na nem az ördögöt, hanem a erőlködőt. Jobb lett. Mármost a megszólalásunk. Lett benne gitár. Így se folyamatosan, mert néha-néha kihagyott, de azért tolhattuk. Antilemezbemutatót vagy következőlemez-bemutatót tartottunk. A Told bel mindössze két dalát sikerült az improvizonált műsorbe bepaszírozunk. De jó volt. Aszonták. Úgy szakadt rólam a víz, mintha kéccász kiló lennék és még futnék is hozzá. Na nem is álltam tétlen, de akkor is! Ennyi sós vizet egy testen???

Úgy tűnt szórakoztattunk és szórakoztunk is. Meg versenyt párologtattunk. Habtestünk pórusain keresztül. Szerintem mi nyertünk. Bár üldögélő felek ellen nem túl nehéz...

Antibaby naplója (www.antibaby.freeblog.hu)

2008. január 22., kedd

Apró

Várok a Batthyány téren, odajön egy néni. Szép, tiszta ruhái vannak, de látszik, hogy az unokái kinőttjeiben jár. Olyan tépőzáras fehér-rózsaszín boxcipő-forma van a lábán, amit hatvan felett biztos nem vesz meg az ember, pláne, hogy nem is olcsó. Fénytelen gombszemével rám néz, és halkán kérdezi, lenne-e egy kis apróm. Rutinból vágom oda, hogy nincs. Csalódottan, sőt hitetlenül néz. Olyan lassan botorkál el, hogy még utána tudok szólani. Mert a fenébe, hát hogyne lenne nálam, épp pizzázni megyünk, az a kis apró igazán nem fog hiányozni. Mi a baj? - kérdezem tőle. Egy kis zsemle kellene neki estére. Kotorászom, adok neki 200 Ft-ot. Nekem apró, de ő zavarba jön. Magához sem húzza, abban a távolságban marad kinyújtva a karja, ahogy odaadtam neki a pénzt. "Ilyen sokat?" - kérdezi jóságos hangon. Ettől aztán én még nála is jobban zavarba jövök. "Adjak vissza?" - mert nem hiszi, hogy papírpénzt kapott. De milyen lenne már visszakérni mondjuk 150-et?

Rázom a fejem. A néni megköszöni, odatotyog a pékséghez és tényleg zsemléket vesz.

2008. február 25., hétfő

Jelenet

Pár napja rendszeresen megjelenik a fejemben egy jelenet. Afféle ébren álmodozás, fantáziakép, olyan, mint egy filmhlet. Egy nő, ahogy némán sétál a szupermarket polcai közt, és egy ott dolgozó férfi, aki szemmel láthatóan a társadalom egy alsóbb osztályából származik. Szinte egymásra sem néznek, de megmozdul bennük valami ellenállhatatlan, s ott, az áruház polcainak dőlve szenvedélyes szexbe kezdenek. Csak úgy puffannak a földre a kristálycukros, és szakadnak a lisztes zacskók.

Az elmúlt napokban többször beugrott ez a kép. Erre ma kikezdett velem egy árufeltöltő az élelmiszerboltban. Nem, nem szexeltünk, nem szakadtak a zacskók, csak nagyon hosszan és nagyon kedvesen és nagyon nagy műgonddal segített kiválasztani a megfelelő szénsavmentes ásványvizet. Azt, amit máskor vakon leveszek a megszokott helyről. Aranyos fiatal srác volt, jelentőségteljes tekintettel. Amikor - némi mélyen szemembenézés után - megállapodtunk a márkában, zsebéből határozott mozdulattal előrántott egy citromszínű műanyag markolatú szikét, és felhasította a nyílont. Ez volt az én élő mozim.

2008. március 16., vasárnap

Egyéni bankkártya

Amikor lejárt a bankkártyám, kaptam az alkalmon és az újat egyedire csináltattam. Válogattam a képek közül, és rájöttem, hogy egy minimál fotó lenne a legjobb, végre, a sok párdücmintás, rózsás, csiricsáré után. Ha már van rá lehetőség, legyen szép, fejezzen ki engem, amennyire lehet. Szeretem, ha a környezetemben levő tárgyak, amiket nap mint nap látok, stílusosak. Nem mindig sikerül elérnem, de törekszem, törekszem.

Már akkor sejtettem, hogy gond lesz, amikor bementem átvenni az elkészült kártyát. A bankos nő kivette a borítékból, majd forgatta, nézegette, elment vele hátra, aztán visszajött, hívott egy kollegát, annak is mutogatta, én meg csak vártam, mert nem tudtam, mi a baj. Gondoltam, rossz kártyát ne adjanak ki, úgyhogy vizsgálgassák csak sokat látott, bankos szemekkel. Amikor már eltelt jó pár perc, és kezdtem kellemetlennek érezni, hogy ott ácsorgok az üvegalitka előtt, megkérdeztem, mi a gond. "A gépben az áll, hogy egyéni kártyát csináltattott, de ezen nincs

semmi." - válaszolta a hölgy. Mosolyogtam, és megmutattam neki, azon egy fürdőszoba van, való igaz, hófehér, de ha jobban megnézi...

Na, azóta vagy tízszer kaptam vissza különböző boltokban. Nyújtom a kártyát, meglátja a pénztáros... le kellene fotózni az arcát. Nézegeti, forgatja, húzogatja a körmét a név és a kártyaszám domborulatain, és van, aki visszaadja, hogy nem jó. Pusztán a kép miatt. Mintha az határozná meg, hogy van-e rajta pénz. Viccesek az emberek, hogy ennyivel össze lehet zavarni őket.

Lak

Lejártuk a lábunkat, és egyetlen lakást sem vettünk. A ruhavásárlási akcióink valahogy több sikerrel szoktak járni.

Átbillentem a másik oldalra. Eddig úgy éreztem, nem találhatunk megfelelőt, mert túl sok elvárásunk van, most meg mégis láttam egyet, ami nagyon jó lenne, csak már eladták. Egyre inkább az új építésű felé hajlok, bár mint mindennek, annak is van negatívuma. Engem leginkább az zavar, hogy a most még színes, szagos, hét nyelven beszélő lakóparkokat már látom 5 évvel későbbi állapotukban, és az lehangol. Pont úgy fognak kinézni, mint a mostani lakótelepek, egy rakás ember egy helyen, tömbösítve, lepukkant környezetben, mert olyan sokan lakják, hogy egyik sem érzi magáénak. Nézegettünk szuper szexi látványterveket is, még ki sem ásott gödrök fölé épülő csodákról. Tényleg szépek, de a zsúfolt tengerparti szállodák jutottak eszembe róluk. Arról nem is beszélve, hogy míg Dunára panorámásan hirdetik, az legfeljebb a tetőtéri 180 négyzetméteresre igaz, az első emeleti 40-es a Tesco árurakodóinak parkolójára néz, és a közeli gyorsétterem is oda teszi ki a préselt szemetét, de találtunk olyat is, amelynek ablakából a kilátás egy megkopott falfirka: "Gyula, hol a pénzünk?".

2008. április 24., csütörtök

Túlhajszoltak

Amikor éjjel fél kettőkor fogpiszkálóval dúcoltam alá a szemhéját, nehogy elaludjon, mert akkor nekem is leesik a fejem, úgy meg nem lesz cikk reggelre, már elnevettem magam:

- Jó buli ez az önmegvalósítás, mi?

Mire ő:

- Jaja. Alig várom, hogy éhezzünk is belőle.

2008. április 26., szombat

Otthonérzet

Egész máshogy képzeltem a lakásvásárlási procedúrát. Azt hittem, majd kéz a kézben, kis virágmintás ruhácskában megyünk, békés, kiegyensúlyozott mosollyal az arcunkon, a tulajok kérdegetik majd, friss házasok vagyunk-e és kíváncsian lesik, a ruha alatt domborodik-e már a pocak. Mi meg szerelmesen pillogunk egymás felé, és a hangulatos kis családi fészkek versengenek majd egymással értünk. Tervezzük majd, hogy itt lesz a gyerekszoba, ott meg a dolgozósarok, gardrób, háló, olyan csili-vili fürdőszoba, hogy meg lehet nyalni a wc-deszkát. A konyhaablakból rálátni a játszótérre, de nem kell az isten háta mögött éreznem magam, mert csak kiszaladok a sarokra, és már ott a város. Így képzeltem, valahogy. Ehhez képest esőben mászkáltunk sárdombos építkezéseken. Használt lakás tekintetében meg dohos szag, penészes fürdők, szuterén és négysávós útra néző földszinti volt a választék. Nagyjából. Akadt néhány ígéretesebb, de azok is erősen kompromisszumos megoldások. Egyszer már szerződést is tartottunk a kezünkben, de a tizenvalahány oldalas szöveg bicskanyitogató részleteket tartalmazott, úgyhogy némi hangfelemelés után visszakoztunk. A

mosolyunk még egymásnak szólt, de fáradt volt és csalódott, a szemünk karikás, a tiszta ruhánk meg fogytán.

Ez tartott egy ideig. Aztán besokalltunk, és már nem is nagyon nézelődtünk. Ekkor egyszer csak visszakanyarodtunk a legelső házhoz, amit még a legelején néztünk. Akkoriban elvetettük, azóta viszont olyan köröket futottunk, hogy átértékelődött minden. S most határozottan érezzük, megtaláltuk az ideális otthont. Vicces, hogy egész más, mint amit kerestünk. Azt sem tudom, hogyan jött egyáltalán szóba, hiszen földszinti, és azokat zártuk ki leghamarabb. De ez egészen más. Legalábbis az alapján, amit most látunk belőle. Nem nagyon tudok belekötni, mert hiába sorolok bármit, otthonérzetem van, és annál nyomósabb érv / ellenérv nem nagyon létezhet.

2008. május 8., csütörtök
A nyomdafesték friss illata

Azért az olyan jó, amikor hasad a vákuumos csomagolás, és megcsapja az orrod a friss nyomdaillat. Kinyitod az újságot, még nem dobálták teherautókon, nem fogdosták össze az újságárus ujjai, vadi új papír- és festékillatot áraszt, recsegnek-ropognak az egymástól elváló lapjai. Az első ismerkedés mindig csukott szemmel, orron és fülön át történik.

Aztán belelapozgat az ember, keresi, vajon hol lehet az ő cikke, meg úgy eleve, melyik fotót választották és meghúzták-e utólag. És nem. Első bötűtől az utolsóig stimmel.

Nem tudom, meg lehet-e szokni ezt az élményt. Kicsit más, mint neten publikálni, bár annak is vannak fokozatai.

2008. május 16., péntek
A blog remek terápia

Ha máshonnan nem, hát onnan tudhatom, mekkora is egy probléma, hogy a blogba leírva elillan-e azonnal. Mire megérkeznek az első együtt érző, sajnálkozó vagy tanácsot adó kommentek, már értetlenül nézek-e rájuk: "miről beszélnek ezek az emberek?"

Antibaby

MENEDÉK

A szobában ülünk csendben. Senki nem tudja, hogy itt vagyunk. Hogy itt vagyunk minden percben, amikor a rengeteg ember körülvesz és nem hagy levegőhöz jutni, megfojt a nagyszerű barátok hada és az a sok buta kérdés, amikor mind azt hiszik, hogy velük vagyunk, hogy az ő életüket is éljük, hogy hozzájuk tartozunk, hogy felelősek vagyunk értük, nem... Itt vagyunk fönn a szobában, ahol csendesen esik az eső, hallom, ahogy kopog a fejünk fölött, és messze még a reggel, nem is lesz talán soha, nem is kell hogy legyen, mert akkor végig kéne gondolni, mi történt, értelmezni, megoldani, kezelni, megölni azt a csodát, ami itt él ebben a kis szobában, csak most, csak nekünk, itt látom a csukott szemhéjaid mögött, itt érzem a tested halk lüktetésében, itt van és itt lesz nekünk mindig, a legszentebb, a menedék.

Hogy emlékezz rám.

MENEDÉK

Varjak szállnak a kertitörpék fölött.

- Kiráz a hideg.
- Tudom. De gyönyörűek.

Erőltetett ez a kép. Egy megkeseredett lakberendező utolsó vonagló rúgásainak eredménye lehet, a beteges és nevetséges kényszer, hogy valami egészen újszerűt alkosson, valami egyedít, miközben pontosan tudja, hogy nem törhet ki korlátai közül, melyek még csak nem is a sajátjai. Még a korlátait is kölcsönözte...

A háttérben pasztellzöld fák rángatják gallyaikat, és nekem egy pillanatra az Elvarázsolt Ország jut eszembe- az a három nap, amit kába önkívületben töltöttem valamikor a világ végén és mélyén; a ZÖLD ujjongó ünnepe, a szín soha nem látott, süvítő, döbbenetes mélysége és valódisága; ahol az ég olyan, mint a batikolt kék vatta, és a véget nem érő zöld rétek és hegyek között szürke loval legelnek; ahol az idők kezdete óta ott álló kócos habcsók-szénaboglyák már kérgesek és ragadnak, mint az olvadt vattacukor... Az út mentén pici falucska mosolyog- egy vörös kis patak választ el tőle, földutak futják be; földművesek és kézműves nénikék ezeréves ruhákban, szemükben valami nem is e világi csodálatos békével, gyönyörű ráncaik közül rám néznek egy pillanatra, de mintha nem is látnának, egy aprócska lány tyúkokat hajkurász seprűvel; én meg csak állok megbűvölve az út túloldalán, és egyszerűen csak elszégyellem magam- milyen lehet itt felnőni?

Mennem kell tovább, az ég olyan, mint egy visszafojtott lélegzet, vagy egy ki nem mondott gondolat, a sínek pedig barátságosan bújócskáznak velem- a zöld a hunyó.

Mintha megállt volna az idő, csak haladok az Elvarázsolt Ország belseje felé és egyre távolabb érzem magam a „civilizációtól”. Páratlan érzés, ahogy gondolatok nélkül, szabadon csak a pillanatnyi benyomásokat fogadom be, csak hagyom, hogy átjárjon és magáévá tegyen az az ősi, furcsa, mélységes nyugalom és béke, ami életben tart itt mindent. Elfelejtettem mindent, ami eddig létezett, amiről eddig azt hittem, az életemet jelenti; olyan, mintha a határon hagytam volna a múltat, és életemben először tényleg megélem a jelent, a maga örült és páratlan tökéletességében.

Villanypóznák jelzik a „civilizáció”, egy város közeledtét, de az út mentén folyton felbukkanó kékes szobrok –Krisztus keresztre feszítve- figyelmeztetnek: ez nem az a világ.

Nagy, szürke épületek között haladok, az ablakrések mellett mindenhol hamuszín kémények merednek ki a falakból, mint a cigarettacsikkek; a telefonfülkék tempera-sárgák, a postaládák babakékek, nincs üveg az ablakokban, egy ócska troli zokog el mellettem, és sehol egy szempár. A valamikori üzletek borzalmas színekben pompáznak, azok a színek, melyek Latin-Amerikába vonzzák az utazót, itt valami szörnyű összeállításban szerepelnek, és csak erősítik az iszonyú elhagyatottság érzését; fejem fölött pedig színes karácsonyi égősor lóg, bele sem merek gondolni, milyen lenne ez az egész kivilágítva... Olyan ez a hely, mintha az emberek itt hagyták volna a háború után, minden olyan befejezetlen és hiányos. Félbehagyott város.

Félek tőle, tovább megyek, remélve, hogy megtalálom, amit keresek, és örökre elfelejtem a kísértet-város hangjait.

Különös hegyvonulatot csodálok; olyan, mint egy ébredező testen gyűrődő lepedő, vagy mint egy idős ember vékony bőre alól kilátszó fáradtan lüktető erek. A felszántott földek- akár a marcipán. Közepén nyomorúságos, összetákolt kunyhó roskadozik, s alig hiszek a szememnek: tetején büszkén leng a zászló, a kék-sárga-piros zászló, mellette Krisztus a kereszten...nem bírom már tovább.

Kerítés nélküli temető a domboldalban, kis keresztekkel, a magas, zöld fű egészen benőtte, lágyan simogatja a keresztek alját...milyen lehet itt egy temetés?

Vajon meddig tudnék itt élni, boldog tudatlanságban, távol a világtól, gondolatok és emlékek nélkül?

Egy-két helyen kertitörpe-halmok. Veszélyes dolog.

Hirtelen visszacsöppenek az émelyítő pasztellzöld és káposztaszagú valóságba, amely nem a Valóság ugyan, de a megszokás sajnos kisajátítja a szavakat, s bután valóságnak nevezzük azt az érat, amely nap mint nap körülvesz bennünket, s közben megfeledezünk a saját valóságunkról...

A varjak sem olyan feketék már, mint régen...de mi is az igazi fekete? A papi reverenda, idős parasztbácsi körme alatt a kosz, vagy azok az apró pöttyök abban a Szembogárban, amikre ha rásüt a Nap, nem is feketék igazán, hanem lilák, mint a fogak az olcsó vörösbor után, rideg-lilák, mint az ujjbegyeim a hidegben...

Van, aki ismeri a feketét, kell hogy legyen.

Vajon az az arc ismeri a feketét...? Csak egy pillanatra pillantottam bele az életébe a táskáján keresztül: fekete tükör, fekete szemceruza, fekete rúzsfolatok egy zsebkendőn, fekete hajgumi, fekete toll és egy narancssárga notesz, ami örülten vonzotta a kíváncsiságomat, de nem volt bátorságom belenézni, betörni egy ember legszentebb magánszférájába, épp csak kinyitottam, aztán gyorsan be is csuktam- ez már nem az én világom. Véget is ért az illúzió. A Nagy Medve ismerte a FEKETÉT...

Szétnézek. Egy kis teátrum a Föld, amit kedvére alakít az Alkotó. Most is elkápráztat.

Hatalmas, méltóságteljes, tiszteletet parancsoló felhők magasodnak fölöttünk. Színük valami egyetlen és egyedi festő palettájáról kerültek a vászonra. A Nagy Festő ecsetével másodpercek alatt kreált egy színdarabot. Egy mozgóképet.

Olyan az egész, mint egy élőfestmény. Kép, mégis él.

Minden pillanat megismételhetetlen.

A felhők folyamatosan változnak, a színek állandóan keverednek, az ecset egyre csak jár, a festő most ihletet kapott, kacagva alkot utánozhatatlant, létrehoz aztán elpusztít alakokat, bábáskodik a színek, árnyalatok születésénél, hogy aztán megölhesse, egyetlen ecsetvonással megsemmisítse mind. Szül és gyilkol.

Egy tébolyult művész, akinek gyerekkorában elvették a játékát. A maciját, a bűgőcsigáját, a dobókockáját. Gyermeki világának középpontját. Elvették, kitépték a kezéből a zsírkrétát, nem rajzolhatott virágokat meg napocsát.

De most már a maga ura.

Sokáig tűrte az összetört zsírkréták látványát a sarokban, de most úgy döntött: elég.

Ecsetet és festéket ragadott, vásznat szerzett és most alkot.

Játszik. Újra érzi a művészet örömét, az alkotás csodáját, a teremtés erejét.

Játszik, pont úgy, mint régen. A különbség csupán a vásznon látható.

Már nem mosolygó napocsát, színes virágokat, tarka pillangókat rajzol.

A vászon most sötét. A szürke, fekete, mélykék, méregzöld színek gyermekeit rejti. Kevés színt nevezünk el ahhoz, hogy szavakkal kifejezhető legyen a kép.

Ez nem is meglepő, hiszen ezek a színek csak ilyenkor, talán életükben egyetlenegyszer jelennek meg, kár lenne szavakkal csorbítani derengő fényüket.

Eddig készülődtek, s most teljes pompájukban tündökölnék néhány percre, hogy aztán eltűnjenek mindörökre. Megmutatják minden formájukat, szépségüket, aztán eltűnnek, mielőtt bárki elemezhetné őket. Igazuk van.

Pár percnyi színjáték az egész, egy előadás, amit életük utolsó és egyetlen nagy mozzanatának szánnak. Aztán feloldódnak.

Csak kábán állok és figyelek. Nem akarok pislogni, hiszen akkor behunyom a szemem, s minden szemvillanás alatt elmúlik egy felvonás a színdarabból, s kár minden elmulasztott pillanatért ebből az emberfeletti kompozícióból.

Körbe-körbe sétálok és lassan fémes álomba merülök, miközben a függöny legördül, s rám teríti óvó bársony-karjait.

Lila ködben ébredtem reggel, még inkább hajnal lehetett, az éjszaka már rég eltűnt, de a Nap még nem volt hajlandó cselekvésre rugdosni az élőket, aludt a város, és én, az egyetlen éber azon a nyirkos padon úgy éreztem, ismét csak az enyém az a sok szürke épület, amely ilyenkor a lila-rózsaszín ködök és párák közepette valami messzibb, igazibb világból csöppent a térképre.

Az első napsugarak megcsillanása a vízen elindította a szertatást. A szürke, kopott, - méltósággal kopott- útítárs kiszállt a batyuból, és én újra egyedül zengtem a Nap himnuszát, nem Párizsban ugyan, de a saját hajnalomon.

Rosszallóan néznek a galambok, mi ez a lárma korán reggel -le kellene nyelnem a hangszalagjaimat. Micsoda őrült zenebonát csapnának, míg leérnek a gyomorba! S ott aztán? Belesüppednének a nyúlós, sekélyes, bizonytalan és langyos zsákba; ott pihennének, mint egy mohás ingoványban fekvő trombita...Egyedül.

Talán, ha a fogaimat is lenyelném velük...?

A galambok észreveszik, hogy nézem őket. Őket is lenyelték.

A Nap melege lassan felszárítja a harmatot a pad deszkáiról- mint a könnycseppek a kabátod ujján, amikor a lélek egyetlen szűk csatornán próbál kiáradni egy hatalmas pillanatban , és a sírástól görcsösen rázkódó testedet szorítva arra gondolok, ha egyetlen órában elérne az életem, azt a pillanatot ajánlanám a percnak, míg az óra körbejár.

Vérvörös pipacsok áztatják a kiszáradt folyómedret. Pirosak, mint a kicsordult véred, ami itt maradt a padlón, pedig már annyiszor mostuk és töröltük, mégis konokul itt maradt emlékeztetőül, hogy érezzük az illatát, valahányszor elhalkul a játék, és magunkra maradunk a saját üvöltő némaságunkkal.

Végre elered az eső. Lila tulipánok hullanak a vízbe, és elsodorják a magányt egy kis időre.

REKVIEM NOVEMBER ELSEJÉN

Kábán figyelem a gyertya lángját.

Fölöttem az ég messze-merengőn, a végtelenség érzetét keltve tárja szét karjait.

Csillagok milliói borítják a belső tetőt – apró, fénylő vagy derengő pöttyök egy nagy és sötét lepedőn. Vajon mitől függ, melyikük fényesebb?

Nézem a lángot és arra gondolok, sok ezer szempár mered most ugyanígy egy-egy vöröslő kis tüzeckébe, jórészt azért, mert így szokás, és elbizonytalanodok – jól tettem, hogy idejöttem?

Elképzelem, mit mondanál, ha itt állnál mellettem.

Valószínűleg tiltakoznál, nem örülnél, hogy gyertyát meg virágot hoztam, pedig direkt nem boltból vettem spéci-méceszt meg óriás-csokrot, csak három szál napraforgót hoztam, meg gyertyákat – egyszerű, fehér, vékony viaszrudacskákat, neked.

Tudom, ez nem mentség, de jöttem, óhajod ellenére; tudom ,nem akarnád, hogy itt legyek, hogy egyáltalán tudjak róla, talán azt is kitörölnéd a múltból, hogy valaha is ismertelek.

Mégis...talán ma tényleg jönni kell.

Fura érzés itt állni a sírodnál.

Jézusom, leírni is milyen...a sírodnál.

Általában személytelennek érzem a sírokat, a fejfákat – kövek, melyek ridegen tűrik, hogy néha egy-egy ismerős vagy csak kíváncsi tekintet rájuk mered egy fél pillanatra, aztán állnak tovább, mintha semmi sem történt volna.

A te márványlapod viszont valahogy barátságosabb. Más.

Pedig üvöltve szaggat belül a felismerés –ahányszor csak ránézek-, hogy ezek a betűk és számok, ez a pár rovas egyet jelent a halálod tényével, azzal, hogy már nem vagy. Mégis...valahogy kedvesen igyekszik, hogy közömbös legyen.

Mi is történt?

Statisztikai adat lettél egy listán, kipipáltak fönt vagy lent, egy cipzárhúzás a fekete zsákon, számokká vált a neved, már biztosan fel vagy tüntetve egy diagrammon, amit okos, szemüveges bácsik és nénik elemezgetnek naphosszat...

Munkát adtál továbbá egy sírkőfaragónak –vajon hanyadjára véste kőbe ezt a drága nevet?-,

egy sírásónak, egy hullaszállítónak, egy papnak, meg nem tudom még kiknek, akiknek valamilyen módon közük volt a temetésedhez.

Szóval végülis hasznos dolog volt ez a te haláloed, életek meg munkafolyamatok alkotóeleme lettél egy kicsit, hozzásegítetted őket a napi betevőhöz, ilyesmi...

Biztos büszke lennél és megállapítanád: ennyi embernek egyszerre egész életedben nem okoztál „örömet”...

Igen, tény, hogy a dögszekeret is húznia kell valakinek, de ha csak ennyi lenne...

Bár csak ennyi lenne.

Nem is állnék most itt összezavarodva, magamban, egy kőhöz duruzsolva...

Monológ ez, de mégsem igazán, mert valahol jó mélyen elrejtve, masszívan bennem is itt van az a tudat, hogy hiszek benne...hiszem, hogy hallod, amit mondok.

És ha az így van –márpedig egyre inkább hajlok rá, hogy így van-, akkor figyelj rám, szólok: elfelejtettél valamit. Megesik, te sem figyelhetsz mindenre.

Szóval itthagytál engem. Ittfelejtettél.

Véletlenül, tudom én, nem akartál nélkülem indulni, soha nem hagynál magamra, persze, tudom, csak a nagy sietségben valahogy ittfelejtettél.

Semmi baj, még nem történt semmi végzetes, csak gondoltam szólok, nehogy túl messzire menj, ahonnan már nehezebb...ahonnan már nem tudsz visszafordulni.

Ne nézz így...tudom, persze, hogy látom, egy kőhöz beszélek.

Nem hozzád.

Nem jössz már vissza.

Ugye?

Ugye nem jössz már vissza?

Megint érzékenyültem, rémes, nem szereted, tudom, máris összeszedem magam, ne aggódj, nem fogok itt összekönnyezni mindent, hogyisne, hogy gyengének higgy?

Szó sincs róla, hiszen nem olyan nagy dolog, ugye, ahogy te mondtad mindig: csak megnézed...csak megkóstolod...csak kipróbálsz...hogy milyen...mert tudnod kell, hogy milyen...

Biztos tetszel nekik, ha így ottragadtál.

Tudod, lassan enyhül a fájdalom.

De már nem sajdulok bele minden pillanatba, amikor levegőt kell vennem, míg tudom, te már nem bajlódsz ilyenekkel.

Képzeld, néha már nevetek is.

Mikor mesélek rólad, általában mosolyogva gondolok rád de néhány hete feltűnt, hogy alkalmanként a szám is nyitva és hangom is van - szóval nevetek.

Utólag szeppenek csak meg – ezt lehet?
Miszter doktor azt mondja, ez jó, én meg hiszek neki.

TALÁLKOZÁSOK

Olyan volt, mintha sok kis burokba gyűrt élet fulladozna egy teremben, mindenki a saját kis világában, egyedül. Egy tavaly végzett srác odalibegett hozzám, sörrel akart itatni, de nem kértem. Raszta haja volt, és látszottak a bokái. Piros nadrág. Nem ezen a bolygón járt, elmélázott rajtam, megsimogatta a fejemet és továbblibegett. Olyan volt, mint egy angyal. Repült, szállt a következő emberhez. Mint egy pillangó.

ESŐCSEPPEK

Zuhog az eső.

Szemgolyószerű buborékok ugrálnak az aszfalton, táncolnak a pocsolyákban, melyek tengerként borítják el a betonrengeteget. Pislog a járda.

A verebek vidáman ugrándoznak a tető alatt, az esőre nem merészkedik ki senki, ugyan miért akarnának vizesek lenni?

Lassan, nyugodtan sétálok végig a városon az ömlő esőcseppek között, magamban mosolygok a buta embereken, akik féltik a bőrüket, s az ereszek alá húzódnak és irigyen nézik a fűtött, száraz börtönökből kikukucsáló, függönyszélek mögül leskelődő betonlakókat, akik büszkén tekintenek le rácsaik mögül a szegény, szerencsétlen ázottakra, akiket megtorpanásra készítettek az ég könnyei.

Az első cseppeket szomjazva várom, s ahogy fél perc alatt már minden aszfaltcsíkra jut víz, a felhők felé fordítom a fejem és hagyom, hogy a jéghideg esőcseppek megérintsék a szemhéjam, a fülem, az orrom, az ajkaim, végigfolynak az arcomon és én megtisztulok minden nyomasztó görcstől és gátlástól ami bennem kering, a vízcseppek apró és erős puskagolyókként csapódnak a testembe, átjutnak a pólómon és érzem, ahogy átmedvesítik a bőrömet.

A víz beszivárog a lábujjaim közé – a tornacipőm megadta magát – és a vizsgálódó tekintetektől kísérve végül becuppogok én is a fedél alá.

Mosoly ül az arcomon és a tekintetem életörömtől ujjong, tehát döbbsen fogadnak a száraz lábnyomokért harcoló okosok.

Igyekszem átadni nekik ezt a határtalan érzést, amivel az eső feltöltött, de érzéketlenek a természet ajándékaival szemben, ők semmit nem kapnak ettől az esőtől, csak annyit érzékelnek, hogy vizesek lettek, és ezért előírásosan panaszkodni kezdenek, egymást túllícitálva árasztják magukból a negatívumot, hiszen ilyen időben illik az időjárásról keseregni, és felidézni a régi boldog nyarakat, amikor bezzeg nem volt globális felmelegedés meg légszennyezés, az ember reggel kinézett az ablakon és tudta, milyen napja lesz, és ha nem vitt magával ernyőt, bizony nem is esett az eső, s mindenki elégedett lehetett ebben a biztonságos, kiszámítható rendszerben.

Szeretném körbetáncolni őket, kacagva lerángatni mindről a cipőt és kilökni őket az ég alá, hogy mind térdig vízben álljanak, ázzanak bőrig, csurogjon a víz a hajukból, málljon le róluk a ruha, dobják el a szorongásaikat és tegyék azt, amit valójában szeretnének: táncolni az esőben, mezítláb, ugrálva, énekelve, szabadon, együtt lélegezni a morgó égbolttal, egyesülni a könnycseppekkel, melyek mindenki arcát beborítanák és átmosnák ezt a beteg, beszűkült, korlátok között vergődő társaságot, lemarnám azt a sok réteg mázat, amit olyan gondosan építettek magukra, nehogy az arcuk tükrözze a valóságot, nehogy a tekintetük elárulja, kik is ők valójában, hogy gyűlölnék így élni, megfulladnak a sok elvárás és rács között, nem kapnak levegőt a mesterségesen tisztított légtérben, ahol a légkondicionáló berendezések hideg porral helyettesítik a kinti meleget, átpumpálják a tüdőnkbe a gondosan átszűrt összetevőket, amiket

aztán engedelmesen a testünkbe engedünk és még örülünk is neki, hogy megkapjuk a tökéletes hőmérsékletet, hiszen egy tökéletes testnek ennyi jár, még egy ilyen környezetszennyezéstől és természeti katasztrófáktól szenvedő világban is, amit mellesleg mi tettünk ilyenné.

Eltűnik a zöld – panaszkodunk, miközben az újonnan átadott autópályán 120-szal repesztünk a 223412milliomodik tömegcikk autóval, ami mellesleg ugyebár nem igazán bomlik le...

Szóval szeretném megkérni ezeket a kedves és tisztességes emberi lényeket, hogy feküdjenek ki velem a fűre és élvezzék, ahogy az eső belemossa őket a talajba, hogy aztán virágok nőhessenek a testükből és új élet sarjadhasson oszladozó végtagjaikból, melyeket immár úgysem használnának semmire, hiszen feküdni végtagok nélkül is lehet.

Milyen csodás lenne, ahogy a gyökerek egyre erősebben átfonják magukat a bőrrömnön, s az a kis szál, ami a mellkasomon tört át, a hátamon hatolna tovább, lefelé, a tápláló anyaföld mélyére...

A gondolat megszakad, mert eláll ez eső, és túl sokan vannak már itt akik szemeikből dárdákat lőnek felém, aki csak örültem ennek a délutáni esőnek.

zsubarack

2008. március 15., szombat

Sokkal több olyan dolog van mostanság, amiről nem akarok írni, mint olyan, amiről igen. Vadászom a témákat - lehetne mondani - nem különösebben nagy igyekezet: lényegében abból áll a vadászat, hogy fekszem a hátamon (korán ébredek), és várom azt a pillanatot, mikor a nap kibukkan a szemközti nagydarab ház fölött, beragyogja a Thurzó utcát, és az egyik sugara (olyan sugár, amelyet az ovisok rajzolnak, majdnem egyenes, vékonyka és aranyszínű) átszágul a lakásom kisebbik szobáján, hogy aztán szétkenődjön a középső szoba (hallnak meg étkezőnek is nevezték már) sárgás falán. Mikor ez megtörténik, felkönyöklök az ágyon, és bámulom, hogy ragyog minden. És nem kelek fel. Egy ideig még nem. És azután sem kelek fel igazából, egyszerűen függőlegesbe megyek át, és a gyűrött alsógatyámban áttotyogok a kisebbik szobába, amit ekkorra már teljesen belak a napfény, totty-totty, aztán bekapcsolom a számítógépet, mert leszoktam róla, hogy papírra írok. És megragadom a bögrét (közben tettem bele kávét, csak ezt taktikailag átugrottam, hogy megmaradjon a napsugár a szöveg fő csapásirányának), és úgy lendítem a nap felé, mint tettem volt egy éjjellel ezelőtt a vodkával, azt mondom "na egészségetekre", mert úgy sejtem, a nagy világosság mögött ott egy város, így hát van kinek mondani. Pontosabban lehet, esetleg lehetne kinek mondani. Totty-totty, aztán szépen lefekszem újra, és várom, hogy megérkezzen az első ötlet. A másik verzió, hogy lemerülök a fürdőkád aljába. Van egy vízpisztolyom, leginkább gépfegyverre hasonlít, terepszínű, és jókora "US ARMY" felirat látható rajta. Megtöltöm vízzel, míg a fürdőkád alján fekszem, hirtelen felbukkanok, mint egy kommandós főka-ember, "leszedem a rohadékokat!" - kiáltom ekkor, és tűz alá (víz alá, hehe) veszem a samponos meg tusfürdős flakonokat, azok pedig meginognak, majd egyesével behanyatlanak a habok közé. "Rohadt nációk" - dörmögöm, egy-két vízcepp még kihullik a fegyverem csövéből, aztán köpök egyet képzeletben. Aztán kiszállok a kádból, visszafekszem az ágyba, és várom, hogy megérkezzen az első ötlet. Az ágy nagyon vonzó hely számomra. Utána sajnálatos módon délelőtt lesz a reggelből. Ekkor már a napfény is máshogy jön, tudományosan foglmazva: "megváltozik a beesési szöge", nem kúszik végig a kelet-nyugati irányban elnyúló újlipótvárosi mellékutcákon, nem robog be vízszintesen a konyhák ablakain, a nappalik ablakain, a dolgozó és mindenféle más egyéb szobák ablakain, hanem csak egyszerűen rázúdul a város háztetőire, mint valami kőomlás, ebből lehet tudni: végérvényesen holnap van. Részeseges ébredések után, pedig végérvényesen másnap, ahogy tetszik. Ilyenkor válik bizonyossággá mindaz, ami korábban csak sejtés volt, nevezetesen: hogy az ovis napsugarak függőnye mögött tényleg ott egy város, és a város tele van hülyékkel, és a hülyék mind azt ordítják, hogy "buá-buá, a jövő pont ma kezdődik!", kivágódnak az ágyaikból, és csak mennek ész nélkül, amíg bírják. Sosem képesek addig feküdni, míg felmerülhetne bennük az első értelmes ötlet, hogy mire is lehet jó egy reggel. Sosem bírnak addig feküdni, hogy rájöjjenek, felkelni miért érdemes. Szóval fölkelnek idő előtt, és a többi már szinte történelem, vagy konkrétan az, vagy majd azzá válik. A katonák is mindig túl korán kelnek. Ismét nem vonok le végkövetkeztetést, inkább két dolgot biggyesztek még ide: az első, hogy szép volt a mai reggel, a másik, hogy holnap mindenki aludjon sokáig. Maradjanak velünk!

7gnihil

1. MMS Stavrosból

A vakok önfeledten tekergőznek a reggeli napsütésben. Én a Neoplan előtt állok és a saját tükörképemben gyönyörködöm. Amazok úgy kapdosnak a napsugarak után, mint egy mohó virág. Nemsokára jön értük valaki, összekapaszkodnak és visszaszállnak a buszra.

Kint ülök a magaslesen és egy tavalyi Bollywood válogatást hallgatok. Itt mindjárt éjfél. Időnként leugrom és beletocsogok a vízbe mezítlábasan, a nadrágszáram máris csurom víz és homok. Két horgász van még a parton, más senki. A távolban épp úgy lüktetnek a narancssárga fények, mint kicsivel fölöttük a csillagok. Stavrosban nem változott semmi, pont olyan a falu mint kettő és négy éve. Délután elsétáltam az aranypartra a száz holdas pagonyon át, visszafelé a kedvenc gyrosomat ettem, megismert a nő, aki készíti. Rajta kívül Vasilis, a pékek, a boltos lány és a robogókölcsönzős kérdezték, hogy mi van velem, utóbbi szerintem marketing célzattal. Visszatért a 150 szavas görög szókincsem. Miközben írok, a Hold lassan előkúszott a hegyek mögül, el nem tudtam képzelni mi az a fény, ami egyszer csak megjelent a vízen. Udvara van a Holdnak. Lehoztam a bumerángot kipróbálni, működik, de sötétben azért nehéz, pár méter után már nem látom, hol tart, aztán csak frászt kapok, ahogy nekem csapódik. Képen még nem dobtam magam, de nem is akarom. A part tele van rózsaszínű szivaccsal. Némelyik akkora, mint egy cipő. Egy vékony fekete csík jelent meg a Hold előtt. Talán egy repülő kondenzcsíkja, mi más? Olyan volt mintha átdöfné a Holdat, minden költői túlzás nélkül. Előttem a tengeren egy csónak fénye vibrál. A fülemben az indiai zenészek egyre jobban belelendülnek, úgyhogy most megyek egy kicsit táncolni a homokba. Csók a feleségemnek, nektek pedig sziasztok!

2. MMS Stavrosból

Amikor 10 éve a Népstadiontól nem messze azon a buszon bejelentettem apámnak, hogy abbahagyom a gimnáziumot, nem volt semmiféle tervem. Ő a maga részéről nem ellenezte a dolgot, de nem is állt mellette. Úgyhogy folytattam a sulit, és még egyszer utoljára nagy szarba keveredtem. Írnom kellett a biosz kettesért az egész éves anyagból, délután, a tanári szobában, Nancyvel, aki 9 évre rá a tanúm volt az esküvőmön. Kivitelezhetetlennek tűnt a dolog, de a gimnáziumban semmi sem kivitelezhetetlen. Az ember akkor és ott írja át a szabályokat, amikor és ahol akarja, csak ismernie kell a határt, és nem szabad átlépnie. Kívülről, mármint. Ha a fél tantestület jelenlétében puskázol, nem adhatod alább hibátlan dolgozatnál. A jutalmunk nem csupán az év végi kettes volt, dehogy, annál sokkal több. Félreismert biosz-zsenikké avanzsáltunk és minden gyanú fölé emelkedtünk. A hátralévő két évben kizárólag dolgozatírás közben néztem bele a tankönyvbe, könnyedén tartottam a négyes átlagot, az érettségi előtt pedig felelhettem volna a jelesért. De mint az összes többi tantárgynál, itt is elszalasztottam a lehetőséget, amikor pedig nyilvánvalóvá válhatott volna, hogy soha, soha nem tanultam egyetlen percet sem.

Mindazonáltal egy pancser voltam, aki túlélési harcként élte meg a tanulmányai (4+)+8+5+3 évét. Ami összesen 20. Nem csoda, hogy csak ma jöttem rá, hogy a harcnak vége van. Vége van. Az életem már nem a túlélésről szól. És várnom sem kell semmire.

Ma 11-kor keltem, megreggeliztem - taramasalátát, fetát, ananászlevet és ouzot -, aztán szaladtam biciklit kölcsönözni (7 napra), majd elgurultam az utazási irodához információért. Ebéd után búvárkodás az aranypartnál, olvasás és napozás Marie Antoinette soundtrackjére. Este elbicikliztem a kikötőbe megnézni a halászhajókat, aztán nyomás az ellenkező irányba egy elhagyatott partszakaszra. A naplementét nézem a tengerből, amikor lecsap rám egy muslicarajnak álcázott szúnyogsereg, megadom magam, 10-15 vérszívó tapad a bőrömrre, és

nem történik semmi. Nem szűrnak meg. Abszurd.

Késő van, és egy férfigang valami egészen fura dalt énekel a fejemben a Bambali Hank nevű matrózról, úgyhogy mára csak ennyi. Megint egy hajmeresztő történet a suliról, amit egyhamar nem mesélhetek el a fiamnak, mi?

3. MMS Stavrosból

A teste egy pillanattal hamarabb kapcsolt, ezért előbb lett izgatott, s csak aztán figyelt fel az illatra. Annak a lánynak a parfümjét érezte, akit nem akart kiheverni. De az utcán senki nem volt rajta kívül, mindössze egy kamion parkolt pár méterrel arrébb. Lehetséges, hogy? Nem, nem lehetséges. Kétszer is körbejárta a kocsit. De az illat tovább erősödött. Az egyik kerék irányából jött. Lehajolt, és megpillantott valami fehéret az árnyékban. Mozgott. Egy bogár. Semmi kétség, a bogárnak volt olyan illata. Legszívesebben az orrába dugta volna, annyira sóvárgott utána. Mármint a lány után. A bogár, mintha kifürkészte volna a gondolatát, elindult felfelé a nadrágszárán. Megbabonázva nézte, ahogy a derekához ér, majd továbbmászik, és már a mellkasánál jár. A nyakánál. Most ért először a bőréhez, de egyáltalán nem volt kellemetlen, inkább olyan selymes érzés. Épp, mint a lány érintése, az is a bársonyra emlékeztette. És már ott is volt, közvetlenül az orra alatt. Az illata émedítő volt, behunyta a szemét, és elképzelte, ahogy megízleli a lány bőrét. Szinte azt is érezte, ahogy a lány megremeg az izgatottságtól. De akkor valami kellemetlen történt. A bogár felszaladt az orrába. Mire föleszmélt, már késő volt. Hiába nyúlt be a mutatóujjával, amilyen mélyen csak tudott, nem akadt a nyomára. Az illat elviselhetetlenné vált, már nem is az orrában, hanem az agyában érezte, könnyezni kezdett tőle. Persze a könnyének is parfüm illata volt, arra gondolt, ha összegyűjtené egy üvegcsébe, eladhatná, és akkor felébredt.

Otthon feküdt az ágyában, mellette csendben aludt a felesége. Megkönnyebbült, ugyanakkor kétségbeesetten próbálta felidézni az illatot. Nem járt sikerrel. Az orrához emelte a kezét, és akkor megérezte. Feljajdult ijedtében. A bogár egyik lába még kilógott az orrlukából. Elkapta és húzni kezdte, de a bogár megkapaszkodott odabent. A szemei könnybe lábadtak a fájdalomtól. Úgy érezte, mindjárt kiszakad az orra, de akkor a bogár végre engedett. Erősen szorította, nehogy elejtse, míg felkapcsolta a lámpát. A diadalérzet alábbhagyott, amikor észrevette, hogy csak a lábát tartja a kezében. A bogár már valahol a fejében van, és ezúttal nem álmodik. Ekkor tűnt csak fel neki, milyen különös pózban fekszik a felesége. A takaró lecsúszott róla, mezítelen volt, a két karja összekulcsolva, a térdét felhúzta, a lábai pedig az égnek meredtek. Pont, mint egy döglött bogár. A morbid hasonlat találónak bizonyult. Az asszony nem lélegzett. Nem látszott rajta semmi sérülés, mégis egészen biztos volt benne, mi okozta a halálát. A bogár. Muszáj valahogy nyakon csípnie, ő nem végezheti így. Talán ha belefúrna a fejébe, és eltalálná. Hát ez elég valószínűtlen. Ki kell csalnia valahogy. De hogy? Az Ördögűző jutott eszébe. Csakhogy nem ismert egyetlen papot sem. Azt hiszem megbolondultam, mondta hangosan, de ebben nincs semmi csodáltnivaló. Aztán öklendezni kezdett. A bogár megpróbált átjutni a torkába. Elkapta, és teljes erejéből összepréselte a hüvelyk és a mutatóujjával. A bogár kétségbeesetten zizegett, majd végre beszakadt a páncélja. Keserű ízű nedvet eresztett, végül elernyed. Kihúzta a szájából, a földre dobta és rátaposott. Tízszor, hússzor, ötvenszer, míg csak egy nyálkás folt maradt belőle. Betakarta a feleségét, aztán kiment a konyhába, és felbontott egy dobozos sört. Miközben belekortyolt, elhatározta, hogy megkeresi azt a lányt.

Ma előbb a pagony szélén napoztam, nagyon tetszett, csak képtelen voltam kiszámolni a szélirány/gyékényfektetés együtthatókat, és időről-időre meg kellett ráznom magamat, hogy ne lepjen be teljesen a homok. Aztán biciklizés a hegyen, megcsodáltam Stavrost felülről, találkozás egy kígyóval, gondolom nem volt mérges, de azért boldog voltam, hogy épp negyvennel száguldok lefelé, és nem hárommal vánszorgok felfelé, amikor azt a jellegzetes fejmozdulatot tette irányomba, üdvözlésképpen, mintegy. Az ösvény, amelyen összefutottunk,

meglepetésemre az aranyparthoz vezetett, úgyhogy megálltam ott, és kétórás napozással és pancsolással vigasztalódtam. Találtam 1 eurót a homokban. Vegyes haltálat vacsoráztam egy étteremben, ahol magyar pincérlány szolgált fel, és úgy viselkedett, mintha ismerne. Többek között magyarul szólt hozzám, noha én görögül rendeltem. Lehet, hogy egy buszon utaztunk, nem ismernék meg senkit a mellettem ülő Sándor kivételével. 30 magyarral lakom egy apartmanban, de nagyjából köszönőviszonyban sem vagyok senkivel. Én nem zavarom őket, ők nem zavarják engem, remekül megvagyunk. Ellenben a hal vacak volt, úgyhogy nem is fizettem érte, csak a kóláért. A lány kedves volt, meg se kérdezte, ha nem ízlett, minek ettem meg mégis az egészet. 11 körül kísértáltam a partra, és ott voltam hajnali fél kettőig. Úgy táncoltam a sötétben, ahogy nappal sosem fogok, még magamban sem. Feküdtem a magaslesen, írtam, nem csak a bogaras agymenést, és néztem a csónakokat, ahogy imbolyognak/világítanak a vízen. Időnként meglátogatott egy kóbor kutya, és lenyalogatta a sötét kezemről.

Jászuajász!

4. MMS Stavrosból

Most már nyakig benne vagyok egy elbeszélésben, nehéz kiszakadni. Két napig esett itt az eső. Holnap szerintem már nem fog. Ma délután kezdett rossz kedvem lenni, kiolvastam az egyik könyvem, és mehetnékem volt, de annyira esett, hogy az utcán néhol térdig ért a víz. Ehhez persze kell a hegyről lezúduló utánpótlás is, de a lényeg, hogy mozdulatlanságra voltam kárhoztatva. Aztán úgy 6 körül, sokadik nekifutásra elindultam, lesz ami lesz. A biciklire felszigetelőszalagoztam hátul a gyékényt, hogy a kerék ne szórja a hátamra az összes sarat/vízet, ez remekül bevált. Szandált húztam és rövidgatyát, alsótrikót meg pólót, a nyakláncomra akasztottam a telefont, egy méretre vágott nejlonba burkolva, így a zenéről sem kellett lemondanom. A szobakulcsot a bicikli lakatján lifegő karikára akasztottam, és végre elindultam. Szerencsére nem kezdett el újra esni, viszont többször is olyan akadályba ütköztem (illetve süllyedtem) - eleinte véletlenül -, hogy épp csak a felső karimája látszott ki a kerekeimnek a vízből. El csak egyszer akadtam, amikor ris a süllyedés nem akart véget érni, ráadásul homokra futottam, úgyhogy úgy kellett kivonszolni a bicajt a "szárazföldre", combig merülve a tócsában. Ráadásul ezek az alkalmi tavak a Vízipók-Csodapók teljes stábját felvonultatták, öröm volt nézni a fene tudja honnan előkerülő állatsereg vízi parádéját. Annál a merülésnél lettem teljesen biztos benne, hogy ez az én estém lesz, sőt, talán ez az egész utazás csúcspontja. Megkönnyebbültem a felfedezéstől, hogy a rossz idő semmiképp nem tudja tönkretenni a nyaralásomat, és most már a kedvemet sem. Eddig is tudtam ezeket, de volt bennem azért némi para, például amikor délelőtt azon kaptam magamat, hogy programokat rakok fel a dayponthura, fogalmam sem volt, hogy fogom ezt kimagyarázni saját magam előtt, ha hazautaztam.

De a biciklizés helyrerázott mindent. Úgy mentem, ahogy Martin Moren úszik (lásd még: Gattaca), nem tartalékoltam a visszaútra, csak toltam neki, ami a csövön kifér. Nem néztem a viharfelhőket, az órát, és azt sem, van-e túlpártja a sártengernek, amibe belemásztam épp. Áttekertem a szomszéd faluba, aztán Vrasnába, majd Asprovaltába, majd annak a szomszédjába, és annak is a szomszédjába. Nagyjából itt ért véget Görögország, kicsivel később pedig lementem a térképről is, ott tekertem a nagy büdös Semmi szélén, fél kilenc felé járt ekkor az idő. Pisilnem kellett, és a semmibe azt nem lehet, rosszul venné ki magát, ha a nagybetűs Semmi mostantól kisbetűs sárga valami lenne, és pedig. Úgyhogy elindultam visszafelé, és közben arról ábrándoztam, hogy otthon beállok biciklis futárnak. De még előtte az is volt - mert igazából minden faluban megálltam kicsit beletocsogni a langyos tengerbe - hogy elkezdtem képeket csinálni a blogra, a tengerparti kissrác helyére, önkiodóval, de akkor jött egy lány, és megkértem angolul, nem értette, megkértem görögül, nem értette, megkértem

magyarul, persze hogy értette, és csinált rólam tengerparti nagysrácos képet, de persze kinyomom rajta a hasam, mint mindig, igaza van Dimnek. Még éjfél előtt hazaértem, az utcában nem bírtam ellenállni, és bemutatóztam kicsit az erkélyeken poshadó honfitársaknak, csak sajnos ők nem hallották, ahogy közben Rosario Dawson a fülembe susogja a Light My Candle-t, pedig úgy lett volna az igazi.

Holnap piac a dombtetőn, veszek mindenféle olivát és süteményt, alkudni fogok görögül, nagyszerű lesz. És közben hallom megjelent a kötet, a nagymamám zokogott a Vörösmarty téren, és elégánsan faképnél hagyta a dedikálásra ajánlkozó szerzőtársaimat, mondván neki csak az én aláírásom kell. Kicsi nagymamám. Ja, ma különben spanyolul tanultam, ugyanis van egy nyelvlecke program a telefonon, "Every single phrase has crystal clean voice" és valóban, a spanyol nő a készülékben (de hogy fér bele?) teljesen érthetően mondja a szavakat, bár egy-egy mássalhangzónál mintha belekőpne a mikrofonba, és ezáltal a fülembe, de ez biztos szándékos. A francia nő, mert olyan is van, hadar, láthatóan nem tudja felfogni, hogy lehetséges, hogy valaki nem beszél franciául. Semmi kétségem afelől, hogy a nyelvlecke-program készítői még így is a leghasználhatóbb alanyt választották minden francia közül. Az olasz nő is jó, a kínairól fogalmam sincs, hogy jó-e, ahhoz tudnom kéne, hogy amit mondott épp, az egy betű volt, egy szó, vagy esetleg egy mondat. (Persze a program ki is írja az aktuális szót, angolul, és az épp aktuális nyelven.)

És két nap maradt, és kétségkívül zen vagyok, de kétségtelenül el is rontottam, bár ez a kettő kizárja egymást, meg különben is, nem rontottam el semmit, csak elfelejtettem, hogy nem szabad 2 hétnél rövidebb időre elutazni. Volveré en seguida.

komediás

Üzenet anyunak

2008. február 25.

20%... biológia, szabad akarat, Isteni törvény. Ezek mocorognak most az én édesanyám fejében, én meg itt csücsülök fönn Jóisten mellett, nagyapával, és Zsanettel, anya unokatesójával. Irigylésre méltó helye van itt, még egy olyan csöppségnek is, mint én. Kíváncsi lettem volna a földre anyával és apával, meg azzal a sok mindenkivel, aki ott éli életét még, de nekem nem az volt a feladatom. Mielőtt útnak indultam, az én Istenem a fülembé súgta: - Boldog játszópajtásra van szüksége sok kisbabának, akik szüleik szabad akaratából kerülnek vissza mellém. Nekik itt nehezebb. Gyere vissza és segíts! Sok apró kérdés merült fel bennem már akkor azonnal, de sem idő, sem mód nem volt rá akkor már, hisz annyian álltunk sorban feladatra várva, hogy el sem lehet mondani. Senki nem ússza ám meg itt a feladatokat, vannak bőven. Hát én ezzel a mondattal fejemben indultam anyuékhöz, hosszú út volt, és remekül éreztem magam. Hosszú de izgalmas világ az is, és máris tapasztalatokat szereztem: jó az útonlevés! Megérkezve anya pocakjába, fájdalmasan csengett fülemben a feladatom. Visszamenni azonnal, holott itt is várnak, és szükségük van rám látszólag, hiszen azonnal minden körülöttem forog, és azért az nem semmi ám. Istennek több dolga van annál, mint hogy valaki ilyen kitüntetett pozícióba kerüljön, mint én itt. Dönteni kellett, és itt jön be a bizonyos 20% szabad akarat része. Egy ilyen csöpp élet, még kristály tisztán emlékszik arra milyen feladattal küldték ide. Na igen. Hirtelen az volt az érzésem, hogy ha jelenlegi helyzetemre lefordítom a mondatot, akkor kár volt idejönni, anyustól örökölt kíváncsiságom minden napot alig bírt ki, hogy mi vár rám holnap, apától kapott életvidámságom meg legkevésbé sem akart az Isteni szónak engedelmeskedni. De tudtam, hogy kell. Aztán rájöttem, hogy ezzel nem csak magamnak, de másoknak is fájdalmat fogok okozni: Mi lesz anyáékkal? Miért tegyem ezt velük? Hisz itt a földön mindenki azt akarja, hogy ne hallgassak az Úrra. Bár ha anya tudná, hallotta volna ilyen tisztán mi a feladatom, azt mondaná, Kicsim, tedd a dolgodat. Apa kevésbé értené mi történik, de Anyuci, ő tudja, meg kell tennem, ha erre rendelték. A hitemet nem tudom még kitől örököltém, ki tudja mit tesz az emberrel egy születés, de itt a mamája pocakjában szerintem még mindannyian emlékezünk utunk elejére, és az út előtti világra. Aztán valamikor elfedjük, ez biztos, de a lényeg nem is ez. Most hiszek, és tudom, egészen pontosan tudom mi vár rám Krisztus, és Isten között. Hát mi várhat ott az emberre, a tökéletesség. No igen. Szóval vissza kell mennem, nagyon hamar, és most élveznem kell, hogy itt vagyok. De az az érzésem, hogy rajtam kívül még nem sokan tudják élvezni. Anya vagy alszik, vagy rosszul van. Ezt röstelltem, mert amikor odafenn kiválasztottam, nem ilyen volt, biztos én okozok galibát, de becs szó nem direkt van ám! Hallod anyu, nem direkt volt. Nagy nehezen döntés hoztam, hallgatok az Úrra, és követem az akaratát, mert ha már itt hibázom, akkor belel se merek gondolni mi vár ott rám. Itt ütött szöveget fejemben a 20% biológiai része. Engem ez foglalkoztat a legkevésbé, hát nem tök mindegy, hogy hogyan megyek vissza, vissza kell mennem, és most rossz kedvem van, mert én itt szeretnék maradni inkább, hiszen jó itt! Hogyan miért, minek? Mindegy, és meghoztam a döntést, és letettem magam a teremtőm kezébe, akire most azért kicsit haragos vagyok, hogy ilyen pici létemre ilyen nehéz, és fájdalmas feladattal bízott meg. Nem akarok én kiszűrni azokkal, akik maradnának, de mások döntenek helyettük, és nekik biztosan más tapasztalatuk van a majájukról és a papájukról, meg talán rájuk haragszanak úgy, mint én most az Úrra, de vajon én tényleg boldog leszek amikor odaérek egy ilyen döntés után? Erősen kétlem. Szóval majd valahogy szépen meghalok. Ez vár rám. Ez vár minden emberre. Nekem nem tudom még mennyi, de tuti nem sok, ahogy hallgattam az Úr szavát. Tényleg bezzeg azt nem mondta mennyi időm van élvezni ezt kellemes pocakot, és szeretetközösséget. Egyszer csak majd búcsú nélkül itt hagyom őket.

Kérlek anya ne haragudjatok majd rám, lécci lécci. Bár ismerlek te is magadra fogsz haragudni, mint ahogy én is most magamra haragszom. Sose tudnál rám haragudni, ahogy apura sem. Mindig magadra haragszol Nem jó ám, én tudom, látlak kívülről, és tudom, hogy te már nem emlékszel arra mit mondott neked az Úr, de szerintem remek úton jársz, nekem tetszik, ezért választottalak Téged, mert nem sok anyával tehetném meg ezt, az biztos. Szóval kérlek, magadra sem haragudj majd, nem rajtad múlt. Ez volt a feladat, amit kaptam. És tudom, hogy te is ebben támogatnál. Apucim szíve annyira erős barikádok mögött rejtőzik, hogy még innen a mennyből sem biztosan látom, hogy mi kering benne. Elrejt. Pedig várt engem nagyon, fürdetni akart, úszni tanítani, nevelni. Ő nem haragszik soha senkire, magára sem. Él, ma, holnap, és némi apró jövőkép a fejében, tele álmokkal. Nagy gyerek, de az én apukám, és igazán tekintélyt parancsoló is tud ám lenni ha akar. Nekem elhihetitek. A szívébe nem láttam, de amikor anya a kórházban volt a tettei megmutatták szíve legmélyét. Nagyon aggódott, nagyon-nagyon. Ő akkor már csak anyusra gondolt, és ő tette jól, én már remek helyen voltam, és tényleg boldogan játszottam, vigasztaltam kevésbé szeretett társaimat. Itt fönnt, már csak egy dolog számít: mennyi szeretetet adtál, és kaptál. És azt hiszem, én mind a két szempontban 100% közeli eredményt értem le. Annyian szerettek, annyiakat szerettem, és ennek itt most meg van a gyümölcse. Boldog vagyok. Visszatérve a biológiára, nehéz döntésem meghozása után, még egy dolgot kértem az Úrtól, és így utólag asszem meghallotta. „Megteszem, amit kértél, de kérlek, úgy intézd, hogy anyunak legalább testileg ne fájjon, így is olyan ramatylul van mindig.” Valami egészen ritka különleges módot választott. Elaludtam, és hopp, már ott is voltam. Pedig a kérést még be sem fejeztem igazán. Nézem anyut, aput vajon hogy van, látom, hogy még mindig várnak engem, mintha még ott lennék. Értetlenül nézek az Úrra. Mosolyogva bólintott: Nézd tovább, ha kíváncsi vagy mi lesz velük.

Innen nézni anyuékat, olyan mint egy V.I.P. hely, látok mindent, ami csak érdekel. Teltek a hetek, anya rosszul volt, apa tartotta benne a lelket, és sokat, sokat beszélgettek rólam, a jövőről, nagyon vártak. Be kell vallanom, hogy nem irigyeltem őket, én nagyon nem értettem, hogy most mi van. Aztán jött egy nap. Anya előtte egész éjjel nem aludt. Reggel fogták magukat, és mentek valahova. Orvoshoz. Na mondom, most mi fog kiderülni, én itt vagyok, vagy ott? És igen, itt tudták meg anyuék, hogy nekem bizony már csak a testem van ott. Anya tudta, érezte, mindig mindent tud előre, csak nem hisz magának, nem hogy a környezete higgyen neki. Meg persze naná hogy ezt nem akarta magának elhinni. Erős volt, ő is, és apa is. Nem sírtak, csak később anya. Apa hallgatott. Nem volt más, mint bármikor máskor, csak a lelke, szomorú volt. Tehetetlen. És tudta, hogy anya borzasztóan van, nem sír, nem ordít, nem borul ki. De ismeri ő a párját, erős nő, és okos. Anya is tudja, hogy kiborulni, tönkremenni nincs értelme. És máris a jövőre gondol. Mikor lehet babája, aki megszülethet, akinek a földön van feladata? Lehete-e? Mit kell tegyen, hogy legyen.

Mérlegel önvizsgálatot tart, és erősen dolgozik a lelke, hogy ne vádolja magát semmiért. Nem megy neki könnyen, de igazán, igazán jól csinálja. Büszke vagyok az én mamámra. Nem kellett volna féltennem, a Jóisten is tudta, hogy ő alkalmas a feladatra. Be kell vallanom, apura másnap lettem csak igazán büszke, a kórházban, de erről már tettem említést. Ott volt anya mellett lelkileg, testileg, mindenhog. Imádja anyát, nem is tudtam mennyire. Azaz de tudtam, de még sose látszott ilyen jól, ilyen boldogítóan, és ezt anya is érzi. Fantasztikus szüleim vannak. És a Isten tényleg meghallgatta a kérésemet. Így hogy csak elaludtam, anya igazán keveset szenvedett fizikailag, és igazán kevésbé is sérült. Az orvos szerint hamar lehet babája. Az a doki mondott még sok okosságot, de anyunak semmi újat. Bár neki nehéz újat mondani tud ő mindent. De azért azt jó hallania, hogy biológiailag megvan a lehetőség rá hogy két hónapon belül, megint babát várjon. Remek, én szorítok neked, és nagyon győzködöm az Urat, hogy hamar adjon nektek kisbabát. Néha azon morfondírozom, hogy legyenek ikrek, és legyen azonnal kettő, de lehet hogy ez csak egy kisbaba lüke gondolata, de azért már az Úrnak is megemlítettem Mosolygott, sokat mosolyog. Lassan mennem kell játszani, mert sokan várnak, pedig igazán én

azt élvezem, amikor anyáékat nézhetem, vagy amikor a nagyokkal beszélgethetek. Látod anyus ebben is rád hasonlítok.

Hidd el, itt tényleg lehet trécselni Adyval, Szent Istvánnal, és bárkivel. Anyuci, üzenem a földön élőknek, Hitler megbánta bűneit, és az Úr kegyelmes, irgalmas, és a pokol tényleg üresen tátong. Az Úr megígérte hogy ez a kis gondolat, történet, üzenet eljut hozzád, de azt nem mondta meg hogy hogyan. De ha megígérte úgy lesz. Az is megígérte, hogy boldogok lesztek, de azt sem mondta meg hogyan. Remélem lesz babátok, és biztos lesz, mert az Úr mosolygott, és az Úr mosolya teremti, és azt jelzi, hogy meghallgatta a kérésedet. Hamarosan megint lakik majd egy kicsi a pocakodban, és én szorítok neki, hogy más feladatot kapjon, mint én, és lenni a földön végezhesse dolgát. És most rohanok játszani a többiekkel, nehogy még egy babának kelljen az én rossz feladatvégzésem miatt ezt a feladatot kapnia. Mert nincs fájdalmasabb, mint az a 20%...

ZuZu manó és Szilda

Les Bandes Vertes: Niki és Rolcsi (www.bandesvertes.freeblog.hu)

BANDESVERTES 2006.06.02.

Ezentúl itt olvashatjátok franciaföldi kis élményeinket, s meglátásainkat Sajtország népéről, a kis városkáról, ahol élünk és az iskoláról, ahol dolgozatunk, illetve önkénteskedünk. Kezdjük hát...

HIPPI 2006. 06.07.

A társadalomtudósok tévedtek. A hippie mozgalom él és virul, mégpedig itt, Franciaországban.

KÉMÉNYEK 2006.09.28.

Számtalan képeslapon láthatók Franciaországról, az egymásba érő tetők és össze-vissza álldogáló kémények. A képeslapon nagyon szépek. Élőben is szépek. Csak pont egy ilyen kémény van a fürdőszoba ablakunk előtt, ami pont az alattunk lévő étterme, így ha kinyitjuk a fürdőszoba ablakot, olyan szag van bent mintha a lakás közepén nyársalnánk.

ATTENTION! ATTENTION! HO! AVAGY PÁNIK AZ IGAZGATÓI IRODÁBAN 2007. 01.23.

Tegnap kedves igazgatónkkal volt megbeszélésem. Egy igen fontos témáról beszélgettünk – legalább is számomra az volt – ám ő ki-kipillantott az ablakon, komoran merengett a messzeségbe, majd asztalára tekintett, s szomorúan azt ismételgette : jön a hó.

Gondoltam, tudom, én is nézek időjárás jelentést, másrészt szerintem természetesebb januárban a hó, mint a 15 fok. Mondtam is neki, nem baj, hiszen tél van. Erre ő rám nézett ; s a tekintetével mintha azt mondta volna: “Nevess csak! Azt hiszed te mindent tudsz a télről. De csak várd ki a holnapot, amikor is leesik a hó.” Délután pedig a következő e-mail érkezett hozzám, s minden kedves kollégámhoz, még kedvesebb igazgatóinktól: *Tárgy: Közbenjárás*

Lehetséges, hogy az időjárási viszonyok változása nehézkessé teszi iskolánk épületeinek megközelítését, az elkövetkezendő napokban.

Ezt az üzenetet azért küldöm, hogy igyekezzenek a lehetőségekhez mérten a legjobban reagálni: mobilizálják magukat, vonják be a diákokat is, hogy biztonságossá tegyék az iskolánkba vezető utakat, ameddig ez lehetséges. A takarító személyzet mindezt nem tudja ellátni, az elmúlt évben, ugyanebben a helyzetben, mégis magukra maradtak. Jean-Luc már elő is készített néhány sóval teli szatyrot.

Látva a klímánkban végbemenő változások miatti, egyre sokasodó veszélyeket, fontosnak tartom, hogy tartsunk össze, hogy mindennapjaink továbbra is jó hangulatban teljenek.

Köszönöm mindenkinek.

BRUTZSZRINSZIN 2006.03.06.

Ha akarsz egy jót mókázni, kérj meg egy franciát, hogy mondja ki: BRUCE SPRINGSTEEN

ELMENTEK AZ EGEREK, CINCOGNAK A MACSKÁK 2007. 06. 27.

Elmentek a diákok, azóta a tanárok és minden más munkatárs fénykorát éli: zene szól az irodákból; tovább maradnak az ebédlőben és ezalatt több bort isznak, körbedohányoznak minden “dohányozni tilos” helyet és elfoglalták a diákok csocsóját.

HÁBORÚ 2007.07.27.

A választások véget értek, de a jobb- és baloldali munkatársaink közötti harcok nem. A baloldaliak választási vereségükből annyit mégis profitálnak, hogy mindent ráfoghatnak Sarkozyre. Ha ellopják a macskákat Franciaországban, ha megromlott a tej, ha összement a póló a mosástól, az is Sarkozy hibája. A győztes jobboldaliak inkább hallgatnak, mert tudják, hogy intézményünkben elenyésző kisebbségben vannak. Ám titokban mégis támadnak. A

legutóbbi incidens a következő volt: Mathieu, az éjszakás nevelő fiatalember baloldali lévén annyira haragszik Sarkozyre, hogy kiragasztotta autójára a baloldali körökben igen kedvelt levonót: Sarkozy feje a következő felirattal NOT MY PRESIDENT. Christian, a Sarkozy fanatikus karbantartó nem hagyhatta ezt annyiban, ezért mikor csendes volt a parkoló, letépte a levonó NOT MY részét. Így csak Sarkozy feje és a PRESIDENT szó maradt. Azóta ebéd közben nem beszélgetnek egymással.

WC 2007.08.19.

Ha Franciaországban jársz, igyekezz mindig magadra zárni a WC ajtaját, mert a franciák soha nem kopognak, hanem egyszerűen rád nyitnak. Emellett, ha te indulsz WC-re ne strapáld magad a kopogással, hanem reménykedj, hogy az ott ülő francia magára zárta az ajtót, mert hiába kopogsz, nem tudják értelmezni a helyzetet, ezért soha nem válaszolnak.

ALLEZ LES BLEUS 2007.09.02

Javában tart a Rugby vb. Itt tavasz óta minden a rugby körül forog és mi is a rugby körül forgunk, mert az összes körforgalomban rugby labda alakúra vágják a bokrokat. A szabályokat kezdjük egyre jobban érteni, így egyre jobban élvezzük a játékot is, eleinte viszont csak az az öt perc szórakoztatott minket, amikor lejátszották a csapatok nemzeti himnuszait a meccs előtt és a közeli mikrofonoknak köszönhetően tisztán hallható volt, ahogy a játékosok teljes szívvel és lélekkel üvöltik nemzetük szövegeit. És persze már van kedvencünk is. Az a fiatalember, aki a legtöbb franciáknak szurkoló franciának* is a kedvence: SEBASTIAN CHABAL Egyedülálló. Megsemmisítő. Ha már rugby vb, akkor azt gondolnánk, hogy ha a foci vb alatt Zizouval reklámozták még a pelenkákat is, most majd valamelyik fess rugbyman (ahogy itt hívják őket) kerül sorra. De tévedünk. Errefelé a rugbyt is ki más reklámozná... mint Zidane?

**Elárulok egy belső titkot. Egy csomó francia az izlandi All Blacks-nek szurkol.*

SZTRÁJK EN DIRECT 2007.11.15

Sztrájkolnak a francia vasutasok. Mennyire bénít meg egy országot és egy fővárost egy ilyen horderejű sztrájk? Ma este országosan 360 kilométernyi dugót jelentettek. Ez semmi ahhoz képest, hogy reggel nyolckor Párizs vonzáskörzetében 200 kilométeren « dugultak » az autósok. Egyébként a franciák mindezt nagyon felkészülten fogadják. Megfelelő információkkal rendelkeznek az induló vasúti járatokról, ami annak köszönhető, hogy az SNCF eljuttatta országsszerte minden oktatási intézménynek a sztrájk idejére vonatkozó menetrendet. Aki mégsem jutott hozzá, az a vasútállomásokon megszerezheti a szükséges információkat, melyért egyébként nem kell sorba állni, hanem a mosolygós munkabeszüntető vasutasok az állomásra való belepéskor kezünkbe nyomják. Emellett nagyon sok párizsi internetes fórumon találunk útítársakat vagy autókban üres helyeket keresőket. Van aki a kerekpárt választja. Már országsszerte elterjedtek a bérelhető biciklik, amiket felkapsz a város egyik szélén és lerakod az úti célodhoz legközelebbi kerékpár « parkolóban ». Természetesen ezeknek is nagy kellettjük van most, ezért 1-2 szemfüles párizsi – ez volt ma a kedvencünk a híradóban - reggelre lakatot csempésztett egy-egy bérelhető biciklire, így biztosítva magának egy hozzáférhető kétkerekűt.

BEAUJOLAIS AVAGY A BORDÓ SZÁJAK REGGELE 2007.11.19.

Én idén éltem át harmadik beaujolais-mat, vagyis az új bor ünnepét. Az elsőn nem történt semmi. Amikor a másodikon ezt elmeséltem ebéd közben a munkatársaimnak, felháborodtak és köteleztek, hogy gyorsan igyak egy-egy pohárral (tényleg kötelező volt, mert az egyik igazgató nyomta a poharat a kezembe), a régiókban két legnépszerűbb borból. Ez két pohár bort jelent. Délben. Egy francia számára ez semmi, hiszen itt teljesen természetes, hogy délben lecsúszik 1-1 pohár bor (sőt, mikor Rolcsi kórházban volt, szobatársának, a 90 éves M Tibaúdnak a nővérek egy pohár vörös kíséretében hozták minden nap a déli és esti

gyógyszert.) Na de Niki nincs ám hozzászokva a déli borozgatáshoz. Ereztem, hogy pirulok, melegem van és akaratom ellenére folyamatosan mosolygok és próbálom tettetni, hogy meg sem éreztem. Nem sikerül. Ülök a nagy ebédlő asztal közepén, körülöttem 15 tanár, három igazgatóval megtűzdelve és csak mosolygok, pirulok, tettetem, mosolygok....

Szemet szűrt ám a szemfüles franciáknak, rá is kérdeztek jól vagyok-e, mondtam jól, csak nem szoktam délben alkoholt fogyasztani, erre ok is mosolyogtak egyet. Ez ám rajtam nem segített, igen kínosan éreztem magam és az ebéd alatt végig azon aggódtam, hogy sikerül-e majd visszavinni a tálcámat anélkül, hogy ráborítanám valakinek a fejére. Ezen tapasztalatokat figyelembe véve, az idei újbort napján itthon ebédeltem. Ám nem került el minket a beaujoulais, jöttek a barátok, mondták este randi a Café de la Paix-ben. Egyébként az ünnep mindösszesen 15-20 éve létezik, és nem kulturális, hanem egy óriási üzleti fogás. Világszerte 50 millió üveget adnak el ekkor a fejfájós vörösből. Visszatérve az estére, betértünk hat a megbeszélt kávézóba, ahol mindenki üvegszámra kérte az újbort. Mi, amellet, hogy sokkal jobban beszéltünk franciául, mint egyébként, csendes szemlélői maradtunk a mulatságnak, ami figyelemre méltó volt. Egy násznép is megirigyelhette volna a pici kávézó hangulatát.

Ott termett hirtelen egy igazan franciás zenekar egy asztal tetején : egy harmonikus fiú, egy lány, aki egy műanyag lavórból, egy seprőnyélből, egy madzagból, egy zokniból és szigetelőszalagból álló hangszeren zenélt, és a mi portáslányunk, aki valamit csörgetett. És ahogy mindig, a franciák megvadultak a harmonikától, mindenki ropta, mindenki emelgetett mindenkit, és legálabb egyszer mindenki elesett. Másnap aztán volt sírás-rívás. Amit nem az okozott, hogy mindenkinek bordó volt a szája, hanem az őrjító fejfájás, amit ez a "csodabor" okoz. Egyébként azt a következtetést vontuk le, hogy beaujoulais utáni reggelen jelent a legtöbb francia beteget.

SZABADSÁG(?)EGYENLŐSÉG (?) TESTVÉRISÉG(?) 2007.12.14:

Elmentem egy tüntetésre, mert most a franciák nem magukért tüntettek, hanem a menekültekért. Kb. százan voltak. Tábla kevés volt, szendvicset viszont mindenki hozott, mert délben volt a tüntetés. Amit megtudhattunk: egy kitoloncolás 13 000 euró és aki bujtat egy "papír nélkülit", azonnal börtönbe kerül. A táblákon leggyakrabban feltűnő szavak: DNS teszt, Sarkozy, totalitarizmus.

A POSTÁSOK: 2008.01.16.

Most éppen a francia postások rukkoltak elő egy új, igen lehetetlen ötlettel, illetve követeléssel: azt szeretnek, ha beszámítanak munkaidejükbe a postás egyenruhába történő átöltözés folyamatát. Ezen egyébként meg az egyáltalán nem munkamániás átlagfrancia is felháborodott.

CIGISZÜNET 2008.01.31.

Január elseje óta itt sem dohányozhatunk többé kedvenc kiskocsmánkban, kávézónkban, éttermünkben. Mivel az ünnepeket otthon töltöttük, a váltásról pont lemaradtunk. Így, mikor Magyarországról visszatértünk után elsőként indultunk szórakozni, berontottam cigimmal a kezemben a Café de la Paix-be. Gaëlle megkérdezte: te cigizel? Mondtam igen, bár egyre kevesebbet, de ilyenkor ha szórakozni megyünk..... Majd kedves francia barátném közbevágott: de TILOS. Tényleg!!! Ekkor már hallottam, hogy a pincérnő is fennhangon kérdezősködik: Ki cigizik bent?!! Ekkor én viszont már kint is voltam az ajtó előtt, többi dohányzó társammal. Akkor most vizsgáljuk meg a vendéglátó helyeken történő nemdohányzás előnyeit és hátrányait.

Hátrányok: Az alapvető, elsődleges hátrány, hogy ki kell menni. Ha esik, ha fúj, ha fagy, ki kell menni. Ez nem csak az esetleges rossz időjárási viszonyok miatt kellemetlen, hanem ha társasággal vagy, akkor ez időre kiszakadsz a beszélgetésből és tuti pont lemaradsz valami

viccesről. Ha pedig kettesben vagy valakivel, aki nem dohányzik, egyenesen illetlenség bent hagyni, mert te most éppen rágyújtanál. Ez esetben két lehetőség van: illetlen leszel, mert kijárálsz cigizni, vagy bent maradsz, de a lábaddal végig dobolsz az asztal alatt türelmetlenül várva, hogy mikor indultok már, hogy végre rágyújts. Térjünk vissza a társaságos részhez. Először elnézést kérsz a többiektől. Kimész. Ha kimegy valaki veled és te hamarabb végzel, maradsz, hogy ne hagyd az illetőt egyedül, ezzel azt mondván, hogy sietek vissza, mert a bentiek jobb fejek. Egyébként ez akkor kínos, ha a másik nem dohányzót nem kedveled. Ilyenkor, ha nagyon nem akarjuk megvárni, hogy befejezze, a hideg jó kifogás, de nyáron ez nem nagyon működik majd. És itt szokott pluszba belépni a harmadik kijövő, aki a cigi közben jön ki rágyújtani. Ilyenkor az előző két cigifej versenybe kezd, ki szívja el hamarabb, ki mehet vissza a többséghez elsőként, mert aki később végez annak illik megvárni a közben érkezőt. És meg valami, ami gondolom csak az ilyen kisváros mindenki ismer mindenkit kávézójában létezik, ott viszont gyakran: a kiszolgálás leáll mindig 5 percre, mert a pultos is cigizik, neki is kell menni rágyújtani. " 5 perc szünet, kimentem rágyújtani!"

Nézzük az előnyöket és szokjunk le a cigiről: Hazatérve nem bűzlik a ruhád, a farmerod, a kabátod így az előszobának, szobának stb. sincs másnap reggel erős kocsmaszaga és fel lehet venni a kabátot is anélkül, hogy öt percig állnál azon tanakodva, hogy elindul ebben dolgozni, vagy inkább akaszd ki az erkélyre szellőzni vagy akár mosd ki. És persze látványosabban kevesebbet cigizel. Meg egy érdekesség: német barátnőm mesélte, hogy ott egy külön kifejezés született a kint dohányzók közötti flörtölésre. Egyébként, ha belegondolunk, egyedülálló dohányzóknak ez nem rossz. Hiszen képzeljünk el két külön asztaltársaságot, vegyesen fiuk és lányok mindkettőben, egy-egy egyedülálló. Ezt páratlan barátaimon láttam: a fiú soha nem fog odamenni udvarolgatni, egy asztaltársasághoz, így a lányhoz nem nagyon fog odamenni senki, mert társasággal van, ahol mondjuk nyolcból öt fiú. Na elkezdtem túlmagyarázni, a lényeg hogy itt az alkalom ismerkedni: " Van tüzed? Elég gázos, hogy ilyen hidegben kint kell cigiznünk..." És végezetül: hogy bírják a franciák az új törvényt? Jól. Mintha mindig is így lett volna.

CSEHSZLOVÁKIA 2008.03.07.

Sok francia ember meg mindig abban a tudatban el, hogy Csehszlovákia létezik. Egy alkalommal valakitől kaptam egy 2007-2008-as diáknaptárt, ahol az Európa térképen meg mindig Csehszlovákia szerepel. A nyelviskolánkban az egyik csoporttársam szlovák. Mivel szinte mindenki más nemzetiségű, péntekenként valaki tart egy kis bemutatót saját országáról. Ez esetben ez fölöttébb hasznos lesz, miután ma tanárunk - aki feltételezem a művelt kategóriába tartozik-, megkérdezte a lánytól: "Te csehszlovák vagy, ugye? Beszelnél pénteken nekünk egy kicsit Csehszlovákiáról?" Azt hiszem nem csak egy kicsit kell beszélünk erről. A másik dolog, amiről már nagyon sokat vitatkoztam többek között ezzel a hölgygel is, a következő: "Ti is Európában vagytok már, ugye?" Ez nem csak francia sajátosság, emlékszem, mikor nekünk kellett szavazni az EU-ba való belépésről, honatyáink így kampányoltak: "MEGYÜNK EURÓPÁBA!!!" Szóljon valaki, ha tévedek, de számomra elfogadhatatlan Európát, a kontinenst és a benne élő országokat, kultúrákat, nemzeteket leegyszerűsíteni és kisajátítani az Európai Unió tagországok számára.

ÉLJEN PALESZTINA, VESSZEN AZ OLASZ EMBARGO ÉS JÁRJUNK BICIKLIVEL! 2008.03.10

Az elmúlt hét bővelkedett tüntetésekből. Az almos hétfő délelőttöt az aveyroni mezőgazdászok kavartak fel. Éppen kenyérért sétáltam, amikor azon vettem észre magam, hogy gyalog sem tudok átmenni a Prefektúra előtti téren, ugyanis a kis sárga baseball sapkát viselő "agrikultrúrok" traktorjaikkal és egyéb mezőgazdasági gépekkel jól elzártak az egészet. Mikor visszafele jöttem már jól bekeményítettek a sárgasapisok, egyenesen tüzet raktak a tér közepén. Ilyen színpadias tüntetést meg nem volt alkalmam látni Rodezben. Ez a francia

tüntetődsdi nem véletlen ám. Ahogy mi megtanuljuk, hogy kettes sorban sorakozó, addig a kis francia porontyokat viszik tüntetni. Szerda délután egy kb. 50 fős, 6-10 évesekből álló, kísérőtanárokkal ellátott tüntetők csoportjába botlottam, akik az autók használatának csökkentése és a bicikli népszerűsítése érdekében vonultak az utcára. A hetet a palesztin-barát kis egyesület zárta, akik szinten a perfektúra elé vonultak tüntetni, hogy felhívják a figyelmet Palesztina keserű sorsára. Szerintünk a miattuk a perfektúra elé kiállított két rendőr érezte magát a legkevésbé szolidárisnak az ügygel kapcsolatba, ugyanis kint kellett szobroznuk az esőben 7 darab tüntető miatt.

SZPIDERMAN, BUNTI ÉS SARL BRONSON 2008.05. 27.

Ehhez hasonló, a franciák által viccesen kiejtett dogokon mókáztunk Olivier-vel, amikor eljutottunk Darth Vederhez. Ezek a kis franciák képesek voltak lefordítani Darth Vader nevet Dark Vadorra.

ADÓ 2008.05.29.

Mint ahogy otthon, itt is most van az adóbevallás ideje. Eddig két érdekes dologgal találtuk magánkat szemben. Először is a franciák fele letagadja, hogy van TV-je, ugyanis ki kell fizetniük évi kb. 150 euró adót utána, amit később a közszolgálati televíziózásra fordítanak.... "állítólag" - mondják a franciák. A másik, ami alól sajnos nem vonhatja ki senki magát : lakhatási adót kell fizetni, ami a bérelt lakásokra is vonatkozik. Ami nekünk például annyit jelent, hogy egy évben egyszer, majd ősszel azután a lakás után kell adót fizetnünk, ahol ez év januárjában laktunk. Az összeg általában egy havi albérleti díjnak felel meg.

RIO LOCO: FEKETE PONT 2008.06.30.

És akkor most jöjjön, hogy No Smocking-ek hogyan lettek rosszfejek az egyébként nagyszerű toulousi Rio Loco fesztiválon, melynek idei témája a Balkán zenéje volt. A teltházas koncert 80. perce körül egy káprázatos zenei bravúroskodás után az együttes énekese a 15 000-es közönséggel többször elismételtette, hogy "NE DAMO KOSOVO". A kis franciák meg együtt üvöltöttek vele, s mindez úgy hangzott, mintha azt kiabálták volna: "ÉLJEN KOSZOVÓ". Mert bár a francia kormány elsőik között ismerte el Koszovó függetlenségét, legtöbbjüknek fogalmuk sincs, mi is zajlik arrafelé, és ha egy szerb valamit ismételtet velük Kosovoról, még ha Kusturicáékról van is szó, az valószínűleg erősen politikai tartalmú és negatív lesz. És így kiabálta együtt 15 000 francia, hogy "NEM ADJUK KOSZOVÓT"

EB 2008.07.02.

Amikor megismerkedünk itt valakivel, gyakran kerül szóba a foci. Megkérdezik, nálunk milyen. Ilyenkor elmondjuk, hogy semmilyen, valamikor az ötvenes években... Puskás... Aranycsapat blabla...hogy azért mondjuk jót is. Most viszont, a franciák siralmas, szégyenteljes EB szereplése után nagyon vicces, mert le lehet folytatni a következő párbeszédet a franciákkal : (az elismerés a Rolcsié, ő mondta ki először)...

szóval éppen ismerkedünk...

A francia: "És milyen magyar foci?"

Rolcsi: "Egy nagy nulla... Mint a tiétek"

Hahaha

Niki és Rolcsi

Fülszöveg

Perla – szeretője javaslatára – 2005 októberétől írja jelentős extraverzióról árulkodó, őszintének tűnő, bár néhol követhetetlen történetvezetésű naplóját. Kezdeti, túlzottan cizellált stílusa mára letisztultabb, érettebb formát öltött. Az eredetileg önterápiának szánt rendszertelen írásokat olvasgatva egyre közelebb és közelebb kerülhetünk a szerző titkokkal teli életéhez. Egyik bejegyzést a másik után görgetve válik Perla idegenből ismerőssé, hétköznapiából különlegessé, értelmetlenből érthetlenné, közömbösből kedvelté-utálttá. Vajon tényleg szemünk láttára forgácsolja szét magát? Vagy csak megjátssza a szuicid pasifalót, hogy bizarr helyzetével újabb és újabb olvasókat vonzzon magához? Még azok sem lehetnek biztosak a válaszbán, akik elejétől olvasták-olvassák, s bejegyzésről-bejegyzésre nyomon követik Perla foghíjas önanalízisét. Nem tudjuk, ki ez a nő, de narancspiros életfoszlányai, mint az utcán eldobott rágógumi, beleragadnak cipőtalpunkba, és mi önkéntelenül magunkkal vonszoljuk őt, hosszabb-rövidebb ideig.

A szereplők jellemzése

Perla (Gyöngy? Gyöngyvér?): harminc év körüli nő, egyetemen (főiskolán?) tanít. Neurotikus problémákkal küzd, amelyek eredményeként komoly pszichoszomatikus tünetek lépnek fel nála (asztma, ekcéma, gerincbetegség stb.). A külvilág számára Perla ambiciózus, maximalista, sikeres, kreatív, empatikus, szociálisan, kiváló kommunikátor, a társaság(ok) központi figurája. Közeli barátai vélhetően jobban felismerik gyengeségeit, hibáit, hiányosságait: sérülékenységét, túlzott érzékenységet, bántó cinizmusát, figyelmetlenségét, egyes dolgokban való felületességét. A hozzá legközelebb állók (elsősorban HT) esetenként megtapasztalják hisztérikusságát, érzelmi szélsőségeségét, rapszodikus pszichotikus zavarait. A napló „Ez vagyok” című bejegyzésében Perla – a szavakkal játszadozva – így mutatja be magát: „Írok, élek, dolgozom, unatkozom, szeretkezem, magamba temetkezem, szeretek, szeretnek, boldog vagyok, szenvedek, buta vagyok, okos vagyok, sőt bölcs, kiszámítható, kiszámíthatatlan, érthetetlen, értelmetlen, higgadt, őrző, egyszerűen csak szomorú, bántó, megbántott, önző, odaadó, haladó, lemaradó, elbotló, zuhanó, befogadó, elfogadó, fogadó, vesztő, veszítők, elveszett, elvesztő, megtartó, emlékező, elfelejtő, elfelejtett, elmúlt, jövő, menő, jó nő, klassz csaj, nem is olyan klassz, csak egy valaki, egy senki, egy kis kurva, ahogy a nővérem nevez, nevet, nevetek, mosolygok, szép vagyok, még fiatal, harminchárom, három, kettő, egy, egyetlen egy...”

Perla szerelmi-szexuális élete csapongó, olykor követhetetlen. Jellemzően viharos párkapcsolatairól az „Akiket öleltem” című párhuzamos cselekményszálban olvashatunk, amelyben a szerző visszaemlékezik korábbi szexuális (szerelmi?) viszonyaira. Maga a napló eredetileg Perla szeretője (HT) javaslatára született, abból a célból, hogy a nő „közkinccsé tegye életét”. A férfi az egyetlen, aki úgy olvassa az írást, hogy ismeri annak szerzőjét. A mű egésze végső soron Perla HT-vel való kapcsolatára fókuszál, minden leírt esemény összekapcsolható a kettőjük közötti szerelmi viszonytal. A napló első nagy egységében (2005 októberétől 2006 júniusáig) HT az egyetlen férfi Perla életében. Ezután hirtelen egy törés érzékelhető a műben, választóvonalnak „Az egyenlőtlen harc nagy szégyeniért” című bejegyzés tekinthető (2006. június 30.). Perla ekkor – úgy tűnik – lemond a szeretőjével való közös élet reményéről, és kontrollvesztett keresésbe kezd. Először a börtönviselt B lép színre, utána néhány alkalmi találkozás, majd – a mű harmadik nagy egységében (2007 januárjától napjainkig) – T, a nő leendő férje. A bejegyzések innentől kezdve egyre szórványosabbá válnak. Perla próbálja elhelyezni és leírni magát az új helyzetben, szeretője és férje között – egyelőre sikertelenül. Egy 2007 szeptemberi naplóbejegyzésben a következőket olvashatjuk: „Szeretem. Mindkettőjüket.

Az egyik az apám, a tanárom, a barátnőm, a másik a férjem, a testvérem, a gyermekem. Az egyiknek mindig forró a keze, a másiknak mindig jéghideg. Az egyik ismeri minden álmom, amit a másik mellett álmodok meg. Az egyiknek ölébe hajtom a fejem, a másikkal leélem az életem.” Ez lenne hát a végkifejlet? Vagy várható még újabb fordulat Perla elénk tárt életében?

Perla apja: a napló tanúsága szerint az idős, hetven év fölötti férfi erőteljesen autokrata személyiség. Bár csak érintőlegesen jelenik meg a műben, mégis vélhetően meghatározó szerepet játszik Perla jellemének, viselkedésének alakulásában. „Apukám miatt – aki keményen rányomta/rányomja pecsétjét az életemre – már kora reggel az ajtófélfába vertem az öklöm.” – írja Perla egy korai naplóbejegyzésében.

Perla anyja: a naplóban csupán néhány helyen találunk utalást Perla édesanyjára vonatkozóan. Amit biztosan tudunk, hogy Perla 18 éves volt, amikor az asszony meghalt. „Aznap este – miután gondosan elpakolta melírozott pamutgombolyagjait – anyukám elaludt, és nem kelt fel többé. A szíve – mivel nem volt már miért dobognia – egyszer csak úgy döntött, nem dobog többé. Amikor meghalt, maga alá pisilt. Addig, és azóta sem láttam más halottat. Csak a filmekben.” – olvashatjuk a „Kötélen háló nélkül” című bejegyzés megindító soraiban. Ugyanitt azt is leírja Perla, hogy elalvás előtt olykor pánikszerű halálfélelem gyötri, attól retteg, hogy – mint édesanyja – elalszik, és nem ébred fel többé. Hasonló képet tár elénk a „Sárgászöld” című naplóbejegyzés: „A zsibbasztó fájdalom esténként halálfélelemmel párosul. Látom édesanyámat sárgászöld pléddel letakarva, látom 18 éves önmagam, ahogy – az érzéketlen halottszállító utasítására – katonán mozdulattal húzom le gyűrűjét megmerevedett ujjáról, veszem ki aranyfülbevalóját kihűlt húsából. Egészséges szíve álmában állt meg. Halála előtti délután poros mappákból előkereste gyermekkori rajzaimat (nem is tudtam, hogy őrizgette őket), lefekvés előtt pedig kötött egy kis cipőt leendő unokájának. Szépen búcsúzott el tőlem. Én vajon hogyan fogok? És kitől?”

Perla feltörő érzelmei- emlékei ellentmondásos képet festenek az anya-lánya kapcsolatáról. „Az óvodáskori rajzaimat rejtő koszos-kék mappát utoljára anyukám bontotta ki. Március volt. Késődélután. Jó alkalom lehetett volna, hogy beszélgessünk, de én rohantam. Nem értettem, minek tart fel azokkal a hülye rajzokkal. Egyáltalán, mi a fenének gyűjtögeti ezeket a lomokat?! Aznap éjjel meghalt.” – írja a „Lomtalanítás” című fejezetben. Perla önző, romboló kamaszként úgy élte meg e tragédiát, mint édesanyja őellene elkövetett merényletét. Anyja magára hagyta egy autokrata apa „katonai szigorával és értelmetlen megkötéseivel”, s most keserű szavai életre keltik minden gyermekkori félelmét-gyűlöletét: „Édesanyám mindig csak addig volt segítők, cinkosom, amíg ki nem tört a háború. De hát hogyan menthetett volna meg engem, ha saját magát sem tudta megmenteni?! Gyenge és szálnalmas volt. Soha nem mert őszinte lenni. Itt hagyott, elment, el se köszönt. Pedig még szükségem lett volna rá! Csak hazugságok és soha fel nem tett kérdések maradtak utána. Az emlékeim is hazugságok, talán ezért van, hogy inkább nem is emlékezem...”

Perla édesanyja egy kiszolgáltatott, tekintélyét veszített, megtört és megalkuvó nőként jelenik meg előttünk. Ez a kép – főként a napló korai bejegyzéseiben – analógiát sejtet anyja és lánya életében, jellemében. „Anyukám azt mondta, hogy egyszer majd nagyon meg fogom szívni (bár biztos nem ezekkel a szavakkal mondta). Szerintem érezte, hogy olyan vagyok, mint ő. Ő is megszívta.” – a kiábrándultság nyersen odavetett szavai ezek.

Összességében – mint ahogy azt már fentebb is hangsúlyoztuk – nagyon keveset tudhatunk meg Perla édesanyjáról, s az is csupán egy önző kamasz nézőpontjából jut el hozzánk. Az egyetlen kivétel a „Voltak álmaim” című bejegyzés, ahol egy rövid bekezdés erejéig Perla mégis enged gyermeki dacából, sértettségéből: „Anyukám most is él. Hosszú ideig kórházban volt, de végre hazajött hozzám. Felnőttem, s most már én vigyázok rá.”

HT: Perla szeretője, szerelme, munkatársa/főnöke(?). Ötven év körüli, kissé(?) túlsúlyos, őszülő, erőteljesen kopaszodó férfi. A nő számára – legalábbis a napló által bemutatott életszakaszban – a legmeghatározóbb szereplő, akihez szoros testi, lelki és szellemi kapcsolat fűzi. A férfi iránti rajongás – még ha sokszor keserűséggel is vegyül – végigvonul a napló egészen. A szenvedélyes vonzalom túlzó szavai mellett naturalista bejegyzések sora kelti életre az olvasók számára az imádott férfit: „Hajnali homályban fürkészem nyugalmat árasztó arcát. Gondolatban végigsimítom kopaszon fénylő, gyűrött fejbőrét, homlokának éjjeli ráncait, tömött szemöldökének ősz szálait, itt-ott hiányos szempilláit, húsos füleiből kinövő szőrszálait, álmait elfedő szemhéját, reggeli borostáját, s kövér életéből megőrzött, de már feleslegessé vált hullámzó bőrét, tokáját.”

Perla és HT kapcsolata a kezdetektől fogva drámai színezetet ölt. Szerelmük nem teljesezhet be, mivel a férfinak családja, illetve közel tíz éve másik barátnője is van. A naplóból azonban az is kiderül, hogy a férfi életében soha nem volt más nő feleségén, barátnőjén, illetve Perlán kívül. A feleség – saját elhatározásából – több mint tíz éve nem él házasságot férjével. HT kettős (hármás) élete valószínűleg hallgatólagos tény számára, azonban ennek tudatában is biztonságban érzi magát és gyermekeit. Bár a férj felelősséget érez családja iránt, feltételezhetően mégis képes lenne (lett volna) kilépni házasságából Perla miatt. A visszatartó tényező sokkal inkább a barátnő, mintsem a család.

Ági gyógyíthatatlan betegségben szenved. HT-vel közel tíz éve találtak egymásra (a férfi valószínűleg érzéketlen felesége elől keresett érzelmi menedéket nála). Az utóbbi években a nő állapota drámai változásokon ment keresztül. Szervezete leépül, egyre több és súlyosabb betegség támadja meg, folyamatos műtéteknek, agresszív gyógyszeres kezeléseknak van kitéve. HT kényszerként éli meg ezt a helyzetet, de – lényegében egyedüli hozzátartozóként – a végsőkéig felelősnek érzi magát a nőért. Mivel nem lát kiutat szerencsétlen helyzetéből, új utak keresésére bátorítja szerelmét.

Az értő és kellően empátikus olvasó számára Perla rajongása a férfi iránt – a kritikusok sztereotipizáló kijelentéseivel ellentétben – korántsem egyoldalú. Jól példázza ezt a mű eddigi utolsó nagy egysége, Perla házassága. E késői bejegyzések már nem intim együttlétekről és szexuális élvezetekről szólnak, azonban továbbra is kiolvasható belőlük a férfi Perla iránti rendíthetetlen, odaadó szerelme. „Átrágtam magam a hét kásahegyén, hozzád menni még mindig boldogság, a közelséged még mindig menedék...” – írja HT egy rövid üzenetben.

T: Perla férje. A napló tanúsága szerint főhősünk 2007 januárjában – egy internetes társkereső portálon – ismerkedett meg a nála öt évvel fiatalabb férfival, akivel néhány hónap múlva házasságot kötött. A férfiről szóló ellentmondásos bejegyzések nyomán igencsak nehéz választ találnunk arra, hogy valójában milyen érzelmek fűzik Perlát választottjához. Feltételezhetjük, hogy csupán a nő – már jól ismert – csapongó hangulata kelti azt a fajta divergens képet, amely a napló harmadik ciklusából tárul elénk. Perla olykor határtalan szeretettel ír férjéről, olykor pedig hideg távolságtartással „egyszerűnek”, vagy dühös indulattal „primitívnek” titulálja a férfit.

T külső bemutatása minden esetben pozitív hangvételű. „Nagyon-nagyon vékony, szálkásan izmos, főleg a lába, szinte nem lehet belecsípni a bőrébe, annyira feszes, még sosem láttam ilyet, a hasát simítva érezni lehet az izomrostokat, hatvankét kiló, elképesztő, a hátán kisebb-nagyobb nappöttyök, szerinte hiba, szerintem szexi, színváltós a szeme, szürkés-kékes-zöldes, egy kissé vastag a szemöldöke, és egy nagyon picit elállnak a fülei, nyáron szőke, igen, kifejezetten szőke, de télen egyáltalán nem, tegnap vágtam a haját, a konyha bézs kövén sötétettek tincsei, meglepődött, hogy ilyen barna, merthogy szőkeidentitású, nagyon vadító rövid hajjal, tegnap reggel, amikor jött az autó felé, a szélvédő mögött mondtam, csak úgy magamnak: 'Istenem, milyen szép!', amikor beült, megkérdezte, mit mondtam, 'Azt, hogy istenem, milyen szép vagy.', mosolygott, hatalmas mosolyívek jelentek meg arcának két

oldalán...”

Perla a későbbiekben is megerősíti, hogy szépnek, vonzónak tartja férjét, azonban a férfi irányába érzett szexuális érdeklődése már korántsem ilyen egyértelmű. „Átlagban kétnaponta szeretkezünk. Termékeny időszakban naponta. Néha kifejezetten jó. Általában szarul indul, de a végére jó. Nagyon ritkán pedig végig vacak.” – a szerző realisztikus egyszerűséggel mutatja be férjével való testi kapcsolatát, s szinte egy pillanatra sem hagyja, hogy az esetleges szenvedélyek a napló írásakor magával ragadják. Néhány részlet azonban mégis érezhető összhangot sugall, mint például a „Gondolatok futás közben” című bejegyzés egyik rövid bekezdése: „Reggel, mikor vékony testét hátulról átöleltem, s ágyékomat pici fenekéhez szorítottam, minden olyan egyszerűnek tűnt. Mit akarok még? Minden tökéletes, minden a helyén van.”

A T-ről szóló naplóbejegyzéseket olvasva nemcsak testi, hanem lelki és szellemi téren is ellentmondásokba ütközünk, mint ahogy azt az alábbi sorok szemléletesen érzékeltetik: „Május óta van egy saját férjem. Nem, nem az az idős, ez egy új és fiatal. Fut, nem most, hanem általában, de ezt már többször írtam, és különben sincs semmi érdekes benne. Mármint a futásban. A többi dolga sem nagyon érdekelt. Távol áll tőlem a szakmája, bár jó. Kaptam tőle egy könyvet, de halál unom. A kedvenc filmjein jobb esetben alszok, de általában szenvedek. Szerencsére mindez abszolúte kölcsönös, ezért lelkiismeret-furdalás nélkül vethetem papírra. HT azt mondta, legyek türelmes és elfogadó. És azt is mondta, hogy addig nincs semmi baj, amíg nem utálom. Mármint a férjemet. Basszus, persze, hogy nem utálom! Minden reggel – mikor lábaim lábaiba akadnak – hálát adok a sorsnak, hogy azon a bizonyos januári napon válaszoltam egy ismeretlen levelére.”

Nem tudjuk, hogy ez a diszharmóniát tükröző részlet Perla aktuális hangulatának szüleménye vagy általános – jelenben is tartó – állapotának leírása-e. Arra azonban többször is találunk utalást, hogy T színrelépése jelentős pozitív irányú változást hozott a nő életébe, nevezetesen a gyötrő pszichoszomatikus tünetek enyhülését, megszűnését. „Sokkal egészségesebb vagyok, mint tavaly ilyenkor. Gyógyító vagy, és én hálás vagyok érte.” – írja Perla, férjének szóló fiktív „levelében”. Amennyiben azonban tényként fogadjuk el ezt a helyzetet, kritikusan kell kezelnünk a Perla által leírt szeszélyes érzelmeket, indulatokat. Lehet, hogy akarva/akaratlanul őszintétlenek az új ciklus sorai? Talán mégsem olyan hideg és távolságtartó ez a kapcsolat? Esetleg szerzőnket cserbenhagyta bámulatos önanalizáló képessége? S vajon valaha választ kapunk-e kérdéseinkre?

Perla Blue

Érzések

A múlt:

Azt mondják, soha ne nézz hátra, ne kutakodj a múltban, mert nem érdemes. Nézz előre, a jövőbe, kövesd céljaid fonalát, haladj, küzdj, ne fordulj vissza...Nehéz ezt megtanulni, olykor sok-sok év kell hozzá. De még akkor is, vissza-visszaesik az ember, akármennyire is rendületlenül halad előre.

Mert nem csak mi ragaszkodunk a múlthoz. Ő is hozzánk. Láthatatlan fonákjaival, végtelen hosszú karjaival utánunk nyúl, belénk kapaszkodik, húz és húz, ám olykor rángat is, makacsan, erősen, miközben hallod gonosz hangját: "Nem szabadulhatsz, ne hidd, hogy oly könnyen elengedlek!...Te belőlem lettél, én alkottalak, hogyan is gondoltad, hogy elfelejthetsz?!" Ha vasakarated van, akkor sem vagy képes ellenállni. Hagyod magad legyőzni, és megint ott vagy, újra. Nem számít, mennyi idő telt el azóta. Az sem, mi történt veled. Semmi nem oly közeli, mert épp belevesztél egy sűrű, kanyargós, vég nélküli erdőbe, amit úgy hívnak: múlt. A te múltad. Vajon te alakítottad így, gondolataiddal, döntéseiddel, vagy már előre így volt megírva? Ki tudja? Mégis, van, mire szívesen emlékezel, és van, mit eltemetnél, örökre, le a mélységek mélységébe, a fekete föld alá. Ám nem lehet, mert itt lép elő az a bizonyos végtelen hosszú kar, ami elér, és ami elöl, soha nem szabadulhatsz. Mert ami egyszer megtörtént, nem felejtethető soha. Mindig visszatér hozzád, így vagy úgy...Egy dolgot tehetsz. Elfogadod. Hagyod magad mellett suhanni. Nem baj, ha olykor észre sem veszed. De hagyd. Ne próbáld eltemetni. Ha így teszel, nem ér váratlanul az a kemény, fájó érintés, ami visszahúz. Nem sajnó annyira.

Igazából nem akartam erről beszélni. Most nem. De mégis ez jött ki. Óh, igen, hogyan is gondolhattam, hogy szabadulhatnak a gondolataim az erős szorításból?...

Viszont a kiváltó okokról tényleg hallgatok. Nem, nem szégyellem őket, csak...van úgy, hogy nem esik jól valamiről beszélni....(

Ültem az előbb a kádban. Nagy habot csináltam. Mert így szeretem. Belefeküdtem a fehér, könnyű hab halomba, és betérítettem magam vele. Olyan forró volt a víz, szinte égette a bőröm. A két kezem közé fogtam, és összenyomtam a habot. Játszottam vele, újra és újra belemerítettem a tenyerem a vízbe, és újra eltűnt. Megint megfogtam egy halmocskát, és újra győzedelmeskedtem felette. Mindig is játszottam ezt a kis játékot a vízben. Régen, a múltban is, még gyermekként is, emlékszem. Mindig én voltam a győztes. Az életben is szeretnék az lenni...

Fojtogató

Leültem ma délelőtt írni.

Írtam, töröltem. Írtam, töröltem. Azt éreztem, összezsugorodom, a betűk alatt. Valami fojtogatott, belül, és és...és akkor nyomtam meg azt, hogy blog szünet. Hiába is írom le százszor, amit érzek. Nem változik semmi. Pont ez az, ami miatt idegbeteg vagyok, főleg az utolsó két napban. Felkeltem ma is reggel, elindítottam a fiúkat suliba, aztán visszafeküdtem, mert mi a fenét csináljak, hányok már a házimunkától, nem érdekel a mosogatnivaló, ráér, megvár. Egyszerűen erő nincs bennem, elment a kedvem. Tíz óra után keltem fel, de akkor is úgy éreztem magam, mint akit agyonvertek, fáradtabb lettem, mint valaha. 3-4 kávé megiszom egy nap, nem fészülködöm, nem nézek tükörbe, elvagyok egy melegítőnadrágban, melltartó

nélkül, ki a francot érdekel? Kimozdulni nincs kedvem, boltba is nagy nehézségek árán indulok el, és legszívesebben lehajtott fejjel járnék, nem tudok kiegyenesedve, felemelt fejjel járni. Nem tudom megmagyarázni miért. Picinek érzem magam. Egy falevél alá bújó bogárnak, aki még a piciny lábát is félve dugja ki, mert retteg...Kegyetlen érzés, és annyira szeretnék bizakodóbb lenni, de mit tegyek, ha egyszer nem megy, nem megy...:(Megint csak forgok a kis mókuskerekemben, körbe- körbe, de innen nincs egyenes kiút, innen csak ugorni lehet, esetleg. De ugorni félek. Ez az igazság. A másik okom pedig, amiért rányomtam a szünetre, a szégyenérzet. Igen, szégyellem magam, amiért ez vagyok, amiért semmi vagyok, a tehetetlenségem már-már riasztó, komolyan mondom, de egyszerűen...egyszerűen ez van, nem tudok mit mondani, ha értitek, ha nem. Önéletrajzot írtam ma, több helyre is, de azt is írtam, töröltem, írtam töröltem. Még ez sem megy nekem, erre is képtelen vagyok, arról nem beszélve, hogy nagyon nincs is mit beleírni...Mit akarok én?? Mit? Mit?... Úgy sajnálom...Sajnálom, hogy ezt kell olvasnotok, szégyellem, utálok, nem akarom...! És sajnálom magamat is, mert itt ülök, böngök, ahelyett, hogy tennék valami értelmeset a nyavalygás helyett. És nem akarom a segítséget, mert tudom, hogy senki sem segíthet, nem akarom a szájalmat, mert rég rossz, ha sajnálnak, lesajnálnak. Azt mondjátok mindig, erős vagyok, de nem vagyok az, egyáltalán nem vagyok az. Én...én...nem is tudom, mit kéne tennem, hogy valami is megváltozzon bennem. Félek. Annyira megtorpant most az életem, kóválygok, szédelgek, nem találok helyem. Nehéz szavakba önteni, mit is érzek valójában. Köszönöm, hogy kerestek, és féltetek, és felhívtatok, drága barátaim, azt kérdeztétek, mi a baj, mi történt? Semmi. Pont ez a baj, hogy semmi. Nagy semmi vagyok, körülöttem a még nagyobb semmivel. Nevetni próbáltam a telefonba, de legszívesebben sírtam volna...Biztosan éreztétek. De nem. Nem akarok nektek rossz érzéseket okozni. Nincs nekem jogom ehhez... Nincs bennem életerő, elhagytam valahol a szédelgésben, nagyon ciki ezt írnom, de nincs pénzem sem, csak én vagyok a csupasz magammal, a nagy semmimmal együtt. Hiába szeret a családom, hiába szerettek, sajnálom, de most ez sem tud feldobni, éltetni, szégyellem ezt is, de mégis leírtam, mert hát sajnos ez van. Ki kellene törnöm a mókuskerékből, összeszedni minden bátorságomat, dönteni, merni végre, most vagy soha. De túl gyorsan forog a kerék, ha lassítok, akkor meg ott a szakadék a szélén, amibe beleesem. Nem merek elrugaszkodni, nem merek összpontosítani, ugrani meg végképp nem vagyok képes. Pedig nem maradhatok itt. Nem, nem. De még várok. Várnom kell. Ezek nem csak szavak. Ez minden, amit most érzek. Nem hiszti, nyavalygás. Ez a tömény valóság. Annyira sajnálom. Komolyan. Tényleg....(((((((

Fogságban

Van úgy, hogy nézek ki az ablakon, tekintetem elmerül a szikrázó, csodálatos napsütésben, és arra gondolok, hogy a fenébe lehet ennyire rossz kedvem, amikor ott kint csupa -csupa remény minden, hívogató élet, örömtánc, levegő, dobpergés.. De nem tudom magam átadni ennek. Nem, mert úgy érzem, ez mind-mind odakint van, és még ha ki is nyitom az ablakot, akár a kezem is kinyújtom, gyorsan visszakapom, mintha megégne, visszabújok a csigaházamba, ahol rossz ugyan, de mégis biztonságos. Félek a külvilágtól. Még akkor is, ha ott van, ami kell nekem, és ami segíthetne akár rajtam. Ott van a remény, az élet, az örömtánc, levegő, dobpergés...Itt bent viszont fojtogat valami engem, az egész létem fojtogató, egy nagy csapda, amiből nem menekülhetek, soha. Tudom, erre most azt mondanátok, hogy ó, dehogyisnem, meg türelem, majd a rossz után jön a jó, ne adjam fel, nem szabad, meg ilyenek. Nem tudom elfogadni ezt, nem tudok azonosulni ezekkel, mert mert nem...Én már nagyon régóta figyelem az életünket, és azzal párhuzamosan mások életét. Mindig, amikor egy kicsit jó lenne, tutti, hogy jön valami, ami keresztbetesz. Mintha ez így lenne megírva. Ez a sorsunk. Lassan már tényleg remélni sem merek, pont ezért. Mert úgyis tudom, hiábavaló. És ott az érzés, amit napok óta már megint igen erősen érzek. Nem vagyok sehová sem való. Kilógok a "normális"emberek

közül. Itt is ezt érzem, ahogyan másokat olvasok, és a való életben is ez az érzés fog el. Ilyenkor megint csak a szégyen, ahogy magamra tekintek, és az életemre. 35 éves vagyok, lassan 36, és semmi nincs igazából, amire azt mondhatom, igen, ezt megcsináltam, semmit sem értem el, pedig higgyétek el, sok álmom volt, ezek közül már alig él egy-kettő bennem, azok is egyre csak kopnak, ahogyan telik az idő. Lehet, hogyha jobban akarom, vagy ha időben döntök, vagy másképp döntök...akkor nem így alakul. De ezen lehetne agyalni, a végtelenségig, akkor sem változna meg semmi. Nem hiszek abban, hogy te alakítod a sorsodat, ez nem így van. Te nagyon kicsi vagy ahhoz. Ha nincs mellette egy jó adag szerencse, cseszheted!...Nem tudom. Sokat gondolkodtam már ezen. Ha nem ilyen lennék, amilyen, akkor is más lenne minden. Azon is gondolkodtam, néha még itt sem nyílok meg igazán, nem a tiszta őszinteséget írom le, finomítok, szépítke rajta kissé, mert attól félek, csalódást okozom, meg arra gondolok, mit szólnak mások...Ez is olyan hülyeség. Mit számít, mit szólnak mások? Ez az én életem, én nyűgöm, én kínlódásom. Aki azért elfordul, mert totálisan az őszintét írom, ami nem mindig szép, nem mindig jó, sőt, legtöbbször nem, hát akkor forduljon. Tényleg, ti gondolkodtatok már ezen? Mertek, akartok szépítés nélkül, kendőzetlenül írni magatokról? Ha szépítetek, miért tesztitek azt?

Harag

Néha annyira érdektelen vagyok mindennel szemben, hogy az már ijesztő. Remélem, nem fog sokáig tartani ez az állapot. Haragszom mindenre és mindenkire, mert nekik jobb, ők megbirkóznak azzal, amivel én nem, nem hagyják el magukat, és nem keseregnek úton útfélen, mint ahogyan én teszem. Mondjuk, hála az égnek, én csak általában itt teszem, amúgy senkit nem engedek magamba látni, az én magánszférám csak az enyém, senki nem férközhet bele. Így, az emberek azt is gondolhatják, nekem minden jó, minden mindegy, soha nem panaszkodom, nem dühöngök. Ez így jó nekem. Viszont mostanában már a túlzások túlzásába esem, és még jobban elbújnék, mint eddig. Nem lógok gmail-cseten, az msn-re is ritkán megyek fel, s ha meg is teszem, akkor is csak épp megnézem, kik vannak fent, és már lépek is ki. Nincsen kedvem senkihez. De ez nem személyeknek szól, nem. Általánosságban érzem ezt, és ez is csak azért van, mert alig bírom elviselni saját magam. Ha én ezt érzem, más miért érezné azt, hogy kellene velem beszélgetni?

Rossz gyengének lenni, rossz érezni saját selejtes mivoltodat, rossz erre gondolni, és nem bírom elviselni, ha arra gondolok, mások is így gondolják.

Minden egyes napon úgy kelek fel, hogy erőm van, energiám, kedvem. Aztán szép lassan csökken-, csökken mindegyik, egyre kisebb, egyre fogy, mígnem teljesen eltűnik belőlem, és a napnak még a fele sem telik el ilyenkor. A többi már csak vegetálás marad, kínlódás, szenvedés, és várakozás. Várom az estét, és úgy fekszem le, hogy holnap megint egy új nap, újra itt lesz a remény, s talán- talán tovább velem marad az erő, az energia, és a tettekkészség.

Közben, mélyen, belül úgy haragszom magamra, mindenért, de hiába is haragszom, attól még nem változik meg semmi. Vannak dolgok, amiket nem értek meg, amik bántanak, rosszul esnek, de ezeket is betudom az utóbbi időszakom érzékenységének, s megtanultam, hogy senkitől sem várhatok el semmit, és el kell fogadnom mindenkit úgy, ahogy van. Önmagamra a legnehezebb mégis, mert magammal szemben is vannak elvárásaim, amik sorozatosan felsülnek, becsődölnek. Nem lehet hozzászokni ehhez. Sosem.

A legrosszabb abba belegondolni, hogy akiket elvesztettem, vagy eltávolodtak tőlem, nem a történetek, körülmények miatt volt, hanem azért mert én nem voltam olyan, és nem viselkedtem úgy, ahogyan kellene. Viszont, képtelen vagyok elkapni azt a pontot, ahol ez történt, akármennyire is töröm rajta a fejem. Ettől még elviselhetetlenebb ez az egész, és még erősebben utálok magamat. Akkor is ha nem kéne, és akkor is, ha tudomásul kéne vennem, nem csak egyedül én tehetek mindenről. Mások is hibáznak, mások is követnek el dolgokat,

olyanokat, amiket nem is akarnak, mégis, gyarló módon mégis megteszik. De számomra az ő bűnük százszor megbocsáthatóbb, mint a sajátjaim. Ha valaki tapintatlan velem, még akkor is mindig arra gondolok, csak elkerülte a figyelmét az, hogy szemrebbenés nélkül kimondta, nem szándékosan bánt meg, hanem számára az a természetes, amit ő vél, honnan tudhatná, hogy nekem ez milyen érzéseket okoz? Akármennyire is figyelünk a másakra, az ilyen dolog megtörténik. Ha egyáltalán nem figyelünk, akkor meg pláne.

Na, jó, hagyjuk. Érzékeny vagyok. Túl érzékeny, túl pesszimista, túl reménytelen, túl- túl- túl minden. Még jó, hogy ez itt az én világom, a sajátom, csak az enyém. Itt mindent szabad nekem. De nektek is. Megengedem.:)

Szülőkről, avagy: elszakadni

Volt egy ház...Édesapám büszkesége...Saját erőből építette, nem sok segítséggel, nekünk, a családjának...Mindig nagyon büszke volt erre...

A környéken mindenki irigykedett akkoriban ránk...az ismerősök, szomszédok...súgták: "Micsoda mintacsalád!..." Hja, azok voltunk...a kezdet kezdetén...igen. Aztán, mint már ismeretes, minden elromlott...Hogy miért kezdtek el inni, ki tudja? Már nem kutatom az okát. Nincs értelme. Minden megváltozott, és a "micsoda mintacsalád" helyett, "Úristen, milyen család!"- lettünk...Van ez így.

Nem ítélem el őket, mert nem áll jogomban, inkább próbálom megérteni, elfogadni...Már tudom, a dolgok nem mindig úgy alakulnak, ahogyan elképzeljük, és megtervezzük egyszer...Közbejön sok minden, és mi elbukunk. Tévétra kerülünk, ahonnan soha többé nem fordulhatunk vissza...Döntéseket rontunk el, rombolva önmagunkat is, és már nincs visszaút...

Én nem felejttem el, honnan jöttem. SOHA! Vállalom, és ha erre nem is, arra mindenképpen büszke vagyok, hogy édesapám, és persze édesanyám is, hitt bennünk, próbált nekünk megteremteni minden tőle telhetőt...Nem bírták, elbuktak, nem tudtak már visszatérni a helyes útra. Lehet, hogy folytatom az ő elrontott életüket, még tovább rontom talán, nem tudom. De a tévutakon is lehetnek igaz utak, s ha arról nem mászunk el, akkor sikerül a tisztességes élet, mégha a magunk módján is...

Én is hiszek, akárcsak ők, és próbálok túlélni, és megteremteni dolgokat, erőmön felül. Hála az égnek, én sem vagyok egyedül ebben. Hiszek a családomban, és bízom a jövőmben...

Kétszer volt ma nagyon-nagyon rossz érzésem, amíg zajlott az a bizonyos adás-vétel. Egyszer, amikor számoltam a pénzt, és amikor írtam alá a nevemet...Mindkétszer sajgott itt valami belül, és a visszafordíthatatlanság piszkosul fáj...:(De nem hagytam magam a könnyeknek, pedig fojtogattak, ott belül, de nem. Megfogadtam. Előttük nem. Tudtam, hogy édesapám is fogja a kezem, láthatatlanul, és biztat:"Erős légy, kislányom, muszáj annak lenned!..." Tudtam és éreztem, és sikerült...

Az első utam, táskámban a pénzzel, amit görcsösen szorítottam, mintha attól félnék, elveszi valaki tőlem, egy virágboltba vezetett, ahol vettem egy szép koszorút. Aztán besétáltam a temetőbe, lassan, szomorúan, szívemben ürességgel, mélységes fájdalommal...Itt már nem tudtam megállítani a könnyeimet. Nem is akartam. Ráhelyeztem a fejére a koszorút, itt már kedvesem is együtt sírt velem. Patakzottak a könnyeim, zokogtam. Csak ennyit mondtam, hangosan, elcsuklóan: Köszönöm, apukám!...Tudom, hogy ez mit sem ér már, nem is azért, de én fontosnak éreztem, mert itt váltam végleg el, így búcsúztam végérvényesen, visszafordíthatatlanul, örökre. ...:(

Az én örökségem. Egy részem a múltból.

Ennyi. Nem több.

Szülőként

Idegésít a gyerekem. Gondok vannak vele. És megint az van bennem, hogy pici vagyok, csődtömeg vagyok, mint szülő, és ezen nem tudok változtatni. Egy az, nem is tudom, mit kéne tennem, de ha lenne is, nem tenném, tudom. Mert féltém, mert sajnálom, mert nem akarok rosszat neki, nem bírom, ha szenved, ha sír, ha nem kaphatja, és nem csinálhatja azt, amit szeretne. Ez hosszú távon rossz. Tudom. Teljes szívemmel érzem, és remegek a bizonytalanságtól. De... De. Nem tudom megmagyarázni, annyira nehéz...persze egy kívülállónak könnyű ám okosnak lenni. Megmagyarázni, utasítani. Én bezzeg ezt tenném...Meg azt...Hát tedd. De én képtelen vagyok. Legyen ez az én bajom. Különben annyira dühös vagyok magamra közben, de akkor sem. Nem és nem. Nem tudok a bőrömből kibújni. Tudom, ezek csak magyarázatok, kibúvók. Annyi könyvet elolvastam már a gyereknevelésről, olyan gyönyörűen meg tudnak fogalmazni dolgokat, annyi élő példa is előttem, van, hiába. Csődtömeg vagyok, nem szülő. De azért nem keseredem el. Mert tudom, hogy a szeretet és a bizalom a legfontosabb. Szülő gyermek kapcsolatban is. Hiába vagyok gyenge,előbb-utóbb megérnek majd ezek a gyermekek. Érettek lesznek, felnőnek, mint ahogyan én is tettem, pedig mellettem sem volt soha erős, vasakarátú szülő. Mégsem tévelyedtem és züllöttem el, és bár erősen önbizalom-hiányos vagyok, attól függetlenül tudok normálisan gondolkodni, felmérni helyzeteket, és akad időnként önbecsülésem is. Mégis kicsit félek, és rengeteget gondolkodom, merre, miként, hogyan terelgessem gyermekemet. Nem szeretném, ha sérülne a kis lelkivilága, de azt sem, hogy elrontsa az életét, csak azért mert nem voltam kellőképpen erős ahhoz, hogy egy kicsit gatyába rázzam. Mert nem biztos, hogy olyan szerencséje lesz mondjuk, mint nekem. Ej, de nehéz egy szülő élete.....

Remény

Én, aki mindent elrontottam eddig az életemben, hibáimat egymás után követtem el, helyrehozhatatlanná tettem őket, megsemmisítettem magam körül még azt a kevés esélyt is, ami valami véletlen folytán adatott számomra. Amikor így érzel, és ez beterít, nehéz elhinni azt, hogy érsz valamit, még ha százan mondják is, akkor sem vagy képes elfogadni. Te csak látod magad előtt az elhibázott lépéseket, elrontott döntéseidet, amiket újra és újra megtettél, nem tanulva az előzőkből. Látod a gyengeségedet, a káoszt, amit okoztál, magadnak, és magad körül, és belebonyolódsz a sok fonalba, ami elvezetett idáig. Felismered, hogy ezt már a bűdös életben soha nem tudod kibogozni. És akkor félni kezdesz, elkeseredsz, de már hiába keresed a miérteket. Nincs értelme. A tény, hogy ez van, és így is marad, megriaszt, és leblokkol benned mindent. Csak ülsz, meredsz magad elé, a külvilágot, mint halovány képzeteket látod magad előtt. Majd lefekszel, és arra gondolsz, legjobb lenne már nem is felkelni többet... De eljön a másnap. A nap felkel, kivilágosodik, szép lassan életre kel az utca, a ház, a külvilág megtelik hangokkal. Felébredsz.

És akkor érzed. Azt az ismeretlen, ritkán látott valamit a szívedben, belül. Reménynek hívják.

Hirtelen eláraszt, szétömlik a testedben, míg nem lassan minden porcikádban érzed már. Mosolyogsz, és azt mondod igen! Ma van az a nap, az újrakezdés napja. Elindulok, újra, folytatom az utamat, úgy érzem, helyes irányba fordultam végre. Hiszek magamban, érzem az erőt, a véremben, a szívemben, a zsigereimben. Testem-lelkem megtelik energiával, és most úgy érzem, semmi nem állíthat meg. Erős vagyok, bivaly vagyok, eltaposhatatlan vagyok. Tudom, mit akarok. És megteszem. Mert akarom.

Napsugár

A BOK résztvevői

Lírio /Lirio/	lirio.freeblog.hu
Fakultatív (s)züreeália /Dadagaladriel/	dadagaladriel.nolblog.hu
Lírai szösszenetek /Avril/	liraiszosszenetek.freeblog.hu
Az én végtelen történetem /Sarazsaday//	szemafoor.freeblog.hu
Vattacukor /Cippo/	cippo.freeblog.hu
Gyógyfűrés /soha/	soha.freeblog.hu
Világölőhárpia /Vilagoloharpia/	pagansaga.freeblog.hu
Életünk az új lakásban /ujlakas/	ujlakas.freeblog.hu
Fetykó Judit blogja	szivtars.hu
Nyomulás az éterben /gofri/	gof.freeblog.hu
I'm good at being uncomfortable /agnus/	agnus.freeblog.hu
Speed oldala /Speed/	genuinespeed.hu
Gondolatok a burokból /pazzo/	pazzo.freeblog.hu
Múzsák kertje /Lina/	muzsakkertje.freeblog.hu
Lóci és Dominó /Csillus/	dilidomino.freeblog.hu
Wunderwelt89 /wunderwelt/	wunderwelt89.freeblog.hu
Babagáj-blog /Csipcsup/	csip-csup.freeblog.hu
Némaüzem /Molly Bloom/	mollybloom.blogspot.com
Tojgli és Kulagép kalandjai /Manci/	arcjatek.freeblog.hu
Angyalmenedék /Memory Collector/	memorycollector.freeblog.hu
Nem bánok semmi mást... /K./	szeretnikell.freeblog.hu
Ritusss élményei /Ritusss/	ritusss.freeblog.hu
Sex, love & life /PlayGirl/	playgirl.b13.hu
Okos, szexi éés nagyon szerény /nincsa/	nincsa.blogol.hu
... Emberi kapcsolatok... /meggi/	meggi.freeblog.hu
Doll parts /venice/	venice.b13.hu

Let's go get lost /vadméz/	olvadaspont.b13.hu
...:Jojen's:... /Jojen/	jojen.wordpress.com
Szárnyas macska /Vér Éva/	cicauhu.blogspot.com
Pillangó meséi /Papillio/	papillio.blogol.hu
Myrthill /Myrthill/	myrthill.freeblog.hu
Gomolygó cigarettafüst /wreath/	wreath.blog.nlcafe.hu
Patch ... wich? /Patchwitch/	patchwitch.blogspot.com
Jézus a padláson /pepitaceruza/	pepitaceruza.blog.hu
A vajszinű árnyalat /a_vajszinu_arnyalat/	avajszinuarnyalat.freeblog.hu
Hogy mi a szerelem? /Blakkatka/	kutyabolszalonna.blogspot.com
Az élet máshol van /egy nő/	dreamlandsburn.blogspot.com
Tündérhercegnők az óvodában /szuperapu/	szuperapu.freeblog.hu
Manómesék /Cupor/	manomesek.blog.nlcafe.hu
Naplótöredékek	hesitatinghedgehod.freeblog.hu
Szélsőséges képzelet /Extreme fiction/	extremefiction.blogspot.com
A gödör aljáról csodálom a napot /Pipacsvir/	pipacsok.blog.nlcafe.hu
Babanapló /Reka20071212/	popipopi.freeblog.hu
Nolasyn Krónikái /Ninares/	nolasyn.blogspot.com
Hősi blogáruló /apuska/	apuska.freeblog.hu
Heutzutage /Babe/	babetta326.freeblog.hu
Bonni krónikák /Krónikás/	bonn.freeblog.hu
The non-adventures life of Mike /Mike/	lifeofmike.freeblog.hu
Egy egyetemista naplója /Cathy/	unicathy.freeblog.hu
Hihicsiripihenye /elemlampi/	elemlampi.freeblog.hu
Myrablog – Egy elmebeteg nő naplója /Myra/	myrablog.freeblog.hu
Ecet és olaj /phzs/	ecet-es-olaj.freeblog.hu

Elle a l'air d'une princesse, cette petit /Littleprincess/	petitfille.blog.hu
Pickwick Portfólio /Mademoiselle/	mademoiselle-pickwickportfolio.blogspot.com
Élőben Belgiumból /Mészáros Csilla és Gyula/	belgium.freeblog.hu
Sanyika naplója /sancica/	sanyikanaploja.bloggig.hu
Vörös pezsgő /Leslie/	vorospezsgo.blog.hu
Doris naplója /Doris, a komisz/	doris.blog.hu
Vastrabant vándorlásai	vasttrabantolas.blog.hu
Antibaby naplója /Antibaby/	antibaby.freeblog.hu
Zsemlemorzsa /zsubarack/	zsemlemorzsa.freeblog.hu
7gnihil /7gnihil/	egygenihil.freeblog.hu
Komédiásblog /komédiás/	comedie84.freeblog.hu
Rossel irományai /ZuZu manó és Szilda/	rosseliromanyai.blogspot.com
Les Bandes Vertes: Niki és Rolcsi	bandesvertes.freeblog.hu
Perla Blue	perlalblue.blogspot.com
Napsugár blogja /Napsugár/	fuferenda.freeblog.hu

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ	- 1 -
Köszöntő.....	- 2 -
Lírio	- 3 -
Fakultatív (s)zürreália	- 9 -
Lírai szösszenetek	- 13 -
Az én végtelen történetem	- 17 -
Vattacukor	- 21 -
Gyógyfűrés.....	- 27 -
Világölőhárpia blogja	- 34 -
Életünk az új lakásban.....	- 37 -
Fetykó Judit blogja.....	- 41 -
Nyomulás az éterben	- 44 -
i'm good at being uncomfortable.....	- 49 -
Speed oldala.....	- 52 -
Gondolatok a burokból	- 57 -
Múzsák kertje	- 61 -
Lóci és Dominó	- 67 -
Wunderwelt89	- 71 -
A babagáj-blog	- 75 -
Némaüzem	- 81 -
Tojgli és Kulagép kalandjai.....	- 86 -
Angyalmenedék	- 87 -
Nem bánok semmi mást... ..	- 91 -
Ritusss élményei.....	- 96 -
Sex, love & life	- 101 -
Okos, szexi ééés nagyon szerény... ..	- 106 -
Emberi kapcsolatok... ..	- 109 -
Doll parts	- 115 -
Let's go get lost... ..	- 120 -
Jojen's... ..	- 125 -
Szárnyas macska	- 132 -
Pillangó meséi	- 134 -
Myrthill	- 138 -
Gomolygó cigarettafüst.....	- 143 -
Patch ... wich?	- 147 -
Jézus a padláson	- 152 -
A vajszínű árnyalat	- 154 -
Hogy mi a szerelem?	- 161 -
Az élet máshol van.....	- 166 -
Tündérhercegnők az óvodában	- 171 -
Manómesék	- 175 -
Naplótöredékek	- 180 -
Szélsőséges képzelet	- 183 -
A gödör aljáról csodálom a napot	- 185 -
Babanapló.....	- 191 -
Nolasyn Krónikái	- 194 -
Hősi blogáruló.....	- 198 -
Heutzutage.....	- 203 -

Bonni krónikák.....	- 208 -
The non-adventures life of Mike	- 213 -
Egy egyetemista naplója	- 219 -
Hihicsiripihenye.....	- 224 -
Myrablog – Egy elmebeteg nő naplója	- 231 -
Ecet és olaj	- 236 -
Elle a l’air d’une princesse, cette petit	- 239 -
Pickwick Portfolio	- 242 -
Élőben Belgiumból	- 247 -
Sanyika naplója	- 252 -
Vörös Pezsgő.....	- 257 -
Doris naplója	- 260 -
Regék a Vastrabant vándorlásról és zajzásról.....	- 265 -
Antibaby naplója	- 270 -
Zsemlemorzsa	- 273 -
7g nihil.....	- 280 -
Komediásblog.....	- 281 -
Szilda irományai	- 285 -
Les Bandes Vertes: Niki és Rolcsi	- 288 -
Perla Blue	- 293 -
Napsugár blogja	- 297 -
A BOK résztvevői	- 302 -